கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்

என்னும்

இப்புதுக்கதை

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

(சமரசசன்மார்க்க நிலையத்தார்)

மறைமலையடிகள் என்னும்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்

பல்லாவரம்

தமது பொதுநிலைக்கழகத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்தில்

வெளியிடப்பட்டது.

முதற்பதிப்பு.

June, 1921] [விலை ஒன்றேகால் ரூபா

ஓம்

முகவுரை

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் இன்னும் இந்நூல் முதன்முதல் எமது ஞானசாகர ஆரம்பதுமத்தின் முதல்இதழில், சாலிவாகனசகம், ௲௮௱௨௪-ஆம் ஆண்டு சித்திரைத்திங்களில்வெளியிடுதற்குத் தொடக்கஞ்செய்யப் பட்டது. அப்போது துவங்கியஅது சாலிவாகனசகம் ௲௮௱௩௪-ஆம் ஆண்டு ஆனித்திங்களில் ஞானசாகர ஒன்பதாம்பதுமத்தின் ௧௦, ௧௧ ௧௨-ஆம் இதழ்களில் முடிக்கப்பட்டது. தமிழ்மொழியின் மேன்மைகளையும், தமிழ்மொழியின்கண்உள்ள அறிவுநூற்பொருள்களின் ஒப்புயர்வில்லாச்சிறப்புகளையும் விரிவுரைகளின்வாயிலாக விளக்கிக்காட்டுதற்பொருட்டு இந்தியா இலங்கையிலுள்ள பலவூர்கட்கும் பலநகர்கட்கும் யாம் இடையிடையே சென்றுவந்தமையால் இந்நூல் முழுதும் வெளியிடுதற்குப் பத்து ஆண்டுகள் ஆயின. அடுத்தடுத்து நேர்ந்த பல நன்முயற்சிகளால் இந்நூல் விரைந்து வெளிப்படுதற்கு ஏலாது போயினும், இத்துணை ஆண்டுகட்குப் பின்னராயினும் இது முற்றும் வெளிப்படுமாறு அருள் செய்த இறைவனுக்கு எமது புல்லியவணக்கம் உரியதாகுக!

பிறர்நலங்கருதாது தந்நலத்தையேகருதிச செருக்கிலும் அறியாமையிலும் புதைந்து போமாறு மக்களை நெருக்கியழுத்தும் சாதிக்கட்டுப்பாடுகளால் நமது செந்தமிழ்த் தென்னாடு பெரிதும் நிலைகுலைந்து போயிருக்கின்றது! இதனால், ஆண் பெண்ணென்னும் இருபாலாரிலும் அறிவானும் அன்பானும் அறச்செயலானும் உண்மைநேசத்தானும் உயர்ந்தோர் தத்தமக்கேற்றவரோடும், அவற்றால் தாழ்ந்தோர் தத்தமக்கிசைந்தவரோடும் மனம்உவந்து பொருந்தி இம்மைமறுமைக்குரியபயன்களைப் பெறுதற்கு ஆகாமல், அவ்வவர் தத்தமக்கு ஒருவாற்றானும ஏலாதவரோடு பொருந்துமாறு நெருக்கப்பட்டு அருவருப்பிலும மாளாத மனத்துயரத்திலும் அமிழ்ந்தி மக்கட்பிறவியாற்பெறுதற்குரிய சிறந்த இம்மை மறுமைப் பயன்களுள் ஒருதினையளவும் பெறாமல் மாண்டுபோகின்றனர்! இந்நூலின் தலைமகளாகிய கோகிலாம்பாள்என்னும் நங்கையார் தாம் பார்ப்பனக் குடியிற் பிறந்தவராயிருந்தும், தமது குடிப்பற்றிற்கு அகப்படாத தூய்மையும், நுண்ணறிவும், கற்பொழுக்கமும், உறுதியான உள்ளமும் உடையவராய்த் தமதுநல்லறிவிற்பட்டபடி தாம்நடந்துகாட்டியதோடு, தாம் எழுதியகடிதங்களில் இருபாலாருங் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டிய நன்முறைகளையும் விளங்கஎடுத்து இனிதாகத் தெருட்டியிருக்கின்றாராகலின். இக்கடிதங்களையெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டிப் பதிப்பிட்டு வெளி

யிடத்துணிந்தேம். மேலும், இந்நங்கையார் தம்மைப்பற்றி எழுதும்வரலாறு வியக்கத்தக்க ஓர் இனியகதைபோல்நடந்து எத்திறத்தவர்க்கும் மகிழ்ச்சியையும் உள்ளக்கிளர்ச்சியையும் விளைத்தலானும், இவர்எழுதுந் தமிழ்நடை கல்லாதார்க்கும் எளிதிற் பொருள்விளக்குவதோடு, கற்றவர்க்கும் மகிழ்ச்சியினைத்தருமாறு இயற்கைப்பொருளணி நிரம்பிப் பிழையில்லாத தூய திருத்தமான செந்தமிழ் வளங்கெழுமி மிளிருதலானும் இந்நூல் எல்லார்க்கும் பெரிதும் பயன்படுமென்பது திண்ணம். இந்நூல் எல்லாம்வல்ல இறைவனருளால் நீடுநின்று நிலவுவதாக!

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழகம்,
சாலிவாகனசகம், ௲அ௪௪-ஆம் ஆண்டு
ஆனித்திங்கள், ௧௨-ஆம் நாள்.

இங்ஙனம்
மறைமலை.

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்.

கடிதம் ௪.

அன்புள்ள நேசரே,—நேற்றிரவு எங்கள்வீட்டு மேடைமேல் நான் என் தங்கையோடும் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் நீர் வீசி எறிந்த ஏதோ கடுதாசிமடிப்பு ஒன்று என் எதிரேவந்து விழுந்தது அதனை நீர் எறிந்ததை என் தங்கை பார்க்கவில்லை. அவள் வானத்திலே சந்திரனைச் சூழவிளங்கிய வட்டத்தை உற்றுநோக்கியபடியே 'இதோபார அம்புலி கோட்டைகட்டியிருக்கின்றது!' என்று என்னைக் கூப்பிட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் கடுதாசி மடிப்பு எதிரேவந்துவிழவே, நான் அதனை எடுக்கக்கீழே குனிந்தேன். என் தங்கையும் என்னைக் கவனித்தாள். என் உடலம் பதறியது, வாயோ குழறியது. என்னை அறியாமலே என் உள்ளத்தில் ஒரு நடுக்கம் உண்டாயிற்று. கடுதாசியைக் கையில் எடுத்ததும் என் தங்கை என்னைப்பார்த்து "அக்கா அது என்ன கடுதாசி? ஏன் என்னவோ ஒருமாதிரியாய்ப் பேசுகிறாய்?" என்று கேட்டாள். அதற்கு நான் "வேறொன்றும் இல்லை! ஏதோ கடுதாசி கீழேகிடந்ததை எடுத்தேன். உள்ளேவா, நம் அறையிற்போய் விளக்கேற்றிப் பார்க்கலாம்" என்று மெத்தைமேல் உள்ள என் அறைக்கு அவளை அழைத்துப் போனேன். அறைக்குள் போனதும் நல்லகாலமாக நெருப்புப்பெட்டி அகப்படவில்லை. கீழே இறங்கிப்போய் அதனை எடுத்து வரும்படி அவளை அனுப்பிவிட்டு, அவள் திரும்பிவருவதற்குள் உமது கடிதத்தை மறைவான ஓரிடத்தில் ஒளித்துவைத்து என்தம்பிமார் படிக்கும் பாடப்புத்தகங்கள் சன்னலின் உள்திண்ணைமேல் இருப்பதைத் நிலா வெளிச்சத்தால் பார்த்து அவற்றைத் தடவினேன்; மேலிருந்த புத்தகத்தில் கிழிந்த ஓர் ஏடானது என்கைக்கு வந்தது. உடனே அதனை எடுத்து மடித்து என்கைக்குள் வைத்துக்கொண்டு சிறிது மனஆறுதலோடு நின்றேன். இதற்குள் என் தங்கை ஒரு மெழுகுவர்த்திவிளக்கையே கையில் எடுத்து வந்தாள்.

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்.

என் தங்கை பிரேமா கூர்மையான அறிவுள்ளவள் என்பது உனக்கே தெரியும். அவளுக்கு இப்போது வயது எட்டுத்தான் ஆகிறது; ஆயினும் அவள் அறிவைப்பார்த்தால் அவள் முப்பது வயதுடையவள்போல் தோன்றுகின்ருள். ஒருவருடைய முகச்சாயலைப் பார்த்து அவருடைய குணங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுகின்ருள். பாடங்களையும் வெகு தீவிரமாய்ப் படித்து விடுகின்ருள். இப்போது தமிழ் நன்ருய் எழுதவும், படிக்கவும் கற்றுக்கொண்டாள். இங்கிலீஷில் நன்ருய் எழுத்துக்கூட்டுகின்ருள். செய்யுட் பாடங்கள் எல்லாம் செவ்வையாக ஒப்பிக்கின்ருள். இவள் விளக்கெடுத்துவந்ததும் இருவரும் மேசையண்டை போனோம். விளக்கை மேசைமேல் வைத்தாள். நான் நாற்காலியை விளக்கின் கிட்ட இழுத்து அதில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அவள் என் முகத்தைப் பாராதபடி கையிலிருந்த கடிதாசியை எடுத்துப் பிரித்தேன். பக்கத்தில் நின்ற என் தங்கை அதைப்பார்த்ததும் "ஓ, இது நம்ம தம்பி பிச்சுபாடப்புத்தகத்தில் கிழிந்த ஏடு அல்லவோ? இதையா நீ எடுத்தாய்?" என்று என்னைச் சந்தேகத்தோடு பார்த்துக்கேட்டாள். "ஆம், இதுதான், வேறு என்ன அப்பா?" என்று அமைதியோடு சொன்னேன். அதன்மேல் என்னை ஒன்றும் கேட்க மனம் இன்றி இருந்துவிட்டாள்.

அப்போது என் மனம் பட்டபாட்டை என்னென்று எடுத்துச் சொல்வேன்! என் தங்கையினிடத்து இதுவரையில் நான் என் மனத்தை இதுபோல் ஒளித்துப் பேசியதில்லை. என் தங்கையை அரை நிமிஷங்கூடப் பிரிந்திருக்க மனம்வராத நான், இப்போது அவளைவிட்டுத் தனியே இருக்க விரும்பினேன்! அவள் எப்போது என்னை விட்டு அப்புறம் போவாள் என்று எதிர்பார்த்தேன்! இதற்குள் கீழே யிருந்த எங்கள் தாயார் ஏதோ காரியமாகத் தங்கையைக் கீழேவரும்படி கூப்பிட்டார்கள். அவளும் உடனே கீழேபோனுள். நானும் தலைமேல் ஏறியிருந்த பெருஞ்சுமையை இறக்கிவைத்தவள் போல மனம் ஆறுதல் அடைந்து பெருமூச்சு விட்டேன்.

உமது கடிதத்தைப் படித்துப் பார்க்க என் மனம் துடிதுடித்தது. என் நினைவெல்லாம் உமது கடிதத்தின்மேற் குவிந்து நின்றது. நிலத்தில் புதையலாக வெட்டி எடுத்த ஒரு செப்புப்பானை

யை பத்திரமான ஓர் இடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தவன் அப்பானையின் உள்ளேயிருப்பது இன்னதென்று அறிய யாருமில்லாத சமயத்தை நாடுவதுபோல, நானும் உமது கடிதத்தின் உள்ளிருப்பது இன்னதென்று உணரப் பதைபதைத்தேன். தங்கை அப்புறம் போனதும், நான்படிக்கும் புத்தகங்களில் ஒன்றையெடுத்து அதனுள் உமது கடிதத்தைப் பிரித்து வைத்துப் பார்த்தேன். அதனைப் படிக்கும்போதே என் உடம்பெங்கும் அனன்றது, என் கண்கள் மயங்கின, என் உயிரும் உணர்வும் என் வசப்படாமற் போய்விட்டன.

“கண்மணி, உன் அழகிய உருவமானது என் நினைவிற்குடிகொண்டுவிட்டது; உன்னை நினைக்க நினைக்க உன்மேலெனக்கு அளவிடப்படாத அன்பு ஊறித் ததும்பி வழிகின்றது. என் செல்வியே, உன்னை இங்ஙனம் அழைப்பது பற்றி என்மேற் கோபம் அடைவாயோ? என்செய்வேன்! என்மேற்குற்றஞ்சொல்வாயோ? நீ என்னை எப்படிச் செய்தாலும் நன்றே. உன்னை இன்றி நான் எப்படி உயிர் வாழ்வேன்!” என்று நீர் எழுதிய சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் என்னை அனலிலிட்ட மெழுகைப்போல் உருக்குகின்றன. நான் பருவம் அடையாத சிறுமியா யிருந்தபோது எங்கள் வீட்டாரும் உங்கள் வீட்டாரும் எவ்வளவோ அந்நியோந்நியமாக இருந்தோம்; நீங்கள் முதலியார் என்றும் நாங்கள் பார்ப்பார் என்றும் வித்தியாசம் இல்லாமற் பழகினோம். நான் அடிக்கடி உங்கள்வீட்டில் வந்து விளையாடுவதும் நீர் எங்கள் வீட்டில் வந்து விளையாடுவதுமாய் நடந்து சிறுபருவம் எவ்வளவோ நமது மனத்திற்கு மகிழ்ச்சிதந்தது. அந்தச் சிறுபருவத்தில் உம்மைக்காணும்போதெல்லாம் எனக்கு மிகவும் பிரியமாயிருந்தது; நீரும் என்மேல் அதிக பட்சமாய இருந்தீர். நாமிருவரும் இங்ஙனம் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மிகுந்த ஆசையாய் இருப்பதை நம் பெற்றோர்கள் நாளடைவில் கவனித்து வந்தார்கள் என்று பிற்பாடு செவ்வையாகத் தெரிந்துகொண்டேன். ஏனென்றால் நான் பருவம் அடைய ஒருவருஷம் இருக்கும் போதே என் பெற்றோர்கள் என்னை அடுத்த வீட்டுக்குப் போகவேண்டாம் என்றும், இனிமேல் அந்த அடுத்த வீட்டு முதலிப்பையனிடம்போய் விளையாடப்படாது பார்த்துப் பேசவுங்கூடாது என்

றும் தடுத்தார்கள். அதுமுதல் நான் அவர்கள் சொற்படியே இவ் வீட்டை விட்டு வெளிப்புறப்படாமல் இருந்தேன்; ஆனால், என் மனம்மாத்திரம் உம்மை விட்டுப் பிரியவில்லை. உம்முடைய பெற்றோர்களும் உம்மை எங்கள் வீட்டுக்கு வரலாகாது என்று கண்டித்தார்களாம். இப்படி நாம் இருவரும் காவலில் வைக்கப் பட்டாலும், ஒவ்வொருசமயம் நாம் மெத்தைமேல் யாருமில் லாத சமயத்தில் கண்டு மகிழ்ந்துவந்தோம். அப்போதெல்லாம் நீர் என்னை உமது தங்கை போலவும், நான் உம்மை எனது தமையன் போலவும் நேசித்து வந்தோம். ஆனால், நாளேறநாளேற நமது நேசம் வேறுவிதமாய் மாறிவரலாயிற்று. உம்மை எப்ப படிப் பிரிந்திருப்பது, உம்மோடு எந்நேரமும் கூடிவிளையாடக் கிடைக்குமோ என்றும் ஓர் எண்ணம் எனக்குள் வேரூன்றி வரத் தொடங்கியது. நண்பரே, நான் பருவம் அடைந்த இந்த நாலைந்து வருஷமும் உமது உருவத்தை மாத்திரம் அன்று; உம்மையே எந்நேரமும் என் நெஞ்சில் வைத்துப்பார்த்து வருகின்றேன். என் செல்வியே என்று அழைத்தால் என்மேற் கோபிப்பாயோ? என்கின்றீர். ஆம், கோபிப்பேன் தான். என் செல்வியே, என்றால், நீர்வேறு நான்வேறு என்று ஏற்படுகின்றதன்றோ? 'என்உயிரே' என்று என்னை அழைப்பீரானால் உம்மேற் சிறிதுங்கோபியேன். நீருடம்பும் நான் உமது உயிருமாக இருக்கிறேன்! அப்படியல்லா விட்டால் நான் உடம்பும் நீர் எனது உயிருமாக இரும்.

என் தங்கை விழித்துக்கொண்டாள்; எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்கும் நள்ளிரவில் நான் மாத்திரம் விழித்திருந்து நான் படிக்கும் அறையில் இக்கடிதத்தை எழுதினேன்; இதோ அக்கா, அக்கா என்று என்னைக் கூப்பிடுகின்றாள். பதில் எழுதும்.

கடிதம் உ.

என தன்பிற்குரிய நண்பரே,—நேற்று மாலையில் நீர் எறிந்த கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டேன். இனிமேல் நீர் கடிதம் எறி வதாயிருந்தால் நான் மாத்திரம் மெத்தைமேல் வரும் சமயம் பார்த்து அப்படிச் செய்வீர் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். முதல் நாள் நீர் எறிந்த கடிதத்தை நான் எடுத்த காலந்தொட்டு என் தங்கை என்னோடு மெத்தைமேல் வந்தால் நாற்புறமும் சுற் றிப்பார்த்த வண்ணமாய் இருக்கின்றாள். அவள் மனதில் என்ன சந்தேகம் இருக்கிறதோ! ஒருகால் நீர் எறிந்தபோது அதனைச் சாடையாகத்தான் பார்த்தாளோ என்னமோ அறியேன். அவ ளால் யாது விளையுமோ என்று அஞ்சிவாடுகிறேன். என் கண்ணனையீர், இனி உமது திருமுக மண்டலத்தைக் காணுமல் உயிர் வாழ்வேனோ?

என் தங்கை என்னிடத்தில் அளவிறந்த அன்பும் ஆசையும் வைத்திருக்கின்றாள். மான்கன்றுபோல என்னைச் சுற்றிச்சுற்றித் திரிகின்றாள். அவளுடைய சாந்தகுணமும் கூரிய அறிவும் என் னினைவை விட்டு என்றும் அகல்வதில்லை. என்காலிற் பட்டதைத் தன் கண்ணிற்பட்டதுபோல் எண்ணி நெஞ்சம் உருகுகிறாள். சில சமயங்களில் நான் அவளை வெடுவெடுப்போடு பேசினால், அவள் அல்லிமலர்போல முகம்வாடியிருப்பாள். அது கண்டு மனம் வருந்திக் "குழந்தாய், கிட்டத்துவா" என்றால் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிடுவாள். எங்கள் குடும்பத்தில் என்னோடு பிறந்தவர்களில் இந்த அருமைத் தங்கையிடத்திலே எனக்குள்ள ஆசை பிறரிடத்தில் இல்லை. இவளும் என்மேல் வைத்தபிரியத்தால், நான் ஒவ்வொருகால் மற்றப்பிள்ளைகளோடு ஆசையோடு விளையாடினால், என்னைப்பார்த்து "அக்கா, உனக்கு என்மேல் ஆசையோ, தம்பிமாரிடத்து ஆசையோ?" என்று என் மோவாயை நிமிர்த்திக் கேட்பாள். அதற்கு நான் "அம்மா, உன் னிடத்தில் தான் எனக்கு ஆசை." என்று சொன்னால் தான் விடுவாள். உணவுண்ணும்போதும் உறங்கும்போதும் என் பக்கத்தை

விட்டு அகலாள். நேற்றிரவு நாங்கள் சாப்பிட்ட பிறகு நானும் என்தங்கையும் முற்றத்து நிலாவிலே உட்கார்ந்து பேசிக்கொண் டிருந்தோம்.

அப்போது அவள், "அக்கா, அடுத்த தைமாதம் எனக்குக் கல்யாணம் ஆகப்போகிறதென்று அம்மாவும், அப்பாவும் பேசிக் கொண்டார்கள். நம்ம அண்ணு சுப்பிரமணியனுக்குப் போன வைகாசி மாதம் கல்யாணம் நடந்ததே; அப்படித்தானே எனக் கும் நடக்கும்? எனக்கு உயர்ந்த பட்டுச்சேலை கட்டிப் பளபளப் பான நகைகள் போட்டுப், பூச்சூடிக் கொட்டி முழக்கி என்னை எல்லாரும் சேர்ந்துசுவார்கள் அல்லவா? நம்ம அண்ணு பக்கத் திலே ஒரு சிறு பெண்ணை எவ்வளவு அலங்காரம் பண்ணி எல் லாருங் கொண்டுபோய் உட்காரவைத்தார்கள்! என்னை யார் பக் கத்திலே உட்காரவைப்பார்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"அம்மா, உனக்கு எல்லா அலங்காரமும் பண்ணியிருந்த சிறப்போடுதான் கல்யாணம் நடத்துவார்கள்." என்று சொல்லி, "ஆனல், உனக்கு மணமகன் இன்னர் என்பது எனக்குத் தெரி யாது. நல்லது உனக்கு எப்படிப்பட்டவன் மணமகனுய் வந்தால் பிரியமாயிருக்கும்?" என்று அவளைக்கேட்டேன்.

"அக்கா, நம்ம சுப்பிரமணியனும் அந்தச் சிறு பெண்ணும் கலியாண மணையில் உட்கார்ந்திருந்தபோது இரண்டுபேரையும் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு ஆசையாயிருந்தது. சுப்பிரமணியன் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறுன்! அந்தப்பெண்ணும் எவ்வளவு அழ காய் இருக்கிருள்! பார். ஆனல், நம்ம சுப்பிரமணியனைவிட அடுத்த வீட்டிலிருக்கிற **தெய்வநாயகம்** எவ்வளவு அழகாயிருக் கிறுன்! அதென்ன அக்கா தெய்வநாயகத்தையும் உன்னையும் பார்த்தால் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கிறதே?" என்றுசொல்லுகை யில் சட்டென்று பயந்தவளாய் அதனை நிறுத்தி "அக்கா, அம் மா கேட்டுக்கொண்டு வந்திடப்போகிருள்? நான் அசாக்கிரதை யாய்ப் பேசிவிட்டேன்." என்று மிரண்டு சொன்னுள்.

உடனே "ஏன், அப்பா, இப்படிப் பயப்படுகிறுய்?" என்று கேட்டேன்.

"முன்னெருநாள், அப்பாகிட்டப்போய் நம்ம அக்காளையும் அடுத்த வீட்டுத் தெய்வநாயகத்தையும் பார்த்தால் ஒரே மாதிரி'

யாய் இருக்கிறதே, அதேன் அம்மா? என்று இப்படியே கேட்டேன். அதற்கு அம்மா கோபித்துக் கொண்டு என்னை அகப்பைக்காம்பால் அடித்து, 'இனிமேல் அடுத்த வீட்டு முதலிப்பையன் பேரை இந்த வீட்டுக்குள் சொல்லாதே, என்று என்னைக் கண்டித்தாள். அதைமறந்து அந்தப்பையன் பேரைச் சொல்லிவிட்டேன்" என்று சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டுப் பிறகு "அக்கா, தெய்வநாயகத்தின் பேரைச் சொன்னால் அம்மா ஏன் கோபித்துக் கொள்ளுகிறாள்? நம்ம வீட்டுக்கும் அவாள் வீட்டுக்கும் எவ்வளவோ அந்நியோன்னியமாய் இருந்ததே. இப்போது ஏன் அவாள் வீட்டிலிருந்து இங்கேயாரும் வருகிறதில்லை, இங்கேயிருந்து அங்கேயாரும் போகிறதில்லை? என்னைக்கூட அங்கே போகவேண்டாமென்று கட்டுப்பாடு பண்ணிவிட்டார்களே. அதேன்?" என்று மெதுவாய்க்கேட்டாள்.

"அம்மா, நான் பெரிய பெண்ணாகி இந்த நாலைந்து வருஷகாலமாய்த்தான் இவ்வளவு கட்டுப்பாடு. இதற்குமுன் நான் உன்னைப்போலச் சிறுபெண்ணாயிருந்தபோது தெய்வநாயகமும் நானும் எவ்வளவோ நேசமாய் விளையாடிப் பழகினோம். பிறகு நான் பெரிய பெண்ணாய் வளர்ந்துவிட்ட படியாலும், தெய்வநாயகமும் பெரிய பிள்ளையாய் வளர்ந்துவிட்டதனாலும், நான் புருஷன் இல்லாதவளாய் இருப்பதனாலும், நாங்கள் இருவரும் இனிமேற் சேர்ந்து பழகப்படாது என்று அப்படிக் கட்டுப்பாடு செய்துவிட்டார்கள். உன்னைப்போகவேண்டாம் என்று நிறுத்தியதற்குக் காரணங்கள் உண்டு." என்று சிலவற்றைச் சொல்லாமற் சொன்னேன்.

இதனை உற்றுக்கேட்ட அவள் உடனே 'அவ்வளவுகட்டுப்பாடு ஏன் செய்யவேண்டும்? தெய்வநாயகத்தையும் உன்னையும் ஒன்றாக வைத்துக் கல்யாணம் பண்ணி விடலாகாதா?" என்று என் முகத்தை நோக்கி வினவினாள்.

இச்சொற்களைக் கேட்டதும் என் மனம் சில்லிட்டது? என் முகம் நாணத்தாற் சிவப்படைந்தது. அவள் கேட்டபடியே நடவாத என் தீவினையை நினைந்து ஒருபக்கத்தில் மனம் உளைந்தது. அவள் கேட்டதன்மேல் உண்மை சொல்லவேண்டியதைப்பற்றி மற்றொருபக்கம் மனம் கூசியது. இப்படிப்பட்ட என் மனக்குழப்பமெல்லாம் என்தங்கை என் முகத்திற் பார்த்து,

"ஏன் அக்கா பலவிதமாய் விசனப்படுகிறாய்?" என்றாள்.

"ஒன்றும் இல்லை அம்மா. தெய்வநாயகமும் நாமும் ஒரே சாதியாய் இருந்தால், எனக்கும் அந்தப்பிள்ளைக்கும் ஒருகால் கல்யாணம்முடிந்திருக்கக்கூடும். ஆனால், அவர்கள் சூத்திரச்சாதி, நாமோ பார்ப்பாரச்சாதி. ஆனதனால்தான் அப்படி நடக்கவில்லை." என்றேன்.

"அப்படியானால், ஒரே சாதிகளுள்ளேதான் கல்யாணம் நடக்கவேண்டுமோ? சூத்திரானுக்கும் பிராமணனுக்கும் கல்யாணம் நடப்பதில்லையோ? நடந்தால் குற்றம் என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"இப்போது ஒரே சாதிக்குள்தான் கல்யாணம் நடப்பிப்பது வழக்கமாய் இருக்கின்றது. பிராமணரைப் பார்க்கிலும் சூத்திரர் மிகத்தாழ்ந்தவர்களென்றும், அவர்களிடம் பெண் கொடுத்தல் கொள்ளலாவது அவர்களுடன் உண்ணல் கலத்தலாவது செய்வது சிறிதும் ஆகாது என்றும் நம்மவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்." என்றேன்.

அதற்கு நுண்ணறிவுடைய என் தங்கை, "அக்கா, அக்கா, இதென்ன அநியாயம்! சூத்திரானுக்கும் நமக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவர்களுக்கும் கண் கால் தலையெல்லாம் இருக்கின்றன, நமக்கும் கண் கால் தலையெல்லாம் இருக்கின்றன. நாம்பேசுவது நடப்பதுபோலவே அவர்களும் செய்கிறார்கள். நாம் உண்பது உடுப்பதுபோலவே அவர்களும் செய்கிறார்கள். நம்மில் ஆண் பிள்ளை பெண் பிள்ளைகள் இருப்பது போலவே அவர்களிலும் இருக்கிறார்கள். நாம் வீடுவாசல்களில் வசிப்பதுபோலவே அவர்களும் வசிக்கிறார்கள். நமக்கென்ன இரண்டுதலையும்அவர்களுக்கு ஒரு தலையுமா இருக்கின்றன? நமக்கு நான்கு கண்ணும் அவர்களுக்கு இரண்டு கண்ணுமா இருக்கின்றன? நம்வயிற்றிற் பொன்னும் அவர்கள் வயிற்றில் மண்ணுமா இருக்கின்றன? நாம் ஆகாயத்தில் வசிக்க அவர்கள் தரையிலா வசிக்கின்றார்கள்? அப்படி ஒன்றும் இல்லையே. அப்படியிருக்க அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் நம்மவர் உயர்ந்தவர்கள் என்றுஞ் சொல்லுவது ஏன்?" என்று வினவினாள்.

அவள் கேள்வியின் நுட்பத்திற்காக மிகவும் அதிசயித்து "என் அருமைக்கண்மணி, நீ சொல்லியதெல்லாம் உண்மையே நம்மைப் போல் மனிதப்பிறவி எடுத்தவர்களுக்கும் நமக்கும் உடம்பளவில் வித்தியாசம் ஏதும் இல்லை; இன்பதுன்பங்கள் அனுபவிப்பதிலும் வித்தியாசம் இல்லை. ஆனால், அவர்கள் குணங்களிலும் செய்கைகளிலும் அளவிறந்த பேதங்கள் இருக்கின்றன. சிலர் நற்குணம் உள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்; சிலர் கெட்ட குணம் உள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்; சிலர் நல்ல செய்கையும் சிலர் தீய செய்கையும் உடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். இவற்றினாலேதான் முதலிற் சாதி பேதங்கள் உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது." என்றேன்.

உடனே அவள் "அப்படியானால் நம்மவர்கள் மாத்திரம் நற்குணமும் நல்ல செய்கையும் உள்ளவர்கள்; மற்றச்சாதியார் தீக்குணமும் தீயசெய்கையும் உள்ளவர்கள் என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்?" என்று சொன்னாள்.

"இல்லை, இல்லை. நம் நினைவுக்கு எட்டாத முன்னொரு காலத்தில் நற்குணமும் நற் செய்கையும் உடைய சிலர் கடவுளைத்தொழுதுகொண்டு உலகத்திற்கு நன்மை செய்து வந்தார்கள்; அதனாலே அவர்களுக்குப் பிராமணர் என்றும் பார்ப்பார் என்றும் பெயர் வந்தது. அவ்வளவு நல்லவர்களாய் இருந்த முன்னோர்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளும், அவர்களின் சந்ததியார்களும் ஏறக்குறைய நல்லவர்களாகவே யிருந்து வந்தமையால் அவர்களுக்கும் பார்ப்பார் என்னும் பெயர் பின்னும் வழங்கி வந்தது. ஆனால், இப்போதுள்ள நமது சாதியாரோ அந்த நற்குண நற்செய்கைகளினின்றும் பிசகிப்போய் விட்டார்களென்று சமாசாரப் பத்திரிகைகளிலும் அடிக்கடி படித்து வருகின்றேன். நமது அகத்திற்கு வரும் சுற்றத்தார்களும் பலமுறை பேசக்கேட்டிருக்கின்றேன். மற்றச்சாதியாரைப்பற்றி நான் கேட்ட மட்டில் அவர்கள் நல்லொழுக்கத்திலும் நற்குணத்திலும் மேம்பட்டு வருகிறார்களென்று தெரிகின்றது." என்றேன்.

"அப்படியானால் மற்றச்சாதியார்களில் நல்லவர்களைப்பிராமணர் என்று சொன்னால் குற்றம் என்ன?" என்று பின்னுந்தொடர்ந்து வினவினாள்.

"அவ்வாறு சொல்வதிற் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை யானாலும், நம்முடைய சாதியார் மற்றவர்களில் நல்லவர்களைக்கண்டால் தலையெடுக்க வொட்டாமல் அவர்களை நசுக்கிவிடக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன்." என்று விடை கூறினேன் இதற்குள் எங்கள் தாயார் படுக்கைக்குப்போகும்படி கத்தினமையால், நாளைக்கு இதைப்பற்றிப்பேசலாம் என்று போய் விட்டோம். மிச்சமும் பின்னால் எழுதுகிறேன்.

கடிதம் ௩.

என் கண்ணனையீர்,—நேற்றுநான் அரை குறையாய் வரைந்து அனுப்பின கடிதத்தைப்பார்த்து நீர் மிகமகிழ்ந்து எழுதி இன்று உச்சிப்போதில் எறிந்த கடிதம் எனக்கு ஆராமகிழ்ச்சிதந்தது. எனக்கும் என்றங்கைக்கும் நடந்த சம்பாஷணையில், என்றங்கையின் நுட்ப அறிவைமிகவியந்து, அச்சம்பாஷணையின் முடிவைத்தெரிவிக்கும்படி கேட்டிருக்கிறீர்கள். இன்று பிற்பகலில் சாப்பாடு முடிந்து பிறகு என் தாயார் படுத்துஉறங்கினாள்; புருஷர்கள் யாரும் இல்லை, எல்லாரும் வெளியே அலுவலின்மேற் போய்விட்டார்கள். அச்சமயம் பார்த்து என் அருமைத்தங்கை என்னிடம் மெத்தைமேல் வந்தனள். அவள் வருவதற்குச் சிறிது முன்னே நான் உமது கடிதத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் வரும் அரவங்கேட்டு அதனை அப்பால் மறைத்துவைத்து விட்டேன். அவள் என்னண்டை வந்தவுடனே, "அக்கா, நேற்றிராத்திரி நாம் பாதியில் நிறுத்தி விட்டபேச்சை மறுபடியும் பேச எனக்கு ஆசையாயிருக்கின்றது. அக்கா, நம்மவர்கள் மற்றச்சாதியாரை மேலுக்கு வரவொட்டாமல் தடை செய்கிறார்கள் என்று சொன்னையே, அப்படி ஏன் அவர்களைத் தடைசெய்யவேண்டும்?" என்று மிகவும் ஆவலோடு கேட்டாள்.

"அதற்குப் பொறாமையே தான் காரணமாயிருக்கவேண்டும் என எனக்குத் தோன்றுகின்றது. நம்மவர்கள் தம்மை உயர்ந்த சாதியாராக எண்ணி மகிழ்ந்திருத்தலால், மற்றவரும் தம்மைப்போல உயர்வடைய விட்டால் அவர்கள் தம்மை மதியார்கள் என்றும், தமக்குள்ள உயர்வு குறைந்துபோகுமென்றும், அதனால் தமக்குள்ள வரும்படி சுருங்கி விடுமென்றும் நினைத்துத்தான் அதற்கு இடந்தருகிறார்களில்லை என்று தெரிகிறது." என்று நான் விடை பகர்ந்தேன்.

இதனைக் கேட்டதும் அவள் சிறிதுநேரம் வாய்பேசாமல் சுவரைப் பார்ப்பதுபோலிருந்து பிறகு என்னைநோக்கி, "நல்லது, அக்கா, நம்ம பிராமணச்சாதியில் இந்தத்தேசத்தில் எத்தனைபேர் இருப்பார்கள்?" என்று மிகவும் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு கேட்டாள்.

"இவ்வளவுபேர் என்று எனக்கு மொத்தக்கணக்குத் தெரியாது; என்றாலும் நம்மவர்கள் இலட்சக்கணக்காகத் தான் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள் என்பது மாத்திரம் நிச்சயம்." என்றேன்.

உடனே அவள், "நல்லது, இவ்வளவுபேரும் போதுமான வரும்படிபெற்றுப் பிழைத்துத் தானே வருகிறார்கள். மற்றச்சாதியாரை உயரவிடா விட்டாலும், நம்மவர் குடும்பங்களே ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரமாகப் பெருகிவிட்டால் அப்போது நம்மவர் என்ன செய்வார்கள்? அல்லாமலும், நம்மவர்களில் ஒவ்வொருவரும் தம்மைத் தாம் உயர்வாகத் தானே மதித்திருக்கிறார்கள். அப்படி ஒவ்வொருவரும் தம்மை உயர்வாக மதித்திருப்பதால், நம்மவர்களுக்குள் ஏதாவது தாழ்வுவருகிறதா? இல்லையே. இதுபோலவே, மற்றச்சாதியார்களில் நற்குணமும் நற்செய்கையும் படிப்புமுள்ளவர்களை நம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கும் நமக்கும் ஏதும் வித்தியாசம் இல்லாமல் நடத்திவருவோமானால், நம்மவர்களுக்கு இன்னும் நல்லதாகுமேயன்றித் தீங்கொன்றும் வராதே." என்று கூறினாள்.

அவள் நுட்ப அறிவின் திறத்திற்கும், என் மனத்தில் உள்ள எண்ணப்படியே பேசினதற்கும் நான் மிகவும் உள்ளங்களித்து அவளைக் கட்டியணைத்துக் கன்னத்தில் முத்தம்வைத்து,"அறிவில் மிக்க என் ஞானவிளக்கே, நீ சொல்லிய தொவ்வொன்றும் பொருத்தமாகவே இருக்கின்றது. ஆனாலும் என் செய்யலாம்! சிறு குழந்தையாகிய உனக்குள்ள அறிவும் காருணியமுங்கூட நம்மவர்களில் மிக வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கும் இல்லையே! நம்மவர்களிற் புண்ணுஞ் சொல்லும்போய் வாய்திறந்தால் காததூரம் நாறும் அசுத்தக்கிழவர்கள் கூட மற்றச்சாதியாரிற் சுத்திபத்தியுடையவர்களைக் கண்டாலும் எழுடி எட்டி நடக்கிறார்கள். மற்றச்சாதியார் வெயிலிற்களைத்துச் சிறிதுநேரம் ஒதுங்குவதற்குத் தம்வீட்டு ஒட்டுத் திண்ணையண்டைவந்தால் நம்மவர்கள் தமது வீடு தீட்டுப்பட்டுப்போம் என்று அவர்களைத் துரத்துகிறார்கள்! அல்லது தெரியாமல் உட்கார்ந்திருந்து எழுந்துபோனார்களானால், அவர்களிருந்த விடத்திற் சாணி கரைத்துத் தெளிக்கின்றார்கள். மாட்டுச்சாணியிலும் ஆறறிவுடைய மனிதன் தாழ்ந்தபோயினன்! பசியால் உயிர்போகிறதென்று பிறசாதியான் ஒருவன் வந்தால், அவனுக்கு அன்னமிடிற் றீட்டுப்பட்

டுப்போமென்று நம்மவர் அன்னஞ் சிறிதும் இடுவதில்லை; ஒருகால் கொஞ்சம்இரங்கிச் சோறிட மனம்வந்தாலும் வீட்டில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் உண்ட பிறகு மிச்சம் இருந்தாற் சிறிது இடுவார்கள்! இதற்குட் பசித்துவந்தவனுக்குப் பாதிஉயிர்போய்விடும்! ஐயோ! தாகத்தால் மிக வருந்திவந்தவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடாமல் வெருட்டின நம்மவர்கள் எத்தனை பேரை நான் பார்த்திருக்கின்றேன்! தம்மை உயர்ந்த சாதியாராக மதித்ததனால் நம்மவர்களுக்கு வந்த கேட்டைப்பார்! அவர்கள் சிறிதும் மன இரக்கம் இல்லாதவர்களானார்கள்! மற்றச்சாதியாரைத் தம்மோடொத்த உயிர்கள் என்றுநினையாமல் தாழ்வாக நினைத்துப் பாவத்தையும், தம்மை உயர்வாக நினைத்து அகங்காரத்தையும் கட்டிக்கொண்டார்கள்! உடம்போடு அழிந்து போவதாகிய சாதிவித்தியாசத்தைப் பெரிதாக மதித்து, உயிர்க்கு இனிமை தருகின்ற சீவகாருணியமென்னும் பெரும்புண்ணியத்தை இழந்து போனார்கள்! நம்மவர்கள் இப்பெரும் பாவத்தினின்று எப்படிக் கரையேறப்போகின்றார்கள் என அல்லும் பகலும் எண்ணிப் பரிதவித்து வருகின்றேன்,—" என்று நான் சொல்லுகையில் என் தங்கை இடை மடக்கி,

"ஏன், அக்கா, இப்போது இங்கிலீஷ் படிக்கிறவர்களில் நம்மவர்கள் சாதிவித்தியாசத்தை அவ்வளவாகப்பாராட்டுகிறதில்லை யென்று நீ அடிக்கடி சொல்லிவந்திருக்கிறாயே?" என்று வினவினாள்.

"கண்மணி, இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் அழகை என்னென்று சொல்வேன்! இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் தம் எண்ணம் போலெல்லாம் நடப்பதற்குச் சௌகரியமாகச் சாதிவித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லை யென்று சொல்லுகிறார்களே தவிர, உண்மையில் அவர்கள் தாம் அதனை மிகுதிப்படுத்தி வருகிறார்கள். இங்கிலீஷ் படித்த சிலர் குசினிக்காரப்பறையர் வைத்திருக்கும் சாப்பாட்டுக் கடைகளிற்போய்க் காப்பிவாங்கிக் குடிக்கிறார்கள், வேறு சில தின்பண்டங்களும் வாங்கி உண்கிறார்கள். இதனைக்கேள்விப்பட்ட அவர்கள் உற்றார் உறவினரான வைதிகப்பிராமணர் அவர்களைப்பார்த்து, 'இப்படிப் பறையர்கடைகளிலே சென்று காப்பி உண்பது தகுமா?' என்று வினவினால், அப்போது மாத்திரம் 'பறையன் என்றால்' என்ன? அவன் மனிதன் அல்லனோ? அவனுக்கும் நமக்கும் என்ன

வித்தியாசம்? வெறுந்தண்ணீர் வாங்கிக்குடிப்பதாற் குற்றம் சிறிதும் இல்லை. இங்கிலீஷ் படித்த நாங்கள் வித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லை நீங்கள் கருநாடகப்பேர்வழிகள்; இந்தக்காலத்திற்கு இவையெல்லாம் கூடா.' என்று மழுப்பிச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுகின்றார்கள் இப்படிச்சொல்லும் இவர்களே தாம் உத்தியோகம் பார்க்குந் தொழிற்சாலைக்குட்சென்றால், தம்மினும் மேம்பட்ட அறிவினை உடையராய்த் தம்மோடொத்த நிலையிலும் தமக்கு மேற்பட்ட நிலையிலும் உத்தியோகத்திலுள்ள வேளாளர், வணிகர் முதலான பிறசாதியாரைப்பார்த்துப் பொறாமைகொண்டு புழுங்கி 'இந்தச்சூத்திரப்பயல்கள் பிராமணரான நமக்குச் சமமாயும் நமக்கு மேலாயும் வந்து விட்டார்களே' என்று தமக்குட் கூடிப்பேசிக்கொண்டு அவர்களைக்கெடுத்துக் கீழ்த்தள்ளச் சமயம் பார்க்கிறார்கள் இன்னும் தாம் உத்தியோகஞ்செய்யும் இடங்களில் தம்மோடொத்த பிராமணர்களையே அலுவலிற் கொண்டுவந்து அமர்த்தி வைக்கிறார்களே யல்லாமல், பிறசாதியாரில் உத்தமராயும் கல்வியறிவிற் றேர்ந்தவர்களாயும் இருப்பவரையுங்கூடத் தாமிருக்கும் இடங்களிற் சேர்ப்பதில்லை உயர்ந்த நியாயாதிபதி வேலையினின்று விடுதி பெற்ற நம்மவர் ஒருவர் தாமிருந்த அவ்வேலைக்கு வேளாளர் ஒருவரும் பிராமணர் ஒருவரும் தக்கவராயிருக்கக்கண்டு, உடனே தம்மோடொத்த பிராமணரைத் தம்மிடத்து அழைத்து 'நீர் நானிருந்த நியாயாதிபதி வேலைக்குவரப் பிரயத்தினம் பண்ணும்; நீர் இதில் அசட்டையாய் இருந்து விடுவீரானால் ஒரு சூத்திரப்பயல் வந்து உட்கார்ந்து விடுவான்.' என்று மிக்க காரத்தோடுஞ்சொல்லி, அவரை ஏவி அவர்க்கே அவ்வேலையைச் செய்துவைத்தனராம். இங்ஙனமே எனக்கு எட்டும் செய்தி ஒவ்வொன்றும், இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் அது படியாத நம்மவர்களினும் மிகுந்த மனவைரங்கொண்டு சாதி வித்தியாசம் பாராட்டி வருகின்றனர் என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது ஆகையால், இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர் தம்முடைய சௌகரியத்தின்பொருட்டுச் சாதிவித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லையேயொழியச், பிறசாதியாரின் நன்மையின் பொருட்டு அங்ஙனம் செய்வதாக எள்ளளவுந் தோன்றவில்லை" என்றேன்.

என் சொற்கள் ஒவ்வொன்றனையும் உற்றுக்கேட்ட என் தங்கை "அப்படியா! அப்படியா!" என்று எங்கி "நம்மவர்கள் அவ்வளவு கல்நெஞ்சம் உடையவர்களா!" என்று மெல்லெனக்கனைத்து "நல்லது, அக்கா, நம்மவர்களிற் புருஷர்கள் தாம் அப்படியிருக்கிறார்கள். ஸ்திரீகள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? அதனைச் சிறிதுசொல்." என்று கேட்டாள்.

"ஆ! நம்முடைய ஸ்திரீகளின் நிலைமையா! நம்மவர்களில் ஆண் மக்களுக்காவது சிறிது கல்வியுணர்ச்சி இருக்கின்றது; நம்முடைய பெண்பாலார்க்கு அதுவும் இல்லை; இவர்களிற் படித்தவர்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் தப்புந்தவறுமாக வண்ணான் கணக்கு எழுதத் தெரிந்தவர்களேயல்லாமல் வேறல்லர். அறிவினை வளரச்செய்யும் உயர்ந்த நூல்களுள் ஒன்றேனும் இவர்களுக்குத் தெரியாது. எழுத்துக்கள் சில எழுதக்கற்றுக்கொண்ட தமது கல்வியையே பெரிதாக மதித்து இறுமாந்திருக்கிறார்கள். தம்மைத் தேவமாதர்கள் என்றும் மற்றச்சாதியார் அனைவரையும் சூத்திரப் பேய்கள் பறைப்பிசாசுகள் என்றும் எண்ணியிருக்கிறார்கள். குளங்களுக்குப்போய்க் குளித்துவரும்போது மற்றச் சாதியாரைக்கண்டு இவர்கள் துணுக்குற்று அப்புறமும் இப்புறமும் ஒதுங்குவதைப் பார்த்தால் எனக்குச் சிரிப்புவராமல் இருப்பதில்லை. பல்வகைச் சாதியாரும் தோய்ந்து அசுத்தப்படுத்தின குளத்தின் நீரிலே முழுகி வரும் இந்தத்தேவமாதர்கள்! மேல் அவ்வசுத்தத்திற் சிறிதாயினும் படாமல் இருக்குமா? என்று நான் எனக்குள்ளே எண்ணிக்கொள்வதுண்டு. இவர்களுக்குத் தருமசிந்தையென்பது சிறிதுங்கிடையாது. எந்நேரமுந் தம்மை உயர்வாகவும் பிறரைத்தாழ்வாகவும் நினைப்பதால், பிறரைக்கண்டால் அருவருப்புங் கோபமுங்கொண்டு அகங்கரிக்கின்றார்கள். அதனால் இவர்கள் மனம் சிறிதும் இளக்கமின்றிக் கல்லைப்போற் கடாய்ப்போய் இருக்கின்றது. இவர்களுக்கு அன்பும் பட்சமும் இன்னபடியென்றே தெரியா. அதனால் இவர்கள் தம் தாய் தந்தையர், சகோதரர் சகோதரிமார், கணவன், உற்றார் உறவினர் முதலியவர்களிடத்துங் கூட உண்மையன்பு பாராட்டுவதில்லை. தமக்கு உடுக்க உயர்ந்த பட்டுப்புடைவையும் உண்ண நாவிற்கினிய பண்டமும், பூணச் சிறந்தநகைகளும் பிறவசதிகளுங்கிடைத்

தால் தமது வாழ்க்கையைத் தேவவாழ்க்கையாக எண்ணி இறுமாந்துகிடக்கின்றார்கள்; இவ்வளவுங் கிடையா விட்டால் தம்மவர்கள் மேல் மிக மனம்நொந்து வெறுப்புற்றிருப்பார்கள். இவர்களின் இவ்வறியாமைக் குணத்தினாலும் செய்கையினாலும் நம் ஆண்மக்கள் செய்யும் தீயசெய்கைகளுக்கும் அவற்றால் அடையும் துன்பங்களுக்கும் ஓர் அளவே இல்லை, அம்மா." என்றேன்

"அப்படியானால், அக்கா, உன்னைப்போல நமம பெண்மக்களிற் படித்தவர்கள் இல்லையா?" என்று வினவினாள்.

"அம்மா, எனக்குத் தான் என்னதெரியும்? நம் அண்ணா சுப்பிரமணியன் தமிழ்க்கல்வியிற்றேர்ந்த அறிஞர்களிடம் எந்நேரமும் பழகிவருவதால், அவன் என்னைத் தமிழ்நூல்கள் படிக்கும்படி தூண்டி எனக்குப்பலஉயர்ந்த தமிழ்ப்புத்தகங்கள் வாங்கித்தந்து வருகிறான். நானும் அவற்றை மிகுந்த ஆவலோடு படித்துவருகின்றேன். இன்னும் நான் படிக்கவேண்டிய நூல்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அது நிற்கட்டும். என்னைப்போலப் படிப்பவர்களும், என்னினும் மிகுதியாகப்படித்தவர்கள் சிலரும் நம்முடைய பெண்மக்களில் இருக்கிறார்கள் ஆனால், இவர்கள் எல்லாரும் குடத்துக்குள்ளே வைத்த விளக்குப்போலப் பொலிவிழந்து இருக்கிறார்கள். நம்மவர்களிற் படியாத மாதர்களெல்லாம் படித்த அப்பெண்மணிகளைக் கண்டு பொறாமைகொண்டு என்னஞ்செய்வதே தொழிலாகக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் மிக மனம்நைந்து தமது கல்வியைப் பயன்படுத்தக் கூடாமல் வீணே காலங்கழித்து வருகின்றனர்; உற்றார் உறவினர் பழிப்புக்கு அஞ்சின இவர்கள் பெற்றோர்களும் இவர்களை மேன்மேலும் படிக்க இடந்தருவதில்லை. என்செய்வார்கள்! பாவம்! நம் அண்ணா சுப்பிரமணியனுடைய உதவியில்லாவிட்டால், நம்முடைய பெற்றோர்களும் என்னை இவ்வளவு கூடப் படிகக விடமாட்டார்கள்." என்று மனம் விண்டு கூறினேன்.

இதனைக்கேட்ட என் தங்கை கண் கலங்கி, "ஐயோ! இதென்னகொடுமை! அக்கா, ஏன் அவ்வளவு கொடுமைக்கும் அவர்கள் ஆளாயிருக்கவேண்டும்? நம்மிற்படித்த அப்பெண்மணிகள் தம் எண்ணம்போற் படித்துத் தாம் படித்ததைப் பிறர்க்கு எடுத்துச்சொல்வதிற்குற்றம் என்ன?" என்று வினவினாள்.

"குற்றம் சிறிதும் இல்லை ஆயினும், உற்றார் உறவினர் பெற்றோர்க்கு அடங்கி யிருக்கும் வரையிலும் இவர்கள் அவர்கள் சொற்படிதான் நடக்கவேண்டுமே யல்லாமல், தாமாகவே எதுஞ் செய்தல் ஆகாது." என மொழிந்தேன்.

"பெற்றோர்கள் கற்பிப்பது நல்லதானால் அதற்கு அடங்கிநடக்க வேண்டுவது முறைதான். அவர்கள் நலமல்லாததைக் கற்பித்தால் அதற்கும் அடங்கி நடப்பது தகுமா? அப்படி அடங்கி நடவாவிட்டால் என்ன?" என்று மீட்டும் வினவினாள்.

"அம்மா, அவர்கள் சொற்படி நடவாவிட்டால் அப்பெண்மணிகள் அடிபட்டும் உதை பட்டும் பலவாறு அவர்களால் துன்பப்படுவார்கள்." என்றேன்.

"அப்படியானால் அப்பெண்கள் அவ்வளவு கொடுமை செய்பவர்களை விட்டு நீங்கி வெளியேபோய்த் தனியே காலங்கழிக்கலாகாதா?" என்று கேட்டாள்.

"நமது தேசத்தில் பெண்மக்கள் தமக்கு உற்ற ஆண் துணையின்றித் தனியே சென்று காலங்கழிக்க முடியாது;" என்றுரைத்துப் பின்னும் அவள் மனநிலையைத் தெரிந்துணர்தற்காக, "அது நிற்கட்டும். நான் நமது பெற்றோரையும் மற்றவர்களையும் எல்லாம் விட்டுப்பிரிந்து தனியே போய் எங்கேயாவது இருக்கலாமா?" என்று முகஞ்சுளியாமல் அவளைக்கேட்டேன்.

இச்சொற்களைக்கேட்டதும் என் தங்கையின் கண்களில் நீர் முத்து முத்தாய்த்துளித்தது. உடனே அவள் என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, "அக்கா, நீ அப்படி யெல்லாம் எங்களை விட்டுப் போய் விடாதே உன்னைப்பிரிந்து நான் எப்படி யிருப்பேன்? அக்கா, அக்கா என்று உன்னையே கூப்பிட்டுக்கொண்டு அலைய மாட்டேனோ? நீ எங்கே போனாலும் உன்னை நான் விடமாட்டேன். அம்மா, அப்பாவிடம் சொல்லி நீ எங்கே போனாலும் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்து விடுவேன். அக்கா, நீ என்னை விட்டுப்போய் விடுவாயோ? அம்மாவிடம்போய்ச்சொல்லட்டுமா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தாள்.

அவள் எழுந்ததைக்கண்டு மிகவும் அஞ்சி அவளை உடனே கையைப்பிடித்து மடியில் உட்காரவைத்து, "என் செல்வமே, உன்னை விட்டுப்போவேனோ? நான் சும்மா விளையாட்டுக்காக உன்னைக்கேட்டேன். எப்படி நீ என்னைப்பிரிந்திருக்கக்கூடாமல் மனம் வருந்துகின்றாயோ, அப்படித்தானே நம்மிற் படித்த பெண்களையும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்கள் பிரியக்கூடாமல் வருந்துவார்கள். இதனை உனக்குத் தெரிவிப்பதற்காகவே அப்படிச்சொன்னேன். அதற்காக நீ துயரப்படாதே என் கண்மணி!" என்று சொல்லி அவளை முத்தம் வைத்தேன்.

என் அருமைநண்பரே, இவ்வளவு தான் எங்களுக்குள் நடந்த சம்பாஷணையின் விவரம். நீரும் நானும் அளவளாவி உயிரும் உடலும் போற் பிரிவின்றிக் கலந்திருந்து இல்லற வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு நாம் இருவோமும் தொலைவிலுள்ள ஒரு நகரத்திற்குப் போய்விட வேண்டுமென்று எழுதினீரே நீர் நும்முடைய தாய் தந்தையர் உற்றார் உறவினர் முதலிய எல்லாரையும் அறவேவிட்டு என் பொருட்டு வரத்துணிந்தபோது, நான் மாத்திரம் அதற்கு இசையாமல் இருக்கலாமா என்று நீள நினைந்துபார்த்து யானும் என் தாய் தந்தையர் முதலான எல்லாரையும் துறந்து நும்முடன் போதுவதற்குத் துணிவு கொண்டேன் அங்ஙனந் துணிவுகொண்ட சில நிமிஷங்களுக் கெல்லாம் என்றங்கைக்கும் எனக்கும் மேற்கூறிய சம்பாஷணை நடந்தது. பாரும், எங்கள் பார்ப்பாரச்சாதியிற் படித்த பெண்கள் சிலர் படுந்துன்பத்தை யான் எடுத்துச் சொன்னபோது என் தங்கை மிகமனம் உருகி, அவர்கள் தன் தம்மைச் சேர்ந்தாரை விட்டு நீங்கி வெளிப்புறப்பட்டுத் தன்னந்தனியே வாழலாகாது என்று கேட்டவள் பிறகு நான் தனியே பிரிந்து போயிருக்கலாமா என்று அவளைக் கேட்டதும், அதுகாறும் மிக்க நுண்ணறிவோடும் நியாயவுணர்ச்சியோடும் பேசிவந்த தன் அறிவையும் மறந்து, என்மேல் உள்ள அன்பினால் அங்ஙனம் பிரிவதற்கு உடன்படாமல் வெம்பினாள். எவ்வளவு நுண்ணறிவுடையோராயிருந்தாலும் அவர், ஒருவரிடத்துண்டான அன்பின் வசப்படுவாரானால் தம் அறிவையும் நியாய முறையையுங் கைவிடுவாரென்பது இதனால் விளங்குகின்றதன்றோ? என ஆருயிர்க் காதலரே, என்தங்கை என்மேல் வைத்த

பிரியத்தால் என்னைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாளே! என்னைப்பிரிந்தால் அவள் எவ்வாறாவாளோ என்று நினைக்க என் நெஞ்சம் பகீரென்கிறதே! பாலினுந் தூயமனமுடையீர், உம்மையும் அகன்றிருக்க என் உள்ளம் இசைகின்றதில்லை, என்னை அகன்றிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உமக்கு ஒவ்வொரு வருஷமாய் இருக்கின்றதென வரைந்தீர், எனக்கோ அப்படியில்லை, உம்மை விலகியிருக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் எனக்கு ஒவ்வோர் ஊழியாய இருக்கின்றதே! உடலானது உயிரையும் பிரிந்திருக்கும், மலரானது மணத்தையும் பிரிந்திருக்கும், நானோ உம்மைப் பிரிந்திரேன். கல்வியின் மிக்க வல்லவரே, உமது கல்வியின் உயர்வையும், குணத்தின் நலத்தையும் அழகின் அமைவையும் நான் அறிவேன்; என்னுடைய அருமைகளை நீர் அறிவீர். நம் இருவர்தம் பொருத்தத்தையும் பிறர் எவர் அறிவார்? சாதி வித்தியாசமே நம்முடைய தேசத்தார்க்கு உயர்ந்த தத்துவஞானமா யிருக்கின்றது; சாதி வித்தியாசத்தால் நம்மவர் கண்டனயாவை? அகங்காரமும், கோபமும், பிரிவும், பகையும் அல்லவோ? சாதியில் வேறு வேறான நாம் இருவரும் பொருந்தியிருக்க ஐயோ! நம்மைச்சேர்ந்தவர்கள் இணங்குவார்களா? ஒருகாலும் இணங்கமாட்டார்களே! என் செய்வேன்! உம்மோடு ஒருங்கு இருக்கவேண்டுமாயின் என்னவர்கள் எல்லாரையுந் துறந்துவிடல் வேண்டும். எல்லாரையுந் துறக்கலாம், என்றங்கையை எவ்வாறு துறப்பது!— ஆ! ஈதென்ன இது! திருவல்லிக்கேணிக்குப் போகவேண்டும் கீழே வா என்று என் அன்னை அழைக்கிறாளே. என் அன்பரே, மற்றவை பின்னால் எழுதுகிறேன். எத்தனை நாட்சென்று இங்கே வரும்படியாய் இருக்குமோ. என்னை மறவாதீர்.

கடிதம் ௪.

என் அருமைக்காதலரே,—நான் இங்கே திருவல்லிக்கேணிக்கு வந்து ஒருமாத காலமாய் விட்டது. இந்த ஒரு மாதமும் உமக்குக் கடிதம்எழுதச் சமயம் வாய்க்கவில்லை. நீர் என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்துக்கொண்டீரோ! உம்முடைய திருமுகத்தை யான் காணக்கிடையாமற் கழிந்த இவ்வொரு மாதகாலமும் எனக்கு மிகவும் பொல்லாத காலம். யான் உமக்குக் கடிதம்எழுதவும், உம்முடைய கடிதத்தை யான் காணவும் பெற்றால் என் உள்ளம் ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்திருக்கும். அவ்வளவுக்கும் இடம் இல்லாமற்போய் விட்டதே! உம்மை நினைத்து நினைத்துப் பாவியேன் நெஞ்சம் நெகிழுகின்றது. என் சிந்தையெல்லாம் உம்மேற் பதிந்து அல்லும் பகலும் உம்மையே நினைத்திருப்பதனாலேதான் என்னுயிர் உடம்பிற்றங்கியிருக்கின்றது. இங்கே வந்தநாள்முதல் உம்மைத் திடீரெனப்பிரிந்ததனால் உண்டான வருத்தம் என்னுடம்பையும் அரைவாசி ஆக்கிவிட்டது. உணவும் உண்பதில்லை, உறக்கமுங்கொள்வதில்லை. இந்த வீட்டிலுள்ளவர்களிற் பெரும்பாலும் எல்லாரும் என்னை வெறுக்கிறார்கள்; இங்கே என்னிடத்தில் இரக்கமுகங்காட்டுகிறவர் ஒரே ஒரு கிழவனார்தாம், இவரை என் மாமனார் என்கிறார்கள். இவருடைய ஆதரவு இல்லாவிட்டால் இங்கே யான் ஒரு நிமிஷங்கூட உயிர்வாழ முடியாது. என் மாமியார் என்று சொல்லப்படுகிறவள் பொல்லாத கிழப்பிசாசு; என் நாத்தனார் கொடியபட்டி; என் மைத்துனன் என்பவன் ஒருபெருந் தலையெடுப்புள்ளவன். இவர்களுக்கும் எனக்கும் எந்நேரமும் ஓயாத போராட்டமாக இருக்கிறது. நச்சுப்பாம்புகளாற் சூழப்பட்ட ஒரு குடிசையில் மந்திரகாரன் ஒருவன் உதவி பெற்று வசிப்பவர் ஒருவரைப்போல யான் இவர்கள் நடுவிலே என் மாமனார் உதவியால் ஒருவாறு மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன். யான் இங்கே வந்த எட்டு நாளைக்குப்பிறகு மாமியார் என்மேற் பெருஞ்சண்டை தொடுத்தாள்

"என்னடி, நீ கலகல என்று பேசாமல் இப்போதுதான் புருஷனைப்பறிகொடுத்தவள்போல் இருக்கிறாயே" என்று மாமியார் வம்புக்கு இழுத்தாள்.

அதற்கு நான் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கவே, நாத்தனார் கடுகடுத்த முகத்தோடு, தன்தாயின் முகத்தைப்பார்த்து, "நீ சொல்லு

வது அவள் காதில் நுழையவில்லை, அவள் யாரோ புருஷாள்மேல நினைவாயிருக்கிறாள். அவளைப்பார்த்தால் முண்டைச்சி மாதிரியாகவா இருக்கிறது. இப்போதுதான கல்யாணமணைமேல் உட்காரப்போகிறவளைப்போல் இருக்கிறது தலையில் மயிரைப்பார்! எவ்வளவு பளபளப்பாயிருக்கிறது! காதில் சிவப்புத்தோடு நெருப்பு எரிகிறதுபோலிருக்கிறது; கழுத்தில் தஙகசசஙகிலி, பொத்தான் வைத்த பட்டு ரவிக்கை, உயர்ந்த பட்டுப்புடைவை, கையில் தஙகக்காப்புக் கொலுசு, எவ்வளவு ஒய்யாரம்! எவ்வளவு சிங்காரம்! உடம்பைப்பார்! மினுமினுவென்று இருக்கிறது. அவளுக்குக் கவலை யேது? விசனம் ஏது? இவளை வைக்கிறபடி வைததால இவளுக்கு இவ்வளவு ஒயில் உண்டாகுமா? ஏண்டியம்மா, இவா தலையை ஏன் மொட்டை அடியாமல் விட்டு விட்டார்கள், ஐயங்காரப் பெண்பிள்ளைகளுக்கு அல்லவோ தலையில் மயிர்வைக்கிற வழக்கம், நம்ம ஸ்மார்த்தச் சாதியில் அப்படி வழக்கம் இல்லையே'' என்று கேட்டாள்

“ஆமடியம்மா, அந்தக் கொடுமையை என்ன சொல்லுகிறது! நம்ம ஆண்பயல்கள் பறைப்பாஷை படிக்கத் தொடங்கி இவ்வளவு குட்டிச்சுவரும் உண்டானது நாங்கள் எல்லாம் இவள் ஆமுடையான் இறந்தவுடனே இவள் தலையை மொட்டை அடித்துவிட வேண்டுமென்று தான் சொன்னோம் நம்மபயல் ராமசாமியும் இவள் தமையன் சுப்பிரமணியனுந்தாம் மயிர் வாங்கப்படாதென்று குறுக்கே கிடந்தார்கள். அந்த இளம்பயல்கள் பேச்சைக்கேட்டு நம்மகிழப்படுவானும் இவள் பெற்றோரும் சரி சரி யென்று ஒத்துக்கு மத்தளங்கொட்டி, இவளுக்கு இன்னுக் கொஞ்சம் வயசானபின் மயிரை எடுத்துவிடலாம் என்று மெழுகிப்பேசிவிட்டார்கள். இவள் ஆமுடையான் இறந்தபோது இவள் எட்டுவயதுக் குழந்தையாயிருந்தபடியால், இனத்தாரும் இரக்கப்பட்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் இருந்து விட்டார்கள். பிறகு இவள் பருவமாகி இந்த நாலைந்து வருஷங்களாக இவள் தலைமயிரை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று நான் சொல்லிவந்தும், என் சொல்லைக் கவனிப்பவர்கள் யாரும் இல்லை. அங்கேயிருந்தால் இவள் தமையன் சுப்பிரமணியனால் கெட்டுப்போகின்றாள்; இங்கே வந்தால் நம்ம கிழப்படுவான் இவளுக்குச் செல்வங் கொடுத்துக் கெடுத்து விடுகிறான்.'' என்று அவளை நோக்கி விடை பகர்ந்தாள்.

தன் தாயின் சொற்களைக்கேட்ட அவள் பின்னும் கொந்தளிப்பு உடையவளாகி, "அவர்களுக்குத்தாம அறிவில்லாமற் போனாலும் இருபதுவயசுப் பெண்பிள்ளையாகிய இவளுக்கு அறிவு எங்கே போனது. என்றைக்குப் புருஷனை இழந்தாளோ அன்றைக்கே எல்லாவற்றையும் இழந்தாள். இன்னும் இவள் தலையில மயிர வைத்திருப்பதும் அலங்காரம் செய்துகொள்வதும் எந்தப்புருஷனுக்காக. இவளுக்குள்ள அகங்காரத்தை என்னவென்று சொல்லலாம் !" என்று நாராசத்தைககாய்ச்சி என் காதில் ஊற்றினாற்போலச் சுடு மொழிகளைச் சொன்னாள்.

இதுவரையில் வாய்பேசாமல் அமைதியோடுங் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான் மனவருத்தம் மிகுந்து "ஏன் நீங்கள் என்னை இப்படியெலலாம் பழித்துப்பேசுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு நான் யாது குற்றம் செய்தேன்?" என்று வினவினேன்.

அதற்கு நாத்தனார் பதை பதைத்து, "நீ தாலி அறுத்தவள் அல்லவா உனக்கு இவ்வளவு அகங்காரஙகளும், எதற்காக?" என்றாள்.

அதன்மேல் "தாலி அறுத்தவள்என்று நீ என்னை ஏன் ஏசுகிறாய்?" என்று மீட்டும் வினவினேன்.

என்னடி "ஒன்றும் அறியாத அம்முக்கள்ளிபோற் பேசுகிறாய்? பாவி உன்னைக்கட்டாமல் இருந்தால் என் தமையன் இன்னும் உயிரோடே இருப்பான்; உனைக்கட்டின மறுவருஷமே அவன் இறந்துபோனான்; நீ மாத்திரம் குத்துக்கொழுக்கட்டைபோல் இருக்கின்றாய்." என்று சினந்து கூவினாள்.

"வீணான பழிச்சொற்களை என்மேல் சுமத்த வேண்டாம். உனக்கே ஐம்பது வயதுக்கு மேல் ஆகின்றது, உன் தமையன் இப்போதிருந்தால் ஐம்பத்தேழு வயதுக்கு மேற்பட்டவரா யிருப்பர். நான் ஏழுவயதுக் குழந்தையா யிருந்தபோது என்னை நாற்பதைந்து வயதுள்ள ஒருவருக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்தது உங்களுடைய அறிவீனமே யல்லாமல், என்னுடைய குற்றம்அன்று. உன் தமையன் எப்படிப்பட்டவரோ எனக்குத்தெரியாது. அவரைக் கண்டபோதெல்லாம் நான் பயந்து ஓடினது மாத்திரம் எனக்கு ஞாபகத்

தில் இருக்கின்றது. அவர் உன்னைப்போலவே பல் நீண்டு உதடு கீழே தொங்கப் பருத்ததொந்தியோடு தலையில் சிறிய தேங்காய்க் குடுமி வைத்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் போவதைப் பார்த்த போதெல்லாம் நான்மிகவும் நடு நடுங்கி அழுதோடிப் போனதெல்லாம் எனக்குக் கனவுகண்டாற்போல நினைவுக்கு வருகின்றது. எனக்குத் தந்தையைப்போல் இருந்த உன் தமையனோ எனக்கு ஏற்றமணவாளன்! ஒருவரை யொருவர் பேரன்போடு நேசித்து இருவரும் ஒருயிராய் ஒருவராகமருவிப் பிறர்க்குத் தீங்கில்லாத வழியிலே தாம் அநுபவிக்க வேண்டிய இன்பங்களை யெல்லாம் அநுபவித்துக்கொண்டு, உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் உதவி புத்தாசை முதலான பல நன்மைகளைச் செய்து வாழ்பவர்கள் அல்லரோ மணவாளனும் மணவாட்டியும் என்று சொல்லப்படுவார்கள்? இவர்களுள் ஒருவர் ஒருவரைப் பிரிந்து வினைவசத்தால் இறந்தாலும் மற்றவர் தமது நேசத்தினின்றும் மாறுபடமாட்டார்; மனைவி இறந்தால் அன்புள்ள கணவன் அவளையே நினைந்தவனாகி வேறொருத்தியைக் கனவிலும் நாடானாய் வேறு இன்பங்களையும் விரும்பானாய்க் கடவுளையே தொழுது கொண்டு தன் வாழ்நாளைக்கழிப்பன்; கணவன் இறந்தால் அன்புள்ள மனைவி அவனையே நினைந்தவளாகி வேறோர் ஆண்மகனைக் கனவிலும் நினையாளாய், வேறு எவ்வகை இன்பங்களையும் கருதாளாய்க் கடவுளையே தொழுது கொண்டு உயிரற்ற வெற்றுடம்பு போல் தன் நாட்களைக்கழிப்பள். அப்படிப்பட்டவள் மயிரைச் சிரையாமலே மயிர் அழகிழந்து போகும்; விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் பட்டாடைகளையும் பிறர் கொண்டு வந்து அவளை அலங்கரிப்பினும் அவள் அவற்றில் நாட்டம் சிறிது மின்றி அவற்றை அருவருத்து விடுவாள்; அவளுடம்பு ஊண் உறக்கமுங் கொள்ளாமல் மெலிந்து பொலிவிழந்து போகும்; அவளுடைய அழகைக் குலைக்கப் பிறர் எவரும் வேண்டாம்; அவள் நினைவே அதனைச் செய்யப் போதுமானது.

இப்படியல்லாமல், இருவர் சம்மதமும் இன்றிப் பொருத்தஞ் சிறிதும் அமையாத இருவரை ஆடுமாடுகளைப் பிணைப்பதுபோலப் பிணைத்து விடுவதும், அங்ஙனம் பிணைக்கப்பட்ட இருவரும் ஒற்றுமையும் அன்பும் இன்றி மனவருத்தத்தோடு காலங்கழித்தலும், அவ

ருள் மனைவி என்னப் பட்டவள் இறந்தால் கணவன் பல்லுஞ் சொல்லும்போன கிழவனாயிருந்தாலும் அவனுக்குப் பால்குடிக்கும் பாலகனை ஒரு பெண் மகவை மணம்புரிந்து விடுதலும், கணவன் என்னப்பட்டவன் இறந்தால் மனைவி எவ்வளவு சிறு பருவத்தினளாயிருந்தாலும் அவள் தலையைச் சிரைத்து அணிகலங்களை நீக்கி வெளளைக் கோணிப்புடைவை உடுப்பித்து உப்பில்லாச் சோற்றையிட்டு வருத்துதலும் ஐயோ! என்ன கொடுமை! பிறருடைய வலு கட்டாயத்தால் மணஞ்செய்விக்கப்பட்டு மிக்கவருத்தத்தோடும் அவனோடு சிலநாள் இருந்து வயது முதிர்ந்த அவன் இறந்துபோகவே சுமை நீங்கியதென ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்திருக்கும் ஏழைப் பெண்ணின் தாலியை அறுத்தால் என்ன, அவள் தலையைச் சிரைத்தாலென்ன, ஆடை அணிகலன்களைக் கழற்றியதாலென்ன, உப்பில்லாப்புற்கையை இட்டதனாலென்ன, அவள் மனம் இறந்தவனைச் சிறிதும் நாடாது. அவள் கண்கள் அவன்பால் அன்பினால் நீரைச் சொரியா.

ஆடுமாடுகளைப் பிணைப்பதுபோல ஆண்மக்களையும் பெண்மக்களையும் பிணைப்பதனாலேதான் இந்த நாட்டில் எல்லாவகையான தீய ஒழுக்கங்களும் தீங்குகளும் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாகப் பெருகி வருகின்றன கணவனும் மனைவியும் அன்பினால் பொருந்துவார்களாயின் உலகம் அப்போதுதான் சிறப்படையும், தீமைகளெல்லாம் அப்போதுதான் ஒழியும்.

உன் தமையனை எனது ஏழாவதுவயதில் என் கணவனாக நினைந்து அன்பு பாராட்டியதுமில்லை, கணவனும் மனைவியும் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறை இன்னதென்று தெரிந்ததுமில்லை. நான் தாலி அறுத்தவளும் அல்லேன், கணவனை இழந்தவளும் அல்லேன், யான் அன்றும் கன்னிப்பெண்ணே, இன்றும் கன்னிப்பெண்ணே; கன்னிப் பெண்ணுக்குரிய எல்லாமங்கல அலங்காரங்களும எனக்கு உரியனவேயாகும். நீங்கள் ஒருகாரணமும் இன்றி என்னை இப்படியெல்லாம் பழித்துப்பேசுவது தகாது" என்று மிக்க சுருசுருப்போடும் உருக்கத்தோடும் பேசினேன்.

என் சொற்களைக்கேட்டுச் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்ற அவ்விருவரில் மாமியார் என்பவள் மூக்கின் மேல் முன்விரலை வைத்து,

"இவள் அதிகப்பிரசங்கியாய் விட்டாளே. இவள் ஏதோ நாம் படித்திருக்கிறோம் என்னும் இறுமாப்பினால் அல்லவோ இவ்வளவு தூரம் கூச்சமில்லாமல் பேசினாள். 'அப்பொழுதும் பெண்களுக்குப் படிப்பேதுக்கு' என்பது சரியாகவேயிருக்கிறது. படிப்பில்லாவிட்டால் மூத்தோர் சொல்லைமீறி இவள் இவ்வளவு பேசுவாளா.—" என்று அவள் கூச்சலிட்டுப் பேசுகையில் வெளியே போயிருந்த மாமனார் வந்துவிட்டாராகையினால் அவர் "அடி, போதும், போதும், உன்சொல்லை நிறுத்து, அந்தக் குழந்தையை ஏனடி புறக்கணிக்கிறாய்? நீதான் படிப்பில்லாத மூடமாயிருக்கிறாய், அந்தக் குழந்தையையும் உன்னைப்போல் மூடமாக்கப் பார்க்கிறாயோ." என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தார். அவர்களிருவரும் பரிசப்பொல்லாதவர்களாயிருந்தாலும் மாமனாரைக் கண்டவுடனே திடுக்கிட்டுக் "கிழப்பயல் வந்துவிட்டான்; இனி இவனுக்குக் கொண்டாட்டந்தான்." என்று சொல்லிக்கொண்டே சமையற்கட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். மற்றவையும் நானெழுதுங் கடிதங்களில் ஒவ்வொன்றாய்ப் பின்பு தெரிவிக்கின்றேன்.

கடிதம் ௫.

என் அன்பிற்கினிய நேசரே,—நாலைந்து நாட்களுக்குமுன் நான் எழுதியகடிதம் உமக்குச் சேர்ந்திருக்கலாமென்று நம்புகிறேன். இந்த நாலைந்து நாட்களும் மாமனார் வெளியே எங்கும் போகாமல் வீட்டிலேயே இருந்தமையால், மாமியாரும் நாத்தனாரும் வாய்திறந்து என்னை வைது வருத்தாமலிருந்தார்கள். என்றாலும், நான் அவர்கள் இருக்கும் சமயல்கட்டுக்குப் போனால் முகக்கடுகடுப்பும்வாய்முணுமுணுப்பும்அவர்களிடமில்லாமல்இருப்பதில்லை. அவர்களுடைய தொந்தரவுக்கு அஞ்சி அவர்களிருக்குமிடத்திற்கு நான் அடிக்கடிபோவதில்லை முன்கட்டு மேல்மெத்தைமேல் மாமனாரோடுகூடவே இருந்துவருகிறேன். ஆகாரமும் இவர்தம்முடனிருந்து உண்ணும்படி எனக்குக் கற்பித்திருக்கிறார், யான் உறங்குவதும் மேல்மெத்தையில் இவர் அறைக்குப்பக்கத்திலேதான். இவருடைய உயர்ந்தகுணங்களானவை எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத்தருகின்றன. கள்ளங்கவடு அறியாப் பால்போலும் தூயவுள்ளம் உடையவராயிருக்கின்றார். எண்பதுவயதிற்குமேற்பட்டவராயிருந்தும், இவர் அறிவு மிகவுந் தெளிவுடையதாகவே இருக்கின்றது. ஆங்கிலநூற்கல்வியில் மிகவல்லவராயிருக்கின்றார். எனக்கு ஆங்கிலமொழியில் மிகுந்த ஆராய்ச்சி இல்லாவிட்டாலும், அவர் அந்நூல்களிலிருந்து எடுத்துச்சொல்லும் பொருள்கள் எனக்கு அளவிறந்தவியப்பையும் மகிழ்ச்சியையுந்தருகின்றன. உலக இயற்கைப் பொருள்களான மலையங்காடு, பள்ளத்தாக்கிலுள்ள தோப்புகள், கான்யாறு, மலைப்பக்கத்து ஏரிகள், அங்கங்கேயுள்ள பலவகைப்பறவைகள் மிருகங்கள் முதலியவற்றைப்பற்றிய ஆங்கிலப்பாட்டுகளை அவர் இன்று எனக்கு எடுத்துச் சொல்லியபோது, நானும் அவற்றைப்போலவே நம்முடைய சங்கத்தமிழ் நூல்களில் பாடப்பட்டிருக்கும் இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களை எடுத்துப்பாடினேன்.

அவற்றை அவர்கேட்டவுடன், "இவ்வளவு அருமையான பாட்டுகள் பழையதமிழில் இருப்பது எனக்குத்தெரியாது, தெரிந்தால் அவற்றைப்படித்து ஆனந்தித்திருப்பேன். பிற்காலத்தில் கம்பர் முதலான சிலர் பாட்டுகளைமாத்திரம் கேட்டிருக்கிறேன்;

இவர்கள் பாட்டுகளில் இயற்கைப்பொருள் வருணனைகள் மிகுதியாய் இல்லாமல், பொய்யும் புளுகும் நிறைந்த கற்பனைகளே நிரம்பி யிருந்தமையால் அவற்றில் எனக்கு விருப்பஞ்செல்லவில்லை. ஆயினும், தமிழில் திருவள்ளுவர் செய்த திருக்குறளிலும் மாணிக்கவாசகர் செய்த திருவாசகத்திலும் மாத்திரம் எனக்கு மிகுந்த பிரியம். இவ்விரண்டு நூல்களுக்குஞ் சமானமானது உலகத்தில் வேறெந்தநூலும் இல்லையென்பதே என் அபிப்பிராயம் நல்லதம்மா, உனக்குத் திருவாசகத்தில் குயிற்பத்துப் பாடமிருக்கிறதா?'' என்றுகேட்டார்.

அதற்கு யான், "ஆம், அதுபாடமாயிருக்கிறது." என்றேன்.

"நீ வீணைவாசித்தலைக்கேட்டு இரண்டுமூன்று வருஷங்களாய் விட்டன.'' என்றுசொல்லி, அருகே கூடத்தின் வடவண்டை மூலையில் உறைபோட்டுச் சார்த்திவைக்கப்பட்டிருந்த வீணையைச்சுட்டி, "அதோ உள்ள அந்தவீணையை எடுத்துவந்து மீட்டிக் குயிற்பத்தை உன் இனியகுரலோடு கலந்து அதில்வாசி'' என்று மனமகிழ்ந்து சொன்னார்.

அவர் சொன்னவண்ணமே அவ்வீணையை எடுத்துவந்து அதன் உறையைக்கழற்றி அப்பால் வைத்துவிட்டு, வீணையின் நரம்புகளைத் தெறித்து, என் குரலுக்குப் பொருந்த இசைகூட்டி மாணிக்கவாசகப் பெருமானைச் சிந்தித்து அவர் அருளிச்செய்த குயிற்பத்தின் முதற்பாட்டாகிய,

"கீத மினிய குயிலே கேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்
பாத மிரண்டும் வினவிற் பாதாளம் ஏழினுக் கப்பால்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை
ஆதி குணமொன்று மில்லான் அந்தமிலான் வரக் கூவாய்!''

என்பதை மனமுருகப் பாடினேன். அதனைக்கேட்டபோது அவர் அடைந்த ஆனந்தத்தை இவ்வளவென்று வாய்விட்டுச்சொல்ல முடியாது. அவர் கண்களில் நீர் முத்துமுத்தாய்த் துளித்தது, தன்னை மறந்து அவர் அடிக்கடி "என் அப்பனே, ஆண்டவனே, மாணிக்கவாசகப் பிரபு, உன்னைப்போலச் சிவத்தின் உண்மையைக்கண்டவர்கள் யார்!'' என்று சொல்லிச்சொல்

வித்தேப்பினர். அந்தப்பாட்டு முடிந்தவுடனே, அவர் என்னை நோக்கிக், "குழந்தாய், உனது குயில்போன்ற குரலில் இக்குயிற் பாட்டைக் கேட்கும்போது, மாணிக்கவாசகரே இப்போது இங்கு இருந்து ஒப்புயர்வற்ற அந்தச்சிவத்தைப் பாடுவதுபோல் இருக் கின்றது. ஆ! இதுதான் சிவானந்தம்! இப்படிப்பட்ட சிவானந் தப்பாடல்கள் இருக்கையில், பாழுஞ்சங்கீதவித்வான்கள் பாழான தீர்த்தனைகளையும் மற்றவைகளையும்பாடி மனிதப்பிறவியைப் பாழாக்குகிறார்களே! இப்போது உனது அழகிய வடிவத்தைப் பார்த்தால் அந்தச் சரஸ்வதி மாதாவைப்போலவே இருக்கிறது, நீ வீணைவாசிப்பது அந்தமாதா வீணைகானஞ் செய்வதுபோலவே இருக்கின்றது. நல்லது, குயிற்பத்தில் இன்னுஞ் சில பாட்டுகள் பாடு." என்றார். உடனே யான்,

"நீல வுருவிற் குயிலே நீண்மணி மாட நிலாவுங்
கோல வழகிற் றிகழுங் கொடிமங்கை யுள்ளுறை கோயில்
சீலம் பெரிது மினியதிரு வுத்தர கோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க விருந்த நாயகனை வரக் கூவாய்.'

"காருடைப் பொன்றிகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழுங் குயிலே
சீருடைச் செங்கமலத்திற் றிகழுரு வாகிய செல்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாச மறுத்தெனை யாண்ட
ஆருடை யம்பொனின் மேனி யமுதினை நீவரக் கூவாய்."

என்னுஞ் செய்யுட்களை மிக மனம்உருகிப்பாடினேன். இவற் றைப் பாடும்போது என் அருமைநாயகனுகிய உம்மைப்பிரிந் திருப்பதும், உம்மை என்னிடத்தே வரும்படி என்மனம் இடை விடாது விரும்புவதும் என்நினைவில் எழுந்தன. என்செய்வேன்! எந்தப்பாட்டைப் பாடினாலும், எந்த நூலைப் படித்தாலும் உம் மைப்பற்றிய நினைவே எனக்கு எப்போதும் தோன்றுகின்றது, என்னெஞ்சத்தில் வேறு ஒரு நினைவுக்கு இடஞ்சிறிதுமில்லை, உமது நினைவே அதனைமுழுதுங் கவர்ந்துகொண்டது. காதலாக் குள் நிகழும் இந்நேசத்தின் வலிமையை என் என்பேன்! இது வேறெந்த நினைவும் நிகழ இடங்கொடாமல் அவா சிந்தையை முழுதுந் தன்வசப்படுத்திக் கொள்கின்றது. மற்ற நினைவுகளை நாம் முயன்று முன்னுக்குக் கொண்டுவரல்வேண்டும். இதுவோ

தானுகவே முன்னின்று முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றது. காதலரிடத்தே நிகழும் நினைவின் ஒருமையும், அடியார்களிடத்தே தோன்றும் நினைவின் ஒருமையும் எல்லாவகையாலும் ஒத்திருக்கின்றன. இதனுலன்றே மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சிவபரம்பொருளினிடத்து அடியார்கள் நிகழும் அன்பின் நிகழ்ச்சிகளைக் காதலர் மாட்டு நிகழும் அன்பின் நிகழ்ச்சிகளோடு ஒப்பவைத்துத் **திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்** என்னும்* அருமைமிக்க நூலை அருளிச்செய்திருக்கின்றார். உம்முடைய நினைவு எனக்குத் தோன்றும்போதெல்லாம் சொல்லுக்கு அடங்கா ஆனந்தம் விளைகின்றது. ஆனுல், அதனைப்பகுத்தே உமைப்பிரிந்திருத்தலால் ஆற்றாமைத் தோன்றி என்னைத் துயரப்படுத்துகின்றது. அடியார்கள் சிலர் தமது ஆண்டவனை நினைந்து ஆனந்தப்பட்டு, அவ்வளவோடு அமையாமல் அழுது அழுது வருந்துவதைச் சிற்சில சமயங்களில் யான் கண்டபோது 'ஆனந்தப்படும் இவர்கள் அழுது வருந்துவது என்?' என்று எனக்குள் யான் பலமுறை வினவியும் அதன் உண்மை அப்போது சிறிதும் புலப்படவில்லை. இப்போதோ என்னிடத்து நிகழும் அநுபவத்தைக்கொண்டு அதன் தன்மை இதுதான் என்று உணரப்பெற்றேன். உம்மை நினைக்கும்போதெல்லாம் என்னுள்ளம் ஆனந்தக்களிப்பினுல் துளும்புகின்றது. உடனே உம்மோடு அளவளாவி ஒன்றுயிருக்கப்பெருமல்* வேருயிருத்தலால் நெஞ்சந்துடித்து ஆற்றது அழுகின்றேன். அடியார்களும் தமது ஆண்டவனை நினைந்தபோதும் ஆரா மகிழ்ச்சியும் அவனை அணைந்து பிரியாதிருக்கப் பெருமையால் ஆற்றாத்துயரமும் அடைகின்றார்கள் என அறிந்தேன். என் அருந்துணையே, உண்மையன்பில் அகப்பட்ட காதலராக் கல்லாமல் பிறர்க்கு. ஆண்டவன் அன்பின்றிறங்கள் சிறிதும் புலப்படமாட்டா என்பதும் தெரிந்துகொண்டேன். இங்ஙனமெல்லாம் என் சிந்தையானது காதலின் வசப்பட்டு அதன் இயல்புகளைச் சிந்தித்த வண்ணமாய் நிலைபெறவே, யான் சிறிதுநேரம் என்னை மறந்து வீணைவாசித்தலையுங் கைவிட்டுப் பாடாமல் ஒய்ந்திருந்தேன்.

என்னை இந்த நிலையிற்கண்ட என்மாமனார் தாமடைந்த ஆனந்தத்தையும் விட்டுத் திடுக்கிட்டு, "ஏன், அம்மா, ஏதோ ஒரு வகையாய்க் கண்கலங்கி இருக்கின்றாய?" என்றுகேட்டார்.

"மாமா, வேறொன்றுமில்லை மாணிக்கவாசகர் அன்பின் விசேஷத்தை எண்ணி எண்ணி என்மனம் உருகுகின்றது. பாருங்கள்! உலகத்தில் எதனைப்பார்த்தாலும் தன் ஆண்டவனையே நினைக்கின்றார், எந்த உயிரைக்கண்டாலும் அவற்றினிடத்தே தன் ஐயனைப்பற்றியே பேசுகிறார், பாடுகிறார். இவ்வன்பின பெருக்கத்தால் சிற்றறிவுடைய குயிர்பறவைகளும் தமது நாயகனையே வரும்படி கூவல்வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கின்றார். இங்ஙனம் பேரன்பு நிகழப்பெற்றால் அவ்வன்பிற்கு உரியவனையன்றி வேறொன்றையும் உள்ளம் நாடாதுபோலும்! இவ்வியல்பை நினைக்க நினைக்க என்னால் ஆற்றமுடியாமல் என்னெஞ்சம் கலங்கி நெக்குடைந்தது." என்றேன்.

இச்சொற்களைக் கேட்டதும் "ஆம், ஆம், அது மெய்தான். திருவாசகத்தின் உருக்கம் வேறெதிலும் இல்லை. 'திருவாசகத்தில் உருகார் மற்றொருவாசகத்தும் உருகார்' என்னும் பழமொழி பொய்யல்லவே. ஆனாலும், நீ சிறுபருவமுள்ள குழந்தையாதலால் இவ்வளவுதூரம் நீ பக்திவசப்படலாகாது. நல்லது, ஐந்துமணி ஆகப்போகிறது. இன்றைக்கு உன்னைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துப்போக விரும்புகின்றேன். கீழே வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு நமது பெட்டிவண்டியைக் குதிரையிட்டுக் கொணருவாச்சொல்." என்றுசொல்லி உடுத்திக்கொள்ளப்போனார். கடற்கரைக்குப் போய்வந்த பிறகு உமக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன. என் அன பார்ந்த முத்தம்.

கடிதம் ௬.

அருமையிற் சிறந்த காதலரே,—நேற்று யான் எழுதிய கடிதம் உமக்குக் கிடைத்திருக்கலாம் என்று நம்புகின்றேன். யான் எழுதியவாறே நேற்று மாலையில் என் மாமனார் என்னைத் திருவல்லிக்கேணியின் கடற்கரைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். இராசதானிக் கலாசாலையின் தென்னண்டையிலுள்ள அகன்ற பாட்டைவழியாக எங்கள் வண்டி சென்றது. சிறிதுநேரமாயினும் ஓய்வின்றி எழுந்து சுருண்டு விழுந்து ஒவென்று முழங்கி அலையும் கடல்நீரின் அருகே இராசக் கலாசாலையின் அழகிய கட்டிடம் மிகுந்த அமைதியோடும் அசைவின்றி விளங்குதலைக் கண்டதும் என்னுள்ளத்திற் பலவகையான சிந்தனைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றின. உலகத்தில் மனிதர்கள் அனுபவிக்கும் செல்வவாழ்க்கையானது கடலலைபோல மாறிமாறிப் போகின்றது; வாழ்வுமாறி மாயாதுபோகுங் காலத்து அவர்கள் மனம் வருந்தி ஓலமிடுதலைப்போலக் கடற்கரையானது மாறாமல் முழங்குகின்றது; கடலின் அலைகளால் அங்குமிங்குமாக அலைக்கப்பட்டு இரைதேடித் திரியும் பலவகை மீன்களைப்போல மனிதர் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் கிடந்து உழலுகின்றார்கள்; ஆனால், அக்கலாசாலையோ என்றும் மாறாத கல்விச்செல்வத்தைத் தன்னுள்ளே வைத்திருத்தலால் தானும் மாறாமல் நிலைபெற்று விளங்குகின்றது; உலகவாழ்விற் பற்று இன்றிப் பலதிறப்பட்ட அரிய நூற்பொருள்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் அதன் மாணாக்கர்கள் முனிவர்களைப்போலவும் தேவர்களைப்போலவும் பேரின்பக் கடலிற் றோய்ந்தவர்களாய்ப் பெருமையுற்றுத் தோன்றுகின்றார்கள். ஆ! என்னிளம் பருவத்தில் யான் கல்விச்சாலையிற் கழித்த நன்னாட்கள் அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தன. என் அருமைத் தெய்வநாயகம், உம்மோடுகூட அறிவுநூல்களின் அரும்பொருள்களை ஆராய்ந்து படித்து வந்தபோது நாம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்துவந்தோம்! உலக வாழ்க்கையில் நாடோறுங் காணப்பட்டுவரும் வஞ்சனையும் பொறாமையும் சினமும் களவும் கட்குடியும் காமமும் மோசமும் பொய்யும் புனைசுருட்டும் நமது பார்வைக்குச் சிறிதும் வாராதிருந்தனவே. அக்காலத்து நமது உள்ளம்

பால்போற் பரிசுத்தமா யிருந்ததன்றோ? அப்போது நமக்கு விசனமேது? கவலையேது? நம்மோடு கல்விபயின்ற நம் உடன் மாணாக்கர்களும் நாமும் சிறிதும் தன்னயங்கருதாமல் ஒருவரையொருவர் எவ்வளவு அன்பாய் நேசித்து வந்தோம்! அதுவன்றோ உண்மையான நேசம்? இவரால் நமக்கு இன்ன உதவிகிடைக்கும் என்னும் நோக்கத்தோடு உலகத்தார் கொள்ளும் நேசம் உண்மையில் நேசமாகுமா? அது வியாபாரஞ் செய்வதனோடு ஒக்குமன்றோ! உண்மையன்பினையும் உண்மையறிவினையும் எங்கேகண்டோம்? கலாசாலையிலன்றோ? நம் உபாத்தியாயர்களும் ஆசிரியர்களும் நம்மிடத்தே எல்லாம் அகமும் முகமும் மலர்ந்து தேனினும் பாலினும் இனிக்கும் இன்சொற்களால் அரிய பெரிய பொருள்களையும் ஒழுக்கங்களையும் எடுத்து நமக்கு விளக்கிக்காட்டியபோது நாமடைந்த மகிழ்ச்சியை இனிமேலெங்கே அடைவோம்? நமக்கிருந்த ஐயங்களை நம் ஆசிரியன்மாரிடத்து எவ்வளவு தாராளமாய்க்கேட்டுத் தெளிந்தோம்! இனி நிகழ்வனவற்றை அந்நனம் யாரிடத்துக் கேட்டுத்தெரிவோம்! என்று இங்ஙனம் யான் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் நாங்கள் வண்டியானது இராசதானிக் கலாசாலையின் கீழண்டைச் சாலையில் வந்துநின்றது. உடனே, என் மாமனும் யானும் வண்டியினின்று இறங்கினோம்.

இறங்கினதும் செம்மண்கப்பியினால் அடித்துச் சமமாக அமைக்கப்பட்ட அகன்ற அக்கடற்கரைச்சாலையின் அழகானது என் கண்ணையும் கருத்தையுங் கவர்ந்தது; அச்சாலையின் மேலண்டையிலே அச்சாலையினுஞ் சிறிது உயரமாக நெடுக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் நடைவழியானது கீழ்ப்புறத்து வரம்பில கருங்கல்லினை வகுக்கப்பட்டுப் பார்ப்பதற்கு மிகவும இனிதாயிருந்தது, அந்த நடைவழியின்மேல் ஒவ்வோரிடத்து இருப்புக் கால்கள் உள்ள விசிப்பலகைகள் இடப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றின்மேற் சிறிதுநேரம் உட்கார்ந்திருக்கலாமா? என்று என் மாமனை யான் கேட்க அவரும் அதற்கு இசைந்து அங்கே வெறுமையாயிருந்த ஒன்றின்மேல் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோய் உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்தபின் யான் மேற்குமுகமாகத் திரும்பி இராசதானிக் கலாசாலைக் கட்டிடத்தையும், அதன் அருகாமையி

ளுள்ள கலசமாலையும் பார்த்து வியந்துகொண் டிருந்தேன். அன்புள்ள தெய்வநாயகம், நீர் இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் வித்தியார்த்தி பரீட்சையில்தேறி, அதற்கு அடையாளமாகச் சர்வகலா சங்கத்தார்கொடுத்த நிலையங்கியினை இந்தக் கலசமாலிலேதான் பெற்றுக்கொண்டீர் என்பது அப்போது என் நினைவில் எழுந்தது. வித்தியார்த்திகள் கலைமகளின் திருவருளைப் பெறுதற்குரிய சிறந்த திருவிழாக் கொண்டாடப்படும் இம் மகாமண்டபத்தினை அப்பெருந்தேவி எழுந்தருளியிருக்கும் பரிசுத்த ஆலயமாகவே நினைந்து மனத்தாற் றொழுதேன்.

யாங்கள் சென்றது மாலைக்காலமாதலால் பெட்டிவண்டிகளிலும் சாரட்டுவண்டிகளிலும் ஜட்காவண்டிகளிலும் ஒற்றைமாட்டு வண்டிகளிலும் துவிசக்கர வண்டிகளிலும் ஆண்பெண் என்னும் இருபாலாரும் நடைவழியின் மருங்கேவந்து தொகுதி தொகுதியாக இறங்கினர். அங்ஙனம்வந்து இறங்கினவர்களுள் முதன்முதல் என் கண்ணிற் றென்பட்டவர்கள் ஒரு பாரசிக குடும்பத்தார். இச்சிறு குடும்பத்தில் ஒருவர் ஆண்மகன்; ஒருவர் பெண்மகள்; இந்துபின்ளைகள்; இச்சிறு குடும்பத்தின் தலைவரென்று தோன்றிய அக்கனவானுக்கு ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்துவயது இருக்கும்; நீண்டுயர்ந்து சற்றுப் பருத்த உடம்புள்ளவர்; விளிம்புசுருட்டிய கறுப்புக்குல்லா ஒன்று தலைமேற் கவித்திருந்தார்; கழுத்திலிருந்து முழங்கால்அளவுந் தொங்கும் தளர்வான மேற்சட்டையும் காற்சட்டையும் அணிந்து அடிகளுக்குத் தோற் சப்பாத்து இட்டிருந்தார்; பூவரசின் பழுப்புப்போல் மங்கலான புகர்நிறம் உடையவரா யிருந்தாலும் இவரதுமுகத்தில் மிகவும் அமைதியான தோற்றமும் வசீகரமும் அறிவின் மேன்மையுங் காணப்பட்டன. இவரது மனைவியென்று தோன்றிய அப்பெருமாட்டியார் ஒப்பற்ற ஒரு தேவமாதரைப்போல இருந்தனர்; இவருக்கு முப்பது வயதிருக்கும் இலேசாகப் பொன்னிறம் வூட்டிய ஒரு சலவைக்கல் இருந்தால் அதனை இவ்வம்மையின் உடம்பின் நிறத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம்; இவர் கணவன்நிறம் மங்கலா யிருப்பதுபோல் இல்லாமல் இப்பெருமாட்டியின் நிறம் மெருகிட்டதுபோல் மிகவுந் தெளிவாய் இருந்தது; இவர் உடுத்தியிருந்த மெல்லிய வழுவழுப்பான நீலப பட்டாடையானது இவரது அழகிற்கும் உடம்பின் அமைவுக்கும் தக்கதாயிருந்தது, காற்றினால்

அவ்வாடையானது அவர் அங்கங்களின்மேற் படிந்து தோன்றிய போது அவை கடைந்து திரட்டப்பட்டவைபோல் அவ்வளவு திருத்தமாக இருந்தன; அவ்வாடையைத் தலைமேல் அரைமுக்காடாக அணிந்திருந்தனர்; அவரது முகமோ சிறிது அகன்று உருண்டு முழுமதியைப்போல் விளங்கிற்று; தலைமேல் மயிர் இரண்டு கூறாக வகுக்கப்பட்டு நெற்றியின் இருபுறத்தும் நெளிநெளியாக மிகக் கறுத்து ஒழுக அதன்கீழ் அம்முகத்தை நோக்குங்கால் ஏதோ மழை காலத்தில் ஒருநாளிலே ஓடும் ஒருகரியமேகத்தின் ஓரத்திலே அருமையாகக் காணப்படும் தெள்ளிய சந்திரனையே அதற்கு ஒப்பாகச் சொல்லவேண்டுமென எண்ணினேன். ஆ! அவ்வம்மையின் கரிய புருவங்களின்கீழ் கறுத்துப்பருத்த விழிகள் சுற்றியுள்ள தன் பிள்ளைகளை நோக்குகையில் புரண்டு புரண்டு சுழன்ற அழகை என்னென்று கூறுவேன்! அவரது சற்றுப் பெரிய மூக்கானது நுனியிற் சிறிது வளைந்திருந்தாலும் அவ்விழிகளுக்குப் பொருத்தமாயிருந்தமையினாலே பார்வைக்கு மிக இனியதாகவேயிருந்தது; தம் பிள்ளைகளைப்பார்த்து அடிக்கடி அவ்வம்மையார் புன்முறுவல் செய்கையில் அவர் இதழ்களின் அகத்தே சிறிது தோன்றிய பற்களானவை சற்றுத்திறந்த பவழச் சிமிழின் வாய்வழியே உள்வைத்த முத்துக்கோவை தோன்றினாற்போல இருந்தது. இனி இவ்விருவரினும் அருமையான காட்சியை அவரது பிள்ளைகளிடத்துக் கண்டு களிப்புற்றேன். இவர்களின் அருகேநின்ற மூத்தபிள்ளை பன்னிரண்டு வயதுள்ள அழகியபெண்; அதன் முகத்திலே புத்தப்புதிய இளம்பருவம் பொழுது குடிகொண்டு மயங்கிற்று, தன் தாயின அழகின் கூறுகளெல்லாம் வடிக்கப்பட்ட சாரமாய் அதனோடு கட்டிளமைப் புதுமையுங் கலந்து திரண்டெழுந்த உருவம் அப்பெண் பிள்ளையென்று சொல்லலாம்; வெள்ளைக்காரப் பெண்பிள்ளைகளுக்கு உடுத்துவதைப்போல் மேற்சட்டையுங் கீழ்ப்பாவாடையுஞ் சேர்த்து அணிந்து இடையில் தங்க ஒட்டியாணம் அப்பிள்ளைக்குப் பூட்டப்பட்டிருந்தது; தலைமேல் அடர்ந்து நீண்ட மயிரானது கரிய பின்னலாகப் பின்னப்பட்டுப் பின்னே நீளத்தொங்கிற்று; காலில் கரிய மேற்சோடும் அடியில் மெல்லிய சப்பாத்தும் இடப்பட்டிருந்தன; இதன் கண்களிற் கள்ளங்கவடில்லாத வெள்ளை நோக்கம் அமைந்திருந்தது. இப்படிப்பட்ட இப்பிள்ளையின் இடதுகையின்

மேல் அள்ளி எறிந்த அமிழ்தத்தைப்போல ஓர் அருமையான ஆண் மகவு இருந்தது. அக்குழவியைப் பார்த்து அப்பெண்பிள்ளை புன்சிரிப்புக் கொள்கையில் அவ்விரண்டின் தெளிவான கன்னங்களிலும் குழிவிழுவது பார்க்கப்பார்க்க ஆசையை விளைத்தது. கைக்குழந்தைக்கு ஒருவயதிருக்கலாம். கீழ்நின்ற மற்றமூன்று குழந்தைகளும் அருமையான ஆண்பிள்ளைகள். அப்பிள்ளைகள் மூன்றுக்குங் கழுத்திலிருந்து முழங்கால்வரையில் சட்டைகள் தொங்கியிருந்தன; அவற்றின் தலையில் உள்ள மயிர்முழுதும் கொண்டைக்குலைகளாக வைத்து நறுக்கிவிடப்பட்டிருந்தது; அம்மூன்றும் வானத்திலிருந்து வழுக்கிவீழ்ந்த சந்திரன்களைப்போலிருந்தன: அவற்றின் தாயைக் கொஞ்சவைக்கச் செய்யாமையைப் பார்க்கக்கோரும் அம்மக்களை மூத்தது இடக்கைவிரலொன்றைப் பற்றித் தொங்காமல் பற்றக்கொண்டு அவற்றில் இரண்டுபிள்ளைகள் தாயாரின் இடக்கையின் விரலையும் வலக்கை விரலையும் பிடித்துக்கொண்டு உள்ளக்கிளர்ச்சியோடு தங்கள் சிற்றடிகளை எடுத்துவைத்துக் குதித்துக் குதித்துநடந்தன; மற்றொருபிள்ளை அங்ஙனமே தாயின் சேலைப்பிடித்துக்கொண்டு நடந்தது. ஆ! இச்சிறுகுடும்பத்தார் அக்கணம்போய்க்கொண்டிருந்த மகிழ்ச்சியைப் பார்த்தபோது இவர்கள் பேரின்பத்தில் திளைக்குந் தேவர்கள்தாமோ என்று ஐயுற்றேன், துன்பங் கவலை முதலியவற்றை இவர்கள் தினைத்துணையேனும் அனுபவித்தவர்களாகத் தெரியவில்லை. இத்துணை அருமையான குழந்தைகளைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும் இவர்களினுந் தேவர்கள் சிறந்தவரோ என்று நினைத்தேன். பரிசுத்த இயல்புடையவான குழந்தைகளைத் தம்மிடத்துடையவர்கள் தாமும் பரிசுத்தமானவர்களாகவே இருக்கவேண்டும். "தக்கார்தகவிலரென்பது அவரவர், எச்சத்தாற் காணப்படும்." என்ற பொய்யாமொழி என்றும் பொய்யாமொழியாகவே விளங்குதலை இங்கே தெளிந்துகொண்டேன். இத்தன்மையவான குழந்தைகள் உள்ள இடத்திலே அனபாயவான சிவம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் என்பது திண்ணம். இத்தகைய குழவிகளைப் பெறுதவர்க்கு இவ்வுலகவாழ்வினாற் சிறிதும் பயனில்லை.

"பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும்மற்
றென்னுடைய ரேனும் உடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களைஇங் கில்லா தவர்." என்னும் புகழேந்தி வாக்கு

முற்றும் உண்மையே.

இச்சிறு குடும்பத்தார் நாங்கள் இருந்த இடத்திற்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் வண்டியைவிட்டு இறங்கினர். அவர்கள் வண்டியைவிட்டு இறங்கினது முதல் யான் அவர்களைப் பார்த்தவண்ணமாகவே இருந்தேன். அவர்களும் நாங்கள் இருந்தபக்கமாய் நடந்துவருகையில் அப்பாரசிக கனவானும் அவர்மனைவியாரும் அவர்களின் மூத்தபெண்ணும் என்னைச் சுட்டிப்பார்த்து ஏதோ பேசிக்கொண்டே வந்தார்கள்; அவர்கள் எங்கள் அருகாமையில் வந்ததும் என்னோடும் என் மாமனாரோடும் பேசவிரும்பினார்க ளென்பதை அவர்கள் முகக்குறிப்பினால் அறிந்தேன்; ஆனால், எங்களை முன்பின் அறியாதவர்களாய் இருந்தமையால் அவ்வாறு சடுதியில் எங்களோடு பேசுவதைப்பற்றி நாங்கள் வேறுவகையாய் நினைக்கப்போகிறோம் என்று அஞ்சி, நடுவே கடற்கரையோரத்திற்குத் திரும்பும் பாதைவழியே மெல்லச் சென்றார்கள். என் மாமனார் அச்சிறு குடும்பத்தாரைப் பார்த்தது முதல் "என்ன அருமை! என்ன அருமை! அம்மா, அந்தப்பாரசிக கனவானையும் அவர் மனைவியாரையும் அவர்கள் குழந்தைகளையும் பார்க்கப்பார்க்க எவ்வளவு ஆனந்தமா யிருக்கின்றது! இவர்களோடு பேசவேண்டுமென்னும் ஆசை எனக்கு அதிகமா யுண்டாகிறது. அவர்கள் கடற்கரை ஓரத்திற்போய் இருக்கட்டும்; கொஞ்சநேரங் கழித்து நாமும் அங்கேபோகலாம். அந்தக் குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைப பார்த்தாலும் போதும்." என்று அவர் என்னைப்பார்த்துச் சொல்லியதைக்கேட்டு எனக்கும் மிகுந்தமகிழ்ச்சி உண்டானது.

பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் மாமனாரும் யானும் கடற்கரை ஓரத்திற்குச் சென்றோம். சென்று, அலைநீர் வந்துவந்து திரும்பும் அவ்விடத்திற்குக்கிட்ட மணலின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு, எங்களுக்கு முப்பதுஅடி தூரத்தில் வந்திருந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தாரைபு பார்த்தபடியே யிருந்தோம். எங்கள் வருகையைக் கண்ட அக்கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும் முகமலர்ச்சியுடையவர்களாய் என்னைச் சுட்டித் தமக்குள் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டனர்; அங்ஙனம் அவர்கள் பேசுகையில் முன்தோன்றிய முகமலர்ச்சிமாறி ஒருவகையான வாட்டந்தோன்றியது இப்போது கைக்குழந்தையானது அவ்வம்மையார் மடிமேல் இருந்தது; அவரும் அவர்கணவரும் கிட்டக்கிட்ட உட்கார்ந் திருந்தனர். பெரிய பெண்பிள்ளையா

னது மற்ற மூன்று ஆண்குழந்தைகளையும் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு, கரையோரத்தில் கடலலையானது ஓடிவரும்போது எதிரோடிக் கால்களைத் தண்ணீரில் நனைப்பதும், திரும்பிப்போன அலை மும்மரித்து வருகையிற் சிரித்துக்கொண்டு பின் ஓடிவருவதுமாக மிக்க மகிழ்ச்சியோடும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். இந்த விளையாட்டிற் சிறிது இளைப்படைந்தபிறகு, தண்ணீர் வரும்முகமாய் ஒன்று மணலிற் குழிதோண்டுவதும், ஒன்று மணல்வீடுகட்டுவதுமாய் இருக்க மற்றொருபிள்ளை அவ்வீட்டைக் காலால் எற்றிக்கலைப்பதும், தோண்டிய குழியிற்போய் நின்றுகொள்வதுமாய் அவ்விரு பிள்ளைகளையும் அழுகை மூட்டினது; பெரிய பெண்பிள்ளையோ மிக்க அன்போடும் திறமையோடும் துடுக்கான பிள்ளையைக் கண்டிப்பதிலும், மற்றிருபிள்ளைகளை அழுகைதீர்த்து அமைதிப்படுத்திக் கூடவிளையாடுவதிலும் சுருசுருப்பாய் இருந்தனள். நாங்கள் இவ்விடத்திற்கு வரும்முன்னெல்லாம் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் தம் அருமைக் குழந்தைகளைப்பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்த அப்பாரசிக கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும், எங்களைத் திரும்பப் பார்த்த பிறகு ஏதோ மனக்கவலை யுடையவர்களாய்ப் பிள்ளைகளைப்பார்த்து மகிழாமல் ஆற்றாமை மிகுதியும் அடையப்பெற்றதோடு, அவ்வம்மையார் என்னுடன் பேசுவதற்கு மிகுந்த விருப்பமுங் கொள்ளப் பெற்றாரென்று தெரிந்துகொண்டேன். முன் சொல்லியவாறு விளையாடிக்கொண்டிருந்த அக்குழந்தைகள் இப்போது அவ் விளையாட்டைவிட்டுக் கடல்மணலில் ஆங்காங்குப் புதைந்துகிடந்த கிளிஞ்சில்களைக் கிண்டிக் கிளறி எடுக்கத்தொடங்கின. இங்ஙனம் அவைகள் பொறுக்கிக்கொண்டு சுருசுருப்பாய் அங்கும் இங்கும் செல்கையில், அவற்றுள் ஒரு சிறுகுழந்தை என்பக்கமாய் வந்தது; அது பொறுக்கிய கிளிஞ்சில்களை எடுத்துக்கொண்டு மேல்நிமிர்ந்தவுடனே என்னை எறிட்டுப்பார்த்தது; பார்த்ததும அவர்கள் பாஷையில் ஏதோ ஒரு சொல்லைச் சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவந்து என் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டது; யானும் அதனாற் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து அதனை அணைத்து முத்தமிட்டு என்மடிமீது வைத்துக்கொண்டேன் இந்தக் குழந்தை என் மடிமீதுவந்து இருத்தலைக் கண்டவுடனே மூத்த பெண்ணும் மற்ற இரண்டு குழந்தைகளும் என் எதிரே வந்தனர்; மூத்தபெண்ணுடன்வந்த இரண்டு பிள்ளைகளிற் பெரியபிள்ளைமாத்

திரம் என் கிட்டவந்தும் சிறிது விலகியிருந்தது; மற்றொருபிள்ளை யோ அருகில்வந்து என்னைப் பார்த்ததும் என் மடியிலிருக்கும் குழந்தையைப்போலவே நெருங்கிவந்து என் வலதுகையை எடுத்துத் தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டது பெரிய பெண்பிள்ளையும் பெரிய பையனும்மாத்திரம் என்னை உற்றுப்பார்த்தபடியே புன் சிரிப்போடு நின்றனர். இப்பிள்ளைகள் எல்லாம் இவ்வாறு என்னிடத்தில் அன்புபாராட்டுவதற்கு ஏதோ அர்த்தம் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். எதிரில் நின்ற பெரியபெண் சில நிமிஷங்களுக்குப்பிறகு தங்கள் பாஷையில் ஏதோசொல்லி என் மடிமீதிருந்த குழந்தையை அழைத்தது ஆனால், அக் குழந்தையோ என்னைவிட்டுப்போக மனம் இல்லாமல் தலையை அசைத்து, என்னை நன்றாக இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டது. நானும் அவ்வளவு அன்போடுள்ள அக்குழந்தையை விடுவதற்கு மனம் இல்லேனும், அம் மூத்தபெண்ணை நோக்கி அதற்கு நமது தமிழ்ச்சொல் தெரியாதென்று எண்ணி 'அக் குழந்தை சிறிதுநேரம் என்னிடமே இருக்கட்டும்' என்பதைச் சைகையால் காட்டினேன். ஆனால், அம்மூத்த பெண்ணே தமிழிலேயே 'எங்க அக்காளாச்கு ஒன்னு அந்தப்புள்ளே உங்களிக்கிட்டையே யிருக்கு' என்று துலுக்கர் தமிழ்பேசுகிற மாதிரியாகப் பேசிற்று. உடனே நான் 'அப்படியானால் நீங்கள் எல்லாரும் என் பக்கத்திலே உட்காருங்கள்' என்று சொன்னேன். அதனைக்கேட்டு அந்த மூத்தபெண்ணும் பையனும் என்பக்கத்தே உட்கார்ந்தார்கள். எங்களுக்குள் நடந்த இவைகளையெல்லாம் சிறிது தூரத்தில் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இவர்கள் பெற்றோரான அப்பாரசிக கனவானும் அவர் மனைவியாரும் தம் பிள்ளைகள் என்னிடத்தில் மகிழ்வோடு பேசிக்கொண்டு என்னிடத்தும் என்னாருகிலும் உட்கார்ந்திருத்தலைகண்டு, அதென்னவென்று விசாரித்தற்கு எம்மிடம் எழுந்துவந்தார்கள். எங்கள் அருகில்வந்ததும் அப்பாரசிக கனவான் என் மாமனாருக்கு வந்தனஞ்சொன்னார். உடனே என் மாமனாரும் அவருக்கு நல் உபசாரங்கள் சொல்லித் தம் எதிரில் இருக்கும்படி கற்பித்தார்; இனி என்னிடத்தில் நெருங்கிய அவர் மனைவியாருக்கு யான் வந்தனங்கள்சொல்லி அவர்களை என் அருகேயிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். அவ் வம்மையாரும் அப்படியே இருந்தார்கள். உடனே அப்பாரசிக கனவான்,

"அய்யா, நம்பளுக்கு மூத்த பெண்பிள்ளை ஒருத்தி இருந்தா; அவ அச்சம் இந்தப்பாளைப்போலே இருந்தா; நம்ப துரதிர்ஷ்டம் அவ இப்போதா செத்துப்போனா, இந்தக் கைக்கொயந்தெ சென்மம் அவகிட்டே ரொம்ப ரொம்ப பிரியம்; அதுனாலேதா அந்தக்கொயந்தங்க இந்தப்பிள்ளையைப் பார்த்து அம்மாத்த ஆசையா அவுங்ககிட்டே வந்திருக்கு; என்னசெய்யறது, பார்த்திங்களா, நம்பளைக்காட்டிலுங் கொயந்தங்களுக்குப் பயக்காரவுங்க கிட்டத்திலே அதிக வாஞ்சை" என்று சிறிது துயரங்கலந்த குரலில், இந்துஸ்தானக்காரர் தமிழ்ப்பேசுகிற மாதிரியாகக் கொச்சை கொச்சையாய்ப் பேசினார்.

இங்ஙனம் அவர் பேசியவுடனே அதனைத்தொடர்ந்து அவர் மனைவியார் என் மாமனாரைப்பார்த்து, "தாதா, சிறிதுநேரத்திற்கு முன் நாங்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கிச் சாலையில்வரும்போது உங்களைப் பார்த்தோம்; இந்த அம்மா எங்கள் மூத்தமகளைப்போலவே இருந்தமையால் ஒருபக்கம் துயரமும் ஒருபக்கம் உங்களைக்கண்டு பேசவேண்டுமெனனும் ஆவலும் எங்களுக்கு உண்டாயின. ஆனால், இதற்குமுன் பழக்கம் இல்லாமையால் நீங்கள் என்ன நினைத்துக் கொள்வீர்களோவென்று பேசாமல் வந்துவிட்டோம். நல்லகாலமாய் இந்தக் குழந்தைகளால் நாம் இங்கே சந்திக்கலாயிற்று. இறந்துபோன என் அருமைமகளை இன்றைக்கு நாங்கள் திரும்பவும் பெற்றுக்கொண்டாற்போல, இந்த அம்மாவைப்பார்த்து எங்களுக்கிருந்த ஆற்றாமையெல்லாம் நீங்கப்பெற்றோம். எங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும், இந்தப் பச்சைக் குழந்தைகளுக்காகவாவது இந்த அம்மாவை எங்கள் கண்ணில் அடிக்கடி காட்டும்படி உங்களை மிகவுங் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்." என்று நல்ல செந்தமிழில் திருத்தமாகப்பேசிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

இந்த அம்மா நல்ல தமிழில் பிசகில்லாமல் பேசியதைக்கேட்டு எனக்கு உண்டான வியப்பு இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. இவர்கள் என்னளவில்வைத்த அன்பும், அதனை வெளியிட்டுக்கூறிய சொற்களும் என் உள்ளத்தை உருகச்செய்தன. இவர்கள் பேசியவுடனே, இவர்கள் கணவனார் "அய்யா, நம்பபெஞ்சாதி நம்பளைக் காட்டிலும் தமிள் நல்லாப் பேசுவா. நம்பளிக்கித் தமிள் நல்லாப்பேச வருறதில்லே. அதுக்காக நீங்கோ நம்பளை ரொம்ப

மன்னிச்சுக்கொள்ளணும். இந்த அம்மாவே பார்த்த ஒடனே எங்க மூத்தபெண்தா உசிரோடெ வந்திட்டான்னு நாங்க ரொம்ப ஆனந் தப்பட்டிருக்கிறோம். அய்யா, நீங்கோ மெத்ததயவுபண்ணி அடிக் கடி இந்தம்மாவெ நாங்க பாக்கும்படி உபகாரம் பண்ணணும், அப பொதா எங்கதுக்கம்போவும்." என் று மிக்க பணிவோடு பேசினர்.

"ஐயா, உங்களையும், உங்கள் அருமைமனைவியாரான இந்த அம்மா அவர்களையும், உங்கள் குழந்தைகளையும் பாக்கும்போது களங்கமின்றிப் பரிசுத்தராய் விளங்கும ஒரு சிறு தேவகூட்டத் தாரைப் பார்ப்பதுபோலவே எனக்கும் என் மருமகளுக்குந் தோன் றுகின்றது. உங்களைப்பார்த்த நிமிஷந்தொட்டே உங்களுடைய ஸ்நேகத்தைப பெறவேண்டுமென்னும் அவா எங்களுக்கு மிகுதி யாய் எழுந்தது; அதனுலே தான் நாங்கள் இவ்விடத்திற்கு வந் தோம். என் மருமகளைபபார்த்து உங்களுக்குள்ளதுக்கம் நீங்குவ தாய் இருக்குமானல், உங்களுக்கு மன ஆறுதலைத் தருதற்கு நாங்கள் பாத்திரராய் இருப்பதை நினைந்து அளவற்ற சந்தோஷம் அடைகி றோம்; இவ்வளவு சிறந்தவர்களான உங்களுக்கு நாங்கள் இந்தச் சிறிய உதவிசெய்வதைவிட வேறு என்னபாக்கியம் இருக்கின்றது? நீங்கள் பார்சிக்காரராகவும் நாங்கள் பிராமணுளாகவும் இருந்தபோதி லும் நமக்குள் வதொரு வித்தியாசமும் இன்றிக் கலந்து நேசமாயிருக் கவேண்டியது அவசியந்தான்." என்று என்மாமனர் முகமலர்ந்து கூறினர்.

அதனைக்கேட்ட அவ்விருவரும் மன உருக்கம் மிக்கவர்களாய் விழிகளில் நீர்ததும்ப மாமனருக்கு வந்தனங்கூறினர். அம் மனவு ருக்கந் தணியும்வரையிற் சிறிதுநேரம் பேசாதிருந்தனர். அது தணிந்த சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் அபபாரசிக கனவான் என் மாம னரைநோக்கி,

"அய்யா, எனக்கி யொரு சந்தேகம் வந்திருக்கு; அதெ உங்கொ எடம் கேக்கிறத்துக்காக நீங்க நம்பளெ மன்னிச்சுக்கொள் ளணும்." என்று சொல்லினர்.

"அதைப்பற்றித் தாங்கள் சிறிதும் யோசிக்கவேண்டாம்; எதைப்பற்றி நீங்கள் கேட்கவேண்டுமொனலும் கேட்கலாம்; நான் சொல்லத் தயாரா யிருக்கிறேன்." என்று மாமனர் பிரியத்தோடு சொன்னர்.

"வேறொண்ணு மில்லிங்கோ, இந்தம்மாவெ உங்க பேத்திப் பிள்ளேன்னு நெனச்சோம்; ஆனுக்கோ, உங்க மறிமகண்ணு நீங்கோ சொன்னீங்களே?" என்று அக்கனவான் வினவினர்.

"ஐயா, இதுபுதிதாகச் சந்திப்பவர்கள் எவர்க்கும் சந்தேகத்தை உண்டுபண்ணத் தக்கதுதான். நியாயமாகப் பார்த்தால் இந்த அம்மா எனக்குப் பேர்த்திக்குப் பேர்த்தியாகவேண்டும்; இவளுக்கு இப்போது பத்தொன்பது வயதுதான் ஆகின்றது; எனக்கோ எண்பத்தைந்துவயது ஆகிறது. இக்குழந்தையை எனக்கு மருமகளென்றால் யாருக்குத்தான் சந்தேகம் உண்டாகாது! எனக்கு இருபத்தெட்டாவது வயதிற்பிறந்த மூத்தமகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு இரண்டுமுறை விவாகம்செய்தேன். இரண்டு முறையும் அவனது துரதிர்ஷ்டத்தால் அவன் மனைவிகள் இறந்துபோனார்கள். அதன்பிறகு அவனுக்குக் கல்யாணமசெய்விக்க எனக்குச் சிறிதும் விருப்பம் இல்லை. அவனும் அவைவாசி பிரியம் இல்லாமலே இருந்தான். ஆனால், அவனுக்கு மாசம் ஒன்றுக்கு ஆயிரரூபாவுக்குமேல் வரும்படி இருந்தது. சட்டப்படிப்பில் கெட்டிக்காரன்; நியாயஸ்தலத்தில் வாதிப்பதில் வல்லவன். ஆனால், பிறர்பேச்சைக் கேட்பவன்; கொஞ்சம் சுபகாரியப்பிரியன்; தன்னைப் புகழ்ந்துபேசுகிறவர் சொல்லுக்கு நிரம்பவும் செவிகொடுப்பவன். இவனை எந்நேரமும் புகழ்ந்துபேசிக்கொண்டு இவனிடத்திற் காசுபிடுங்கித்தின்னும் வைதிகப் பார்ப்பார் சிலர் இருந்தனர். பிள்ளை இல்லாதவர்கள் புத் என்னும் நரகத்திற்குப் போவார்களாதலால் எந்தத்தடவையாயினும் ஓர் ஆண்மகன் கல்யாணம்பண்ணவேண்டுவது அவசியம் என்றும், எழுபது வயது வரையில் ஆண்கள் விவாகம் செய்துகொள்ளலாம் என்றும் அப்பாவிகள் அவனுக்கு அடிக்கடி சொல்லி அவனைத் தமது பாழும் பேச்சுக்கு உடன்படுத்திக் கொண்டார்கள். தனக்கு மூன்றாம் முறை விவாகம்செய்துகொள்ளப் பிரியம்இருப்பதை என்னிடம் ஒருநாள் என மூத்தமகன் தெரிவித்தபோது, 'உனக்கோ இப்போது நாற்பத்தைந்து வயசாகிறது; நம்முடைய சாதிவழக்கப்படி பத்து வயசுக்கு உட்பட்ட பெண்ணைத்தான் நீ கல்யாணம் செய்யவேண்டிவரும்; பிறகு அப்பெண் புஷ்பவதியாகிறதற்கு ஐந்துவருஷம் ஆகும்; அப்போது உனக்கு ஐம்பது வயசாகிவிடும். மேலும் நீ நோயில் அடிக்கடி விழுகிறாய். உனக்குக் குழந்தை

போலிருக்கும் ஒரு பெண்ணைக்கட்டி அந்தப்பாவத்தால் வரும் பெருநரகத்தை இந்த உலகத்திலேயே நீ அனுபவிப்பதைவிடப், பிள்ளையில்லாததனால் வருவதாகப் பணப்பேய்பிடித்த வைதிகப் பார்ப்பார் சொல்லும் நரகத்தில் இறந்தபின் போய்விழுவதே மெத்த நல்லது. ஆகையால், உனக்கு இனி விவாகஞ்செய்யநீ தோலோ தோல் நான் உடன்பட மாட்டேன்.' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டேன். என் சொல்லைக் கேளாமலே அவன் இந்தப் பெண்ணை மணந்து இதன் பாவத்தில் கைவைத்தான். இக்குழந்தையைக் கட்டும்போது இவளுக்கு வயது எழுதான். கல்யாணஞ் செய்த அந்த வருஷத்திலேயே, இக்குழந்தையை விதந்துவாக்கி அவன் இறந்தொழிந்தான்' என்று மிகுந்த அருவருப்போடும் மன வருத்தத்தோடும் என் மாமனார் விடைகூறி, இதில் அவர் மனம் மிகுதியாய்க் கலங்கினமையால் சிறிதுநேரம் நிலத்தைப் பார்த்தபடியே தலை குனிந்திருந்தார்.

அப்போது அப்பாரசீகப் பெருமாட்டியார் பெருந்துயரம் நிகழப்பெற்றவராகி, "ஐயோ! பாவம்! இந்தக் குழந்தையின் நிலைமை இப்படியா ஆயிற்று!" என்று வருந்திச்சொல்லிப் பின்னர் என் மாமனாரைப் பார்த்துத், "தாதா, அவ்வளவு வயதான உங்கள் மூத்த மகனுக்கு, எழு வயதுக் குழந்தையைக் கொடுக்க இப்பெண்ணின் பெற்றோர்கள் எப்படி உடன்பட்டார்கள்?" என்று கேட்டார்கள்.

இந்த அம்மையாரவர்கள் பேசும்போதெல்லாம் இவர்கள் பேசும் விஷயங்களில் எனக்கு அவ்வளவாகக் கவனஞ்செல்லவில்லை; இவர்கள் கணவரும் குழந்தைகளும் கொச்சையாகத் தமிழ்ப்பேச, இவர்கள் மாத்திரம் இவ்வளவு தெளிவான தமிழ்ப்பேசுவதற்கு எங்ஙனங் கற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதில் எனக்கு வியப்பு மிகுதியாயுண்டாயிற்று. இந்த அம்மையார் கேட்ட கேள்விக்கு உடனே என் மாமனார் பின்வருமாறு விடை கூறுவாரானார்.

"அம்மா, எங்கள் பிராமணச்சாதிக்குப் பொருளாசை என்பது இயற்கையாகவே அளவு கடந்து உள்ளது. மாதம் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபா வரும்படியுள்ளவனாய ஒருவன் இருந்தாலும், ஐம்பதுமைலுக்கு அப்பாலே ஐந்து ரூபா பூரிகொடுக்கிறார்களென்றால் அதனை அவன் வாங்குகிறதற்குக் கட்டுச்சோறு தூக்கிக்கொண்டு கால் நடையாய்ப்போவான். இந்தத்துராசைக்குத் தப்பினவர் எங்க

ளில் லட்சத்தில் ஒருவர் இருப்பாரோ என்பதுகூடச் சந்தேகம். பணங்கொடுக்கிறவன் பறையனுயிருந்தாலும், அவன் எவ்வளவு குணக்கேடனும் தகாத செய்கை யுடையவனுமாய் இருந்தாலும் அவன் வேண்டிய காரியங்களெல்லாம் செய்ய முந்திவந்து நிற்பார்கள்; தம்மோடொத்த பிராமணனுயினும் அவன் கையிற் காசில்லாத வறியவனுயிருந்தானேல் அவன் குணத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் எவ்வளவு உயர்ந்தவனானாலும் அவனைத் திரும்பியும் பாரார். கையிற் பணமுள்ளவர்கள் சுபாவமே இப்படியிருந்தால், எங்களிற் பணமில்லாத ஏழைகள் எவ்வளவு ஆசையுடையவர்களா யிருப்பார்கள் என்பதை யான் சொல்லவேண்டுவதில்லை. இந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றவர்களோ அத்தனை ஏழைகள் என்று சொல்லுவதற்கும் இடமில்லை. இவள தாயைப்பெற்ற பாட்டனரும் பெருஞ் செல்வவான்; இவள் தகப்பனைப் பெற்றவரும் மிகுந்த சொத்து உள்ளவர். இவர்கள் இருவரும் இவர்கள் பெண்சாதிமார்களும் நிரம்பவும் நல்லவர்கள்; நல்ல செய்கையும் உடையவர்கள். ஆனல், இவள் தகப்பனே அத்தனை நல்ல குணமும் நல்ல செய்கையும் உடையவன் அல்லன்; அதனல், அவ்வளவு சொத்துக்களிலும் முக்கால்வாசிக்குமேல் செலவழித்துவிட்டான். என்றாலும், மிச்சம் இருக்கின்ற சொத்தே இவனுக்கும் இவன் தலைமுறைக்கும் போதும்; ஆனல், காசாசை என்கின்ற பேய் அவனைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டது. என் மூத்த மகனிடத்தில் காசு பிடுங்கித்தின்னும் வைதிகப் பார்ப்பார்கள் அவனிடம்போய் 'உம்முடைய பெண்ணுக்கு நல்லவரன் இருக்கிறான்; மாதம் ஒன்றுக்கு ஆயிர ரூபாவுக்குமேல் வரும்படி உள்ளவன். வயசு நாற்பத்தஞ்சுதான்; அதிகமில்லை. உமக்குக் கல்யாணச்செலவு கொஞ்சமும் இல்லை. திவ்யமான ஆபரணங்கள் எல்லாம் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரே போடுகிறார்கள். இவைகளோடு நாலாயிரரூபா உமக்கும் வாங்கித் தருகிறோம்.' என்று சொல்லி அவனுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுவந்து என் மூத்த மகனிடத்தில் ஏராளமான தொகையைப் பிடுங்கிக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கவே, அந்தத் தொகையைப்பார்த்து அவனும் பெண்ணைக் கொடுத்துவிட்டான். வயசானவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதில் இவள் தாய் முதலிற் பிரியம் இல்லாதவளாய் இருந்தாலும், தொகுப்பாய் நாலாயிர ரூபாவைப் பார்க்கவே அவளும் இந்தப் பெண்ணைக் கொடுக்கச்

சம்மதப்பட்டு விட்டாள். என்னசெய்யலாம்! எல்லாருங் கூடி இவள் பாவத்தில் கையை வைத்தார்கள்! கல்யாணம் நடந்தபோது அந்தக் கொடுமையைப் பார்கக எனக்கு மனம் இல்லாமையால் யான மதுரைக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டேன், பிறகு ஒரு மாதங்கழித்துத்தான் இங்கே வந்தேன்.'' என்று துயரத்தோடு பேசினர்.

அதனைக்கேட்டு அந்த அம்மையார் வருத்தமும் சிறிது கோபமும் உடையவராகித், '' தாதா, பிள்ளையில்லாதவர்கள் புத் என்னும் நாகத்திற்குப போகின்றார்களென்றால், பிள்ளையில்லாதவர்கள் எவராயிருந்தாலும் அந்த நரகத்திற்குப் போகவேண்டியதுதானே?'' என்று வினவினர்.

'' எங்கள் புராணகதைப்படி பார்த்தால் அபபடித்தான் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.'' என்று மாமனர் விடை கூறினர்.

'' அபபடியானல், பிள்ளையில்லாத ஆண்கள் புத் என்னும் நரகத்திற்குபபோகாமல் இருக்கும்பொருட்டு எழுபது வயது வரையில் எத்தனை தாம் வேண்டுமானலும் சிறு குழநதைபபெண்ணைக் கூடக் கல்யாணம் செய்யலாம் என்றால், அங்ஙனமே பிள்ளையில்லாதபெண்களும் அந்த நரகத்திற் போகாமலிருக்கும் பொருட்டு எத்தனை தாமாயினும் கல்யாணம் செயதுகொள்ளலாமென்று ஏற்படுகின்றதன்றோ?'' என்று அவ்வம்மையார் மிகுந்த நுட்ப அறிவோடுங் கேட்டார்.

அவர்களின் நுண்ணறிவை வியந்து உடனே என் மாமனர் '' ஆம, அம்மா, அப்படித்தான் கொள்ளவேண்டி வருகின்றது'' என்றார்

'' அங்ஙனமானல், சிறு வயசுள்ள இந்த அம்மாவும் பிள்ளையில்லாமையால் புத் என்னும் நரகத்திற் சென்று விழாமலிருக்கும் பொருட்டு, இந்த அம்மாவையும் மறுபடியும் ஏன் கல்யாணஞ் செய்துகொடுக்கபபடாது? உங்கள் வைதிகப பார்பபாருக்கு இது புத்தியிற் படாதது ஏன்?'' என்று சிறிது கோபக்குறிபபுத்தோன்ற வினவினர்.

'' ஆண்மக்களே எல்லா நலங்களையும் சுதந்தரங்களையும் பெறவேண்டும்; பெண்மககள் எப்படிப்போனலும் எவ்வளவு துன்பத்திற்கு உள்ளானலும் பாதகமில்லை, பெண் ஜென்மம் பாப ஜென்மந்தானே என்று பிழைபட எண்ணுஞ் சுயகாரியப் புலிகளான வைதி

கப் பார்ப்பார் புத்திக்கு இது தோன்றாமற் போவது சகசந்தானே.'' என்று என் மாமனார் விடை கூறினார்.

இதற்குள் சூரியன் மேற்றிசையில் மறைய, மாலைப்பொழுது வந்தமையால், அவர்கள் ஏறிவந்த வண்டிக்காரன் அபபாரசிக கனவானிடம் அணுகிக் குதிரையை வண்டியிற்பூட்ட அநுமதி கேட்டான். என் மடிமீதும் என் பக்கத்திலும் இருந்த சிறு மதலைகள் இரண்டும் அந்திக் காலத்துத் தாமரைகளைப்போலக் கண்உறங்கி விட்டன. ஆதலால், அக்குழவிகளை என்னிடமிருந்து பிரித்தெடுத்துக்கொள்வது அவர்களுக்கு எளிதாய் இருந்தது. காலைப் பிற்பாகவில் எங்களிருப்பிடத்திற்கு வந்து எங்களைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லி எங்கள் வீட்டடையாளத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அவர்கள் மிகுந்த அன்போடும் எங்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஏகினர். திரும்பவும் அவர்களைச் சந்திக்கலாம் என்னும் நம்பிக்கையால் அவர்கள் பிரிந்ததைப்பற்றி நாங்கள் வருத்தம் அடையவில்லை.

அன்று உவா நாளுக்கு முந்தியதாகையால் பெரும்பாலுங்கலை நிரம்பிய இளமதியம பால் நிரம்பிய பளிங்குக்குடம்போலத் தளதளவென்று கடலின்மேல் வானத்தில் திகழ்ந்தது; கடலின் நீர்ப்பரப்பெல்லாம் அக்குடத்தினின்றும் ஒழுகிய பால்படர்ந்தென்ன வெண்மையாக மிளிர்ந்தது; ஓங்கியெழுந்து நுரைத்துவரும் அலைகளானவை கீழ்வழிந்தபால் பொங்கி வழிவதனையே ஒத்திருந்தன. இவ்வழகிய காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு நாங்கள் இருக்கையில், எனக்கு உம்மைப்பற்றிய நினைவு மிகவுந்திரப்பட்டுத் தோன்றியது. நீண்ட நாளாக உமது அருமைத் திருக்கரலிகிதம் வருதற்கு இடம் இல்லாதிருப்பதை உணர்ந்து என்னெஞ்சம் நீராய் உருகிற்று என் செய்வேன்பாவியேன்! சென்ற ஒருமாதகாலமாக யான் உமக்கு அனுப்புங் கடிதங்களும் உமக்குத் தவறாமல் வந்து சேர்கின்றனவோ இல்லையோ என்னும் ஐயமும் என்னைப் புண்படுத்துகின்றது. இன்னும் ஒருவாரத்தில் உமது கடிதத்தை யான் காணும் பாக்கியம் பெறுவேன்என்று நினைக்கிறேன். இங்ஙனம் யான் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், கடற்காற்று மிகவும் குளிர்ந்து வீசியது. உடனே என் மாமனார் 'வீட்டுக்குப் போகலாம்' என்று சொல்லவே, எழுந்து சாலையண்டை வந்து எங்கள் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தோம். மற்றச் செய்திகளெல்லாம் இன்னும இரண்டொருநாளில் எழுதுகிறேன்.

கடிதம் எ.

என்னுயிரிற் கலந்துகலந் தினிக்கின்ற என் அருமைக் காதலரே,

ஆறு நாளுக்கு முன் யான் எழுதிய கடிதம் உங்களுக்கு வந்திருக்கலாம் என்று நம்புகின்றேன். கடற்கரையிற் சந்தித்த அன்றைக்கு மறு நாளின் பிற்பகலில் அப்பாரசிக கனவானும் அவர் மனைவியாரும் தாங்கள் சொன்னபடியே எங்கள் இல்லத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வருவார்கள் என்பதை முன்னமே அறிந்திருந்தமையால், எங்கள் மாமனாரவர்கள் அவர்களை விருந்தேற்றற்கு வேண்டுவன வெல்லாம் சித்தஞ்செய்திருந்தார்கள். அப்பாரசிக கனவானும் அவர் தம் மனைவியாரும் அவர்கள் குழந்தைகள் எல்லாரும் வந்தார்கள். என் மாமனார் அக்கனவானை எதிர்கொண்டு கைகொடுத்து அழைத்து மெத்தைமேற்கொண்டு சென்று, சூரியகாந்திப பட்டினால் மிக மென்மையாகவும் அழகாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்த சாாமணைக்கட்டிலில்* அவரை இருக்கச்செய்ததோடு, அதற்கு அருகாமையில் சலவைக்கற் பதித்த வட்ட மேசையைச் சுற்றி நீலப்பட்டுத்துணியினுள் பஞ்சுவைத்துச் செய்யபபட்ட நாற்காலிகளின்மேல் அவ்வம்மையாரையும் அவர்தம் குழந்தைகளையும் அமரும்படி செய்வித்தார். அவ் வம்மையாரவர்கள் எங்கள் வீட்டினுள் நுழைந்தவுடனே என்னைப்பார்த்ததும் பலநாட் பிரிந்திருந்த தன் அருமைக் குழந்தையைப் பார்த்தாற்போல அவ்வளவு வேட்கையோடும் என்னைக் கட்டிஅணைத்து முத்தம் இட்டார்கள்; அதன்பிறகு யான் அவர்களின் மூத்த பெண்பிள்ளையை முகமலர்ந்து கைபிடித்து அழைத்ததோடு, அதற்கு அடுத்த பெரியபையனை முத்தம்இட்டும், மற்ற இரு சிறிய குழந்தைகளைக் கையிற்றூக்கியெடுத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டும் மெத்தைமேல் ஏறினேன். முன்னே சொல்லியபடி அவர்கள் எல்லாரும் இருக்கைகளின்மேல் இருந்தபிறகு யான் அவ்விருகுழந்தைகளையும் மடிமீதுவைத்துக்கொண்டே அவ்வம்மையாருக்குப் பக்கத்தில் ஒருநாற்காலிமேல் உட்கார்ந்தேன். என் மாமனார் அப்பாரசிக கனவானுக்கு எதிரிலே மிருதுவான ஒரு சாய்மான நாற்காலி

Sofa.

மேலிருந்துகொண்டு, பலவகையான நல்லுபசார மொழிகளைச் சொல்லி அவர்களை மகிழ்வித்தார். என் மாமியாரும் நாத்தனாரும் நல்ல குணம் உள்ளவர்களாய் இல்லாமையால், அவர்களை உபசரிக்க வரவேண்டாம் என்று என்மாமனார் தடுத்துவிட்டு, யானே எல்லா உபசாரங்களும் செய்யும்படி திட்டஞ் செய்திருந்தார். மேசைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்த குடகுநாரத்தம் பழச்சுளைகளையும், கொடிமுந்திரிப்பழங்களையும் அக்குழந்தைகளுக்கு யான் சிறிதுநேரம் வாயில் ஊட்டிக்கொண்டிருந்து, பிறகு இலட்டுகங்களை எடுத்து அவற்றின் கையிற்கொடுத்து அவைகளை நாற்காலிகளின்மேல் இருக்கவைத்து எழுந்தேன். அவைகள் அப்பண்டங்களைத் தின்றுகொண்டே என்னைப்பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சியோடும் புன்னகைசெய்துகொண்டிருந்தன. பின்னர் நெய்யிற் பாகப்படுத்தின பன்னீர் ஜிலேபிகளையும் வாதுமை அலுவாவையும் அன்னதாழம்பழத்தில் அரிந்த துண்டுகளையும் வெள்ளித் தட்டுகளில் வைத்து மூத்த பெண்ணுக்கும் பெரிய பையனுக்குங் கொடுத்துவிட்டு, ரோசாப்பூவின் சத்தினாற் செய்யப்பட்ட நீர்ப்பானகத்தைப் பளிங்குத் தம்ளர் இரண்டில் நிரப்பி அவற்றை அக்கனவானுக்கும் அவ்வம்மையார்க்கும் பருகக் கொடுத்தேன். அவற்றை அவர்கள் மகிழ்ந்தேற்றுக்கொண்டு என்னையும் மாமனாரையும் அங்ஙனமே அருந்தும்படி வேண்டினார்கள். மாமனார் அவ்வாறே செய்யும்படி எனக்குக் குறிப்பித்தமையால், வேறிரண்டு தம்ளரில் அப்பானகத்தை நிறைத்து என் மாமனாருக்கு ஒன்றைக்கொடுத்து மற்றொன்றை யான் அருந்தினேன். அதன் பின்னர்க், கனிவான சீமை இலந்தைப் பழங்களை அறுத்தும், செவ்வாழைக் கனிகளை உரித்தும் அவற்றைப் படிகத் தட்டுகளில் இட்டு அவர்களுக்கும் என் மாமனாருக்கும் வைத்தேன். அவற்றை யடுத்து உழுந்தம் பருப்புவடை முந்திரிப்பருப்புச் சேர்த்துச்செய்த கடலை மாப்போண்டு உருளைக்கிழங்குருண்டை முதலிய காரப்பலகாரங்கள் சிலவும், பன்னீர்ப்பூந்தி சீனிப்பாற்கட்டி முதலிய இனிப்புப் பலகாரங்கள் சிலவுங் கொண்டுவந்து எல்லார்க்கும் வழங்கினேன். அக்கனவானுங் குழந்தைகளுங் காரப்பலகாரங்களின் சுவையை மிகவியந்துகொண்டு அத்தகைய அரியபண்டங்கள் தாம் தின்றதேயில்லையென்று சொன்னார்கள். கடைசியாக எல்லாரும் பருகுதற்கு வாதுமைப் பருப்பும் பாலுஞ்சேர்த்துச் செய்த நீம்பானீ

யத்தை எல்லார்க்கும் வழங்கினேன். அதன்பின் அகன்ற வெள்ளித்தட்டு ஒன்றில் மெல்லிய வெற்றிலைபாக்கு இலவங்கபபூ சாதிக்காய் சாதிபபத்திரி முதலியவற்றை வைத்து என் மாமனுருக்கும் அப்பாரசிக கனவானுக்கும் அவர்தம் மனைவியார்க்குங் கொடுத்து, மல்லிகைப்பூவின் அத்தரும் பன்னீருங்கலந்து மணங்கமழும் சந்தனக்குழம்பைப் பளிங்குக் கிண்ணங்களில் நிரபபி அவற்றை அவர்கள் எதிரில்வைத்தேன். இறந்துபோன தங்கள்மகளே திருமபவும் உயிர்பெற்று எழுந்துவந்து இங்ஙனமெல்லாம் உபசரிப்பதாகக்கருதி அவர்கள் அபபோது அடைந்த மனக்களிப்புக்கு ஓர் அளவேயில்லை. நெடுநேரம் யான் உபசரித்துக்கொண் டிருந்தமையால் எனக்குப பிரயாசை மிகுதியா யிருக்குமென் றுசொல்லி, என்னை ஒரு நாற்காலியில் இருக்கும்படியும் இருந்து தின்பண்டங்கள் அருந்தும்படியும் கற்பித்தார்கள். அவர்கள சொற்படியே ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து சிறியபிள்ளையை எடுத்து என் மடிமீதுவைத்துக்கொண்டு அதற்குஞ் சிறிதுகொடுத்து யானுஞ் சிறிது அருந்தினேன்.

பிறகு சிறுகுழந்தைகள் விளையாடுவதற்கு விளையாட்டுச்சாமானகள் சிலவற்றையெடுத்து அவற்றின் கையிற்கொடுத்தேன். சிறிது நேரம் சென்றபிறகு என் மாமனுர் வீணையை எடுத்துவந்துமீட்டித் தேவாரதிருவாசகம் பாடும்படி கட்டளையிட்டார். அபபடியே யானும் அதனையெடுத்துவந்து மடிமீதுவைத்து மீட்டினேன். அப் பாரசிகப் பெருமாட்டியாரும் அவர்தம் மூத்தபெண்பிள்ளையும் என் பக்கங்களி லிருந்துகொண்டு ஒற்றைக்கையைக் கன்னத்தின்மேல் வைத்துக்கொண்டும் முழங்கையை மேசைமேல் ஊன்றிக்கொண்டும் என்னையும் வீணைமேல் என்விரல்கள் ஓடுவதையும் பார்த்தவண்ணமாய் இருந்தனர்; மற்றபபிள்ளைகள் மூன்றும் என்னைச் சுற்றிநின்றன. என் மாமனுரும் அப்பாரசிக கனவானும் யான் பாடப்போவதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள். யான் வீணையின் நரம்புகளைத் தெறித்துப்பார்த்து ஓசைகூட்டி ஒழுங்குபடுத்தியவுடனே,

" மாதர் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான மகளொடும் பாடிப
போதொடு நீர்சுமந் தேத்திப புகுவா ரவர்பின் புகுவேன்
யாதுஞ் சுவடு படாமல் ஐயா றடைகின்ற போது
காதன் மடப்பிடி யோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன். "

என்னும் அபபர்சுவாமிகள் தேவாரத்தைக் கால்மணிநேரம் வரையில் என்மனம் உருகப் பாடினேன்

இதனைக்கேட்டு மிகவும் மனங்கலங்கப்பெற்ற அப்பாரிஸ்டர் கனவானும் அவர் மனைவியாரும் அப்பாட்டின் உருக்கத்தையும் தமிழின் இனிமையையும் என்னுடைய குரலின் குளிர்ந்த ஒலியினையும் பாடும் திறமையினையும் மிகவியந்து மகிழ்ந்துபேசினார்கள். பின்னும் அவர்கள் இதேமாதிரியான மற்றொருபாட்டுப்பாடும்படி கேட்டுக்கொள்ளவே, என்மாமனார் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாசகத்தில் ஒன்று பாடும்படி சொன்னார்கள். மறுபடியும் யான் வீணையின் நரம்புகளைத் தெறித்து,

"முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்,
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே"

என்னும் திருவாசகத்தைப் பாடினேன், இதனை யான் மடித்து மடித்துப் பாடுகையில் பெரியவர்களான அம்மூவர்கண்களினும் நீர் முத்துமுத்தாய்த் துளித்தன யான் பாட்டை நிறுத்தினவுடனே அப்பாரிஸ்டர்கனவான் என் மாமனாரைநோக்கி,

"பெரியய்யா, உங்கதமிள்பாஷை கடினசப்தங்களும ஸ் ஷ முதலான சிறுற சப்தங்களும் இல்லாமே ஆ! எம்மாத்தம் இனிப்பா இருக்கு! அதிலும் இந்தப்பாட்டெ பாடினவர் ரொம்பரொம்ப பெரியவங்களா இருக்கணும்! இதெப்பாடினவர் எப்போஇருந்தார்? அவரெப்பத்திக் கொஞ்சம் தயவுசெய்து சொல்லுங்கோ." என்று திரும்பினவியப்போடும் உருக்கத்தோடும் கேட்டார்.

தேவார திருவாசகங்களிடத்தும் அவற்றை அருளிச்செய்த ஆசாரியசுவாமிகளிடத்தும் இயற்கையிலேயே மிகக அன்புபூண்டொழுகும் என்மாமனார் அப்பாரிஸ்டர் கனவானின் மனநிலையைப் பார்த்து மேலும் மனக்கிளர்ச்சியுடையவராகி, "அருமையுள்ள ஐயா, எங்கள் தமிழ்ப்பாஷை தெய்வத்தன்மையுடையதாகும். நமது ஸமஸ்கிருதபாஷையும் வேதவேதாந்தங்கள் முதலான பெரிய சாஸ்திரங்களையுடைய தெய்வீகபாஷையாயிருந்தாலும் அதைவிடத் தமிழ்ப்பாஷையே பலவகையாலும உயர்ந்ததும் இனியதும் என்பது என் கருத்து. தாங்கள் இப்போது குறிப்பிட்டபடி உச்சரிப்பவர்களுக்குப் பிரயாசையினையும் கேட்பவர்களுக்குப் பயத்தையும் அருவருப்பையும் உண்டாக்கும் கடினசப்தங்களும் சிறுசிறு ஓசைகளும் ஸமஸ்

கிருதத்தில் இருப்பதுபோல எங்கள் செந்தமிழ்மொழியில் இருப்ப தில்லை. தேனும் பலாச்சுளையும் மாம்பழமும் வாழைக்கனியும் சேர்த்துப்பிழிந்த தீஞ்சாறு ஒழுகினாற்போல அத்தனை இனிப்பான மெல்லிய ஒலிகளே எங்கள் செந்தமிழில் இருக்கின்றன—" என்று சொல்லும்போதே அப்பாசிக்கனவான் இடையில்,

"ஆ! ஆ! பேஷ்! ஐயா, தாங்க இப்போசொன்னவார்த்தைகளே தேன்போல் தித்திக்குதே! இப்போசொன்ன வாக்யத்தெ திருப்பிச்சொல்லுங்கோ!" என்று தன்னைமறந்த மகிழ்ச்சியோடு வினவினார்.

அதற்குஇணங்கிய மாமனார், "நல்லது ஐயா, தேனும் பலாச்சுளையும் மாம்பழமும் வாழைக்கனியும் சேர்த்துப்பிழிந்த தீஞ்சாறு ஒழுகினாற்போல அத்தனை இனிப்பான மெல்லிய ஒலிகளே எங்கள் செந்தமிழில் இருக்கின்றன. இந்தப்பாஷையில் உரத்தசப்தங்களும், கோபம் வருத்தம்வந்தகாலங்களிற் பிறக்கும் கொடுமையான சப்தங்களும் இல்லாமையினாலே இந்தப்பாஷையில் எழுதப்பட்ட நூல்களைக் கற்பவர்க்கு மனஅமைதியும் தெய்வபத்தியும் எல்லாஉயிர்களிடத்து அன்பும் தாமாகவேவருகின்றன. நம இந்துசமயப் பிரிவுகளான சைவ வைஷ்ணவ சமயங்களிலிருந்த பெரியபெரிய பக்தர்களெல்லாம் ஸமஸ்கிருதத்தில் வல்லவர்களாயிருந்தும் செந்தமிழிலேயே பாட்டுக்களபாடித் தெய்வத்தை ஸ்துதித்தார்கள். இந்த அப்பர் முதலிற்பாடினபாட்டு அப்பாசுவாமிகள் தேவாரத்தில் உள்ளது. இந்தச்சுவாமிகள் ஆயிரத்து முந்நூறுவருஷங்களுக்குமுன் இருந்தவர்; இந்தக்காலத்திலுள்ள இந்துக்களிற் சிலர் கிறிஸ்துமதத்திற்குப் போவதுபோல, இவரும் சைவசமயத்திற் பிறந்தவராயிருந்தும் அக்காலத்திலிருந்த ஜைனமதத்திற்குப் போயிருந்தார். பிறகு இவருக்குக் கொடுமையான வயிற்றுநோய்வந்தது; எந்தவிதமான பரிகாரத்தினாலும் அதுநீங்காமல் பரமசிவத்தைப் பாடியபிறகு நீங்கிற்று; அதுமுதல் இவர் மறுபடியும் சிவபக்தரானார். இதையுணர்ந்த ஜைனர்கள் இவரைச் சுண்ணாம்புக்காளவாயில் நுழைத்தும், கருங்கல்விற்கட்டிக் கடலில்வீழ்த்தியும், யானைக்காலில் இடறமுயன்றும், விஷத்தை உண்ணக்கொடுத்தும் பலவழியில் துன்புறுத்தினார்கள்; ஈச்வரகிருபையால் இவர் அவற்றிற்கெல்லாம் தப்பிப்பிழைத்து, அநேக சிவாலயங்களைத்தரிசித்துக், குழந்தைப்பரு

வத்திலேயே ஈசுவரனால் பாலூட்டப்பட்டு ஞானியான திருஞான சம்பந்தமூர்த்தியினுடைய நேசத்தைப்பெற்று உலகத்திற்குப் பல பேர் உபகாரங்களைச்செய்து சிவத்தின் திருவடியை அடைந்தார்; அவர் அவ்வப்போது ஈசுவரனைக் குறித்த அருமையான செந்தமிழ்ப் பாடல்களுக்குத் தேவாரமென்று பெயர்.

இத்தம்மான இரண்டாவது பாமணப்பாட்டுத் திருவாசகத்தின் உள்ளது, அதனைப்பாடினவர் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள். இவர் ஆயிரத்து எழுநூறு வருடங்களுக்குமுன் பாண்டியராஜனிடத்தில் மந்திரியாயிருந்தவர். இவர் இளம்பருவத்திலேயே ஞானத்தை அடையும் விருப்பம் உடையவராயிருந்தார். பாண்டியன் குதிரைவாங்கி வரும்படி இவரை அனுப்ப, இவரும் அப்படியே திருப்பெருந்துறை என்னும் இடத்திற்குச்சென்று, அங்கே குதிரைகளுக்குப் பதிலாக ஞானகுருவைத்தரிசித்து, அவரால் தாம் நெடுநாளாய் அடையவிரும்பின பரமஞானத்தை அடைந்து, அரசன் தந்த பொருளெல்லாம் குருவிற்கே அர்ப்பணம்பண்ணி, அதனால் பல துன்பங்களையடைந்து, கடைசியாகப் பரமசிவனருளால் அத்துன்பங்களினின்றும் விலகி, லங்காதேசத்திலிருந்துவந்த புத்தாசிரியரொடு வாதஞ் செய்து அவர்களைஜெயித்துத் திருவாசகம் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் என்னும் உயர்ந்த நூல்களை அருளிச்செய்து சிவஜோதியிற் கலந்தார். இவர் திருவாய்மலர்ந்தருளின திருவாசகத்தைப்படித்து மனம் உருகாதவர் இல்லை. இதைஒத்தநூல் உலகத்தில் எந்தப்பாஷையிலும் இல்லையென்று உறுதியாகச்சொல்லலாம்." என்று குழைவாகவும் சுருக்கமாகவும் எடுத்துச்சொன்னான்.

இவைகளைக்கேட்ட அந்தப் பாதிரிகளனைவரும் அவர்தம் மனைவியாரும் அவ்வடியார்களின் சிறப்புகளை மிக வியந்துபாராட்டினார்கள். அப்பாதிரிகளனைவரும் தமிழின் இனிமையும் அதிலுள்ள நூல்களின் அருமையும் நன்குதெரியப்பெற்றவர்களாகித் தாம் அப்பாஷையினை எப்படியாவது கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் தமது மனவுறுதியைத் தெரிவித்தார். இந்தச் சம்பாஷணை முடிந்ததும், என் மாமனார் தாம்படிக்கும் புத்தகசாலைக்கு அக்கனவான்களை அழைத்தனர்; ஆங்கிலபாஷையில் மிகப்பற்றுள்ளவராகையால் என்மாமனார் பல்லாயிரம் உயர்ந்த ஆங்கிலப்புத்தகங்களைத் தொகுத்துச் செவ்வையாக ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருந்தார். அவற்றைப் பார்ப்பதற்காக அக

கணவான் மாமன்றோம் புத்தகசாலைக்குச் சென்றார். அவர்தம் மனைவியார்க்கும் எனக்கும் ஆங்கிலபாஷை தெரியாதாகையால் நாங்கள் கூடச்செல்லவில்லை. அவ்வம்மை இவ்வீட்டின்மேலும் கீழுமெல்லாம் பார்க்கவேண்டுமென்னும் குறிப்பைப் புலப்படுத்தினதால், யான் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு மெத்தைமேலுள்ள இடங்களையெல்லாங்காட்டிப் பின் கீழ்ச்சென்றேன். இந்தவீடு மூன்று கட்டுகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முதற்கட்டு வருவோருடன் பேசுவதற்கும், நடுக்கட்டு வீட்டிலுள்ள ஆண்மக்கள் புழங்குவதற்கும் தங்கள் நித்தியகாரியங்களைச் செய்துகொள்வதற்கும், கடைசிக்கட்டுப் பெண்பிள்ளைகள் இருப்பதற்கும் சமயல்முதலியன செய்வதற்கும் உபயோகமாம்படி வசதியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆங்காங்குள்ள தட்டுமுட்டுகளும் நேர்த்தியாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் அப்பெருமாட்டியார் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக்கொண்டு சமயல்கட்டுவரையிற் சென்றார். மூத்தபெண் கைக்குழந்தையைக் கையில் இடுக்கிக்கொண்டு தாயோடுகூடவே வந்தனள். மற்ற மூன்று பிள்ளைகளும் மெத்தைமேலே புத்தகசாலைக்குள் தம் தந்தையாரோடுகூட இருந்தனர். சமயற்கட்டண்டை நாங்கள் வருவதைப்பார்த்தும், என்மாமியாரும் நாத்தனாரும் புலிபாய்வதைப்போலச் சரேலென்று எங்கள் எதிரேவந்தனர். சிணுங்கின அவர்கள் முகத்தையும் அவர்கள்வந்த விரைவையும் பார்த்தவுடனே அப்பார்சிக அம்மையார் திடுக்கிட்டுநின்றார். இவர்கள் யார்? என்று கேட்கும்பொருட்டு அவ்வம்மையார் என்முகமாகத் திரும்புதற்குள் அவர்கள் இருவரும் கடுகடுத்தமுகத்தோடு "நீ யாரம்மா? இங்கே வருகிறே. உன்னைப்பார்த்தால் துலுக்கச்சியாட்டமா இருக்கு. இது பிராமணாளாம் என்று நோக்குத்தெரியாதோ? எட்டிநில்." என்று கொடுமையாய்ப் பேசிவிட்டுப், பிறகு என்னைப்பார்த்து, "ஏண்டி கெட்டமுண்டே, நோக்குத்தான் துலுக்கச்சி கிறிஸ்து வச்சி பாப்பாத்தி எல்லாம் ஒண்ணுச்சே! இந்தத்துலுக்கச்சியை ஏண்டி சமயல்கட்டுவரையில அழைத்துக்கொண்டுவந்தே! அறிவு கெட்டவளே!" என்று என்னை வைதுபேசினள். நான் அவ்விருவர்க்கும் விடைசொல்ல வாயெடுக்குமுன்னமே, அப்பார்சிகப் பெருமாட்டியார் என்னை அவர்கள் திட்டுவதைப்பார்த்து மனம் பதைபதைத்து அவர்களைநோக்கி "ஏன் அய்யா அந்தக்குழந்தையை

வீணாகத் திட்டுகிறீர்கள்? நான் நாலுக்கச்சி அல்லேன். நாங்கள் பார்சிக்காரர், இந்துக்கள்தாம். நான் உங்கள் சமயல்கட்டுக்குள் வரமாட்டேன். அதற்காகப் பயப்படாதீர்கள். சும்மா, வீட்டைப் பார்க்கிறதற்காகவந்தேன். கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள்." என்று மிகவும் பொறுமையாக இனியகுரலிற் சொன்னார். அவ்வம்மையின் உருவத்தையும், அவர் சொல்லின் அமைதியையுங் கண்டுங் கேட்டவர் மனம் கல்லாயிருந்தாலும் கரையும், கல்லினும் வலியென்னும் நெஞ்சமுடைய அப்பெண்பேய்களுக்கோ சிறிதும் மனம் இரங்கவில்லை. உடனே அவர்கள் பின்னுங் கோபமுடையராய் "நீ பார்சிக்காரியா யிருந்தாலென்ன, வேறுயாராயிருந்தாலென்ன எங்களுக்கென்ன? நீ இந்த இடத்திற்குள் காலைவைக்கவே கூடாது. அப்பாலே போ. இங்கே யொன்றும் பேசாதே" என்று உரத்துக் கூவினார்கள். இந்தக் கூச்சல் காதில் விழுந்ததுமேயாகவும் உடனே என் மாமனார் மெத்தை மேலிருந்து கீழே யிறங்கிவந்தார். அவரைக் கண்டதும் அப்பேய்களிரண்டும் வாய்பேசாது அப்புறமொழிந்தன. எனக்குண்டான வருத்தத்திற்கோ அளவில்லை, புதிதாக அன்புடன் வந்த அப் பார்சி அம்மையாரை அவர்கள் அவ்வளவு தாழ்வாகப் பேசியது என் உள்ளத்தில் வாளிட்டு அறுப்பதுபோலாயிற்று. என் மாமனார் எங்கள் அருகில் வந்ததும் சிறிதும் தாமதமில்லாமல் நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் விரிவாகச் சொன்னேன். இதனைக் கேட்டதும் இந்த நிலவுலகத்தில் தாம் பிறவியெடுத்தது முதல் அடைந்திராத அத்தனை பெருந்துன்பத்தை அடைந்தார், இத்துன்பத்தினால் மிகவுங் களைப்புடையவராகிக் கீழேயுட்காராது அப்படியே நிலத்தின்மேற் சாய்ந்துவிட்டார். இதனைப் பார்த்ததும் அப்பார்சிப் பெருமாட்டியாரும் அளவிறந்த அச்சமும் கவலையும் வருத்தமும் உடையவர்களாகிச் சிறிது மலைத்து நின்றோம்; அதன்பின் ஒருநொடிக்குள் அவ்வம்மையார் என் மாமனாரைத்தூக்கித் தமது மடிமேல் வைத்துக்கொண்டு, என்னை அஞ்சவேண்டாமென்று தேறுதல்சொல்லி, ஓர் ஏனத்தில் சிறிது குளிர்ந்த நீர்கொண்டுவரும்படி சொல்ல, யானும் சமயற்கட்டுக்குள் விரைந்தோடி அதனை எடுத்துவந்தேன்; அக்குளிர்ந்த நீரை மாமனார் முகத்தின்மேற் றெளித்து விசிறிகொண்டு வீசிக் களைப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தோம். இதற்குள் அவர்களின் மூத்தபெண் எங்கள் மெத்தைமேற்போய்த் தன் தந்தையாரான அப்பார்சிக்கனவானை அழைத்து ஓடிவந்தது.

அவர் என்மாமனார் களைத்துக்கிடப்பதையும் நாங்கள் களைப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்துத் திகைப்படைந்து பதறிக்கிட்டவந்து முதலில் அவரது பார்வையும் பிறகு அவரது கையையும் தொட்டுப் பார்த்தார். பார்த்து நாடி நிரம்பவும் மெதுவாக நடக்கின்றதென்று சொல்லித் தாம் விரைவில் ஒரு வைத்தியரை அழைத்துவரப்போனார். பெரும்பாவிகளான என்மாமியாரும் நாத்தனாரும் தங்கணவரும் தந்தையுமாகிய என்மாமனார் இங்ஙனம் அபாயகரமான நிலைமையிற் கிடப்பதைப்பார்த்தும், கிட்டவந்தார்களில்லை; தூரத்தில் நின்றுகொண்டே, "கிழப்பயலானுக்குக் கேடுவந்தும் அந்தமுண்டைச்சி துலுக்கச்சியை வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துவந்ததை நாம் கண்டிக்கையில் இந்தக்கிழப்பயல் அவளுக்காக நம்மைக்கொல்லவந்தானே. துலுக்கச்சி வீட்டுக்குள்ளே வந்ததைப்பொறுக்காமல் நம்வீட்டுத்தெய்வம் அவனைக் கீழே அடித்துப் போட்டுவிட்டது. போகிறான், கிட்டப் போய்த் தூக்கியெடுக்கலாமென்றால் துலுக்கச்சி பக்கத்தில் இருக்கிறாளே." என்று மெதுவானகுரலில் என் காதில்விழும்படி பேசினார்கள். இவர்களின் கொடுஞ்செயலும், புதிதுவந்த அவ்வுயர்குணப் பாரசிகமாதா அவர்களால் இகழப்பட்டதும், அருமையிற் சிறந்த என்மாமனார் சிறிதுநேரத்தில் அபாயகரமான நிலைமையை அடைந்திருப்பதும், அப்பாரசிகக்கனவான் இதனால் வருத்தமிக எய்தி வைத்தியரை அழைக்கப்போனதும், அபாயமான நிலைமையிலுங்கூட அப்பெண்பேய்கள் இரண்டும் வயதில்முதிர்ந்த என்மாமனார் அருகில்வராமல் இரக்கமும் அன்பும் இன்றித் தூரத்தே நின்றுகொண்டு இகழ்ந்துபேசுவதும் என்னுள்ளத்திற்புகுந்து, நாற்புறத்தும் வேடர்களால் எய்யப்பட்ட கூரிய அம்புகளைத்தாக்கி நிலைகலங்கி வருந்தும் மான்கன்றைப்போல் யான் பெரிதும் நோவும்படிசெய்தன! சற்றுநேரத்திற்குமுன் அருமையிற்சிறந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தாரை விருந்தேற்று உபசரித்தபோது யானடைந்த மகிழ்ச்சியெல்லாம் எங்கேயோ பறந்துபோயின! நல்லோருடைய சேர்க்கையால் எவ்வளவுநலங்களை அடைந்தோமாயினும், தீயோர்சேர்க்கையும் உடனிருக்குமாயின் அதனால் அந்நலங்களெல்லாம் சிதறுண்டு போகும் என்றும், அதனால் அளவுபடாத துன்பமே விளையுமென்றும் எண்ணி என்நெஞ்சம் உருகவே என்கண்களில் நீர்துளித்தது; அப்பாரசிக அம்மையார் என்னைக்கண்டு மனம் மிகக்கசிந்தவராகி

"அம்மா, சிறிதும் வருந்தாதே. உன்மாமனுக்கு ஏதும் அபாயமில்லை." என்று தேறுதல்சொல்லி எனதுமுகத்தைத் தமது பட்டாடையால் துடைத்தனர். இப்படிப்பட்ட பேரிடரான சமயத்திலும் கந்தருவமாதைப்போல் எனக்கருகேயிருந்துகொண்டு அன்னையிலும் அருளுடையராய் எனக்கு ஆறுதல்சொல்லுதற்கும் உரியவர் ஒருவர் இருக்கின்றார் என்பதனை அறியவே என் உள்ளம் ஒருவாறு ஆறுதலெய்திற்று.

இதற்குள் அப்பாரிசகனவான் தக்க ஓர் ஆங்கிலவைத்தியரை அழைத்துவந்தார். அவர்வரவே, நாங்கள் என்மாமனார் தலையை மெல்லென ஒருதலையணையின்மேற் சாத்திவிட்டு, எழுந்து அப்பாற் பிரிந்து விலகினோம். உடனே அந்த ஆங்கிலவைத்தியரானவர் அருகிருந்து பொறுமையாகவும் நிதானமாகவும் என் மாமனாருடைய நாடியையும் முதுகையும் கண்களையும் நாவையும் பரிசோதித்துப்பார்த்து ஆங்கிலத்தில் ஏதோ சொல்ல அப்பாரிசகனவான் அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச்சொன்னார். அவர் சொன்னதன் கருத்து இது: 'சடுதியில் உண்டான பெருங்கோபத்தினாலும் துக்கத்தினாலும் அதிர்ச்சியினாலும் இரத்தக்கொதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது உள்ளுக்கு மருந்து ஏதும் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. வருவித்திராது முதிர்ந்த வயதினராயிருப்பதால் இவ்வளவு ஆபாசம். இதனால் இப்பொழுது அபாயமில்லை. ஆனாலும் இரண்டு மணிநேரத்தில் குணம் அடைந்துவிடுவார். ஆனாலும், இவ்வதிர்ச்சியினால் உண்டான நோயானது இனி ஒருபோதும் வாராதபடி ஆகும்.' இவருடைய இரத்தத்தைப் பரிசோதித்து முடிவு செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி கையில் ஓர் ஊசியால் குத்தி அதிலிருந்து ஒருதுளியிரத்தத்தை இரண்டு கண்ணாடித்தகட்டின் நடுவே வைத்துக்கொண்டு, போம்பொழுது ஒருசிட்டில் சிலமருந்துகளை எழுதிக்கொடுத்து அவற்றை வாங்கிக்கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டுத் தாம் வந்தவண்டியில் திரும்பவந்து போய்விடுவதாகச் சொல்லிப்போனார்.

அவ்வாங்கிலவைத்தியர் போனதும் அப்பாரிசகனவான் தெரிவித்தபடி தாழ்வாரத்தின் ஒருபக்கத்திலிருந்த ஓர் அறையில் கட்டிலிட்டு அதன்மேற் படுக்கைவிரித்துச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்தோம். இதற்குள் அப்பாரிசகனவான் தமது வண்டிக்காரனைக் கூப்பிட்டு அவன் கையில் அந்தச்சீட்டையும் தமது பணத்தையும்

கொடுத்து மருந்துவாங்கிவரும்படி ஓர் ஆங்கிலமருந்துக்கடைக்கு அவனை அனுப்பினார். இதற்குள் மாலையில் மணி ஆறாயிற்று. வெளியேபோயிருந்த என்மைத்துனன் இராமசாமி அப்போதுதான் வீட்டுக்குள்வந்தான். இவன் கொஞ்சம் தலைமரட்டையுடையவன் ஆகையால், இவனிடத்தில் யான நெருங்குவதுமில்லை, மிகுதியாய்ப பேசுகிறதுமில்லை ஆனால், தன் தந்தையினிடத்திற் பிரியமும் அச்சமும் உள்ளவன்; தன்னின் மேலோராயிருப்பவர்க்குமாத்திரம் அச்சத்தினால் மரியாதைசெய்பவன். இவன் இரண்டாங்கட்டுக்குள் வந்ததும், தன் தந்தையார் கீழேகளைத்துக்கிடக்க நாங்கள் எல்லாரும அவர்பக்கத்தே பரபரப்பாயிருக்கப்பார்த்தான். கம்பீரமான தோற்றம் உள்ள அப்பாரசிக கனவானையும் தேவமாதரைப்போன்ற அவர்தம் மனைவியாரையும பார்த்ததும் அச்சமும பணிவும் அடைக்தவனாகி உடனே அவர்களுக்கு வணக்கவுரைகூறினான். அவன் கூறிய வணக்கவுரைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவ்விருவரும அவனுக்கு நல்லுரைசொன்னாராயினும், அவனது தோற்றத்தைக்கண்டு அவன்மேற் சிறிது அருவருப்புக்கொள்ளலானார் என்பதை அவர்கள் முகக்குறிப்பினால் கண்டுகொண்டேன். அவன் மரியாதையுடையவன்போல ஒடுக்கத்தோடும் என்பக்கத்தேவந்து, "கோகிலா, அப்பா ஏன் இப்படிப் படுத்திருக்கிறார்கள்? நீ ஏன் விசனமான முகத்தோடும் இருக்கிறாய்? இந்தப்பாரசிககனவான் யார்?" என்று வினவினான். உடனே யான் அப்பாரசிக குடும்பத்தாரையும் அங்குநிகழ்ந்தவற்றையும பற்றிச் சுருக்கமாய்ச்சொன்னேன். இதைக் கேட்டு அவன் சிறிதுமனக்கலக்கமும் அவமானமும் அடைந்தவனாகி முதலில் தன்றாயும் அக்காளும்செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரையும் அவர்கணவரையும வேண்டிக்கொண்டான்; அவர்கள்தாம அதனைக்குற்றமாகவே நினைக்கவில்லையென்றும் உயர்குணத்திலும் நட்பறிவிலும் அன்பிலும சிறந்தவரான அப்பெரியவர் தங்கள்பொருட்டு அத்தனை அபாயகரமான நிலைமையை அடையலானது தான் தமக்குப பெருந்துயரமாயிருந்ததென்றும் தெரிவித்து, விரைவிற் படுக்கைசித்தஞ்செய்யும்படி அவனுக்கு வற்புறுத்திச்சொன்னார்கள். மந்தபுத்தியுடையவனாகையால் அது செய்வதைவிடுத்துச் சமயற்கட்டிற்குட்போய்த் தன்றாயுடனும் அக்காளுடனும் சண்டையிடலானான்; அப்பெண்பேய்கள் இரண்

டும் இவனுக்குச்சிறிது அடங்கினவர்கள் அல்லர்; மேலும், இவனுடைய குணமுஞ்செய்கையும் அவ்வளவு நல்லன அல்லவாதலால் இவனிடத்தில் அவர்களுக்குச் சிறிது நம்பிக்கையில்லை. பின் உள்ளே சென்று பார்ப்பதாய்ப்போகவே இவன்றன் அண்ணகுமாரனை எடுத்துக் கொண்டு இவனைச்சாடத் துணிகிறான் என்று சில குறிப்புகளினால் வெளியே தெரிந்து கொண்டேன். இப்பாசிக குடும்பத்தார்க்கு உள்ளே நடக்கும் இச்சச்சரவு தெரிந்தால் மிகவுந்தாழ்வாக அவர்கள் எல்லாரையும் நினைக்க இடந்தரும் என்று நினைத்து, யான் உள்ளேசென்று, "இராமசாமி, பார்க்கிறவர்களுக்கு மிகவும் பங்கக் கேடாக இப்படியெல்லாம் நடப்பதற்கு இது சமயமன்று. உன் தகப்பனார் உயிர்போகுதற்போற்கிடக்கிறார், அவருக்குப் பக்கலில் சித்தப்படுத்துவோம் வா." என்று அழைத்தேன். அவன் என்சொற்களைக் கவனியாதவனாய் அங்கே ஒரு மூலையிலிருந்த ஒரு தடிக்கம்பை எடுத்து, "இந்தச்சிறுக்கியை இந்தத்தடியால் அடித்துக் கால்களை முறிக்கிறேன்பார்; என் அப்பா மாத்திரம் சாகட்டும், இந்தப்பெட்டைக்கழுதையை மண்ணுக்குப் போட்டுவிடுகிறேன் பார்." என்று வீம்புபேசுகையில், இவன் அக்காள் இவன்மேற் புலிபோற்பாய்ந்து இவன் கையிலிருந்த தடிக்கம்பைப்பிடுங்கி அப்பால் எறிந்துவிட்டு, இவனது தலைமயிரைப் பிடித்துச்சிம்பி முதுகைப்பிடித்து வெளியேதள்ளிச் சமையலறைக்கதவைச் சாத்தி உள்ளே தாழிட்டுக்கொண்டாள். இதனைப்பார்த்துப் புன்சிரிப்பும் வருத்தமும் கொள்ளப்பெற்றேன். கையாலாகாமல் வெளியே தள்ளுண்டு தலைகுனிந்துநின்ற என்மைத்துனனைப்பார்த்து, "இனி அவர்களோடு பேசுவதிற்பயனில்லை. உன் தந்தையாரைக் கவனிக்க வேண்டுவதுதான் உன்கடமை. மேலும், நம் இல்லத்திற்கு விருந்தினராய் வந்த அக்கனவானும் அவர்குடும்பத்தாரும் நாகசாமியும் வீண் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு தம்வீட்டிற்குப் போகாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொன்னபடி செய்வோம் வா" என்றுசொல்லி அவனை அமைதிப்படுத்தி அழைத்தேன். அந்தப்பட்டிகளை அடக்கத் தன்னாற் சிறிதுமாகாதென்று தெரிந்தபிறகு என்சொல்லுக்கு இணங்கி, அவன் இப்பால்வந்து, மெத்தைமேற்போய் மடக்குக்கட்டிலை எடுத்துவந்து விரித்து, அதன்மேல் மெல்லிய பஞ்சுமெத்தையிட்டான் ஏனென்றால், எங்கள் மாமனாவீட்டில் வண்டியோட்டுங் குதிரைக்காரனைத்தவிர வேறுவேலைக்காரர் இல்லை

அதன்பின் அப்பாஸிகுடும்பத்தாரும் யாங்களுமாக என்மாமனாரை மெல்லெனத்தூக்கிக் கட்டிலில் அம்மெல்லணைமேற் கிடத்தினோம். அதன்பின் அப்பாஸிகுடும்பத்தார் அமருவதற்கு நாற்காலிகள் கொண்டுவந்து கட்டிலின் பக்கத்தே இடப்பட்டன. அவர்கள் அவைகளின்மேல் அமரும்படி எங்களாற் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார்கள். வீடெங்கும் பளிங்கு விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. மணி ஏழடித்தது. மருந்துவாங்கச்சென்ற வண்டிக்காரன் கையில் மருந்து நிரப்பியபுட்டியோடும் திரும்பிவந்தான். உடனே அதனை அப்பாஸிகணவான் வாங்கி அளவுப்படி ஒரு சிறுபளிங்கு ஏனத்தில் அம்மருந்திற்சிறிது ஊற்றி என்மாமனாரை வாயைத்திறப்பித்து அதனை உட்செலுத்தினார். அப்போது என் மாமனார் உணர்வற்று இருந்தார். எல்லாருங் கவலையோடு அவரை உற்றுப்பார்த்தபடியே இருந்தோம். மணி ஏழரை அடித்தது. என்மாமனார் கண்இறைப்பைக்குள் கண்மணி அசைவதுபோற் காணப்பட்டது. யாங்கள் பின்னும் ஆவலோடு அவரைக் குனிந்து பார்த்தோம். பின்னர்ச் சிலநிமிஷங்களிலெல்லாம் அரைவாசி கண்ணைத்திறந்து பிறகு முற்றுந்திறந்தார். சென்றவுயிர் மீண்டும் வந்ததென்று களிப்புற்றோம். கண்ணைத் திறந்து என்னைப்பார்த்து மாமனார் ஏதேனும் ஆகாரந் தரும்படி கைக்குறிகாட்டினார். முன்னமே பால்விட்டுக் காய்ச்சியிருந்த வாற்கோதுமைக் கஞ்சியைக் கொண்டுவந்து யானும் என்னத்தானுமாக ஊட்டினோம். அதனைப்பருகியதும் சிறிதுநேரம் கண்ணைமூடிக்கொண்டிருந்ததனால், இன்னுங் களைப்புத்தீரவில்லையென்று உணர்ந்தோம். பிறகு எட்டுமணி அடித்தது. என்மாமனார் இப்போது நன்றாகக்கண்ணைவிழித்துத் தன்மகனைப்பார்த்துத் தான் சாய்ந்துகொண்டிருக்கவேண்டுமென்று மெல்லெனச்சொன்னார். உடனே, மெல்லியதிண்டு ஒன்றை முதுகின்புறத்தே வைத்து அவரைமெதுவாகப் பிடித்துச் சாய்ந்திருக்கவைத்தான். இப்போது அவர்க்கு முற்றும் நல்லுணர்வுவந்தது; பேசவுங் கூடியவரானார். ஆனாற்பேசுவது மெதுவாகவும் பிரயாசையோடு கூடியதாகவும் இருந்தது. அப்பாஸிகணவானையும் அவர்மனைவியாரையும் நிரம்பத் தம்மருகே வரும்படி மிக்க வேண்டுதலோடும் சைகைபண்ணினார். அவர்கள் அங்ஙனமே மகிழ்ந்து கிட்டேவர, அவ்வம்மையார் கைகளையெடுத்துத் தம்கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டும், அக்கணவான் கைகளையெடுத்துத் தம்மிரு

கரங்களின் இடையில் வைத்துக்கொண்டு மெலிந்த குரலிற் சொல்லுவார், "தங்கள் அனுபாந்தவருகையினால் நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை—ஆனாலும்—அம்மகிழ்ச்சியால் உண்டான—இன்பத்தை—என் வீட்டிலிருந்த அந்த—இரண்டு பெண் பேய்கள்—கெடுத்தன.—சரஸ்வதியையும் லக்ஷ்மியையும் போல் விளங்காநின்ற இந்த அம்மையாரைக்—குறைவாகப் பேசிய—சொற்கள்—என் உயிரைக் கொண்டுபோகும்—எமனுடைய வேல்—இருக்கின்றன—அப்பேய்கள் செய்த கொடுமையைத்—தாங்கள் இருவரும் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்—இனி நான் நெடுநாளைக்கு உயிரோடு இரேன்.—அதுவரையில—நீங்கள்—என்னை வந்துபார்த்து—உங்கள் முகதரிசனத்தை—எனக்குக்காட்டும்படி—வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்." என்று விட்டு விட்டுப் பிரயாசையோடு சொல்லி அவர் தம் குழந்தைகளை அருகே அழைத்து முத்தம் வைத்துக்கொண்டார். யாமவர் பின்னைச் சொல்லிய சொற்களும் அவரது அன்பும் எங்கள் எல்லார் உள்ளங்களையும் மிகவும் உருக்கின. அப்பார்சிக அம்மையார் முகத்தை மூடிக்கொண்டு தேம்பித்தேம்பி அழுதார். அக்கனவான் கைக்குட்டையை எடுத்து அடிக்கடி கண்களைத் துடைத்தார். எனக்குண்டான ஆற்றாமையால் யான் ஏதும் பேசக்கூடவில்லை, என் கண்களின் மேல் கண்ணீர் ஓயாமல் வடிந்தது. என்னைத் துணைவன் பெரிதும் மனங்கலங்கினான். குழந்தைகள் எல்லாம் எங்களைப்பார்த்தபடியே கண்கலங்கினின்றன. இந்த நிலைமையிற் நால் மணிநேரம் வரையில் நாங்கள் ஏதும் பேசாமல் நின்றோம். பின் அந்தப்பார்சிகனவான் ஒருவாறு மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு மாமனாரைநோக்கிப் "பெரியையா, உம் வீட்டுக்கார அம்மாவும் மகளும் எங்களைத் தாறுமாறாய்ப் பேசினது எங்களுக்குக் கொஞ்சமும் விசனமில்லை. தயவுசெய்து அதைத் தாங்கள் மனசிலே வைக்கவேண்டாம். உங்களுக்கு அதிசீக்கிரத்தில் சௌக்கியம் உண்டாகும். இப்போ எங்களுக்குச் செலவு கொடுங்க. நாளைக்கு அதிகாலையில் நான் வைத்தியரோடே வாறேன்" என்றார். அந்த அம்மையாரும் அடிக்கடி தாம் வந்துபார்ப்பதாகவும், தமக்காகச் சிறிதும் வருத்தப்படாமல் இப்போது நடந்ததை முற்றும் மறந்து அமைதியாக இருக்குமாறும் வேண்டிக் கொண்டார். பின்னர் அந்த அம்மையார் அப்புறமாய் என்னை அழைத்து அப்பெண்பிள்ளைகள் ஏதுசொல்லிவைதாலும்

அதற்கொன்றும் சொல்லவேண்டாம் என்றும், மாமனுரை எங்கோ மும் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், தாம் நாளைப் பிற்பகலில் வருவது நிச்சயமென்றும், எதற்கும் மனசஞ்சலப்பட வேண்டாம் என்றும் சொல்லி மிகுந்த அன்போடு என்னைப் பல தரம் கட்டி முத்தமிட்டு எல்லாருமாய்த் தெருவாயிலுக்குப்போய யானும் கூடவேசென்று, அந்த அம்மையாரிடம் அவர்கள் விலாசத்தில் எனக்குக்கடிதம் வந்தால் அதனை என்னிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்கு அவர்கள் அப்படியே இணங்கினார்கள். குழந்தைகளையெல்லாம் முத்தமிட்டு வண்டியிலேற்றினேன். இந்தக்கடிதத்தோடு வைத்திருக்கும் சிறு துண்டிற் கண்ட விலாசப்படி எனக்கு உடனேகடிதம் எழுதுங்கள். மற்றவையெல்லாம் பின்னர் எழுதுகிறேன். வந்தனம்.

— ◆ ● ◆

கடிதம் அ

என் ஆருயிரிற் சிறந்த அண்ணலே,

சென்ற பத்து நாளாகத் தங்களிடமிருந்து கடிதம்வரும் வருமென்று எதிர்பார்த்திருந்த ஆசைகளை எண்ணியும், தாங்கள் சிதம்பரபாக்கம் போய்விட்டீர்கள் என்ற செய்தியை இடையிற்கேட்டும், தங்களுக்கு முன்னே நான் எழுதிய ஒருகடிதம் தங்கள் பாரிற் கொடுக்கப்படாமல் என்வீட்டாரிடத்துக் கொடுக்கப்பட்டமையே தாங்கள் சென்னையிலிருந்து சிதம்பரபாக்கத்திற்குப் போகக் காரணம் ஆயிற்று என்பதைத் தெரிந்தும், இனித் தங்களுக்குக் கடிதம் எழுதவும் தங்கள் திருமுகத்தை யான் காணவும் நேராது போய்விடுமோ என நினைந்தும் யான் ஏங்கிய ஏக்கம் எல்லாம் இன்றுவந்த தங்கள் அன்புள்ள கடிதத்தைப் பார்த்து நீங்கப்பெற்றேன். இக்கடிதத்தைக் கண்டவுடன் தங்களைக் கண்டாற்போலவே என் உள்ளங் குளிர்ந்தது; அதனால் அதனைத் தாங்களாகவே பாவித்து முத்தம் வைத்தேன். என்பெருமானே, யான் இடையிற்கேட்டவை அனைத்தும் தாங்கள் இப்போது எழுதியிருக்குஞ் செய்திகளோடு ஒத்திருக்கின்றன. இனிச் சென்ற பத்துநாளாய் நடந்தவைகளையெல்லாம் வரைகின்றேன்

இந்தப் பத்துநாளாய் யான் அடைந்த மனக்கலக்கமுந் துன்பமும் இந்தப்பிறவிக்கும் இனிவரும் பிறவிக்கும் போதும். அன்பினும் அருமையினுஞ்சிறந்த என்மாமனார் நோயாய்க்கிடப்பதனால் எனக்குண்டான மனத்துயரத்திற்கோர் அளவில்லை, அதனோடு இங்கு நடந்தவைகளுந் தாங்கள் சென்னையைவிட்டுப் போய்விட்ட செய்தியும் சேர்ந்து என்னை நோய் உருக்கின. என்மாமனார் இன்னும் படுக்கையிலேதான் இருக்கின்றார்; வந்துபார்க்கும் வைத்தியர்கள் அவர் பிழைத்து எழுந்திருப்பார் என்று உறுதியாகச்சொல்லவில்லை. அந்தப் பார்சிக்கனவானும் அவர்மனைவியாரும் நாடோறும்வந்து பார்த்துப்போகின்றார்கள்; இவர்களை ஒவ்வொருநாளுங் காணக்கிடைத்திருப்பதுதான் என்மனத்திற்குப் பெரியதோர் ஆறுதலாயிருக்கின்றது. அது நிற்க.

என்மாமனார் நோயாய்விழுந்த செய்தியை மறுநாள் என் மைத்துனரால் அறிந்த என் பெற்றோர்களும் என் தமையனும் அன்று

சாய்ங்காலம் அவளைக்காண இங்கேவந்தார்கள்; அவர்களோடு என தங்கை தனலட்சுமியும் கூடவந்தாள். என் தங்கையை இங்கே அனுப்பிவைக்கும்படி என்பெற்றோர்க்கு இதற்குமுன் இரண்டு மூன்றுமுறை எழுதியும அவர்கள் அவளை அனுப்பாதது எனக்குப் பெருவருத்தமாயிருந்தது. ஆகவே, அவள் அன்றைக்கு வந்ததைப பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தேன. ஆனால், என் தங்கையோ என்னிடத்தில் நிறைந்த அன்புடையவளாயிருந்தும், ஏதோ குற்றஞ் செய்தவளைப்போல என்னிடம் அணுக அஞ்சினவளாய் அங்கும் இங்குமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தாள் இவள் இப்படி இருப்பதைப்பார்த்து எனக்கு ஒருவகையான மனக்குழப்பமாயிருந்தது. என்பெற்றோரும தமையனும மாமனார்பக்கத்திற் சூழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கையில், யான என்தங்கையைப்பிடித்து அணைத்து முத்தமிட்டுக "குழந்தாய், நீ ஏன் என்னோடு எப்போதும்போலக் கலகலவென்று பேசாமல் விலகிப்போகிறாய்?" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள், "ஒன்றுமில்லை, அக்கா." என்று சொல்லித் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள். "அருமைக்கண்மணி, நீ உண்மையைச்சொல்லாமல் மறைக்கின்றாய். ஏதோ உன மனத்தில் இருக்கிறது. அதை நீ சொல்லாவிட்டால் எனக்கு மிகவுங் கலக்கமாய் இருக்கும்." என்றேன "நீமாத்திரம் எனக்கு உண்மையைச்சொன்னாயோ?" என்று யான திடுக்கிடும்படி மெல்லெனச்சொன்னாள். உம்மைப்பற்றிய உண்மையைத்தவிர வேறொன்றையும் யான் அவளுக்கு மறைத்ததில்லாமையால் இவள் இதை எப்படியோ தெரிந்துகேட்கிறாள் என்று நாணமும் அச்சமும் அடைந்து "குழந்தாய், நான் எதனை உனக்கு மறைத்தேன்?" என்று கேட்டேன். அதற்கவள், "அம்மா அப்பா எல்லாம் அதோ கிட்டேயிருக்கிறார்கள். நீ தனியாகவந்தால் சொல்லுகிறேன்." என்றாள். உடனே ஒருகாரியமாய்ப் போவதுபோல் அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு மெத்தைமேல்உள்ள எனது அறைக்குச்சென்றேன். சென்று, அங்கிருந்த சாய்மணைக்கட்டில் ஒன்றின்மேல் அவளும் நானும் உட்கார்ந்து "குழந்தாய், இப்போது நீ சொல்லவேண்டுவதைச்சொல்." என்றேன்.

"அக்கா, இரண்டுவாரத்திற்குமுந்தி நம்மவீட்டுத் திண்ணைமேல் மத்தியானத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன. அப்போது

தபால்காரன காகிதம் ஒன்றை என்கையிற்கொடுத்து 'இதை வீட்டுக்குள்ளே கொடுத்துவிடு' என்று சொல்லிப்போனான். அந்தக் காகித உறைமேல் எழுதியிருக்கும் மேல்விலாசம் உன் கையெழுத்தாய் இருந்தது; விலாசத்தைப் படித்துப்பார்க்காமல் அப்பா அண்ணாவுக்குத்தான் நீ எழுதினையாக்குமென்று உள்ளே ஓடி அப்பாகையில் கொடுத்தேன்.—" என்று அவள்சொல்லுகையில் யான் உடல்நடுங்கித் திகில்கொண்டு,

"என்ன அதை அப்பாகையிலாகொடுத்தாய்? அவர் அதனைப் பிரித்துப் படித்துப்பார்த்தாரா? சீக்கிரஞ்சொல்" என்று கேட்டேன்.

"ஐயோ, நான் மேல்விலாசத்தைப் படித்துப்பார்க்காமல் அதனை அப்பாவிடம்கொடுத்து உனக்குப் பெரும்பிழை செய்துவிட்டேனே. அப்பா அந்தக் காகிதத்தின் மேல்விலாசத்தைப்பார்த்து 'இதென்னடி! நம் கோகிலா பக்கத்தாத்துத் தெய்வநாயகம்பேருக்குக் காகிதம் எழுதியிருக்கிறாளே!' என்று ஆச்சரியத்தோடும் கோபத்தோடும் சொல்லிக்கொண்டே காகிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தார். படிக்கும் போது அவர்முகத்தில் உள்ள களைமாறிக் கோபம் உண்டானதைத் தெரிந்து ரொம்பவும் பயமடைந்தேன். உனக்கு நான் பெருந்தப்பிதம் செய்துவிட்டேன் என்று எண்ணினேன்; தெய்வநாயகத்தின் பேரைச்சொன்னாலும் என்னைக்கண்டிக்கும் நம்ம அம்மாவும் அப்பாவும் இப்போது உன்னை என்னசெய்வார்களோ என்று எண்ணி ரொம்பவும் விசனப்பட்டேன்—" என்று அவள் சொல்லுகையில்,

"நல்லது, கண்மணி, கடந்துபோனகாரியத்திற்காக நீ விசனப்பட்டுப் பயன்இல்லை. அந்தக்காகிதத்தைப் படித்தபிறகு அப்பா என்னசெய்தார்? அதைச்சொல்." என்று வினவினேன்.

"அவர் ஏதும்பேசாமல் சமயல்கட்டுக்குள்போய் அம்மாவண்டை குசுகுசுவென்று என்னென்னமோ சொன்னார்; அப்போது அவாள் பேசிக்கொண்டது இன்னதென்று எனக்குத் தெரியாது—" என்று சொல்லியது,

"அவ்வளவுதானா உனக்குத்தெரியும்? அதன்பின் ஒன்றும் நடக்கவில்லையா? நம் அண்ணா சுப்பிரமணியனுக்கு இது தெரியுமா? அவன் ஏதாவது சொன்னானா?" என்றுகேட்டேன்.

"இன்னுங்கொஞ்சம் எனகருத்தெரியும். அனறைக்கி ராத்திரிப் பத்துமணிவரையில் அவாள் ஒன்றும் பேசவில்லை நான் சாப்பிட்டுவிட்டு எட்டுமணிசெல்லாம் படுத்துக்கொண்டேன் கொஞ்சநேரம் நன்னாத்தூங்கிவிட்டேன். பிறகு அம்மா அப்பா அண்ணா எல்லாரும் மெதுவாகப் பேசுகிறசசத்தம் கேட்டு விழித்துக்கொண்டேன். உன்னைபபற்றியும் தெய்வநாயகத்தைபபற்றியும் அவாள் பேசுவதைக்கேட்டுத் தூங்குவதுபோல் இருந்து உற்றுக்கேட்டேன். அபபோது அபபா 'இதுக்குத்தான் பெண்பிள்ளையைப் படிக்கவைக்கக் கூடாது என்றுதலையிலடித்துக் கொண்டேன்.' என்றுசொன்னார் அதற்கு நம்ம அண்ணா 'பெண்பிள்ளைகளைப்படிக்க வைபபதில் தபபு ஒன்றும் இல்லை பெண்களைப பெற்றவர்கள் செய்யும் ஏற்பாட்டிலேதான் தபபு உண்டு.' என்று சொன்னான். 'அபபடியானால் நாம் என்னதபபான ஏற்பாடு செய்துவிட்டோம்?' என்று அபபாகேட்டார். 'நம்கோகிலா பால்குடித்துப் பல்கூடவிழாத எழுவயதுக்குழந்தையாய இருக்கையில் அவளை நாற்பத்தைந்து வயதுள்ள நோயாளிககு மூன்றாந்தாரமாகக் கட்டிக்கொடுததியே, அந்த ஏற்பாடுதான் பிசகு.' என்று அண்ணாசொன்னான். 'போடாபோ, இதெல்லாம நமமசெயலா? அல்லது யாவதுமாதிரி ஒருனுககு முந்நூறு நானூறு சம்பாதிக்கிறியா? இங்கிலீஷிலே பி. ஏ. பரிட்சை தேறினே; தமிழிலேபடிபடி என்னு படிச்சுக்கிழிச்சே, மாசமெல்லாம உத்தியோகஞ்செய்து இருவது ரூபா கொண்டுவருகிறே. கோகிலாவைககட்ட நாலாயிர ரூபா தொகுபபாக்கொடுததார்கள். அந்தபபணத்தைக் கொண்டுதான் உன்னைபபடிகக வைத்தேன். இபபோ என்ன கொழிககிறே.' என்று அபபா ஆத்திரதநோடுபேசினார். அதற்கு நம்ம அண்ணா 'உனக்குபபணம்பணம என்று பணந்தான் பெரியதாய இருக்கிறது. கோகிலாவைக் கொலைசெய்வதுபோல் விற்று நீவாங்கின நாலாயிர ரூபாவும் நிலையாய நின்றதா? நீயே பலவகையில் அபபணத்தை வீண்செலவு செயதுவிட்டது எனக்குததெரியாதா? யான் பச்சையப்பன் பள்ளிக்கூடத்தில் தருமச்சம்பளத்தில் படித்துப பி.ஏ. பரீட்சையில் தேறியிருக்க நீ ஏதோ எனக்கு அதைச் செலவு செய்துவிட்டதாகப் பொய்ப்பெருமை பாராட்டுகிறாயே நான அறிவுக்காகப படித்தேனேயல்லாமல் பணததிற்காகபபடிக்கவில்லை. என

படிப்பின அளவுக்குத்தக்கபடி பணம் தானாகவே மேன்மேல் மிகுதி யாகவரும். செட்டாய்ச் செலவுசெய்தால் எனக்கு சம்பளமும் நமது பிதிரார்ச்சித வரும்படியும் நம் குடும்பத்திற்கு ஒன்றுமொரு குடும்பத்திற்கு நன்றாயப்போதும் ... வீண்செலவுசெய்தால் இதுவும்போதாது, இன்னும்போல் இன்னும் பத்து மடங்கு தானும் போதாது அதனாலே ... நீ பணமோ பணமோ என்று அலைகிறாய் அதெல்லாம் இருக்கட்டும் ... கோகிலாவை ... காசுக்கா விற்றுவிட்டு, இப்போது அப்படி நடந்தெல்லாம் விதி பெண்கின்றாய் அதெல்லாம் விதியானால் இப்போது அவனும் பக்கத்தில் ஆம் ... அப்போராட்டியவாறு ... இருக்கிறதானாலே, அதைவிட்டு அவனாக இருவனாய்... கிறேன் என்று ... கட்டுகிறது எதுக்கு'' என்று அவள் சொன்னதைக் ... அடைக்... கையைத் தலைமேல் அடித்துப் 'பயலே, ... மரியாதைகூட இல்லாமல் நான் சொல்லுகிறதை ... பேசுகிறாய்? உன் எழுவுக்குப் பட்டபாடெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீராயிற்றே. இங்கிலீஷ்படித்த கொழுப்பா உனக்கு இவ்வளவு ... பேசச்சொல்லுறது கோகிலாவை ... அவனுக்குக் ... கொடுத்துவிட்டதுபோல் இருக்கிறதே' என்றுசொல்லிக் கொதித்துப்பின்னர் நம் அண்ணாவோ அப்பா கோபத்தைப்பார்த்துப் பயப்படாமல் சாந்தமாகவே, 'என் வீணாகக்கோபிக்கிறாய்' நான் ஒன்றும் அமரியாதையாகப் பேசிவிடவில்லை நான் இங்கிலீஷ் படித்ததினாலே நியாயமாகப் பேசுகிறேன். நீயோ நியாயத்தைக் கேட்டு அடைகிறாய். நியாயம்பேசுகிறபோது அப்பன் மகன் என்கிற உறவில்லை; உண்மை எதுவோ அதைத்தான் சொல்லவேண்டும். கோகிலாவுக்காக நான் பரிந்து உண்மையைச் சொல்ல, ... கட்டிக்கொடுப்பாய்போ லிருக்கிறதே என்று ... வார்த்தையைச் சொன்னாய். ... செய்ததைப் போலவும் நம்மவர் சிலர் செய்வதைப்போலவும் அப்படியொன்றும் நான் செய்யத்துணியேன். குழந்தைப் பருவம் முதற்கொண்டே கோகிலாவும் ... வும் நெருங்கிப்பழகினவர்கள், பத்து ... வயதுவரையில் ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவர்கள். கோகிலா பருவம் ஆகும் வரையில் அவனும் அவளும் மிகவும் நேசமாயிருக்கும்படி விட்டுவிட்டோம். அவர்கள் இருவரும் அழகிலும் குணத்திலும் கல்வியிலும் ஒத்த

றைய ஒத்தவர்களாயிருத்தலால் அவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மிகுந்த அன்பு பாராட்டலானது சகஜந்தானே. அவளுக்குத்தக்க கணவன் வாய்த்திருந்தாலும், அல்லது ஏறக்குறைய உன் வயதுள்ள அவள் கணவன் உயிரோடிருந்தாலும் அவள் தெய்வநாயகத்தைப்பற்றி நினைக்க இடமிருந்திராது என்று சொல்லலாம். கணவன் முகத்தைக்கூடப் பாராமல் ஐயோ எட்டுவயதிலேயே தாலியறுத்த கோகிலா தன்னால் மிகுந்த அன்போடுநேசிக்கப்பட்ட தெய்வநாயகத்தினிடம் மேலும் மேலும் அன்புடையள் ஆனது குற்றமாகப் பழிக்கத்தகுந்ததா! என்று சொன்னேன். அதுவரையில் பேசாமல் இருந்த நம்ம அம்மா அண்ணாசுப்பிரமணியனைப் பார்த்து, 'அம்மா, நீ சொல்றது சரிதான். நாமளோ பார்ப்பாரச் சாதி, அடுத்த ஆத்தான் தெய்வநாயமோ சூத்திரச்சாதி. இதையாவது நினைக்க வேணுமா? மேலும், தான் விதந்துவாயிருப்பதையேனும் நினைத்துப் பார்க்கவேணுமா? கோகிலா என்ன சிறு குழந்தையா, புத்தியறிந்தவளாச்சே, நல்ல படிப்பாளியாச்சே, நம்ம குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு அவமானம் இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்காமல், தான் சுகமாயிருக்கிறதைத் தானே நினைத்தாள்!' என்று சொன்னாள். அதற்கு நம்ம அண்ணா 'அம்மா, நீகூடத் தெரியாமல் பேசுகிறாய். நான் நம் கோகிலாமேல் எள்ளளவுகூடக் குற்றம் சொல்ல மாட்டேன். சமவயசும் அழகும் சமமான நற்குணமும் இளமையும் கல்வியும் வாய்ந்த ஸ்திரீ புருஷாள் ஒருவரையொருவர் காணும்படி நேருமானால் கண்ட அந்தக்ஷணமே அவர்கள் தம்மை அறியாமல் தமக்குள் ஒரு தெய்வீகமான அன்பு உண்டாகப்பெறுவார்கள்; அந்த அன்பு பிறகு எந்தக்காரணத்தையுமுன்னிட்டும் எக்காலத்தும் மாறவே மாட்டாது; அவர்கள் இருவர் உயிரும் ஓர் உயிராய்ப்போகும். அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அன்புக்குமுன் சாதிக்கட்டுப்பாடு சமயக்கட்டுப்பாடு குடும்பக்கட்டுப்பாடு முதலான எவையும் எதிர் நிற்கமாட்டா. அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அன்பின் வசப்பட்டவர்களைச் சுயகாரியம் பார்ப்பவர்களென்று சொல்லவேகூடாது. பெற்றோர் சுற்றத்தார் கட்டிவைக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கித் தன் கணவன்மேல் பிரியம் வைக்கும் சாதாரண ஸ்திரீகளின் நடவடிக்கைக்கு நம் கோகிலாவைப் பலிகொடுத்துவிடக் கூடாது. அவளுடைய விசேஷத்தை நான் நன்றாய் அறிவேன். மழை பெய்தால் நீர் நிறைந்து வற்றிப்

போகும் ஊருக்கிணற்றுக்கும், பலவருஷங்களாக மழை பெய்யா விட்டாலும் இறைக்க இறைக்க ஊறும் கிணற்றிற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் உண்டோ அவ்வளவு வித்தியாசம் பிறர்கட்டுப்பாட்டுக் காகப் பிரியமவைக்கும் சாதாரண ஸ்திரீகளுக்கும் அப்படியின்றி இயல்பிலேயே அன்புருவாய் விளங்கும் கோகிலாவுக்கும் உண்டு. அம்மா, நான் தமிழ் இங்கிலீஷ் இல் அநேகசரித்திரங்களை படித்திருக்கி றேன்; அச்சரித்திரங்களில் உயர்ந்த அன்புடைய ஸ்திரீபுருஷர்க ளின் வாழ்க்கையின்வரலாறுகளைப் படித்தறிந்திருக்கிறேன். இப் போது நம்கோகிலாவும் தெய்வநாயகமும் நேசம் பூண்டிருப்பது அவற்றை ஒத்ததாகவேயிருக்கிறது. அவள் தனது சுகத்தைக்கருதி இப்படிச்செய்தாள் என்று நினையாமல், நம்மவர்கள் செய்துவைத்தி ருக்கும் சாதிக்கட்டுப்பாடு சமயக்கட்டுப்பாடு குடும்பக்கட்டுப்பாடு முதலியவற்றையெல்லாம் நன்றாய் ஆழமாய்ச் சிந்தித்துப்பார்த்தால் எல்லாம் சுயகாரியமாகத் தான் முடியும். அப்படியிருக்கக் கோகிலா மேல் குற்றம் சொல்வது நியாயமாக இல்லை.' என்று வெகு உற்சா கத்தோடுபேசினான் அவைகளுக்கெல்லாம் நம்ம அம்மா ஒன்றும் சொல்லத்தெரியாதவளாய் 'உன்னைப்போல நான் என்னபடிச்சா இருக்கிறேன்' நம்மகோகிலா இப்போதுசெய்வது நியாயமாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அடுத்த ஆத்துப்பையன் இந்த ஊரிலே இல்லாமல் வேறேதூரமான எந்த ஊருக்காவதுபோகும் படி வழிசெய்தால், அப்போதான் நம்ம கோகிலா அடங்குவாள்.' என்றுசொன்னாள் அதற்கு நம்ம அண்ணா 'அவன் எவ்வளவு தூரம் போனாலும், அவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள அன்பைமாற்ற எவராலும் முடியாதென்று நினைக்கிறேன்.' என்றுசொன்னான். அப்போதும் அப்பா 'இவன் ரொம்பப்படித்த அகங்காரத்தால் இன்னதுதான் பேசுறதென்னு தெரியாமல் பினத்துறான். நல் லது, நாளைக்கு அந்தமுதலிப்பயல் இந்த ஊரில் இல்லாமல்செய்கி றேன்.' என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து மெத்தைமேல் படுக் கப்போனார். அப்பால் அண்ணாவும் 'நீங்கள் எப்படியாவதுபோங் கள்' என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போனான். இதற் குள் மணி பன்னிரண்டானதால் அம்மாவும் நானும் நன்றாய்த் தூங்கி விட்டோம். பின் மூன்றுநாளைக்குப்பிறகு அப்பா அம்மாவிடம் வந்து 'அந்த முதலிப்பயலை ஊரைவிட்டுத் துரத்திவிட்டேன்.' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டவுடன் உன்னை நினைத்து நான்

ரொம்பவும் வருத்தப்பட்டேன். அக்கா, தெய்வநாயகத்திற்கு நீ காகிதம் எழுதுகிறசெய்தி எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் நான் ஜாக்கிரதையாய் இருந்திருப்பேன்.'' என்று எல்லாம் விடாமல் என் தங்கை மிகுந்த நினைப்போடு சொன்னாள். நடந்த இவ்வளவு விஷயங்களையும் சிறிதும் மறவாமல் நினைப்பில்வைத்திருந்து சொன்ன என் தங்கையின் ஞாபக சக்தியையும் புத்தி சாதுரியத்தையுங்கண்டு மகிழ்ந்து அவளை முத்தமிட்டேன். அவள் சொல்லியசெய்திகளால் அச்சமும் திகிலும் வியப்புந் துயரமும் என்னிடங் கலந்து தோன்றின. இனி அருமையிற்சிறந்த என் தங்கையை அடிக்கடி காணவும் அவளோடு பேசவும் நேராதென்பதைக் கண்டுகொண்டேன். அக்குறைக் கன்றைப்பிரிந்த ஆன்போல் கலக்கமுற்று ஆற்றாமை மிக அவளைப் பலகால் அணைத்து முத்தம்வைத்தேன். அச்சமயத்தில் அவள், "அக்கா, அம்மாவும் அப்பாவும் இனிமேல் என்னை உன்னிடம் அனுப்பக்கூடாதென்று பேசிக்கொண்டார்கள். உன்னையும் வீட்டுக்கு அழைக்கக்கூடாதென்றும், இங்கே மாமியும் நாத்தனாரும் உன்னை அடக்கத்தக்கவர்களென்றும் சொன்னார்கள்.'' என்று வருத்தத்தோடு கூறினாள். "குழந்தாய், நீ அண்ணாவும் நானும் உயிரோடிருக்குமட்டும் நான் உன்னைக்காணாமல் இரேன். அதோ அம்மா கூப்பிடுகிறாள், கீழேபோவோம் வா.'' என்று அவளோடு கூடக்கீழே வந்துவிட்டேன்.

என்பெற்றோருந் தமயனும் மாமியும் நாத்தனாரும் மைத்துனனும் எல்லாம் என்மாமனாரைச்சூழ இருந்துகொண்டு பற்பலவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். என் தமயன்மாத்திரம் அடிக்கடிமாமனாரைக் கவனித்துவந்தான், பாட்டனாரும் மிகுதியாய் என் தமயனோடுதான் பேசினார். எழுமணி அடித்தது. உடனே தலைவாயிலண்டை ஒருவண்டி வந்துநின்றது. இரண்டொரு நிமிஷத்திற்கெல்லாம் அப்பாசாமிப்பெருமானும் பெருமாட்டியும் உள்ளே வந்தனர். அவர்கள் வரவினைக் கண்டவுடன் மழைமுகங்கண்ட பயிர் முகம்போல மகிழ்ந்து விரைந்துசென்று அவர்களை எதிர்கொண்டேன்; அப்பாசாமி அன்னையார் மிகுந்த ஆராமையோடு என்னை அணைத்துக்கொண்டார்கள். அக்கனவானோ "பெரியய்யா எப்படியிருக்குறாருங்கோ அம்மா?'' என்று ஆவலோடு வினவினார். "கொஞ்சம் சுகந்தான்'' என்றுசொல்லிக்கொண்டே அவர்களை

அழைத்துக்கொண்டு மாமனார் படுக்கை யறைக்குவந்தேன். இப்போது இவர்களுடன் இவர்களின் பிள்ளைகள் வரவில்லை. இவர்களைக் கண்டவுடன் என் மாமனார்முகம் மலர்ச்சிகாட்டியது. என் மைத்துனன் இவர்களைக் கண்டவுடன் எழுந்துவந்து ஒரு பெஞ்சி இரண்டு நாற்காலி கொண்டுவந்து மாமனார் கட்டிலின் அருகில் இட்டு அவர்களை அவற்றின்மேல் இருக்கும்படி வேண்டினான். மாமனாரும் மிகவும் அன்போடு அவர்களை அவற்றில் இருக்கச்சொன்னார். அவர்கள் அமர்ந்தவுடன் மாமனாரைப்பார்த்து ஐயா! தேகசுகமில்லை எப்படியென்று கேட்டார்கள். மாமியும் நாத்தனாரும் இவர்களைப்பார்த்தவுடனே முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு பின்கட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். என் அன்னை அவர்களோடு செல்லவில்லை, இவர்களைப் பார்த்துவியந்தபடியே நின்றாள். என் தந்தையும் தமையனும் கட்டிலின் அப்பக்கத்தே நாற்காலியிலிருந்தபடியே இவர்களை இமைகொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பால் சீகனவான் மாமனார் சுகத்தைப் பற்றிக் கேட்டான பின், அதிலிருந்து என் தமயனைப்பார்த்து "இவர் கோகிலாம்பாள் அண்ணன் என்று நினைக்கிறேன்" என்று மகிழ்ந்து தமிழால் கேட்டார். அச்சமயத்தில் அவர் மனைவியார் என்னையும் என் மனைவியும் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்துகொண்டிருந்தார்கள். என் மாமனார் "ஆம் ஐயா, குழந்தைகோகிலாவுக்கு—இவன் ஒருவன்தான்—தமயன் என்று—சொல்லத்தக்கவன்—கல்வியிலும்—விவேகத்திலும்—நற்குண நற்செய்கையிலும்—சிறந்தவன்—எங்கள் குடும்பத்தில்—கோகிலாவும்—இவனுந்தான்—என்மனத்திற்குப—பிடித்தவர்கள்" என்று சிறிது பிரயாசையோடு விட்டுவிட்டுப் பேசினார். அப்பால் அச்சீமாட்டி பெருமாட்டியாரும் "'அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியும்' என்றபடி இவர் குணத்தின் விசேஷம் இவர் முகத்தில் நன்றாய் விளங்குகின்றது. இவர் தங்கை கோகிலாவைப்போலத்தான் நல்லவராய் இருப்பாரென்று திண்ணமாய்த் தோன்றுகின்றது.' என்று சொன்னார்கள். என் தமயன் அவ்வம்மையார் சொற்களைக்கேட்டு வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தவனாய்த், தனது இருக்கையினின்றும் எழுந்து அவ்வம்மையார்க்கும் அவர்தம் கணவர்க்கும் வணக்கவுரை கூறினான்.

இச்சமயத்தில் மறுபடியும் தலைவாயிலண்டை ஒருவண்டிவந்து நின்றது. ஒரு கிரிஷ்த்திறசெல்லார் வெள்ளைக்காரவைத்தியர்.

உள்ளேவந்தார். அப்பாரிசிககனவான் தன் இருக்கையினின்றும் எழுந்து வந்தனம் சொல்லி அவரை அதில் இருக்கவைத்துத் தான் பிறிதொன்றின் மேல் இருந்தார். இப்போது வைத்தியரும் அப்பாரிசிககனவானும் என்மாமனாரும் தமயனுமெல்லாம் ஆங்கிலமொழியிற் பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு வைத்தியர் மாமனாரின் நாடியையும் சுவாசப்பையின் அசைவையும் நாவையும் கண்ணையும் பரிசோதித்துப்பார்த்தார். அதனபின் தமது சட்டைப்பையிலிருந்து ஒருசிறு புட்டியை எடுத்து அதிலிருந்தமருந்தை முனையிற்கூர்மையாயிருந்த ஒருசிறிது நீண்டகுழையில் ஊற்றி, அக்கருவியின்முனையால் இடது தோட்புறத்திற்குத்தி நரம்பின்வழியே அம்மருந்தை ஏற்றினார் அதன்பின் மறுநாட்காலைவரையிற் செய்யவேண்டிய முறைகளைச் சொல்லிவிட்டுப் போனார். பின்னர்ச்சிறிதுநேரம் பேசியிருந்தபின் அப்பாரசிக கனவானும் அவர்மனைவியாரும் எல்லாரிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தமது இல்லத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். என்தமயனும் மைத்துனனும் அவர்களை வழிவிடுதற்குத் தலைவாயில்வரையிற் போனார்கள்; நானும் அவ்வம்மையாரைப்பிரிதற்குக்கூடாமல் அவர்களுடன் தலைவாயிலண்டை சென்றேன். அவர்களைவண்டியிலேற்றி அனுப்பியபின்னர், என்தமயனைநோக்கி "வைத்தியர் மாமாநோயைபபற்றி யாதுசொல்லினார்?" என்று கேட்டேன். அவன், "மாமாவின் இருதயம் மிகவும் நிலை குலைந்திருப்பதாயும், அதனால் அவர் உடம்பிலுள்ள இரத்தம் முற்றும் நஞ்சாய்ப்போய்விட்டதாயும், அவர்பிழைபபதுமிகவும் அரிதென்று தமக்குத் தோற்றுவதாயும், மிக உயர்ந்தமருந்துகள் உட்செலுத்தப்பட்டாலும் முதிர்ந்தவயதினராயிருத்தலால் அவற்றால் முற்றும் நோய்தீருமென்று திட்டமாய்ச் சொல்லமுடியாதிருப்பதாயும், என்றாலும் விரைவில்மரணம் நேரவொட்டாமல் அம்மருந்துகள் அவரை இன்னுஞ் சிலநாட்கள் பிழைத்திருக்கச் செய்யுமெனறு தமக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாயும் கூறினார்." என்று தெரிவித்தான். இச்செய்தியைக்கேட்டு என்நெஞ்சம் நிலைதடுமாறிக் கலங்கியது. வேறொன்றும் அப்போதுயான் எனதமயனோடுபேசக்கூடவில்லை. மாமனாரிடம் திரும்பிவந்து சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்தோம். அப்பால் என் பெற்றோர்கள் தம் இல்லத்திற்குச்செல்ல விடைதரவேண்டுமென்று மாமனாரைக்கேட்டார்கள். அவரும் அதற்கு இசையவே எல்லாரும் அங்குநின்றும் புறப்பட்டார்கள். என்மாமனார் என்தமயனுக்குச்

சைகைசெய்து அவனைமாத்திரம் சிறிதுபின்னிட்டுப்போகும்படி குறிப்பித்தார். அங்ஙனமே அவன் பெற்றோர்களை முன்விட்டுப் பின்னே நின்றான்; நான் என்பெற்றோர்களோடு பேசிக்கொண்டே என்தங்கையைக் கையிலிட்டுக்கொண்டு தெருவாசலுக்குப்போனேன் ஆகையால், மாமனாருக்கும் என்தமையனுக்கும் இடையில் நடந்தது இன்னதென்று எனக்குத்தெரியாது. ஆனால், என்தமையன் மாத்திரம் சென்றவாரத்தில் இரண்டுமுறை பிற்பகலில் தனியே வந்து என்மாமனாரிடம் தனியாகப் பேசிப்போனான் இஃது இப்படியிருக்க. நேற்றிரவு நடந்தவைகளைச் சிறிது கூறுகின்றேன்.

என்மாமனார் என்னைத்தவிரப் பிறர்கையில் கஞ்சிவாங்கிக்குடிப்பதுமில்லை; எதுவேண்டுமானாலும் என்மைத்துனனை ஏவுவர். மாமியும் நாத்துனாரும் அவர்கிட்டவருவதுமில்லை, வந்தாலும் அவர் வெறுப்புடன் பார்க்கும்பார்வைக்குப்பயந்து அப்பால்விலகிப்போய் விடுவர். இவ்வளவு கெட்ட முரடர்களான அப்பெண்பாலார் இருவரும் வயதுமுதிர்ந்த என்மாமனாருக்கு நிரம்பவும் பயந்து நடுங்குவதை நினைத்து யான் ஒவ்வொருகால் வியப்படைவதுண்டு; ஆனாலும், அதன்காரணம் மாத்திரம் எனக்குவிளங்குவதில்லை. இந்த வரலாறுகளால், இரவில் நான்மாத்திரந்தான் என்மாமனார் படுக்கையண்டை உறங்குவதுவழக்கம்; என்மைத்துனனோ அறைக்கு வெளியேதாழ்வாரத்தில் உறங்குவன். நேற்று நள்ளிரவில் பன்னிரண்டுமணியிருக்கும். நானோ நன்றாய் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தேன் ஏதோமெல்லிய ஓசை எங்கிருந்தோவருவது போல் தூக்கத்தில் எனக்குத் தோன்றியது. உடனே விழித்துப்பார்த்தேன்; என்மாமனார்தாம் "குழந்தே, குழந்தே" என்று என்னை எப்போதுங்கூப்பிடுகிற வழக்கப்படி மெல்லக்கூப்பிட்டார். "என் மாமா" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர் அருகில் போனேன். அவர், "கையில் விளக்கெடுத்துக்கொண்டு அரவமில்லாமற்போய் வீட்டிலுள்ளவர்களெல்லாம் நன்றாய்த்தூங்குகிறார்களா வென்று பார்த்துவா." எனமிகுந்தமனக்கிளர்ச்சியோடுசொல்ல, யான்வியப்புற்று, அவர்சொல்லியவாறே பார்த்துவந்து, "எல்லாருந்தம்மை மறந்து தூங்குகிறார்கள்" என்றேன். அதன்மேல் அவர் என்னைத் தமக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும்படிகற்பித்துத் தாம்தலையணைமேற் சாய்ந்தவண்ணமாய் அமர்ந்து, "குழந்தாய், நீ உங்கள் பக்கத்து ஆத்

துதை செய்வதாய் அவருக்குக் கடிதம் எழுதினையாமே!" என்று அமைதியோடும் வினவினார். யான் எதிர்பாராததொன்றை இவர் கேட்டமையால் மிக கலங்கி இன்னது சொல்வதென்று அறியாமல் திகைத்து ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் பேசாதிருந்தேன். அதனைக்கண்டு பின்னும் அவர் "நீ கொஞ்சமும் பயப்படவேண்டாம்; உண்மையைச்சொல்," என்று குளிர்ந்த முகத்தோடு கேட்டார். அவர்முகத்தில் கோபம்வருத்தம் முதலியகுறிப்பு காணப்படாமையால் சிறிது மனந்தேறி, "மாமா, ஆம், நான் அவருக்குக் கடிதம் எழுதினது உண்மைதான்" என்று சிறிது துணிவோடு சொன்னேன்.

"நாமோ பிராமணர், அந்தப்பையனோ சூத்திரசாதி, இன்னும் நீயோ ஒரு பெண், நீ அவனோடு ஸ்நேகம் பண்ணுவது தெரிந்தால் பிராமணர் கூடநின்று எல்லாரும் அவமதிப்பாய்ப் பேசுவார்களே. அது எப்படியாவது இருக்கட்டும். கல்வியும் விவேகமுமுடையவளாயிருந்த உனக்கு இது தகுமென்று தோன்றவில்லையா?" என்று கேட்டார். இவர் இப்பொழுது சொல்லியசொல் ஒவ்வொன்றும் கூரிய அம்புபோற் பாய்ந்து என்னெஞ்சைத் துளைத்துவிட்டன. இவற்றிற்கு விடை சொல்லவேண்டுமென்று ஏதோ என்னைத் தூண்டுவதுபோற் காணப்பட்டது. உடனே யான்,

"மாமா, நான்செய்வது குற்றமோ குற்றமல்லவோ, இதனைப் பகுத்தறியச் சத்தியற்றவளாயிருக்கிறேன். மெய்யநாயகமும் நானும் சிறுபருவமுதலே உடன்விளையாடி உடன்பழகி ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் சிலவருஷங்களாய் வாசித்துவந்தோம். அக்காலத்திலேயே அவனைக்காணாமலும் அவனோடு பேசாமலும் இருக்க என்னால் முடியவில்லை; அவனைப் பிரிந்திருக்குஞ் சமயங்களிலெல்லாம் என் உயிர்த்தவிப்பதுண்டு—" என்று நான் சொல்லுகையில், என் மாமனார்

"நடுவே ஒன்றுகேட்கிறேன்: நல்லது, நீ அவனிடத்தில் அவ்வளவு பிரியமாயிருந்ததுபோல, அப்போது அவனும் உன்னிடத்தில் அவ்வளவுபிரியமாய் இருந்தானா?" என்று வினவினார்.

"ஆம், மாமா, அவரும் ஒருநிமிஷமேனும் என்னைப் பாராமலிருப்பதில்லை. அடிக்கடி எங்கள்வீட்டுக்கு ஓடிவருவார். அப்போது அம்மா ஏதேனும் அவருக்குப் பட்சணங்கொடுப்பள்; அதைத் தான்வாங்காமல் 'முதலில் கோதைக்குக்கொடு, இல்லாச

காலை நான் வாங்கமாட்டேன்' என்று பிடிவாதஞ்செய்வர். அதன் மேல் அம்மா எனக்குப்பாதியும் அவருக்குப்பாதியுங் கொடுப்பள். குடக்கிச்சலி, சீமை இலந்தைப்பழம் முதலியன அவர் வீட்டார் அவருக்குக் கொடுத்தால், அவர் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்து என் கையிற் கொடுத்து என்னைத் தின்னச்சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்துவர்; யானோ 'நீ தான் முதலில் தின்னவேண்டும்' என்பேன். அவர் 'நீதான் தின்னவேண்டும்' என்பார். நான் தின்னாமல் இங்ஙனம் மறுத்துக் கொண்டிருந்தால் அவர் கண்கலங்கும். அதுகண்டு எனக்கும் அழுகை வரும். பிறகு இருவருமாய் அவற்றைப் பகிர்ந்துகொண்டு ஒரே சமயத்தில் தின்னுவோம். அறியாப்பருவத்தில் எமதிருவருக்கும் உண்டான இந்த நேசமானது வரவர வளர்ந்துவந்ததேயல்லாமல் சிறிதாயினுங் குறைந்ததில்லை" என்று கூறினேன்.

"நல்லது, கோகிலா, அந்தப்பையன் வேறொருபெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொண்டால் நீயாது செய்வாய்? அல்லது அவன் பெற்றோர்கள் கட்டாயப்படுத்தி ஒருபெண்ணை அவன்கழுத்தில் கட்டிவிட்டார்களானால் நீ என்செய்வாய்?" என்று சிறிது இரக்கத்தோடு என்மாமனார் கேட்டார்.

"மாமா, என்னைத்தவிர அவர் வேறொருபெண்ணைக் கனவிலும் நினைப்பார் என்று எனக்குத்தோன்றவில்லை. அவருடைய பெற்றோர்கள் அவருக்கு விவாகஞ்செய்ய எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும் அவர் அதற்குச் சிறிதும் இணங்கவில்லை. ஒருகால் தெய்வசங்கற்பத்தால் அவர் வேறொருத்தியை மணந்துகொள்ளும்படி நேர்ந்தாலும், யான் அவர்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பை மாற்றிக்கொள்ளச் சிறிதும் வல்லவள் அல்லேன்; என்வாழ்நாட் கழியுமட்டும் யான் அவர் காலடியிற்கிடந்து அவருக்கு வழிபாடு செய்துகொண்டு அவருக்கு வேலைக்காரியாய் இருப்பேன்." என்று யான் சொல்லுகையில் என் மாமனார் நான் கடைசியிற்சொன்னதைக்கேட்டு மனம் உருகினவராய்,

"ஓ! கோகிலா, நீ அப்படிச்சொல்லாதே. கற்பொழுக்கத்திற் சிறந்த உனக்கு அப்படி என்றும் சிறுமை நேராது. நீ சொல்லிய விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் நன்றாக எண்ணிப்பார்த்தால் உனக்கும் அந்தப்பையனுக்கும் உண்டாயிருக்கும் நேசமானது மகா பரிசுத்தமும் தெய்வத்தன்மையும் உடையதாக இருக்கின்றது. நீயே அவனுக்கு மணமகளாகவும் அவனே உனக்கு மணமகனாகவும் பொருந்தத்தக்கவர்கள். ஏதோ ஊழ்வினைப் பயத்தால் உங்கள் இருவரையும் வெவ்வேறு சாதிகளிற் பிறப்பித்து இதுவரையில் உங்களை வருத்திய தெய்வமானது இனி உங்களை ஒன்று கூட்டுமென்று நம்புகின்றேன். ஆனால், ஒன்று சொல்லுகிறேன். நீ எப்படியாவது அவனோடு விவாகஞ்செய்துகொண்டுதான் வாழவேண்டும்." என்றார்.

மாமனார் சொல்லிய இவ்அமிர்த மொழிகளால் உயிர்தளிர்க்கப் பெற்றயான் அவர் கடைசியிற் சொல்லிய சொற்களைக்கேட்டுச் சிறிது திடுக்கிட்டு "மாமா, நீங்கள் சொல்லுகிறபடி நான் அவரை மணந்து கொள்வதற்கே விருப்பம் உடையேனாயினும், நாங்கள் இருவரும் வெவ்வேறு சாதியினராகவும், எனது நிலைமை ஒருவிதந்துவின் இயல் புடையதாகவும் இருத்தலால், நாங்கள் விவாகம் செய்து கொள்வதற்கு இந்த நாட்டிலுள்ளவர்கள் எவரும் இசையமாட்டார்களே! அதுமாத் திரமா! எங்களைப் பலவகையிற் புறம்பழித்து எங்களுக்குப் பலவாற நீங்கிழைப்பார்களே." என்று கலக்கத்தோடு கூறினேன்.

"இல்லை,! இல்லை! கோகிலா, என்னுடைய கருத்து அப்படியன்று. இந்தத்தேசத்தவர் தன்மை எனக்குத்தெரியாதா! இதைப்பற்றி உன் தமையனிடம் பேசியிருக்கின்றேன். அவனும் என் ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கியிருக்கின்றான். நம்மிடம்வருகிற அன்பர்களான அப்பாரசி கப்பெருமானிடத்தும் பெருமாட்டியிடத்தும் உன்னை அடைக்கலமாக ஒப்பிக்கப்போகிறேன். அவர்கள் பம்பாய்க்கு உன்னையும் அந்தப்பையன் தெய்வநாயகத்தையும் அழைத்துப்போய் விவாகம் செய்விப்பார்கள். உன் தமையன் அப்போது உன்னுடனிருந்து எல்லாஉதவியும்செய்து உங் கள் விவாகத்தை நடத்திவைப்பான். எனக்கு ஓர் இலட்சம் ரூபா இருக் கிறது. அத்தொகையில் எண்பதினாயிரரூபா எடுத்து நாற்பதினாயிரரூபா உனக்கும், நாற்பதினாயிரரூபா உன் தமையனுக்குமாக எழுதிவைக்கப் போகின்றேன். இத்தொகையை நீயும் உன்கணவனும் பாதுகாவலோடு வைத்து ஏதுங்கவலையின்றி இல்லறத்தை நடத்தி இன்பம் அனுபவிப் பீர்களாக! ஏழை எளியவர்களுக்கும் வலியற்றவர்களுக்கும் இயன்ற அளவு ஊணும் உடையும் கொடுத்து அவர்கள் துன்பத்தைப்போக்குவீர்க ளாக! பசியாலுந்தாகத்தாலும் வருந்திவந்தவர்களுக்கு முதலில் உணவுந தண்ணீருங்கொடுத்து அவர்கள்களைப்பை மாற்றியபின் நீங்கள் உணவெ டுக்கவேண்டும். தமிழ்க்கல்வியை எவரும் படிக்கும்படி செய்துவருதல் வேண்டும்; படிக்க வகையற்றவர்களுக்கு உங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்துவாருங்கள். நீங்களும் இடைவிடாது கல்வியிற்பயின்று வருதல் வேண்டும். உன்கணவன் இங்கிலீஷிலும் வல்லவனாதலால், அந்தப் பாஷையிலிருக்கின்ற அற்புதமான பூதபௌதிக சாஸ்திரக்கருத்துக்களை யெல்லாம் நீ தெரிந்துகொண்டு தமிழர்களுக்குப் பயன்படும்வண்ணம் அவற்றைஎழுதித் தமிழ்நூல்களாக வெளிப்படுத்தல்வேண்டும்; தமிழோ மிகவும் பழமையான பாஷை; மிகவுந்திருந்தம் உள்ளது, அழகுவாய்ந் தது, வழக்கத்திலிருப்பது; வடமொழி சமஸ்கிருதபாஷை பழமையானதென் றாலும் அஃது உலகவழக்கத்தில் இல்லாதது; பேசுவதற்கும் படிப்பதற் கும் தமிழைப்போல் இனிமையாகவும் மிருதுவாகவும் இல்லாதது;

அதனை எவ்வளவுதான் கற்றாலும் அதனால் எல்லாரோடும் பேசமுடியாது; அதில் நூல்கள் எழுதினால் அவற்றை எல்லாரும்படித்துப் பயன் அடையப்போகிறதில்லை. ஆதலால், அந்தப்பாஷையில் நம்மவர் வைத்திருக்கின்றதுரபிமானத்திற்கு நீ ஆளாகப்படாது. தமிழையே பரவச்செய்தல்வேண்டும். சமஸ்கிருத பாஷைச்சொற்களைக் கண்டமட்டும் தமிழில் வழங்காமல் தமிழ்ச்சொற்கள் ஏராளமாக இருப்பதால் அவற்றையே நீ பழக்கத்துக்குக்கொண்டுவந்து, புண்ணிய பூமியாகிய இத்தமிழ்நாட்டுக்குப் பலநன்மைகளை நீ செய்தல்வேண்டும். தெய்வபத்தியினை வளரச்செய்யும் தேவாரதிருவாசகங்களும் மற்றவைகளுங்கற்று நீங்களிருவரும் சூரிய சந்திரர்களைப்போல் நீடூழிகாலம் நன்றாகவாழ்ந்து வருவீர்களாக!" என்று சொல்லியதும், தொடர்பாகப்பேசிவந்ததனால் களைப்படைந்தவராகி என் மாமனார் சிறிதுநேரம் கண்ணைமூடிக்கொண்டிருந்தார்.

யானோ இவர்பேசிய சொற்களால் மெய்ம்மறந்த மகிழ்ச்சி உடையவளாகி இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் யானும் சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்தேன். அப்பால் என்மாமனார் களைப்புத்தீர்ந்து என்னை விழித்துப்பார்த்தார்; யானும் என் உணர்வுவரப்பெற்றேனாகி, என் மாமனாருடைய பெருந்தன்மையையும், அருட்குணத்தையும், தாராளமான உள்ளத்தையும், என்னிடத்து வைத்திருக்கும் பேரன்பினையும் நினைந்து நினைந்து இன்னதுசொல்வதென்று அறியேனாய் அவருடையகைகளை எடுத்து என்கண்களின்மேல் ஒற்றிக்கொண்டு தேம்பித்தேம்பி அழுதேன். அவர் அதனைக்கண்டு ஆற்றாராய்க் "குழந்தாய், அழவேண்டாம்; அழவேண்டாம்." என்று சொல்லிக்கொண்டே என்கண்ணீரைத் துடைத்தார்.

பிறகு "மாமா, ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியவளான என்மேல் தேவரீர் இவ்வளவு அன்புவைத்தது எளியேனைப்பாதுகாத்த பேரருளுக்கு நான் எங்ஙனம் நன்றிசெலுத்துவேன்! எனது தெய்வமே, நீங்கள் சுகமாக எழுந்திருந்து சிறியேங்கள் செய்யும் ஊழியங்களை ஏற்றுக்கொண்டு எங்கள் கூடவே உங்கள் வாழ்நாள் அளவும் இருக்கும்படி மனம் இரங்கவேண்டும்." என்று அழுதபடியே கூறினேன்.

"குழந்தாய், நம்முடையகுலத்தில் நீயும் உன் தமையனுந்தான் என் அன்பிற்கு உரியவர்கள். அதனால், உங்களை நல்லநிலைமையில் வைப்பது தான் என்மனத்திற்கு இசைந்தது. நீங்கள் இருவரும் என்னிடம் பேரன்பு வைத்திருப்பதொன்றே எனக்குப்போதுமானது. நான் உயிர் பிழைத்திருந்தால் உங்களுடன் இருந்து காலந்தள்ளத்தடை இராது—ஆ! அந்தோ! என் அருமைமகள்! என்கண்மணி இத்தனைநாள் நீ என்னை எங்ஙனம் பிரிந்திருந்தாய்!" என்று என்மாமனார் மேலே ஆகாயத்தைச்சுட்டிக்காட்டிக் கண் இமையாதிருந்தார்.

என்னை நோக்கிப் பேசிவருகையில் இடையேஇவர் இங்ஙனம் மேலே சுட்டிக்காட்டிப் பேசியதைக்கேட்டு என்உள்ளம் திடுக்கிட்டது. யான் மேல் நிமிர்ந்து பார்த்தேன், என்கண்ணுக்கு ஒன்றும் புலப்பட்டிலது. என் மாமனருக்கு ஏதோ உணர்வுபிறழுகிறதென்று எண்ணிக் கலங்கி னேன். பின்னர்ச் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் என்மாமனர் கண்இமை கொட்டினது. உடனே அவர் என்முகமாய்த்திரும்பிப் பின் வருமாறு கூறினர்.

"குழந்தாய், யான் சிறிதுநேரத்துக்குமுன் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்டு நீ நிரம்பவும் அச்சம் அடைந்திருக்கிறாய் என்று அறிகின்றேன். சிறிதும் அஞ்சாதே. எனக்குப்பதினெட்டாவது வயதில் ஒரு கல்யா ணம் ஆயிருந்தது. இப்போதிருக்கிறபேய் இரண்டாந்தாரமாவள். முதல் தாரக்காரி மகாஉத்தமி, அழகிலுங்குணத்திலும் லக்ஷ்மியையே ஒத்தவள், கல்வியில் அவள் சரஸ்வதியே. அவளுமநானும் உயிரும் உடலும்போல் இணைபிரியா அன்பினராய்இருந்தோம். எங்களிருவர் அன்பின்பயனைச் சுவர்ணவிக்கிரகம்போன்ற ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதனை நாளொருவண்ணமும் பொழுதொருமேனியுமாக வளர்த்து வந்தோம். அந்தக்குழந்தைக்கு ஐந்துவயதாகிறபோது அதன்தாய் மாரடைப்பு நோயி னல் ஐயோ! சடுதியில் இறந்துபோனள்! உயிரினுஞ் சிறந்த மனை யாளைப்பறிகொடுத்த துயரம் ஒருபுறம் வருத்தத் தாயற்ற என் அருமைக் குழந்தையின் நிலைமையானது என்னை நீராய் உருக்கிவந்தது. இந்தக் குழந்தையைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுத் திரும்பவும நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுவதாயிற்று. என்செய்வேன்! இப்போதுள்ள பேயை என் உறவினரெல்லாருஞ்சேர்ந்து என் கழுத்துக்குக்கயிறாய்க் கொண்டு வந்து கட்டிவைத்தார்கள். நான் நினைததற்குமாருக, இப் பேய் என் அருமைக்குழந்தையைப் படுத்திவைத்தபாடு இன்னும் எத் தனைபிறவியெடுத்தாலும் என் நெஞ்சைவிட்டு நீங்காது. என்அருமை மகள் ஒரு தெய்வக்குழந்தையாகவே வளர்ந்தது! அதன் அறிவுநுட்பத்தை யும், அடக்க ஒடுக்கத்தையும், கல்விப்பயிற்சியையும், இரக்கருணத்தையும், தெய்வசிந்தனையையும், பேரழகையும், இன்னும் மற்ற உயர்குணநலங்களை யும் என் ஒரு நாவால் எங்ஙனம் எடுத்துச்சொல்வேன்! அவ்வருமைக் குழந்தையை உனக்கே ஒப்பாகச்சொல்லவேண்டும். ஐயோ! நினைக்க வும் என்நெஞ்சம் பகீரென்கின்றதே! அக்குழந்தைக்குப் பத்தாவது வயது வந்தது. ஒருநாள் நான்வெளியேபோயிருந்து வந்தேன். அப் போது என் அருமைக்குழந்தை படுக்கைமேல் எதும் அரவமின்றி அமை தியாய்க்கிடந்தது. உடனேயான் பதைபதைத்து அதனருகேசென்று, 'குழந்தே, யான் வருக்காலங்களிலெல்லாம் எதிரோடிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொள்வாயே. இன்றைக்கு என் இப்படிப் படுத்திருக்கிறாய்'

என்று தம்மாற்றத்தோடுகேட்டேன். அதற்கு அம்மகவு 'அப்பா, சித்தி ஏதோ தின்னக்கொடுத்தாள்; முதலில் நான் அதைத்தின்னுமல் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் 'அது ரொம்பருசியானபண்டம், தின்று பார்' என்றாள்; அப்படியேதின்றேன். இப்போது எனக்குமயக்கந் தலைக்கேறுகிறது. நான் இனிமேல் சித்திகிட்ட இருக்கமாட்டேன். நான் என் அம்மாகிட்டப்போகிறேன். நீ சித்திமை ஒன்றுஞ்செய்ய வேண்டாம், ஆனால், நீமாத்திரம் பத்திரமாய் இரு' என்று சொல்லிவிட்டு இறந்துபோயிற்று—" என்று சொல்லுகையில் என்மாமனார் கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருக ஆற்றாமல் அழுதார். மிகவும் நோய்ப்பட்டநிலையிலிருக்கும் என்மாமனார் மிகவுந் துயரம் அடைவதைப்பார்த்து என் நெஞ்சம் நெக்குடைந்தது, அதனை ஒருவாறுதேற்றிக்கொண்டு,

"மாமா, நோயாயிருக்கும் நீங்கள் இப்படிவருந்தலாமா? கொஞ்சம் ஆறுதல் அடையும்படி கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்." என்று அவர் கண்களைத்துடைத்தேன். அவரும் ஒருவாறு மனம் தேறிக், "குழந்தாய், அம்மகவு இறந்து ஒருமாதம்வரையில் நான் புத்திசுவாதீனம்இன்றியிருந்தேன். அவ்வொருமாதம் வரையில் இங்கே நடந்தது இன்னதென்று எனக்குத்தெரியாது. அவ்வொருமாதமுங்கழித்து என் புத்தி முன்நிலைமைக்கு வந்தது. முன்னே சுவர்க்கம்போலிருந்த என் வீடு இப்போது பாழடைந்து மிகவுந்துக்ககரமாயிருந்தது. என் இரண்டாந் தாரப்பேய் நாடோறும் இராக்காலத்தில் அலறுவதாகவும் அன்ன ஆகாரம் இன்றி மிகமெலிந்து பாயும்படுக்கையுமாய்க்கிடந்து அளவுபடாத துன்பத்தைஅடைவதாகவும் என் அருகிருந்து உபசரித்த உறவினர் சிலர் சொல்லக்கேட்டு, என் அருமைக் கண்மணியைக்கொலைசெய்த அவள் அப்படிவருந்துவதற்குக் காரணம்யாதாய் இருக்கலாம், அவள் என்மகளைப் பற்றி வருந்துவதற்குக் காரணம் இல்லையேயென்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்து, அன்றிராத்திரி அவள் அலறுகிறசத்தங்கேட்டு, அவள்படுக்கையறையின் அண்டையிற்போய் மெல்ல உள்ளேபார்த்தேன்; ஓ! என்கண்களுக்குப்புலனான அவ்வடிவத்தின் பயங்கரமான தோற்றத்தை எவ்வாறு எடுத்துரைப்பேன்! குழந்தாய், அஞ்சாதே! அது பேயாரைத் தண்டிக்க வந்த தேவரூபமேயன்றிவேறன்று. அதுமிகவுங்கறுத்துப்பருத்து நீண்டிருந்தது; அதன்முகமும் அங்க அடையாளங்களும் செவ்வையாகத் தெரியவில்லை; என்றாலும், அதன்கையில் ஒருசாட்டைக்கோல் இருந்தது. அக்கோல் முனையிலிருந்து தொங்கிய மணிக்கயிற்றில் ஒருவரிசையாகப் பெரிய கருந்தேள்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன; அச்சாட்டைக்கயிறு அவ்விரண்டாந்தாரப்பேயின் முதுகின்மேற் பளீர் பளீர் என்று அடித்தது; அங்ஙனம் அடிக்கையில் அக்கயிற்றின் நெடுகஉள்ள தேட்கொடுக்குகள் அவள்முதுகினுள்ளே பாய்ந்துபாய்ந்து வருதலையும், அவள் அப்போது

என்னுற்பார்க்கவுஞ் சொல்லவுங் கூடாதவிதமாய்த் துடித்தலையுங்கண்டு ஆறைவாசி உயிர்பிரிந்தவன்போல் உணர்விழந்து நிலத்தின்மேற்களைத்து வீழ்ந்தேன். என்னை அறியாத ஓர் உறக்கம் வந்து என்கண்களைமூடியது. அங்ஙனஞ்சிறிதுநேரம் உணர்விழந்து கிடந்தபின், திரும்பவும் என் உணர்வு எனக்கு மிகவுந்தெளிவாக வரப்பெற்றேன். இன்னும் என் கண்கள் நன்ருக மூடித்தான் இருந்தன; ஆனாலும் என்மனைவியின் படுக்கையறையை யான் நன்ருய்க்கண்டேன். அவள்படுக்கையைச் சூழக் கரிய ஓர்இருள் சூழ்ந்திருந்தது. அவ்விருள் வட்டத்தின் புறத்தே முன்னே நான் கண்டவடிவம் இன்னும் நின்று கொண்டுதான் இருந்தது. ஆனுல், இப்போது அதனைச்சூழ மிகவும் பிரகாசமான ஓர் ஒளிவட்டந் தோன்றியது; முன்னே என் கண்ணுக்குப்புலனுகாதிருந்த அவ்வடிவத் தின் முகமும் அங்கஅடையாளங்களும் இப்போது எனக்கு மிகவுந் தெளிவாய் விளங்கின; ஆயினும், என்கண்கள் இன்னும் மூடியேயிருந் தன. அந்தத்திருவுருவத்தின் முகஅழகும் மற்ற அங்கங்களின் அழகும் இந்நிலவுலகத்தில் யான் என்றும் கண்டிராததன்மையோடும் விளங்கின. அதனை இந்தநிலைமையிற்கண்டதும் முன் எனதுள்ளத்தே நிகழ்ந்த அச் சமெல்லாம் நீங்கப்பெற்றேன். என் நெஞ்சகத்தே என்னை அறியாத ஓர் ஆற்ருமையும் அன்பும் வரப்பெற்றேன். உடனே, ஆண் வடிவாய்த் தோன்றிய அத்திருவுருவத்தை நோக்கிஅழுதேன், பின்னர் அதனை வாழ்த் தினேன், வணங்கினேன்; நானிருந்தநிலை கனவோ நனவோ இன்ன தென்று என்னுல் துணிந்துரைக்கக்கூடவில்லை; என்கைகால் முதலான எந்த அவயவமும் ஆடவும்இல்லை, அசையவுமில்லை; என்னுல் எழுந்து அதனருகே செல்லவுங் கூடவில்லை; என்ருலும் என் உணர்வுமாத்திரம் நிரம்பவுந்தெளிவாயிருந்தது; எல்லாம் எனக்கெதிரே மிகுந்த விளக்கத் தோடுந்தோன்றின. அவ்வழகிய திருவுருவத்தைக் காணக்காண என் உள்ளங்குளிர்ந்தது; ஆராமகிழ்ச்சிஅடையப்பெற்றேன். அதனை யான் வணங்குவதும் வாழ்த்துவதுமெல்லாம் மனத்தாற் செய்தேன். பிறகு அதனை மிகவுங்குழைவோடுதொழுது 'ஐயனே! தேவரீரைச்சிறியேன் இன்னுரென்று உணரப்பெற்றிலேன். பெரும்பாவிகளான எங்கள் முன்னிலையில் தேவரீர் எழுந்தருளுதற்குக்காரணம் யாதோ அறிவித் தருளல்வேண்டும்' என்று வேண்டினேன். அப்போது அது தன் அழ கிய மலர்வாய்திறந்து 'பிள்ளாய்! உலகத்தின்கண் உள்ள உயிர்கள் செய் யும் நல்வினை தீவினைகளை அளந்துபார்த்து நல்லார்க்கு அருள்புரிந்தும் பொல்லார்க்கு இருள்நரகந்தந்தும் எல்லா உயிர்களையும் பரிசுத்தஞ்செய் துவரும் எல்லாம்வல்ல அறக்கடவுளுக்குத் தொண்டுசெய்துவரும் அடி யார் குழாத்துட்சேர்ந்த ஒரு தேவன்யான். தீவினைகளுள் மிகக்கொடி யது ஓர் உயிரைக் கொலைசெய்வதேயாம்; அக்கொலையுள்ளும் மிகக்கொடி

யது களங்கம் அற்ற இளம்பருவச்சிறுரைக்கொல்வதேயாம்; அதனினும் மிகமிகக்கொடியது அறிவும் அழகும் அன்புங்குடிகொண்ட சிறுவரைக் கொல்வதேயாகும். இதோ! இங்கே கிடக்கின்ற இப்படுபாவி உன் அருமைக்குழந்தையை நஞ்சு ஊட்டிக் கொன்றுள்; இவள்செய்த இப்பாவத்தினுங்கொடியது வேறு இல்லாமையால் இவளை இப்பிறவியிலேயே எதிர்நின்று தெண்டித்து இவள் பாவத்தைத்தீர்த்தற்பொருட்டு அறக்கடவுளால் ஏவப்பட்டுவந்தேன். மிக்க பாவஞ்செய்த இவள் கட்புலனுக்குக் கரியகொடிய உருவமாய்க்காணப்படுகிறேன். நீயும் சிலபல பாவங்கள் செய்தவளுகையால் நீ நின் ஊனக்கண்ணுற்பார்த்தபோது கரிய வடிவத்தோடும் காணப்பட்டேன். இப்போது நீ சூக்ஷ்ம சரீரத்தில் நின்று அன்போடுருகி ஞானக்கண்ணுற் பார்த்தலால் எனது உண்மையான வடிவத்தோடுங்காணப்படுகின்றேன்.' என்று அருளிச்செய்தது. உடனே யான் அதனைக்கைக்கூப்பித்தொழுது 'என் பெருமானே, யானும் பாவியேனுயினும், தேவரீர் திருவுருவத்தைக்காணுதற்குச் சிறிதேனுந்தவம் பண்ணினேன், யான்புனிதன் ஆயினேன். இக்கொடும் பாவி இன்னும் எத்தனை நாள் இங்கேதண்டிக்கப்படுதல்வேண்டும்?' என்றுபணிவாகவினவினேன். அதற்கு அது 'பெரும்பாலும், இவ்வுடம்பில் இவளைத் தெண்டிக்க வேண்டுமளவுந் தெண்டித்தாயிற்று. இனித்தெண்டிப்பின் இவள் அதனை இவ்வுடம்பிற் ருங்காள். இனிக்கொலைப்பாவத்தை இப்பிறவியிலும் இனிவரும் பிறவிகளிலும் சிறிதும் நினையாள். இவள் பெற்ற இளங்குழந்தைகள் மூன்றையும் இவள்பாதுகாக்கவேண்டியிருத்தலின் இனிநாளையோடு இவள் தண்டனையை நிறுத்துவேம். நீ நல்லுயிருத்தலின் இவள் அடையும் இக்கொடுந்தண்டனையை நீ சிறிதும் உணராதிருத்தற்பொருட்டு, நீ மதலையிழந்ததுயரத்தையே ஒரு காரணமாய்க்கொண்டு உன்னைச்சென்ற ஒரு திங்களாக உணர்வின்றிக்கிடக்கவைத்தேம். உன்மனையாளை இவ்வளவு தெண்டித்தும், அவளுக்குரிய கொடுங்குணமானது நீண்டகாலம் வரையில் அவளை விட்டு அகலாது. அவளால் நீ இன்னுந்துன்புறுத்தப்படுவை. உன்னுற்பொறுக்கக்கூடாத அளவு அவள் உன்னைத்துன்புறுத்துங்காலங்களில், என்னை நினைப்பையாயின், யான் அவளெதிரிற்ருேன்றி அச்சுறுத்துவேன். நாளை உன் உறவினர் சிலரோடு இந்நேரத்தில் இவள் படுக்கையண்டை வந்து திருநீற்றையள்ளி இவட்குக்கொடுப்பையாஞல், அது முதல் யான் இவட்குச செய்யுந்தண்டனையை நிறுத்திக்கொள்வேன்.' என்றருளியது. திரும்பவும் யான்அதனைவணங்கி 'என் ஆண்டவனே, கொலைப்பாவத்திற்கு மாத்திரந்தான் இத்தண்டனையோ; எல்லாப்பாவங்களுக்கும் இதுபோல் வதுண்டோ? இத்தண்டனை இப்பிறவியோடு ஒழியுமோ? மறுமையிலும் உண்டோ? செய்தபாவங்களை இறைவன் மன்னிப்பதுண்டோ? இல்

லையோ? சிறிது அருளிச்செய்தல் வேண்டும்.' என்று இரந்துகேட்டேன். அதற்கு அது 'கொலைப்பாவத்திற்கு மாத்திரந்தான் இக்கொடுந்தண்டனை. இறைவன் செய்யும் படைப்புத்தொழிலுக்கு இடர்புரியாத மற்றப்பாவங்களுக்கு இத்தகைய கொடுந்தண்டனை சிறிதும் இல்லை. இக்கொடுந்தண்டனை முழுதும் இப்பிறவியில் இவ்வுடம்பு தாங்காது, ஆகையால், சூக்குமஉடம்பில் இவ்வுயிரைக்கொண்டு போய் வேறு உலகங்களிலும் வருத்துவேம். பாவம் செய்த உயிர் அப்பாவத்தின் பொல்லாங்கை உணர்ந்து அறிவும் அன்பும் உடையதாகி இறைவனைவழுத்தி மன்னிப்புக் கேட்குமாயின் எவ்வகைப் பாவமும் மன்னிக்கப்படும்'. என்று கருணையோடும் விடை பகர்ந்தது. அதனால் மனம் தேறுதல் அடைந்தேனாகிப் பின்னும் அதனை நோக்கி 'என் தெய்வமே! அடியேன் தேவரீர் திருவுருவத்தை மறுபடியும் கண்ணாரக்காணும் புண்ணியம் பெறுவேனோ?' என்று உருக்கத்தோடும் வினவினேன். அதற்கது, 'நீ இவ்வுலகத்தைத்துறந்து செல்லுதற்கு மூன்று நாட்களின் முன் நனவிலேயே, நீ இப்போது பறிகொடுத்த அருமைப்பெண் குழந்தையைத் தேவவடிவத்திற் காண்பாய்; அக்குழந்தையின் வடிவந் தோன்றி மறைந்தபின் என்னை நினைப்பையாயின் யான் நின்கட்புலனுக்கு எதிரே தோன்றுவேன்; என்னைக்கண்ட மூன்றாம் நாள் திரும்பவும் என்னைக் கண்டு அமைதியாக என்னோடும் மேலுலகங்களுக்குப் போதுவை' என்று அருளி மறைந்துபோயிற்று. அத்திருவுருவங் கட்டளையிட்டவாறே மறுநாளிரவு என் உறவினர் சிலரோடும் அவள் படுக்கையண்டை சென்று அவளுக்குத் திருநீற்றையள்ளிக்கொடுக்க அன்றோடு அத்தேவதண்டனை நின்று போயிற்று. அதுமுதல் அவள் என்னிடத்து மிகுந்த அச்சமுடையவளாய் நடந்து வந்தனள். என்றாலும், என் அருமைமகவைக் கொலைசெய்த அவளிடத்து அதன்பின் யான் அன்புபாராட்டியதுமில்லை, அவளை அணுகியதுமில்லை, அவளைப் பார்த்த நேரமெல்லாம் அருவருப்பாகவே காலங்கழித்துவந்தேன். பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் அவள் தனது கொடுங்குணத்தால் எனக்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தை உண்டு பண்ணவே, யான் அத்தேவவடிவத்தை நினைந்தேன். நினைந்த ஒரு நொடிப்பொழுதில் அதுகரிய கொடிய உருவத்தோடும் அவள் எதிரிற்றோன்றியது. அவள் அதனைக்கண்டு அலறிக் கீழ் விழுந்து மூர்ச்சையானாள். அங்ஙனம் நேர்ந்ததற்குப் பிறகு என் எதிரில் அவள் வருவதேயில்லை. அதனாலேதான், முன் ஒரு நாள் அவள் உன்னை வைது வருத்துகையில் யான் வந்து கோபிக்கவே, உள ஓடிப்போனாள். அந்தப் பாரசீகப் பெருமாட்டியாரையும் உன்னையும் அவள் புறமபழித்துப்பேசியசமயத்திலும் யான் வரவே அவள் உள்ஓடிப் போனது இந்தக்காரணத்தினாலேதான். அஃதிருக்கட்டும். அந்த அழகிய

தேவவடிவம் அருளிச்செய்தபடியே, என் இளம்பருவத்தேயான் இழந்து போன என் அருமை மகளின் தேவவடிவம் சிறிது நேரத்திற்குமுன் என் கண்ணெதிரே தோன்றியது. இதனால் இன்றையிலிருந்து மூன்றாம் நாள் யான் இவ்வுலகைத் துறந்துபோவது திண்ணம்." என்று என் மாமனார் சொல்லவே என்னால் ஆற்றமுடியாத துயரம் என் உள்ளத்தே உண்டாயது. எதும் பேசாமல் எனது மேல்முன்றானையால் என் கண் களைப்பொத்திக்கொண்டு பொருமப்புழுங்கினேன். சிறிதுநேரம் சும்மா இருந்த என் மாமனார் பிறகு என்னை நோக்கிக்,

"குழந்தாய், நீ இப்படிவருந்துவது கூடாது. என்றைக்கிருந்தாலும் ஒரு நாளைக்கு நான் இறக்கவேண்டுவது உறுதிதானே. புல்லின்முனை மேல் உள்ள நீர்த்துளியானது எந்நேரத்திலாயினும் காற்றால் அசைந்து கீழ்விழுமன்றோ? காற்று இல்லையானாலும், வெயிலால் ஆவியாக மாறிப் போகுமன்றோ? நான் இந்தக்கூட்டைவிட்டுப்போனாலும் சூக்ஷ்ம சரீரத்திலாயினும் ஒவ்வொருகால் திரும்பிவந்து உனக்கு ஆறுதல்தந்து செல்வேன். இப்போது அவ்வழகிய தேவவுருவத்தைத் தியானிக்கப்போகின்றேன். நீ அதிபரிசுத்தமுடைய பெண்மணியாயிருத்தலால் நீயும் அவ்வருள்வடிவைத் தியானிப்பையானால், ஒருகால் அஃதுன் கண்ணுக்குப்புலப்பட்டாலும் புலப்படும்." என்று சொல்லினார்.

என்மாமனார் சொல்லிய சொற்களின் உண்மையை நினைந்து பார்த்து இனிஆற்றாமல் வருந்துவதிற் பயனில்லையென்று என்மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, அத்தெய்வத்தை அன்புடன் நினைத்து என் கண்ணுக்குத் தென்படும்படி குழைந்துவேண்டியிருந்தேன். என்மாமனாரும் எதும் வாய்பேசாமல் அமைந்த முகத்தோடு கீழ் நோக்கிய பார்வையிலிருந்தார். அங்ஙனமிருந்த சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் எங்கட்கு எதிரிலே மேலே ஆகாயத்தில் ஒருபேரொளியட்டம் மினுமினுவென்று கிளர்ந்து தோன்றியது. அவ்வளவு அமைதியும் அழகும் வாய்ந்த ஒரு பேரொளிப்பிழம்பை இதற்குமுன் யான் எங்குங்கண்டதேயில்லை; அவ்வொளியைப்பார்க்க என்கண்கள் சிறிதுங்கூசவில்லை; அவ்வொளி வட்டந்தோற்றத்தை அடுத்து அற்புதமான ஒருமணம் கமழ்ந்தது; அதனையடுத்து மின்னொளியில் திரட்டி அமைத்தாற்போன்ற அவ்வழகிய ஆண தேவவடிவம் அவ்வொளி வட்டத்தின் நடுவில் தோன்றியது. அத்தேவனின் முகத்திற் பொழிந்த அருள் அழகையும், அம்முகத்தில் விளங்கின கருணை ஒழுகு விழிகளின் பொலிவையும் மற்ற அங்கங்களின் திருந்திய தெளிவையும் பேதையேன் என் ஒருநாவால எங்ஙனம் எடுத்து மொழிவேன். அதனைக்கண்டதும் என்மாமனார் தம்கைகளைத் தலை மேற் குவித்துக்கொண்டு கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருக வாழ்த்தினார்; அடியேனும் அங்ஙனமே கைகூப்பி வேறேதுஞ் சொல்லத்தெரியாமல் 'என்

ஐயனே! என் அப்பனே!' என்றேன். அத்திருவுருவம்' எங்களை நோக்கிப்புன்முறுவல் செய்தது. ஆனால், ஏதும் வாய்திறந்து பேசிற்றிலது. பின்னர்ச் சிறிதுநேரங்கழியவே, அத்திருவுருவமும் அங்கே கமழ்ந்தமணமும் அப்பேரொளிவட்டமும் மெல்ல மெல்ல மறையத் துவங்கின அச்சமயத்தில் என்னை அறியாத ஓர் அயர்ச்சிவந்து சூழ்ந்தது. அப்புறம் இன்னது நடந்ததென்று எனக்கொன்றும் தெரியாது. மறுபடியும் யான் கண்ணைத்திறக்கையில் கோழி கூவியது. கிழக்கெல்லாம் பொன்நிறமாய் வயங்கிற்று. கதிரவன் செம்பொற்றடம்போலக் காணப்பட்டான். நான் மெல்ல எழுந்து பார்க்கையில் யான் என் படுக்கையில் நன்றாக அயர்ந்து உறங்கினதாகவே கண்டேன். என் மாமனாருக்கு இன்னும் உறக்கம் நீங்கவில்லை. மகிழ்ச்சிததும்பும் முகத்தோடு அவர் நன்றாய்த்தூங்கவே, அவ்வறையைவிட்டு அப்பாற்போய் என் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, இக்கடிதத்தை உடனே உங்கட்கு எழுதினேன். இன்று நடப்பனவெல்லாம் நாளை கடிதத்தில் எழுதி அனுப்புகிறேன்.

கடிதம் ௯.

என் ஆருயிர்க்குயிரான காதலரே,—நேற்று நான் எழுதியகடிதத்தைப் பார்த்திருப்பீர்களென்று நம்புகின்றேன். இன்று பிற்பகல் ஏறக்குறைய மூன்றுமணியிருக்கும் ஒரு மணிக்கு வாற்கோதுமைக்கஞ்சி குடித்தபின் அயர்ந்துறங்கின என் மாமனார் அப்போதுதான் கண்விழித்தார். விழித்ததும் 'மணி எவ்வளவு' என்று கேட்டார். யான் மூன்றுமணி யென்று தெரிவிக்கவே, அவர் "குழந்தாய், இப்போது உன் தமையனும், அந்தப் பாரசிக கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும் வேறிரு கனவான்களும் வருவார்கள். நாற்காலிகளைச் செவ்வையாக என் பக்கங்களில் இடு. பின்கட்டிலுள்ள நம்முடைய பைய்கள் நன்றாய்த் தூங்குகின்றனவாவென்று பார்த்து, அந்தக் கதவையிழுத்து இந்தப்பக்கம் தாழ்ப்பாள் இட்டுவா." என்று மெல்லெனக் கூறினார். என் மாமியும், நாத்தனாரும் ஒவ்வொரு நாளும் பிற்பகலில் இரண்டுமணி முதல் ஐந்தரை அல்லது ஆறுமணி வரையில் நன்றாய்த் தூங்கும் வழக்கத்தை என் மாமனார் செவ்வையாய்த் தெரிந்திருந்தும், கதவைத் தாழ் இட்டுக் கொள்ளும்படி கற்பித்ததைப்பார்த்தால் ஏதோ தன்னைப்பற்றி முக்கியமானது பேசப்போகின்றார்களென்று எண்ணி, அங்ஙனமே அதனை இழுத்து அரவமின்றித் தாழிட்டுத் திரும்பினேன். தலைவாயிலண்டை வண்டிகள் வந்து நின்றன. இரண்டு நிமிஷத்திலெல்லாம் என் தமையன் முன்னே வழிகாட்டிவர, அவன்பின்னே எங்கள் குலத்தவரான கனவான்கள் இருவரும், அவர்கட்குப்பின்னே என் தந்தையையொத்த அந்தப் பாரசிககனவானும் என் அன்னையையொத்த அவர்தம் மனைவியாரும் வந்தனர். கனவான்கள் மூவரையும் மாமனார் படுத்திருக்கும் அறையுள் என் தமையன் அழைத்துச் சென்றான். வேறிருகனவான்கள் கூட வந்திருந்ததையறிந்து அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் அவ்வறைக்குள்ளே செல்லாமல் வெளியே நின்ற என்னிடம் வந்து என்னை அணைத்து முத்தமிட்டார்கள்; உடனே அவர்களிருப்பதற்கு ஒரு நாற்காலி எடுத்து வந்து இட்டு, அதன்மேல் அவர்களை அமர்வித்து, அவர்கள் விருப்பப்படி யானும் ஒரு சிறுவிசிப்பலகைமேல் அவர்கள் பக்கத்தில் இருந்தேன்.

உடனே என்னை நோக்கிக் "குழந்தாய், பெரிய யோவுக்கு உடம்பின் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது' யான் கேள்விப்பட்டதில் அவர்கள் பிழைத்தெழுவது அருமையென்று தெரிந்து, இவ்வளவுக்கும் நான் காரணமாயிருந்ததை எண்ணி எண்ணி என் நெஞ்சம் ஏங்குகின்றது!" என்றுதம் அழகிய விழிகளிற் கண்ணீர்ததும்பத் துயரத்தோடுங் கூறினார்.

அச்சொற்களைக்கேட்டு யானும் கண்கலங்கி "அன்புருவான அம்மா, இந்த வீட்டில் நடந்திருக்குங் கொடுஞ் செயல்களை மாத்திரம் தாங்கள் தெரிந்திருப்பீர்களாயின் என் மாமனாரின் நோய்க்குத் தாங்கள் ஓர் எள்ளளவுகூடக் காரணமாக மாட்டீர்களென்றும், அதற்கு என் மாமியும் நாத்தூனாருமே நெடுகக் காரணமாய் வந்திருக்கிறார்களென்றும் அறிந்துகொள்வீர்கள். அக்கொடுஞ் செயல்களையெல்லாம் முந்தா நாளிரவுதான் என் அருமைமாமனார்வாயாற் கேட்டுணர்ந்தேன்; அற்புதமான சில காட்சிகளையுங் கண்டேன். இவற்றையெல்லாம் தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று நான் விரும்பியும், அவைகள் என் மாமனாரது குடும்பத்தைப் பற்றியனவாயிருந்தவால், அவருடைய கட்டளையின்றிச் சொல்ல அஞ்சுகின்றேன். இன்றைக்கு அவரிடம் உடன்பாடு பெற்றுக் கொண்டு நாளைக்கு அவற்றை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றேன்." என்று மெல்லிய குரலிற் கூறினேன். அச்சொற்களைக் கேட்டதும் அவ்வம்மையார் ஒருவாறு மனந்தேறியவராய், "நல்லது அம்மா, நம் அன்பிற் சிறந்த பெரிய ஐயா நம்மைவிட்டு விரைவிற் பிரிந்துபோய் விடுவார்கள்போல் தோன்றுகிறதே! இவ்வளவு கொடுமையான இந்த இடத்தில் அவருக்குப்பின் நீ எவ்வாறு இருந்து காலங்கழிப்பாய்!" என்று பொருமலோடும் சொல்லினர்.

"ஆம், அம்மா, அவருக்குப்பின் அரைநிமிஷமும் யான் இங்கிருக்க முடியாது. எனக்கு நீங்கள்தாம் புகலிடம். எனக்குத் தாயுந்தந்தையும் நீங்களும் ஐயாவுந்தாம். இப்படியே என் மாமனாரும் எனக்கு முந்தாநாள் இரவு சொன்னார்கள். என்னைப்பற்றிய சில இரகசியங்களை இன்னும் உங்களுக்குச் சொல்லாமலிருக்கிறேன்; சொல்லச்சமயம் வாய்க்கவில்லை." என்று சொல்லுகையில் நாணத்தினால் மேலும் பேசமாட்டாமல் தலைகவிழ்ந்து கொண்டேன்.

என்மேல் அன்பாற்கனிந்த அவ்வன்னையார், "குழந்தாய், நீ எதற்காக வெட்கப்படுகிறாய் என்பது எனக்குத்தெரியும். நீ அவற்றிற்காக வெட்கப்படவேண்டாம். போனவாரத்தில், உன் தமையனார் நாலைந்து முறை எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து என் கணவரிடத்தும் என்னிடத்தும் மிகவும் அன்போடு அளவளாவி உன்னைப்பற்றிய செய்திகள் அத்தனையும் சொல்லிப்போனார். பெரிய ஐயா அவர்கள் உன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட தெய்வநாயகம் என்பவருக்கு உன்னை மணம் செய்துகொடுக்கும்படி எங்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினார்கள். நாங்கள் அங்ஙனம் நியமிக்கப்பட்டது எங்கள் பாக்கியம் என்று நினைத்திருக்கின்றோம். பெரிய ஐயாவைப்போன்ற அவ்வளவு நல்லகுணம் வாய்ந்த ஒருவரை நீ மாமனாராகப் பெற்றதும், அங்ஙனமே எல்லா நற்குணங்களும் அமையப்பெற்ற

ஒருவனை நீ தமையனைப்பெற்றதும் உனது புண்ணியமேயாம். குழந்தாய், அன்றொருநாள், நாங்கள் உன்னைக் கடற்கரையிற் கண்டதுமுதல் என் மூத்தமகளே உயிர்பெற்றெழுந்து 'கோகிலம்' என வேறு பெயர் வைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டனள் என்றெண்ணி, உன்னை அவள்மேல் வைத்த அன்பினும் மிகுதியான அன்போடு பாராட்டிவருகின்றோம். ஆகலால், உன் பொருட்டு எவ்வளவு செலவு நேர்ந்தாலும், எவ்வளவு வருத்தம் உண்டானாலும் அவற்றையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாய்க் கருதாமல், உன்னை நன்னிலையில் வைப்பதற்கே நாங்கள் உறுதிசெய்திருக்கின்றோம்.—" என்று சொல்லுகையில்,

இடையே யான் "அம்மா, பணச்செலவைப்பற்றிக் கவலையில்லை; எங்கள் குலதெய்வமேயனைய என் மாமனார் எனக்கு நாற்பதினாயிர ரூபாவும் என் தமையனுக்கு நாற்பதினாயிர ரூபாவும் தமது சொத்திற் பகுத்து எழுதிக்கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.—" என்றுரைக்கையில், அவ்வம்மையார்,

"ஆம், எனக்கும் அது தெரியும்; அவர்கள் தமதுவிருப்பத்தை எழுதிமுடித்துப் பதிவுசெய்யும் பொருட்டாகவே பெரியவோர் நியாய நூற்பண்டிதர் இருவரை அழைத்து வரும்படி உன் தமையனாரை நேற்று எங்களிடம் அனுப்பியிருந்தார். நியாயநூற்கல்வியிற் றேர்ச்சிபெற்ற இருவரை அதற்காகத்தான் இப்போது அழைத்துவந்திருக்கின்றோம் இன்னுஞ் சிறிது நேரத்திற்குள் பத்திரம் முதலியவை யெல்லாம் எழுதி முடியும்." என்று விளம்பினார்.

யான் மீண்டும், "அம்மா, பணச்செலவைப்பற்றிய துன்பம் தங்களுக்கு நேராதாயினும், என்னால் வேறுபல துன்பங்கள் விளையுமே என்றுதான் யான் மிகவும் கலங்குகின்றேன்." என்றேன்.

"அவைகளைப்பற்றி அக்கறையில்லை. என்ன துன்பம் வந்தாலும் நாங்கள் உன்மேல் வைத்திருக்கும் அளவிறந்த அன்பினால் அவைகள் துன்பமாகத் தோன்றமாட்டா." என்று அவ்வம்மையார் அன்போடு கூறினார்கள்.

இந்தப்பேச்சு முடிந்த அந்த நிமிஷத்தில் என்தமையன் அறையுளிருந்து வெளியே எங்களிடம் வந்து எழுதிமுடித்த சொத்துப் பங்கீடு பத்திரத்தைப் படித்துக்காட்டப்போகிறார்களாதலின் அதனைக்கேட்கவரும்படி எங்களிருவரையும் உள்அழைத்தான். அதற்கிசைந்து நாங்கள் உள்ளேசென்றோம். என்மாமனார் அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியாரை ஒரு நாற்காலியில் அமரும்படி அன்போடுகுறிப்பித்தார். எங்களினத்தவரான நியாயநூற்பண்டிதர் இருவர் கூடஇருந்தமையால் என்னையிருக்கும்படி கற்பிக்கவில்லை. அந்தக்குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வம்மையார் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியைப்பிடித்துக்கொண்டு அவர் பக்கத்தில் நின்

றேன். என்மாமனார் தமது குடும்பத்தார்க்கு இருபதினாயிரரூபாயும், என் தலைவனுக்கு நாற்பதினாயிரரூபாயும், எனக்கு நாற்பதினாயிரரூபாயும் பகுத்துக்கொடுத்திருக்கும் வகைகளையும் அப்பாகங்களுக்குரிய சொத்தின் வகைகளையும் தெரிவாகக்காட்டி எழுதிய சீட்டுகளை நியாயதூலவல்ல அவ்விருவரில் ஒருவர் படித்துக்காட்டினார். அவற்றில் எழுதப்பட்டவை யெல்லாம் எங்களுக்கு உடன்பாடாயிருந்ததை அறிந்தபின் என் மாமனார் சிறிது நிமிர்ந்த நிலையிற் பிடிக்கப்பட்டுக் கையெழுத்திட்டார். அப்பாரிசுகனவானும் சட்டநூல்வல்லாரும் சான்றாகக் கையெழுத்துச் செய்தனர். இவை முடிந்த சமயத்தில் அரசினரால் அனுப்பப்பட்டுப் பதிவு செய்யும் அலுவல் பார்ப்பவர் வந்து சேர்ந்தார்; அவர் அப்பத்திரங்களைப் பார்த்துப் படியெடுத்தெழுதிக்கொண்டு சான்றுகாரர்களுடனும் என் மாமனாரிடத்தும் கையெழுத்தும் பெருவிரல் அடையாளமும் வாங்கிக்கொண்டு போனார். அந்தப்பாரிசுகனவானை அப்பத்திரத்திற் கண்டவற்றை நடப்பித்தற்கு அதிகாரமுடையவராக நியமிக்கப்பட்டதனால், அவற்றை என் மாமனார் அவர் கையிற் கொடுத்துவிட்டார். அப்பத்திரத்திற் கண்டவற்றைப் பெயர்த்தெழுதிய மூன்று வேறு கடிதங்களில் ஒன்று என்னிடத்தும், மற்றொன்று என் தலைவனிடத்தும் தரப்பட்டன; மூன்றாவது பிரதி என் மைத்துனனுக்காக அப்பாரிசுகனவானிடம் வைத்துவிடப்பட்டது. என் மைத்துனனை இராசாங்கத்தில் கூட்டிருந்தால் ஏதேனும் வம்பு செய்வானென்றெண்ணி அவனை வேறொரு காரியமாக என் மாமனார் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கே வெளியில் அனுப்பிவிட்டார். ஆகவே, இப்போது நடைபெற்ற முடிவு ஏற்பாடு அவனுக்காவது அவன் அன்னை தமக்கைக்காவது தெரியாது. இத்தனை விரைவில் இவ்வளவு திறமாகவும் ஒழுங்காகவும் இதனை முடிக்கும்படி ஒழுங்கு செய்து என் தலைவனை என்ன என் மாமனாரின் அறிவு நுட்பமும், அவர் வழியபடியே அப்பாரிசுகனவான் உதவியைக்கொண்டு இதனை ஒருசெயலாக முடிப்பித்த என் தலைவனது நன்முயற்சியும், என் தலைவனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இவ்வருமை பேருதவியைச் சிறிதும் காலந்தாழாமற் செய்த அப்பாரிசுப் பெருமானின் பெருந்தன்மையும் நம்மால் என்றும் பாராட்டற் பாலனவாயிருக்கின்றன. தன் வயிற்றிற் பிறந்த மக்களுக்குக் கொடுத்ததனைத் தாண்டிப் பங்குபெறாய் எனக்கும் என் தலைவனுக்கும் தமது சொத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்த என் மாமனாரின் செயற்கருஞ்செயலுக்கு நாளும் என் தலைவனும் எழுமையெழு பிறப்பும் நன்றிசெலுத்துங் கடமைப்பாடு உடையவர்களாய் இருக்கின்றோம்.

இக்காரியம் முடிந்ததும் நியாயதூரந்தார் இருவரும் பதிவுசெய்வோரும் எங்கள் எல்லாரிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஏகினர்.

இப்பெருங்காரியம் எப்போது முடியும்! எப்போது முடியும்! என்று இதுகாறும் ஆவலோடு உயிர்தாங்கிக்கொண்டிருந்த என் மாமனார், அது முடிவு பெற்றவுடன் மிகுந்த இளைப்புடையவராய்ப் படுக்கைமேற் சாய்ந்துவிட்டார். சிறிது நேரத்திற்கு முன்னெல்லாம் ஒருவாறு மகிழ்ந்திருந்த எங்கட்கு இப்போது ஆற்றொணாத் துயரம் உண்டாயது. எல்லாரும் எப்போதும் வடியும் கண்ணீரோடு என் மாமனாரை உற்றுப்பார்த்த வண்ணமாய் இருந்தனர். அவர் தம் களைப்புத்தீருதற்பொருட்டு அவருக்கு ஏதாயினும் அருந்துதற்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை அப்பரசிகப் பெருமான் குறிப்பிட்டமையால், யான் விரைந்துசென்று பின்கட்டுக் கதவைத் திறந்துகொண்டு சமையலறைக்குச் சென்றேன். அதுவரையில் ஆழ்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த மாமியும் நாத்தனாரும் கதவுதிறந்த ஓசைகேட்டு அப்போதுதான் கண்ணைத்திறந்தார்கள், என்னைப்பார்த்ததும் அவர்கள் மறுபடியும் கண்ணைமூடிக்கொண்டார்கள். யானோ சுக்கு நறுக்கியிட்டுக்காய்ச்சிய பாலிற் சர்க்கரை கலந்து அதனை ஒரு கண்ணாடிக் கிண்ணத்தில் ஊற்றியெடுத்துக்கொண்டு மாமனாரிடம் வந்து, அதனை அவர் வாயிற் பொருந்தவைத்து அதனைப்பருகும்படி வேண்டினேன்; அவர் சிறிது கண்ணைத்திறந்து அப்பாலை மெல்லமெல்லப் பருகினார். பின்னர்ச் சிறிது நேரங்கழித்துக் களைப்புத்தீரப் பெற்றவராகி அப்பரசிக கனவானைப்பார்த்து இக்காரியத்தை இத்துணை விரைவில் ஒழுங்குபெற முடித்ததைப்பற்றி நன்றியறிவு கூறினார். அதன்பின் என்கையைப் பிடித்து அக்கனவானிடத்தும் அவர் தம் மனைவியாரிடத்துங்கொடுத்து "இன்றுமுதல் இக்குழந்தை உங்கள் குழந்தையேயாவள்; இனி இவளுக்கு எவ்வொரு குறைவுமின்றி இவள் விருப்பப்படி நடத்திவைக்க வேண்டுமென்பதனைப் பற்றி உங்களிடத்தும் இவளிடத்தும் முன்னமே பேசியிருக்கிறேன். இனிமேல் யான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் எல்லாரும் எல்லாச்செல்வங்களோடும் ஈரநெஞ்சத்தோடும் இறைவனிடத்தன்போடும் விளங்கி எல்லாவுயிர்க்கும் இன்பத்தையே செய்து இனிது வாழ்வீர்களாக! யான் இன்றிரவு இவ்வுலகவாழ்க்கையைத்துறந்து செல்வேன்" என்று அடங்கிய குரலிற் சொன்னார்.

இங்ஙனம் அவர் கடைசியிற் சொல்லியதைக்கேட்டு நாங்கள் எல்லாரும் துன்பக்கடலில் அமிழ்ந்தினவர்களாய் ஏதும் வாய்பேசக்கூடாமல் கண்ணீர் உதிர்த்துக்கொண்டிருந்தோம். எங்களுடைய துன்பத்தைப் பார்த்து என் மாமனார் தாமும் மிகத்துன்புற்று, "என் செய்யலாம்! பேயோடுபழகினாலும் பின் அதனைப்பிரிந்துபோம்போது ஆற்றமுடியாத் துன்பமே நேரும். நல்லவர்களாகிய உங்களோடு பழகிய காலம் சுருக்கமானதாயிருந்தாலும், எனக்கு அதற்குள் உண்டான அன்பிற்கு அளவில்லை. என் அன்பிற்கினிய கோகிலாவையும் அவள் தலைவனையும் என் உயி

போற் பாராட்டிவந்தேன். அவர்களும் என்னிடத்தில் நிறைந்த அன்போடும் அடக்கத்தோடும் நடந்துகொண்டார்கள். உங்களையும் இவர்களையும் பிரிவது எனக்குப் பெருந்துன்பத்தைத்தந்தாலும், ஈசன் இந்த உலகத்தில் இருக்கும்படி எனக்கு அளந்துபோட்ட நாள் முடிந்துபோயிற்று. என்றைக்கிருந்தாலும் நான் இறக்கவேண்டியதே. ஆதலால் அதற்காக நீங்கள் வருந்திப்பயனில்லை." என்று கூறினார்

இவற்றைக்கேட்டு ஒருவாறு மனம் ஆறுதலடைந்த அப்பாரசிககனவான், "பெரியய்யா, இன்ணைராத்திரிக்கி எங்களைப்பிரிஞ்சுபோறதாச் சொன்னீங்களே! அதென்ன?" என்று கேட்டார்.

என் மாமனார் என்னைப்பார்த்து நேற்றிரவில் தாம் எனக்குச் சொல்லியவைகளையும் தாமும் யானும் நேரேகண்டகாட்சிகளையும் சிறிதும் விடாமல் விரிவாய் எடுத்துச்சொல்லும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டார். அதற்கிணங்கி யான் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் வழுவாமல் எடுத்துக்கூற, அப்பெருமானும் பெருமாட்டியாரும் என் தமையனும் மிகுந்த அச்சத்தோடும் வியப்போடும் முற்றுங்கேட்டார்கள். இவற்றையெல்லாம் அப்பெருமாட்டியாருக்குக்கூற வெண்ணிய என் அவாவும் தீர்ந்தது. இவ்வளவும்முடிய மாலை ஏழுமணியாயிற்று. மாமியும் நாத்தூனும் பின்கட்டில் சமயற்றொழிலில் நின்றமையால் இவ்வறைக்குள் நடந்ததொன்றும் அவர்கட்குத் தெரியாது; இது எனக்கு ஓர் ஆறுதலாயிருந்தது. வெளியே சென்ற என் மைத்துனனும் சில பண்டங்கள் வாங்கிக்கொண்டு அப்போதுதான் உள்ளே வந்தான். என்மாமனார் பின் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவராய் அப்பாரசிகரிருவரையும் பார்த்து, "நாளை எனது சவச்சடங்குக்குத் தாங்கள் வரவேண்டாம். உயிர்போன பின் இந்த உடம்பின் பொருட்டுத் தாங்கள் வந்து வருந்தலாகாது. மேலும், எங்கள் பார்ப்பாரச்சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் நாளைக்குப்பெருங் கூட்டமாய் இங்கே வந்திருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மட்டுமரியாதையாவது, தங்களைப்போலும் நல்லோர்களிடம் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறையாவது சிறிதுந்தெரியாது. தங்களைக்கண்டால் அவரவர்க்குத் தோன்றியவாறு தலைக்குத்தலை பேசுவார்கள். இங்கே நடக்குஞ் செய்திகளையும், இனிமேல் நடக்கவேண்டுவனவற்றையும்பற்றிச் சுப்பிரமணியன் அடிக்கடி உங்களிடம் வந்து தெரிவிப்பான். எனக்கு மிகுந்த அயர்ச்சியாய் இருக்கின்றது. ஐயா என்னை முத்தமிட்டு விடைகொடுங்கள்! அம்மா, உங்கள் கையை நான் முத்தம்வைத்துக்கொள்கின்றேன்." என்று அவர்களிருவரிடத்தும் அன்போடு கூறினார். அப்பாரசிககனவானும் அம்மையாரும் தாங்காத் துயரத்தினராய் மாமனாரை முத்தம் வைத்துக்கொண்டு பிரியமனமின்றியிருந்தும் இறக்குந்தறுவாயில் உள்ள

அவருக்கு இனி வருத்தந்தராலாகாதென்று குறிப்பித்துக்கொண்டு, அவர் காலை அவ்விருவருந்தொட்டு வணங்கியபின், மெதுவாக அவ்வறையை விட்டு வெளியேபோவாராயினர். என் மாமனார் செய்த சைகைப்படியானும் என் தமையனும் அவர்களோடு தெருவாயில்வரையிற்சென்றோம். அவ்வன்னையார் என்னைத் தமது கையில் அணைத்துக்கொண்டே நடந்தார். அப்பெருமான் என் தமையனை அணைத்துக்கொண்டு சென்றார். வாயிலண்டை வந்ததும் எங்களிருவர்க்கும் நிரம்பவும் உருக்கமான குரலில் ஆறுதல் மொழிகள் சொல்லிவிட்டு, "இன்னுஞ்சிலநாட்களில் நாமெல்லாம் ஓரிடத்தில் ஒன்றாயிருப்போம், கவலைவேண்டாம். இன்று இரவு முழுதும் பெரிய ஐயாவிடம் நீங்களிருவரும் கவனமாயிருங்கள்!" என்று அவ்வம்மையார் சொல்ல அதற்கிணங்கி அவர் கணவருஞ்சொன்னார். அதன்பின் நாளை மாலையில் தம்மை வந்து சந்திக்கும்படி அக்கனவான் என் தமையனுக்குந்தெரிவித்து வண்டியிலேறினார். அம்மையாரும் எனக்குப் பின்னும் ஆறுதல் சொல்லி வண்டியிலேறிக்கொண்டார். இனியெப்போது ஒருவரையொருவர் காண்குவமோஎன்னும் துயரநினைவால் வண்டி எங்கள் கண்ணுக்கெட்டாமல் மறையும் வரையில் நாங்கள் அவர்களையும் அவர்கள் எங்களையுமாகச் சிறிதுநோக்கிநின்று அப்பால் உட்புகுந்தோம். உடனே என் தமையனை மாமனாரிடம் வைத்துவிட்டு, எனது மாலைக்கடனை முடித்துவந்து, நாளைக்குக்கடிதம்எழுத நேராதோ என்னும் அச்சத்தால் இதனை அப்போதே எழுதி என் தமையன் வாயிலாகத் தபாலுக்கு அனுப்பினேன். இனி நடப்பனவற்றைப் பிறகு எழுதுகிறேன். இன்று நிகழ்ந்தவைகளால் என் உள்ளம் மிகக்கலங்கியிருக்கின்றது. என் அமுதனையீர், உமது துணையையே நம்பி இவ்வுயிரைத்தாங்குகின்றேன்.

கடிதம். ௧௦.

என் மனத்திற்கினிய மாண்புடையீர்,—சென்ற ஒரு திங்களாகத் தங்களுக்குக் கடிதம் எழுதக்கூடாது போனமைபற்றி ஏக்கம் அடைந்தவனாய் இருக்கின்றேன். இதற்கிடையில் தங்களிடமிருந்துவந்த இரண்டு கடிதங்களும் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியையும் பேராறுதலையுந்தந்தன. அக்கடிதங்களில் தாங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஒருசெய்தி என் உள்ளத்திற்கலக்கத்தை விளைவிக்கின்றது. தங்களுக்குச் சேதுராமன் என்னும் ஒரு பார்ப்பன இளைஞனின் நேசம் கிடைத்திருப்பதாகவும், அவன் தங்களிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவனாய் நடத்தலின் தாங்களும் அவன்மேல் மிக அன்புவைத்து ஒழுகுவதாகவும், அவன் நம்மிருவர்நேசத்தையும் அறிந்து களிப்பதோடு நமக்குவேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்யவிரும்புவதாகவும் எழுதியிருக்கிறீர்கள். தாங்கள் அறிவிற்சிறந்தவர்களாய் இருந்தாலும் தங்களுக்கு இயற்கையாகவுள்ள நல்லதன்மையால், அன்புடையார்போலநடக்கும் எவரையும் தாங்கள் எளிதில் நம்பிநடத்தலை நான் சிறுபருவமுதற்கொண்டே உன்னிப்பாய்ப் பார்த்துவந்திருக்கிறேன். எனக்கு இது சிறிது துன்பத்தைத் தருகின்றது. மேலும் தங்கள் நண்பன் பார்ப்பனசாதிக்குரியவன் என்றதைக்கேட்டதுமுதல் என்மனம் ஐயுறவுடையதாய் இருக்கின்றது. நானும் பார்ப்பனச்சாதியிற் பிறந்தவனேயாயினும், பார்ப்பனரோடும் பழகிப்பார்த்ததில் அவர்கள் பெரும்பாலும் தங்காரியத்திலேயே கருத்துடையவர்களென்றும், பிறரது நன்மையைச் சிறிதாயினும் எண்ணிப்பாராதவர்களென்றும், தங்காரியம் முடிப்பதற்கு யாவுஞ்செய்யத் துணிவார்களென்றும் அறிந்திருக்கின்றேன். அதனால், அவர்கள் சொல்லிலாயினும் செயலிலாயினும் எனக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கை உண்டாகக்கூடவில்லை. அவர்களிற்சிலர் நல்லவராகவும் இருக்கலாம். தங்கள் நண்பர் நல்லவராயிருக்கவுங்கூடும். என்றாலும், தங்களை எச்சரித்துவைக்கவேண்டுவது எனது கடமையென்றெண்ணி இதனைக் குறிப்பிட்டேன். யானெழுதியது தவறாயின் என்னை மன்னிக்கும்படி தங்களைப் பலகாலும் வணங்கிக்கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். எல்லாம் உணர்ந்த தங்களுக்குப் பேதையேன் எழுதவேண்டுவது என் உண்டு!

எம்மவர் சுயகாரியப்பிரியர் என்பதற்குச் சென்ற ஒருமாதமாக இங்கு நடந்துவருபவைகளே போதியசான்றாகும். அருமையிற் சிறந்த என் மாமனார் உயிர்துறந்த மறுநாட்காலையிலேயே என் பெற்றோரும் அருமைத்தங்கை தனலட்சுமியும் இங்கு வந்து இருபதுநாள் வரையில் இருந்து பத்துநாட்களுக்குமுன் தான் வீட்டுக்குத்திரும்பிச்சென்றார்கள். அவர்கள் இங்கேயிருந்தது ஒருவகையில் ஆறுதலாயும் மற்றொருவகையில் வருத்தமாயும் எனக்குத்தோன்றிற்று. அவர்கள் இங்கேயிருந்தவரையில்

மாமியாரும் நாத்தனாரும் என்னைத் துன்புறுத்துவதற்கு இடமில்லா திருந்தது. ஆனாலும், என்னைப்பெற்ற அன்னை எப்போதும்போல என்னிடத்தில் தாராளமான அன்போடு நடந்துகொள்ளாமையும், என் தந்தையார் என்னோடு பேசும்போதெல்லாம் முகக்கடுகடுப்போடு சுருக்கமாய்ப் பேசினமையும், என் தங்கையாவது தமையனாவது என்னோடு தனித்துப் பேசுதற்கு என்பெற்றோர்கள் இடந்தராத வன்மையும் என்னெஞ்சத்தைப் புண் ஆக்கின. தங்கள் கொண்டாட்டங்களுக்கு எங்கள் சாதிப் பெண்பாலரெல்லாம் என்னைப் பராமுகமாய் நடத்திச் செல்லும்படி மாமியும் நாத்தனாரும் எத்தனையோ அவர்களுக்குச் சொல்லிவந்ததும் அப்புண்ணிற் கோல் நுழைத்தாற்போலாயிற்று. அப்பாரசீக குடும்பத்தாராவது இடைக்கிடையே இங்கு வந்திருந்தால் அஃதெனக்கோர் ஆறுதலாக இருந்திருக்கும். அவர்கள் வருவதற்கும் வழியில்லாமற்போயிற்று. அவர்களின் வருகையினாலேயே என் மாமனார் இறக்கலானார் என்னும் பழிச்சொல்லை மாமியும் நாத்தனாரும் வருவார்போவாரெல்லாரிடத்தும் ஒரு பாடமாய்ச் சொல்லிவந்தனர். நுண்ணறிவிற்சிறந்த அப்பாரசிகப்பெருமானும் பெருமாட்டியும் இவ்வாறு பழிச்சொற்பரவுமென்பது முன் உணர்ந்தே இங்கு வராமல் நின்றுபோனார்களென்று, அவ்வம்மையார் இடைக்கிடையே என் தமையன்வாயிலாக எழுதிவிடுத்த அன்பான துண்டுக்கடிதங்களாற் றெரிந்துகொண்டேன். என் தமையன் என்னைத் தனியே சந்தித்துப்பேச இடம் பெறாமையால், இத்துண்டுக்கடிதங்களையும் தாங்கள் எழுதிய அன்பான கடிதங்களையும் என்கையிற்சேர்ப்பிக்கவும், என்னுடைய கடிதங்களை என் தமையன்கையிற் சேர்ப்பிக்கவும் என்னருமைத்தங்கை நேரம்பார்த்து மிகவுந்திறமையோடு பேருதவிபுரிந்துவந்தாள். என்பெற்றோருந்தங்கையுந் தமதில்லத்திற்கு ஏகிச் சற்றேறக்குறையப் பத்துநாட்கள் ஆயின. இப்போது என் தமையன்மாத்திரம் என்னை அடிக்கடி வந்து பார்த்துப்போகிறார். என்பெற்றோர்களோடு எங்கள் இல்லத்திற்கு யான் போகவிரும்பியும், அவர்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோக இசையாமற்சென்றதைப்பற்றி என் உள்ளம் வெதும்பியது. அதுபோகச், சென்ற பத்துநாட்களாய் எனக்குப் புதியதொரு துன்பம் முளைத்திருக்கின்றது. என் மைத்துனன் ஐந்தாறுநாட்களாய் என்னிடம் மிகவும் அன்பாக நடந்துவருகிறான். மாமியும் நாத்தனாருங்கூட என்னிடம் அன்புகாட்டுகின்றதுபோற்காணப்படுகின்றனர்.

ஏழெட்டுநாட்களுக்குமுன் என் மைத்துனன் தனியே என்னிடம் வந்து "கோகிலா, ஏதொன்றும் நீ என்னிடம் திறப்பாகச்சொல்லுகிறாயில்லையே, நீ ஏன் இவ்வளவு மௌனமாக இருக்கவேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

"உன்னிடம் யான் எதைத்திறப்பாகச்சொல்லவில்லை? பேசவேண்டியதொன்றும் இல்லாமையால் கலவியிலேயே எனது காலத்தைக் கழித்துவருகின்றேன்" என்று அவனுக்கு மறுமொழி புகன்றேன்.

"நல்லது, என்தந்தையார் லட்ச ரூபாய்க்குச் சொத்து உடையவரா யிற்றே. எனக்கு இருபதினாயிரந்தானே எழுதிவைத்திருக்கிறார்? மற்ற எண்பதினாயிரமும் எங்கே?" என்று வினவினான்.

இவன் அத்தனை நுணணறிவு இல்லாதவனாகையால் இவனைத் தட்டிக்கொடுத்து இவன் வாயினாலேயே இவன் எவ்வளவு தெரிந்திருக்கிறானென்பதை உணர, "நீ மிகுந்த திறமையுடையவனாகையால் நீயே யெல்லாந்தெரிந்திருப்பாய் என்று எண்ணினேன். ஆனால், உனக்கொன்றுந் தெரியாதா?" என்றுகேட்டேன்.

"ஓ! எனக்கெல்லாந்தெரியும். உனக்கு நாற்பதினாயிரரூபாயும் உன் தமையனுக்கு நாற்பதினாயிரரூபாயும் என் தகப்பனார் எழுதிவைத்திருக்கிறார் அல்லவா?" என்றான்.

"நீ இவற்றை எப்படி அறிந்தாய்?" என்று வினவினேன்.

"என்பங்குக்கு இருபதினாயிரம் எழுதிவைத்திருக்கிற பத்திரத்தை எடுத்துப்படித்துக்காட்டும்படி என் தாயும் தமக்கையும் கேட்டார்கள். அப்படியே நான்படிக்கப் பிறகு மற்ற எண்பதினாயிரத்தைப்பற்றி என்னை விவரங்கேட்டார்கள். எனக்குத் தெரியாதென்றுசொல்லவே, அவர்களிருவரும் யோசித்துப் பத்திரம் பதிவுசெய்தவரைக்கேட்டால் தெரியுமென்று எனக்கு உளவுசொன்னார்கள். வழிதெரிந்தபின் அந்த ரகசியத்தைக் கண்டுபிடிப்பது எனக்கொருபெரிதா?" என்று தன்னைவியந்து கூறினான்.

"இவ்வளவு திறமையுடையவனுக்கு நான் சொல்லவேண்டியது வேறென்ன இருக்கின்றது? அதிருக்கட்டும். உன் தாய்தமக்கையார் வேறென்ன சொன்னார்கள்?" என்றுகேட்டேன்.

"கோகிலம் நம்ம ஆத்துக்கு வந்தவளானதால அவளுக்கு அவ்வளவு தொகைகொடுக்க வேண்டியதுதான்; அவள் தமையன் நம்ம இனத்தாரில பி. ஏ பரீட்சை தேறினவனானதால் அவனுக்கும் அவ்வளவு தொகை கொடுக்கவேண்டியதுதான். என்று சொன்னார்கள்." என்றான்.

இவன் சொல்லிய இது சிறிதும் நம்பத்தக்கதன்று. இவன்றாய் தமக்கையரின் குணப்பாங்கு நான் செவ்வையாக அறிந்திருப்பதனால், அவ்வளவு பெருந்தொகையை எங்களிருவர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்ததைப் பற்றி அவர்கள் வயிறெரிந்து வைதிருப்பார்களேயல்லாமல் இவன் சொல்லியபடி மகிழ்ந்துபேசி இரார்கள் என்பது திண்ணம். உண்மை அவ்வாறிருக்க, இவன் இப்போது இசைந்துபேசியதைப்பார்த்தால் இவனும் இவன்றாய்தமக்கையரும் என்கையிலிருக்கும் பொருளைப்பிடுங்க ஏதோ

சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறார்களென்பது தெரிகின்றது, ஆதலாற் பின்னும் இவனை ஆராய்ந்துபார்க்கலாமென்றெண்ணி, "நல்லது, இனி ஆகவேண்டுவது என்ன?" என்று கேட்டேன்.

"நீ இந்த வீட்டுக்கு முதல் மருமகளாதலால் இங்கே எல்லாவற்றிற்கும் நீதான் தலைமையாக இருந்து எல்லாவற்றையும் நடத்திவைக்க வேண்டும். என் தாய் தமக்கையர்கள் அறிவில்லாதவர்களாகையால், அப்பா இருந்தபோது ஏதோ உன்னைக் கொடுமையாய் நடத்திவிட்டார்கள். நடந்துபோன தவறுகளையெல்லாம் நீ பாராட்டக்கூடாது. அப்பா இறந்துபோனபிறகு அவர்கள் மனந்திருந்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உன்னிடத்தில் கொடுமையாக நடந்துகொண்டதைப்பற்றி இப்போது மனத்தவருத்தப்படுகிறார்கள்." என்றான்.

இவன் இப்படிப்பேசுவதெல்லாம் என்கையிற் பணமிருப்பதனுலேயென்று தெரியவுணரலானேன். 'ஈட்டி எட்டினமட்டுந் தத்தும் பணம் பாதாளமட்டுந் தத்தும்' என்றபழமொழி உண்மையாகவே இருக்கின்றது. பணம் இருந்தால் எல்லா வல்லமையும் உண்டு; பணமில்லாதவர்கள் பிணமென்றே உணரப்பெற்றேன். பணத்தின் பொருட்டு இங்குள்ளவர்கள் எனக்குத் தீங்கு செய்யாமல் நடப்பதுபோற் காட்டுவார்களாயினும், உள்ளுக்குள் அப்பணத்தைப்பறிக்க வேறு என்னென்ன சூழ்ச்சி செய்வார்களோவென்றஞ்சினேன். பொருளை இழந்துபோவது பற்றி யான் வருத்தப்படவில்லை. வரும்போது பொருளைக்கொண்டுவந்தோமா? போம்போது அதனைக் கொண்டுசெல்லப் போகிறோமா? "காதற்ற ஊசியும் வாராது காணுங்கடைவழிக்கே" என்பது முற்றுமுணர்ந்த மேலோர் திருவாக்கன்றோ? ஆனாலும், இவ்வளவுபெரும் பொருளை இவர்கள் கையில்வைத்திருந்தால் நல்வழியில் அதனைப் பயன்படுத்தாமையோடு தீயவழியிலும் தாராளமாய்ச்செலவிட்டுப் பழிபாவங்களைத் தேடிக்கொள்வார்களென்பதைச் செவ்வையாக உணர்ந்தன்றோ என்னருமைமிக்க மாமனார் அதில் ஒரு பெரும்பாகத்தை எனக்கு எழுதி வைத்தார்? ஆகையால், அதனை என்னால் இயன்றமட்டும் பாதுகாத்து, அவரால் அறிவிக்கப்பட்ட நல்வழிகள் பலவற்றிலும் அதனைப் பயன்படுத்துதலன்றோ எனது பெருங்கடமை? என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அன்றைக்கு என் மைத்துனனும் அவ்வளவோடு அப்பேச்சை விட்டுவிட்டான். அடுத்தநாள் என்னுடன் பேசுகையில் பின் வருமாறு சொல்லலானான்.

"கோகிலா, அப்பா இருந்தபோது ஆங்கிலமாவது தமிழாவது நன்றாய்ப்படியாமற்போனேன். எந்த அலுவலிலும் போய் அமரப்போதுமான படிப்பில்லை. குடும்பபாரமோ இப்போது என் தலையிற்பொறுத்திருக்கின்றது. நமது வீட்டுச்செலவுக்குத் தக்க வரத்து இல்லை. ஏதேனும்

ஒரு பெருவியாபாரமாவது செய்யலாமா என்றெண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றேன், உனதுகருத்தென்ன?"

"அப்படியானால், படித்தவர்களெல்லாரும் உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டும்; படிப்பில்லாதவர்கள் மாத்திரம்வியாபாரம் முதலான மற்றத்தொழில்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்பதுதான் உன்கருத்தோ?" என்றுகேட்டேன்.

"ஆமா, சொக்காத்தலைப்பாவோடு வெள்ளைவேட்டி உடுத்திக்கொண்டுபோய் உத்தியோகம்பார்த்துப் பணஞ்சம்பாதிப்பதுதான் படிப்பிற்கு அழகு. வியாபாரம் பண்ணுவதற்குப்படிப்புஏன்?" என்றான்.

"அப்படியானால் உத்தியோகத்தாற் பணஞ்சம்பாதிப்பவர்களுக்கும், வியாபாரத்தாற் பணஞ்சம்பாதிப்பவர்களுக்கும் வேறுபாடியாது" என்று வினவினேன்.

"உத்தியோகஞ்செய்வோருக்குப் பெருமைஉண்டு, எல்லாரும் அவரைக்கண்டு அச்சத்தோடுநடப்பார்கள். வியாபாரிகளுக்கு அவ்வளவுபெருமையும் மதிப்புமில்லை." என்றான்.

"நல்லது. உத்தியோகம்பார்ப்பவருக்கு அவ்வளவு பெருமையும் மதிப்பும் வருவது அவரைப்பற்றியா அவரது உத்தியோகத்தைப்பற்றியா?" என்று கேட்டேன்.

"அவருடைய உத்தியோகத்திற்காகத்தான் பெருமையும் மதிப்பும்." என்றான்.

"அப்படியானால் அவருக்காக எதுபெருமையும் எதுமதிப்பும் இல்லையென்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ? உத்தியோகத்தால் வரும் உயர்வும் மதிப்பும் அவ்வுத்தியோகத்திற்கு உரியனவாய்ப்போகின்றனவே யல்லாமல், அதனைத்தாங்கினவர்க்கு எதும்இல்லையே. தனக்குச் சொந்தமல்லாத ஒன்றைக்குறித்துத் தான் பெருமைபாராட்டுவது எவ்வளவ்பேதைமை! கூத்துமேடைமேல் அரசவேஷம்பூண்டு ஆடுவோன் தன்னையே ஓர்அரசனாய்ப்பாவித்து மகிழ்ந்தால், அஃது எவ்வளவு நகைப்புக்கிடமாய் இருக்கும்! அதுபோலவே, அரசனுடைய அதிகாரத்தைத்தாங்குவோர் அவ்வதிகாரத்திற்குரியபெருமையைத் தமதாக நினைத்து மனப்பால்குடித்தல் எவ்வளவுஅறியாமையாய் இருக்கின்றது! கற்றதற்குப்பயன் அறிவா, அறியாமையா? கற்றும்அறிவில்லாத உத்தியோகஸ்தரைக்காட்டிலும், வீண் பெருமைபாராட்டாத கல்லாதவரே சிறந்தவரன்றோ?" என்று கூறினேன். இச்சொற்களைக்கேட்டு இவற்றிற்கு விடைசொல்லத்தெரியாதவனாய் அவன் சிறிதுநேரம் வெட்கமுற்றுத்தலைகுனிந்திருந்து பிறகு, "நல்லது, கோகிலா, நீ சொன்னவையெல்லாம் சரி. பதவிகளால்வரும்பெருமை தன்னைச்சேராதென்றால், ஒருவன் தனக்குச்சொந்தமானபெருமையைத் தேடிக்கொள்வதற்கு வேறுவழிதான் எப்படி?" என்றுகேட்டான்.

"நீயே நன்றாய் நினைத்துப்பார்த்து, உன்னறிவிற்பட்டதை எனக்குச்சொல், அதன்மேல் என்னறிவிற்குப்பட்டதை நான் சொல்லுகிறேன்." என்றேன்.

"பொருள்நிறையஇருந்தால் எல்லாப்பெருமையும் ஒருவனுக்குத் தானேவரும் என்று எனக்குப்படுகின்றது." என்று சற்று ஐயுறவோடு கூறினான்.

"உத்தியோகத்தால் வரும் உயர்வு உத்தியோகத்தோடு போய்விடுதல்போல, பணத்தால்வரும் நன்மதிப்பும் பணத்தோடுபோய்விடுமன்றோ? செல்வராயிருந்தகாலத்து நன்குமதிப்போடு வாழ்ந்தவர்கள், அச்செல்வங்கெட்டு வறியராய்ப்போனபின் எல்லாராலும் அவமதிப்பாய் நடத்தப்படுதலை நீ பார்த்ததில்லையா?" என்றேன்.

"ஆமாம், பலரைப்பார்த்திருக்கிறேன், உன்தாயைப்பெற்ற பாட்டனும் பாட்டியுங்கூடச் செல்வமுடையவர்களாயிருந்தபோது எவ்வளவோ பெருமையோடு வாழ்ந்தார்களாம்; அவர்கள் தரித்திரராய்ப்போனபிறகு எவ்வளவோ மதிப்புக்குறைச்சலுடன் நம்மவர்களால் நடத்தப்பட்டார்களாம். அதனால், அவர்கள் நம்மவர்கண்களுக்குத் தென்படாமல் நீயும்நானும் சிறு பிள்ளைகளாயிருந்தபோதே எங்கேயோ போய்விட்டார்களாம்; உன் தாயோடு கூடப்பிறந்த உன்சித்தி சொல்லுக்கடங்காப் பேரழகுடையவளாம்; அந்த அம்மாளுக்குக்கல்யாணமே ஆகவில்லையாம்; அந்த அம்மாளும் அவள் தம்பி ஒருவனும் அவர்கள் பெற்றோருமெல்லாம் போனஇடம் இன்னும் தெரியவில்லை. காலஞ்சென்ற என் அப்பா அவர்களைத் தேடிக் கொண்டுவரப் பலமுறை முயற்சிசெய்தும் பயன்படவில்லை. இவ்வளவும் தரித்திரத்தால்வந்த மதிப்புக்குறைச்சல்தான்." என்று அவன் கூறுகையில், என் எண்ணமெல்லாம் என்சிற்றன்னைமேலும் பாட்டன்பாட்டிமேலும் என் தாய்மாமன்மேலும் செல்லலாயின. இறந்துபோன என் மாமனும் மறைந்துபோன இந்நால்வரையும்பற்றிச் சிற்சிலமுறை என்னிடம் தெரிவித்ததுண்டு. மறைந்துபோன இவர்களைப்பற்றியே யான் தொடர்பாக நினைக்கலானமையால், மேலும்பேச மனமில்லாமலிருந்தேன். அன்றைக்கு அவனோடு என்மைத்துனனும் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான். வறுமையால் துன்புற்று எங்கேயோபோய்விட்ட என் சிற்றன்னைமுதலான நால்வரையும்பற்றி அன்றுமுதல் நிரம்பக்கவலையடையலானேன். என்கண்ணனையீர், தாங்கள் சிறுபருவமுதல் இத்தகைய துன்பங்களை அறியாமலிருப்பதுபற்றிச் சிறிதுபொறாமையடையலானேன். இப்போதுதான் என்றாற் சிலதுன்பங்களை அடைந்தீர்கள்! யானோ என் இளந்தைப் பருவமுதல் கவலைக்குந்துன்பத்திற்கும் அவமதிப்புக்கும் ஆளாயிருந்து புழுங்கிவருகின்றேன். இவ்வளவு தீமைக்குங் காரணம் என்னென்றாற் பழவினையேயென்று பலருஞ்சொல்லுவார்கள்.

ஆனால், எனக்கது பொருத்தமாகத்தோன்றவில்லை. பழவினைக்குக் கண்ணுங்காலுங்கையுமா இருக்கின்றன? அது தானே எதனையும் அறிந்து செய்யத்தக்க அறிவுடையதா? அப்படி ஏதும் இருப்பதாகததெரியவில்லையே. ஏதோ மேற்பிறவியிற் பழகியபழக்கங்களால் இப்பிறவியிலும் நாம் அப்பழக்கத்துக்குத்தக்கபடி நடக்கிறோம் என்பதைமாத்திரம நான் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், இப்பிறவியில் நாம் அடையும் துன்பங்கள் பெரும்பாலனவற்றிற்கு நாமும் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களும் செய்துவரும் புதுவினையே உண்மையான காரணமென்று ஆழ்ந்துஆராய்ந்து பார்க்குந்தோறும் யான் அறிகின்றேன். பெரும்பாலும் ஆண்மக்களாயிருப்பவர்கள் தாமே எல்லாநன்மையையும் அடையவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தினாலே பெண்மக்களைப் பலவகையான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உள்ளாக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தக்கட்டுபாடுகளெல்லாம் தமது நலத்தையே கருதிச்செய்தமையால், கடைசியாக இவைகளே அவர்களையும் அவர்களைச்சார்ந்த பெண்மக்களையும் பெருந்துன்பத்தில் அமிழ்த்திவிடுகின்றன. ஒருவர் தமது நன்மையையேகருதும்போது, பிறருக்கு அதனால் உண்டாகும் துன்பம் அவருக்குத்தோன்றாமற் போகின்றது. தம்மைவிட்டுப் பிறரைநினைக்க மாட்டாமையின் அதனால் அவருக்கு விரிந்தநோக்கமும் விரிந்தஅறிவும் இல்லாமற் போகின்றன. இவையிரண்டும் இல்லாதவர் தாம்செய்யும் ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும் வழுவிப் பிழைபடுதலின், யானை மண்ணைவாரித் தன்றலையில்இட்டுக்கொள்வதுபோல, அவர்கள் தாமாகவேதமக்குப் பேரிடரை வருவித்துக்கொள்கின்றனர். மற்றக் குடிமக்களெல்லாம் நல்வழியில் நடக்கும்பொருட்டுத் தாமே முன்நடந்து காட்டவேண்டியவர்களான எங்கள் பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் செய்துவைத்திருக்குங் கட்டுப்பாடுகளைப்பாருங்கள்!

பெண்பிள்ளைகள் மங்கைப்பருவம் அடைதற்கு முன்னமே அவர்களை மணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிச்செய்யாதவர்களைத் தஞ்சாதிக்குப் புறம்பாக்கவேண்டுமென்றும் ஒரு கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டார்கள். இந்தப் பொருந்தாக்கட்டுப்பாட்டை முற்பிறவியிற்செய்த பழவினையா உண்டாக்கிற்று? இல்லையே, பெண்மக்களிடத்தில் தாம்வைத்த நம்பிக்கைக்குறைச்சலினாலன்றோ இவர்கள் தாமாகவே இந்தக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தினர்? தாம்செய்த இப்புதுவினையால் ஐயோ! இவர்கள் எவ்வளவு துன்பத்தை உழக்கின்றார்கள்! தம்மை நம்பின பேதைப்பெண்மக்களையும் எவ்வளவு பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாக்கி வருகின்றார்கள்! உலகஇயற்கையில் உள்ள எந்தஉயிர்களிலாயினும் இத்தகைய கட்டுப்பாடு காணப்படுகின்றதா? ஆடுமாடு மான்மரை மயில் குயில் முதலான தாழ்ந்த உயிர்களுங்கூடத் தத்தம்பருவம் அடைந்தபின்னன்றோ தம்மிற்கூடிக்களிக்கின்றன? மாஞ்செடி கொடிகளும் இலை

விலையைத் தழைத்துப் பூத்தபின்னல்லவா அழகிய வண்டினங்கள் இன்னிசை யிழற்றிக்கொண்டு அவற்றை அணுகுகின்றன? இன்னும் உலகின்கண் உள்ள மக்கட்பிறப்பினரில் ஒரு மிகச்சிறு பகுதியாய் உள்ள எம்பார்ப்பன இனத்தவரை ஒழித்து, வேறெந்த மக்கட் பகுப்பினரிலாயினும் இதனை யொத்த பொல்லாத கட்டுப்பாடு காணப்படுகின்றதா? இல்லையே. இவன் தனக்கு ஏற்றவன் இவன் தனக்கு ஏலாதவன் என்று சிறிதும் பகுத்தறியத் தெரியாத இளம் பெண்மகளை—உலக வாழ்க்கையில் தான் செய்யவேண்டிய அரும் பெருங்கடமைகளையும், அவற்றைத் தான் ஏற்று நடத்துங்கால் தனக்கு உற்றதுணையாவான் இவனே யென்பதனையும் இனைத்தனையும் அறிய மாட்டாத ஒரு பேதைப் பெண்மகளை, அதன் றாய்தந்தையரும் சுற்றத்தவரும் தமது புல்லிய நன்மையையே நாடி அம்மகவுக்கு எவ்வகையிலும் ஒவ்வாத ஒருவன் காலிற் கட்டிவிடும் எம்மவர் பொல்லாங்கை என்னென்றுரைப்பேன்! என் பெருமானே, இப்பொல்லாங்கின் பொருட்டாகவன்றோ எல்லா இரக்கமும் உடைய நம் இறைவன் அவர்களைக் கடுமையாகத் தண்டித்து வருகின்றான்! 'ஐயோ! நங்குழந்தை மங்கைப் பருவம் அடையுநாள் இன்றோ நாளையோவென்று நெருங்குகின்றதே! என்செய்வோம்! மணமகன் கிடைக்கவில்லையே! நமது முடை தெரிந்து நங் குழந்தையைக் கேட்கவரும் சிற்சிலருங்கூடப் பதினாயிரம் ரூபா சீதனங் கிடைக்குமா? இருபதினாயிரம் ரூபா கிடைக்குமா என்று நெஞ்சில் ஈரமில்லாமற் கேட்கின்றார்களே! கேட்ட பொருளைக் கொடுத்துவிடலாமென்றால் நமது பிழைப்பிற்கே அவ்வளவு பொருள் இல்லையே! கடன் வாங்கிக் கொடுக்கலாமென்றால் நம்மை நம்பி அத்தனை பெரிய தொகை எவர் நமக்குக் கொடுப்பார்கள்?' என்று ஏங்கி ஏங்கி மனம் நையும் தாய் தந்தையர் எத்தனை பெயர்! தமக்காகத் தாய்தந்தையர் படும் மனத்துயரைக் கண்டு உள்ளந்தாங்காமல் வெந்து தமது உயிரையும் வெறுத்து உயிர் துறந்த கன்னிப்பெண்கள் எத்தனைபெயர்! அல்லது, தம் கையிலிருந்த பொருளையெல்லாம் தாம் பெற்ற பெண்களுக்கு இங்ஙனஞ் சீதனமாகக் கொடுத்துவிட்டுத், தள்ளாத முதுமைக்காலத்தில் வறுமை கொண்டு பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து மாளும் பெற்றோர்கள் எத்தனைபெயர்! மேலும், எங்களவர்களிற் பல அலுவல்களில் அமர்ந்திருப்பவர்களெல்லாம் தாம் மணஞ் செய்துகொள்ளா திருந்தபோதும், மணஞ்செய்தும் பெண்மக்களைப் பெறாதமுன்னும் முறைதவறாமல் கூடியவரையில் ஈரநெஞ்சம் உடையவர்களாய் நடக்கின்றார்களெனவும், ஆனாற் பெண்மகளைப் பெற்றவுடனே சீதனங்கொடுக்கவேண்டுவதை எண்ணிப் பலரை வருத்திக் கைக்கூலி வாங்கத் துவங்குகின்றார்களெனவும், தாம் கைக்கூலி வாங்குவது மேலுள்ளார்க்குத் தெரிந்தால் தமது அலுவலை இழந்தும் சிறையில் அடைபட்டும் பெரிது துன்புறுகின்றார்களெனவும் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டு

பொருந்தியிருக்கின்றேன். இவைகளை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்குங்கால், எங்களவர் தமது குலத்தையே கருதிச்செய்த பொருந்தாக்கட்டுப்பாடுகளும பொருள்மேல் வைத்த பொல்லாத பற்றுதலும் அல்லவோ இவ்வளவு துன்பங்களுக்கும் பிறப்பிடமாய் இருக்கின்றன! இவைகளெல்லாம் இவர்கள் தாமாகவே செய்த புதுவினையால் வந்தனவேயல்லாமல், பழவினைப் பயன் என்று சொல்வதற்கு இடமில்லையே! என் மனத்திலுள்ள வருத்தத்தால் இவைகளையெல்லாம் தங்கட்கு வீணே விரித்தெழுதலானேன். என் ஆருயிர்ப் பெருமானே, மூடிவேகும் ஒரு கலத்தில் அதன் மூடியைத் திறந்தஅளவானே அதன் உள்ளிருந்த வெப்பம் ஆறுவது போல, என் அகத்தேயுள்ள புழுக்கத்தைத் தங்களிடம் தெரிவித்துக் கொண்டால் எனக்கு ஆறுதல் உண்டாகின்றது. ஆதலால், எளியேனைத் தாங்கள் மன்னித்தல் வேண்டும். ஆ! இப்போது இவ்வீட்டுவாயிலில் ஏதோ ஒரு வண்டிவந்து நிற்கும் ஓசை கேட்கின்றது. ஓ! யாரோ யாரிருக்கும் மேன்மத்தைமேல் மெல்ல நடந்துவருவதுபோற் கேட்கின்றது! மிச்சமும் பின்னர் எழுதுகின்றேன். என் அன்பார்ந்த முத்தம்.

கடிதம், கக.

என் ஆருயிர்க் குயிராயுஞ் சுகமும் அன்புள்ள பெருமானே, —சென்றப் பிற்பகல் யான் தங்கட்கு எழுதிய கடிதம் கிடைத்திருக்குமென்று நம்புகின்றேன். அக்கடிதத்தை முடிக்குந்தறுவாயில் என்னைக் காணவந்தவர்கள் வேறியாருமல்லர், அந்தப் பாரிசுப்பெருமாட்டியாரேதாம். அவர்களுடன் அவர்களின் சினேகிதர்கள் ஒருவருங்கூட வந்தார்கள். சென்ற ஒரு திங்களாக என்னைக் காணாதிருந்தமையால் மிகுந்த மனம் வருந்தின அந்த அம்மையார் என்னைக் கண்டவுடனே, பெருகிக் காலாநின்றோடின தன் கண்ணீரைத் தேக்கித்தடுக்கவியலாதவராய் அதனைத் தெருபவும் கண்டால் எவ்வளவு ஆற்றாமையோடு அதனைத் துடைத்தார் அன்பாளராகி றோ அதுபோலவே என்னை மார்போடு அணைத்து அணைத்து முத்தம் வைத்துக் கண்ணீர் சிந்தினார்கள். யாதொரு மனப்பொருத்தம் இருக்கக்கூடவில்லை. இங்ஙனம் இருவேமுக்கும் நேர்ந்த ஆற்றாமை சிறிது தணிந்தபின், அவ்வம்மையார்,

“ கண்மணி, சென்ற ஒரு மாதகாலமாய் யான் உன்னைக் காணப்பெறாமையால் உண்டான வருத்தத்தை இப்போது உன்னைக் கண்டு நீக்கப்பெறுகிறேன். இனி உன்னைக் காண எத்தனை நாளாகுமோ என்பதை நினைக்க என் நெஞ்சம் நீராய் உருகிப்போகின்றது! என்செய்வேன்! உங்கள் கையில் அகப்பட்டதாய் இருக்கின்றேன்!” என்று உரைத்தார்கள்.

இந்த வீட்டில் உள்ளவர்களின் பொருட்டுத்தாம் வரக்கூடாதிருந்ததை நினைந்து இங்ஙனஞ் சொல்லுகின்றார்களாக்குமென்று எண்ணினேனாய், “என் அம்மா, இந்த வீட்டில் எனக்கு முன் இருந்த துன்பம் இப்போது இல்லை. என் மாமனார் எனக்கு நாற்பதினாயிரம்போலவே என் தமையனார்க்கு நாற்பதினாயிரமும் எழுதிவைத்திருப்பதை இங்குள்ளவர்கள் சென்ற பத்துநாளாகத் தெரிந்திருக்கின்றார்கள். பெருந்தொகையான பொருள் எங்கள் இருவர் கையிலும் சிக்கிக்கொண்டதைப்பற்றி இவர்கள் உள்ளுக்குள் மிகுந்த வெக்காளம் உடையவர்களாய் இருந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல், என்னை நலப்படுத்தி அப்பொருள் முழுவதையும் என்னிடத்திலின்றும் பிடுங்கிக்கொள்வதற்கு ஏதேதோ சூழ்ச்சிசெய்கிறார்கள். இப்போது எவரேனும் என்னிடம் வந்துபேசினாலும் இவர்கள் முகக்கடுகடுப்புக் காட்டுகிறதில்லை. என் தமையனாரும் என்னிடம் தனியே வந்து நாலைந்து நாளாய்ப் பேசிப்போகிறார்; அதற்கும் இவர்கள் ஒன்றுஞ்

சொல்வதில்லை. இவையெல்லாம் என் தமையனார் தங்களிடம் தெரிவித்திருப்பாரென்று நம்புகின்றேன்—" என்று யான் கூறுகையில், அப்பெருமாட்டியார் "ஆம், ஆம்" என்று தலையசைத்து "எல்லாம் அவர் வந்துசொன்னார்; அதனாலேதான், யானுந் துணிந்து இன்றைக்கு வந்தேன்—" என்று அவர்கள் கூற, "இங்ஙனமே தாங்கள் ஒழிவுள்ளபோதெல்லாம் இங்கே வந்து செல்லலாமே" என்றேன்.

"இல்லை, கண்மணி, நாளை மாலை வண்டியில் நாங்கள் எல்லாரும் பம்பாய்க்குப் போகவேண்டியதாயிருக்கிறது!" என்று வருத்தத்தோடு கூறினார்கள்.

"திடீரென்று இங்ஙனம் புறப்படவேண்டியது ஏன்? அம்மா" என்றேன்.

"என்கணவனார்க்கு ஒரே ஒரு தமையனார் உண்டு. அவர் ஒருபெரிய வியாபாரி. திரண்டபொருள் உடையவர். அவர்க்குப் பிள்ளை இல்லை. அவர் சிலநாட்களாக நோயாய் இருந்தார். உரத்த உடம்புடையவர் ஆகையால் அவர் நோயிலிருந்து நலம் பெற்று எழுந்திருப்பாரென நினைந்தோம். ஆனால், அவரைப்பார்க்கும் வைத்தியர்கள் எல்லாரும் இன்னும் நான்கு நாளில் அவர் இறந்து போவார் என்று உறுதி சொல்லிவிட்டார்களாம். அவர் எங்கள் எல்லாரிடத்தும் மிகுந்த அன்புள்ளவர்; நாங்களும் அவரிடத்தில் அங்ஙனமே மிகுந்த அன்புவைத்திருக்கின்றோம், உடனே புறப்பட்டு வரும்படி இன்றைக் காலையில் தந்திவந்தது. காலைமுதல் ஐயா அவர்கள் இங்கே கொடுக்கல் வாங்கல்களை ஒழுங்குபடுத்தி முடிக்கும் பொருட்டு வெளியேபோயிருக்கிறார்கள். வெளியே போகும்போது, உன்னிடம் எல்லாஞ் சொல்லிவிட்டுவருமபடி எனக்குக் கற்பித்துப்போனார்கள். நாளைக் கட்டாயம் நாங்கள் புறப்பட வேண்டியது தான்." என்றார்கள்.

"அம்மா, அப்படியானால் நீங்கள் எல்லாரும் திரும்பிஇந்த ஊர்க்கு வருவது எப்போது?" என்று கவலையோடு வினவினேன்.

"குழந்தாய், அதைப்பற்றி நானும் ஐயா அவர்களைக் கேட்டதில் அவர் தம்தமையனார் பம்பாயில்நடத்திவந்த பெரியவியாபாரத்தைநடத்த வேண்டியிருப்பதோடு அங்குள்ள சொத்துக்களையும் மேற்பார்க்கவேண்டி வருமாதலால், இங்கே திரும்பிவருவது முடியாதென்று சொன்னார். ஒருகால் திரும்பி வந்தாலும், இங்கே அவரவர்கள் தரவேண்டிய நிலுவையைத்தண்டல்பண்ணுவதற்குத் தாம் மாத்திரம் வரவேண்டியதிருக்குமாம்; அதுவுங்கூடத் தாம் வாராமல் தம் கணக்கப்பிள்ளைகளைக் கொண்டு செய்துவிடலாமாம்—" என்று அவ்வம்மையார் சொல்லுகையில்,

"அப்படியானால் யான் திக்கற்ற பாவியாயினேனே!" என்று கண்ணும் மனமுங் கலங்கிக் கூறினேன்.

யான் கலங்கியதைக்கண்டு மனம் பொறாமல், அன்பே உருவான

அப்பெருமாட்டியார், "குழந்தாய், கண் கலங்கவேண்டாம். உன்னை நாங்கள் அப்படி விட்டுவிடுவோமா! யாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளினும் உன்னைப் பன்மடங்கு மேலான அன்புடன் பாராட்டுகின்றோம் நிடசென்று உன்னைப் பிரிந்துபோக நேர்ந்தது பற்றி யாங்கள் மிகுந்த துயரம் அடைந்தோம் என்றாலும், இன்னுஞ் சிலநாட்களில் உன்னையும் உன்தமையனையும் பம்பாயில் எங்கள் இருப்பிடத்திற்கு வரவழைத்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்திருப்பதனால் ஒருவாறு ஆறுதல் அடைகின்றோம்." என்று என் கண்களைத் தமது பட்டாடையால் துடைத்துக்கொண்டே சொல்லினார்கள்.

"அப்படியானால், என்தாயே, இன்னுஞ் சிலநாட்கள் சென்று என்னை நீங்கள் வருவித்துக்கொள்வதைவிட, இப்போது கூடவே என்னை அழைத்துச்சென்றால் என்ன?" என்று வினவினேன்.

"இன்று காலையில் உன்தமையனாரோடு கூட அதைப்பற்றிச் சற்றேறக்குறைய ஒரு மணிநேரம் வரையிற் பேசினோம். உன்னை எங்களோடு அனுப்புவதற்கு உன்பெற்றோரும் உன்மாமியார் நாத்தனாரும் சிறிதும் உடன்பட மாட்டார்களென்றும், உனக்கும் எங்களுக்கும் நேசம் உண்டானதிற் றினையளவும் உடம்பாடு இல்லாதவர்களாய் அந்நேசத்தை மாய்க்க ஏதேதோ ஏற்பாடுசெய்கிறார்களென்றும், உன்னிடத்தும் உன்தமையனிடத்தும் உள்ள பொருள்களையெல்லாம் பறித்துக்கொள்வதற்கு எத்தனையோ வகையான சூழ்ச்சிகள் எல்லாம் செய்கிறார்களென்றும் உன் தங்கையின் வழியாக உன்தமையனார் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார். ஆகையால், உன்னை எங்களிடங் கொண்டுவந்து சேர்ப்பிக்கும் இன்னுஞ் சிலநாட்கள் வரையில் இந்தப் பொல்லாத மனிதரிடையில் உன்னை வைத்து எப்படிப் பாதுகாக்கப் போகிறோம் என்று அவர் மிகவுந் தவிக்கிறார். இந்தச் செய்திகளைக் கேட்டதுமுதல் எங்கள் உள்ளம் ஒரு நிலைப்படாமல் சுழன்றுகொண்டேயிருக்கின்றது. அவர்களில் எவருக்குந் தெரியாமல் உன்னை இப்போதே அழைத்துப் போகலாமா என்றும் பேசிப் பார்த்தோம். அதுவுங் கூடியதாயில்லை. ஒருகால் என்மைத்துனர் பம்பாயில் காலமாய் விடுவரேல், சில நாட்கள் வரையில் அங்கே எல்லாம் பெருங்குழப்பமாய் இருக்கும். அப்போது இவர்கள் அங்கே உன்னைத் தேடிக்கொண்டுவந்து, உன்னை மீண்டும் இந்தவூருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்று வலுக்கட்டாயம் பண்ணுவார்களானால், அப்போது பலவகையான இடர்கள் உண்டாகும், அந்நேரத்தில் இவர்கள் செய்யும் வம்புக்கு ஈடுகொடுப்பது ஐயா அவர்களுக்கு முடியாமையாய் இருக்கும். ஆதலால், இப்போது எங்கட்கு நேர்ந்திருக்கும் இவ் அல்லல்களெல்லாம் ஒழிந்து எங்கள் அலுவல்கள் எல்லாம் ஓர் ஒழுங்குக்குவந்தபின்தான் உன்னை எங்களிடம் அழைத்துக் கொள்வது நலம் என்று முடிவுகட்டினோம். சிறிதேறக்

குறைய இன்னும் ஒருமாதத்தில் எல்லாம் ஒருவழிப்படுமென்றும், அதன் பிறகு உன் தமையனார் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு பம்பாய்க்கு வரும்படி திட்டஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் ஐயா அவர்கள் சொன்னார்கள். நாளை மாலைவண்டியில் நாங்கள் புறப்படுவதால், நாளைக்கு நம் அன்பர் தெய்வநாயகத்திற்கு ஒருதந்தி கொடுத்து அவர் மற்றைநாள் வாடிச்சந்திப்பில் * வந்திருந்து வண்டியிலேயே எங்களைப்பார்க்கும்படி செய்யலாமா? ஐயா அவர்களும் யானும் அவரைப்பார்ப்பதற்கு மிகவிரும்புகின்றோம். கண்மணி, உன் கருத்து என்ன?" என்று என்னை அப்பெருமாட்டியார் வினவினார்கள்.

"என்செல்வத்தாயே, 'பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாற்' போலப், போம் வழியில் நீங்கள் அவரைப்பார்த்தல் நலமாயிருக்குமென்று யான் கொண்டவிருப்பத்தின் படியே தாங்களும் ஐயா அவர்களுங் கொள்ளலான தனது நல்வினையே நாளைக் கட்டாயம் அவருக்குத் தந்தி கொடுக்க வேண்டும்." என்று பெருங் களிப்போடு மொழிந்தேன்.

அதன் பிற் சிறிது நேரம் நான் இங்குள்ளவர்களிடத்தில் இன்னும் ஒரு திங்கள் வரையில் எவ்வளவு கருத்தாய் நடக்கவேண்டு மென்பதை வற்புறுத்திக் காட்டித், தாம் பம்பாய் போய்ச்சேர்ந்தவுடன் கடிதமெழுதுவதாகச் சொல்லிவிட்டு, என்னை அணைத்து முத்தம் வைத்துக்கொண்டு பிரியா விடைபெற்று ஏகினார். ஏகுகையில், நாளைக்கு வண்டியேறப் போகும்போது ஒழிவு இருந்தால் எல்லாருமாய் வந்து சொல்லிக்கொண்டு போவதாகவுந் தேறுதல் கூறிச் சென்றார்கள். என்னை ஈன்றாள் இத்துணை அன்பாய் என்னிடம் இருக்கப்பெற்றேனில்லையே! என்னைப்பெற்றாள் என்னை வெறுத்து இங்குள்ள பாவிகளிடம் என்னைத் தள்ளிவிட்டிருக்க, அழகிய உயிர்ப்பாவையாய்த் திகழும் இப்பெருமாட்டியார் ஒன்றுக்கும் பற்றாத ஏழையேனைப் பெற்றமகளினும் எத்தனையோ மடங்கு மேலாக அன்புபாராட்டிவரும் அரும்பெருந்தகைமையினை நினைந்து நினைந்து என் நெஞ்சம் நெக்குருகிப்போயிற்று.

"செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்றல் அரிது" என்ற பொய்யா மொழியின்படி எளியேனிடத்து ஒரு கைம்மாறும் எதிர்பாராமல் இவர்கள் செய்து வரும் இப்பேருதவிக்கு எழுபிறப்பெடுத்து நன்றி செலுத்தினாலும் அது போதாதே! ஐயனே, என் ஆருயிர்க் காதலனே, இவர்கள் நாளை அடிக்குந் தந்தியின் படி தாங்கள் அன்புகூர்ந்து சிக்கந்தராபாத்திலிருந்து வாடிச் சந்திப்பக்குச் சிறிது முன்னதாகவே வந்திருந்து இவர்களைப்பார்த்துச், சிறிது நேரமே யாயினும் மெய்யன்புடன் அளவளாவி, அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும்படி தங்கள் திருவடிகளில் தாழ்மையோடு பணிந்து கேட்டுக்

* Wadi Junction.

கொள்ளுகின்றேன். இந்தக் கடிதம் விரைவில் உங்களிடம் சேரவேண்டுமென்பதனால் இதனை இவ்வளவோடு முடித்துத் தபாலுக்கு அனுப்புகின்றேன். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தங்கட்குக் கடிதம் வரைவேன். இனிமேல் தாங்கள் எனக்கெழுதும் விடைகளை என் தமையன் அலுவல் பார்க்கும் இடத்திற்கு அனுப்புங்கள். இங்ஙனம் தங்கள் ஆருயிர்க் காதலி.

கடிதம், கஉ.

இன்னமுதத்திலும் இனிய குணம் வாய்ந்த என் காதற் செல்வமே,—யான் முற்கடிதத்தில் எழுதியபடியே, முந்தாநாள் மாலையில் வண்டியேறப் போம்போது, அன்பிற்சிறந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தார் என்னிடம் வந்து சொல்லிக்கொண்டு போனார்கள். அவ்வம்மையார் என்னைப் பிரியமாட்டாமல் என்னைத் தமது மார்பிற்சார்த்திக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதார். நாங்கள் இருவேமும் இங்ஙனங் கண்ணீர் உதிர்ப்பதைக் கண்டு அவர்களின் பெரியபெண் வருந்தியவருத்தமும் மற்றச் சிறுகுழந்தைகள் பட்டபாடும் எத்தனை பிறப்பெடுத்தாலும் என் நெஞ்சைவிட்டு அகலா. தந்தையினுங் கோடிமடங்கு சிறந்த அப்பாரசிகப் பெருமான் என் கைகளை எடுத்துத் தமது கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருக்கினார். இங்ஙனம் நாங்கள் எல்லாரும் ஆற்றக்கூடாத துயரம் அடைவதைப்பார்த்து மனங்கலங்கி அருகில் நின்ற என் தமையன் தனை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு எங்கள் எல்லாரையும் ஆறுதல் பெறச்செய்து, நேரமாவதைக்குறித்துக்காட்டிப் பின் என்னைவிட்டுப் பிரியச் செய்தான். அவர்கள் எல்லாருஞ் சென்றபிறகு, யான் தன்னந் தனியளாய் இருந்து நடந்தவற்றையெல்லாம் எண்ணி ஆறாத்துயர்க்கடலில் அழுந்தினேன். உண்மையன்புடையாரைப் பிரியப் பெறுதலினும் பெருந்துயர் இல்லையென இப்போதுதான் சிலதிங்களாக உணர்ந்து வருந் தீவினை உடையளானேன். முதலில் என் ஆருயிர்க்குயிரான தங்களையும் என் கண்மணியனைய தங்கையையும் பிரிந்து வரலானேன். அதன்பின் என் அருமையிற்சிறந்த மாமனாரைப் பிரிந்தேன். இப்போது இவர்களைப் பிரிந்தேன். தங்களைத் திரும்பவுங் காணப்பெறலாம் என்ற ஒரு சிறுநம்பிக்கையும், அதற்குத் துணையாய் நிற்கும் என் தமையன் உதவியுமே என்னை உயிர்பிழைத்திருக்கச்செய்கின்றன. கரைகாணாத ஆழ்ந்த பெருவெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அமிழ்ந்திப்போகும் ஒருவன் தற்செயலாய் மிதந்து வந்து தன்கைக்கு எட்டிய சுரைக்குடுக்கை ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு உயிர்தப்பலாம் என்ற நம்பிக்கை கொண்டு முயல்வதுபோல யானும் சிறிது முயற்சியுடையவளாய் இருக்கின்றேன். முப்பழம் பிழிந்த சாற்றைக் கட்டுப்பாகோடு கலந்து ஒரு சிறு மதலைக்கு ஊட்டினாற்போலத், தாங்கள் எழுதுங் கடிதங்களில் உள்ள சொல்லும் பொருளும் தளர்ந்த என் உயிரை இடையிடையே தளிர்க்கச் செய்கின்றன.

நேற்று மாலையில் இங்கே நடந்தவைகளைத் தங்கட்குத் தெரிவித்தாலன்றி எனக்கு உறக்கம் வராது. நேற்றுச்சாயங்காலம் எழுமணிக்குக், கொடுங்குணங்கட்கு இருப்பிடமான என் தந்தையும், கொடியன் அல்லனா

யினும் சொல்வோர்சொல்லைக்கேட்டு நடக்கும் இயல்பன்றித் தானே எதையும் ஆராய்ந்துபார்க்கத் தெரியாத என் அன்னையும், நுண்ணறிவும் என்பால் அன்பும் மிக்க என் தந்தையும் இங்கே வந்தார்கள். வந்தவர்கள் என்னுடன் நிரம்ப அளவளாவிப்பேசாமல், சமையற்கட்டுக்குள் நுழைந்து என்மாமி நாத்தனாரோடு மிக மறைவாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அங்ஙனம் இருக்க அருமையிற் சிறந்த என்தங்கையோ என்னை மிகவும் அன்போடு கட்டிக்கொண்டு, என்னோடு மெத்தைமேல் வந்தாள்.

"கண்மணி, உன்னை அடிக்கடி காணக் கூடாத தீவினையுடையவளானேனே! அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை நமது வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகாமல் ஒரே ஒட்டாரமாய் இருக்கின்றார்களே; அது போகட்டும்; உன்னையாவது என்னிடம் அடிக்கடி அனுப்பிவைக்கின்றார்களாவென்றால், அதுவுமில்லை. நம் பெற்றோர்கள் எவ்வளவு கல் நெஞ்சம் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்!" என்று உருகிக் கூறினேன்.

"ஆமா, அக்கா, நம அம்மாவையாவது ஒரு பங்கு சேர்த்துக்கொள்ளலாம். நம் அப்பாவோ ரொம்பப் பொல்லாதவராயிருக்கிறார். உன்பேச்சையாவது பெயரையாவது எடுத்தால் பாம்புபோற் சீறிவிழுகிறார். அவரைப் பார்த்தால் எனக்குச் சொல்லமுடியாத அச்சம் வருகிறது. அடுத்தஆத்துக்காரப் பையன் தெய்வநாயகத்திற்கு நீ காகிதம் எழுதினதைப்பற்றியே அப்பா முன்னெல்லாம் எரிச்சலோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால், இப்போது சிலநாளாக, 'அந்தக்கிழப்பயல் இருந்தபாழும் முண்டச்சிறுக்கியை நாற்பதினாயிரம் ரூபாவும், இந்தப்பறைப்பயல் கையில் நாற்பதினாயிரம் ரூபாவுங் கொடுத்துவிட்டு ஒழிந்தானே!' என்று உன்னையும் நம் அண்ணாவையும் வாயில் வந்தபடி யெல்லாம் திட்டுகிறார்! அவர்வையும் வசவுகளைக் காது கொடுத்துக்கேட்கமுடியவில்லை! யாது செய்வது!" என்றாள்.

"செய்யத்தக்கது ஒன்றுந்தோன்றவில்லை! அம்மா அப்பாவுடைய நல்லெண்ணத்தை இனி நான் பெறுதற்கு வழியில்லை! அது போகட்டும்; இன்னும் ஏதாவது என்னைப்பற்றி அம்மா அப்பா பேசிக்கொண்டார்களா?" என்று கேட்டேன்.

"ஒவ்வொருநாளும் இரவில் நான் தூங்கின பிறகு அம்மாவும் அப்பாவும் என் காதுக்குக் கேளாதபடி குசுகுசுவென்று என்னென்னமோ பேசினபடியாகத்தான் இருக்கிறார்கள். என்னாற் கூடியமட்டும் நான் தூங்குவதுபோல் இருந்து உற்றுக் கேட்டுப் பார்த்தேன்; ஆனால், ஒரு நாள் அவர்கள் பேசிக்கொண்டுவந்ததில் முன்னும் பின்னுங் கேட்கவில்லை; நடுவே சொன்னது மட்டும் நினைவிலிருக்கிறது 'யமகாதகப்பயல் ஒருவனை அனுப்பியிருக்கிறேன். ...... உடனுக்குடன்...... தெரிய வருகிறது...... மலைக்காட்டுக் குகையில் அடைத்து...... வழியாய் வர்க்கிக் கொண்டு...... விடலாமா?' என்று அப்பா சொல்லியவற்றில்

நடுநடுவே சில பேச்சுகள் கேளாவிட்டாலும் கேட்டது இம்மட்டுந்தான். இதைக் கேட்டதும் அம்மா பரப்பரப்பாய் 'அப்படி வேணும்' அப்படி வேணும்! தொகை மட்டும் நம்மவைக்கு வந்தாற் போதும்' என்று சிறிது உரக்கச் சொன்னாள். அதற்கு 'நல்லது பார்ப்போம்' என்று அப்பா சொன்னார். இவ்வளவுக்கு மேல் எனக்கொன்றுந் தெரியாது" என்று நீலா விலும் உண்மையிலுஞ் சிறந்த என் அருமைத்தங்கை எடுத்துச் சொன்னாள்.

இந்தச் சொற்களைக் கேட்டது முதல் என் உள்ளம் ஒரு நிலைப்படாமற் கலங்கியது. என் தந்தையார் எனது பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு எந்த ஒரு பெரும் பொல்லாங்கான சூழ்ச்சியைச் செய்து வருகிறார் என்றும், எனது உயிருக்கே கேடு சூழுகிறார் என்றும் அறிகின்றேன். எனது பொருளையும் எனது உயிரையும் இழந்து விடுதற்காக நான் மனங் கலங்கவில்லை; எனக்கு உதவி செய்து வரும் என் அருமைத் தங்கையினுக்கும், என்னுடன் கூட வாழ்ந்திருக்கும் உரிய தங்களுக்கும், இடம்பாது [illegible] எனக்கு உண்மைத் தாய்தந்தையராய் இருந்து வரும் அப்பாரிகட்பெருமானை பெருமாட்டியாருக்கும் ஏதுந் தீங்கு இழைக்க முயன்று வருகின்றனரோ என்பதை நினைக்கையிலே என் நெஞ்சம் பெரிதும் நடுங்குகின்றது! எல்லாம் வல்ல கடவுளின் அருளால் அன்றித் தீயோர் செய்யும் சூழ்ச்சிகளுக்குத் தப்பிப் பிழைக்க ஒரு வழியுங் காணேன்; அவன் அருளாலன்றி அணுவும் அசையாதாகையால் அவன் திருவடியைப் பற்றி, யான் இயன்ற மட்டும் நாம் விழிப்பாய் இருக்க வேண்டும். தங்களிடம் நண்பன் போல வந்திருக்கும் பாம்பன் இவனைப்பற்றியே எனக்கு [illegible] ஐயம் உண்டாகின்றது. யான் எழுதிய கடிதங்களிற் சிலவற்றைத் தாங்கள் அவனுக்கு முன்னே காட்டினீர்கள் என்பதைத் தங்கள் கடிதத்தால் அறிந்த நாள் முதல் என்மனம் சிறிதும் அமைதி பெறவில்லை. இப்போது தங்கள் கடிதங்களைத் தாங்களாகவே காட்டாதிருந்தாலும் அவன் காணப்புகவில்லை என்றும், எப்போதும் பலவகையான புத்தகங்களிற் கருத்தாய் இருப்பவனாதலால் தங்கள் அலுவல்களில் அவன் சிறிதும் தலையிடுகிறதில்லை யென்றும், அவனுடைய செய்கைகளைக் கூர்ந்து பார்த்தாலும் அவனிடத்திற் கள்ளங் கபடு இருப்பதாகச் சிறிதளவுந் தோன்றவில்லை யென்றுந் தாங்கள் எழுதியிருப்பதொன்றேனும் என் மனத்திற்கு இசையவில்லை; ஏனென்றால்,

"தொழுதகை யுள்ளும் படை யொடுங்கும் ஒன்னார்
அழுதகண் ணீரும் அனைத்து" என்ற மெய்ந்நூலாகிய திருக்குறள் கூறுவதொன்றே அவனைப் பற்றித் தாங்கள் எழுதுவனவற்றைக் காணும்போதெல்லாம் என் நினைவிற்கு வருகின்றது. 'ஒருவனை அனுப்பியிருக்கின்றேன்......உடனுக்குடன்......தெரிய வருகிறது' என்று என்

தந்தையார் சொல்லிய சொற்கள் இந்தப் பார்ப்பன த்வேஷத்தையே காட்டுகின்றன; இவைகொண்டே தங்கட்கும் எனக்கும் இடையில் நடப்பனவற்றையெல்லாம் என் தந்தையார் தெரிந்து கொள்ளுகிறார் என்று கருதுகின்றேன். கல்வியறிவில் மிகச் சிறந்தவரான தாங்கள் அவனை அதனை எளிதில் நம்பிவிடக் கூடாதென்று வற்புறுத்துகின்றேன். இனிமேலாயினும் நீங்கள் நிரம்பவும் விழிப்பாயிருப்பதோடு, அப்பையனை அகற்றி விடுவதற்கு முயற்சி செய்வீர்களென்று நம்புகின்றேன். என் தந்தை எடுத்துக் கூறிய சொற்கள் இப்போது நடக்கும் சூழ்ச்சிகளைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுக் கடவுளே அவருக்குத் தெரியும்படி செய்தாரென்று நம்புகின்றேன். தாங்கள் எனக்கெழுதும் அடுத்த கடிதத்தில் அவனைத் தங்களிடம் வராமல் அகற்றிவிட்ட செய்தியை ஆவலோடு காணலாமென்று நம்பியிருக்கின்றேன்.

யானும் என் தங்கையும் பேசிக்கொண்டிருந்ததைச் சிறிது நேரத்திலெல்லாம் என் அன்னை என்னைப் பக்கத்தறைக்குக் கூப்பிட்டு வருமாறு கூவி அழைத்தனள். யானவள் உடனே சென்றேனில்லை, அப்போது வாய் நிறைய வெற்றிலை பாக்கு இட்டுக்கொண்டிருந்த என் தந்தையார் வாயை நன்றாகத் துடைத்துக்கொண்டு "கோகிலா, இப்படி வந்து எங்கள்கிட்ட உட்கார்" என்று எனக்குத் தமது வாயால் கூறினார். அங்ஙனமே நான் பணிவோடு இருந்தபோது, சிறிது நேரம் இருந்த செய்கையைத் தப்பவிட்டு வந்து, வாயைத் திறந்து கொண்டு, "என்னை கோகிலா, உன் மாமனார் உனக்கு எழுதிவைத்த சொத்தையெல்லாம் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறாய்" என்று கேட்டார். அதற்கு விடையாக, என் மாமனார் இறந்து போவதற்கு முன் என்னை நோக்கி அந்தச் சொத்தைப் பயன்படுத்தும்படி சொல்லிய சொற்களையெல்லாம் எடுத்துரைத்தேன்; மாமனார் எனக்குக் கூறிய சொற்களில் தங்களைக் குறிப்பிட்ட பகுதியை மட்டும் யான் சொல்லவில்லை. அவைகளையெல்லாம் பேசிய என் சொற்களைக் கேட்ட அவர் என் மேல் அன்புள்ளவராய்ப் பொருந்திய போலவே இல்லவராயும் இருந்தால் எவ்வளவோ மகிழ்ந்திருப்பார்! ஆனால் அவர் என் சொற்களைக் கேட்டு மனமகிழ்வாரெனப் போய் மிகுந்த சினக் குறிப்பு உடையவராகவும் காணப்பட்டார். எனக்கோ அவர் முன்னிலையில் உள்ளம் நடுங்கியது! ஆனால், அவர் தமது சினத்தைக் காட்டாமல் அமைதியுடையவர் போல் "கோகிலா, நீ சொன்னதொன்றும் என் மனத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. 'தான தருமங்கள் செய்ய அந்தச் சொத்தை உபயோகிக்கப் போகிறேன்' என்கிறாய். தான தருமங்களை யார் யாருக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று உனக்குத் தெரியுமா? பிராமணகுலத்திற் பிறந்தவர்களுக்கே மற்றச் சூத்திர சாதியிற் பிறந்தவர்கள் தான தருமங்களைச் செய்ய வேண்டுமே யல்லாமல், பிராமணர்கள் மற்றவர்களுக்குச் செய்த

மான தான தருமங்களும செய்யக் கூடாது. பிராமணர்களோ இந்தப் பூலோகத்திற் தத தேவர்களென்று சொல்லப்படுவார்கள். பிராமணர்களுக்கு மாத்திரமே இந்தப் பூலோகத்தில் சகல சுகங்களையும் அனுபவிக்கும் பாத்தியதை உண்டு. மரணாந்தத்திலும் இவர்களுக்கு மாத்திரமே சுவர்க்கம் உண்டு. பிராமணர் அல்லாத மற்ற எல்லாச் சாதியாரும் சூத்திரர்கள் ஆவர்கள். சூத்திரர்கள் என்றால் மூடர்கள் அல்லது அடிமை வேலை செய்பவர்கள் என்று அர்த்தம். பிராமணருக்கு மற்றச் சூத்திரச் சாதிப் பயல்களெல்லாம் தூர இருந்து அடிமை வேலை செய்து பிழைக்க வேண்டும். மற்றச் சாதி யாருக்கும் மிருகங்களுக்கும் எவ்வொரு வித்தியாசமும் இல்லை. மிருகங்கள் வியாதியினாலும் பசியினாலும் துன்பப்பட்டால் அவற்றிற்கு எவரேனும் உபகாரம் செய்வதுண்டோ? அது போலவே சூத்திரக் கழுதைகள் வியாதியாலும் பசியாலும் துன்பப்பட்டு அழிந்தால் அவர்களுக்கு நாம உபகாரஞ் செய்வது கூடாது. சூத்திரன் ஒருத்தன் தாகத்தால் பிராணன் போகிறமட்டும் அழுதாலும் அவனுக்கு ஒருவாய ஜலங்கூடக் கொடுக்கலாகாது; கொடுத்தால் நமகதுப் பாபம் வரும். அது நிற்கட்டும். எந்தத் திராவிட பாஷைக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னாய்; தமிழ் சூத்திரர்களுக்கும் பள்ளுப்பறை முதலான ஈன சாதியாருக்கும் உரியதே யல்லாமல் தேவ குலத்திற் பிறந்த பிராமணனான நமக்குக் கொஞ்சமும் உரியதல்ல. நமக்கு உரியது தேவபாஷையாகிய சமஸ்கிருதமேயாகும். அதைத்தான் நாம் படிக்க வேணும்; அதைத்தான் நாம் அபிவிருத்தி செய்ய வேணும். சூத்திரரும் மற்ற ஈன சாதியாரும் அதனைப் படிக்கவே கூடாது; அதனை அவர்கள் காதில் கேட்கும்படி நாம் உரத்துப் படிக்கவுங் கூடாது; சமஸ்கிருதப் படிப்புக்கு அல்லாமல் சூத்திர பாஷையாகிய தமிழுக்குப் பிராமணன் எள்ளளவும் உபகாரஞ் செய்யக் கூடாது. அது நிற்கட்டும். தேவார திருவாசகங்கள் படிக்க வேணும், அவைகளைப் படிப்பவர்க்கு உபகாரஞ் செய்ய வேணும் என்று சொன்னாயே. இந்தப் பாட்டுகள் யாருக்குத் தொந்தம்? உனக்குத் தெரியுமா? சூத்திரர் சர்வகாசுக கிரியைகள் செய்யும் சூத்திரப் பண்டாரப் பயல்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்குப் பாடிய் பண்டாரப் பாட்டுகளைச் சில படித்த சூத்திரப் பயல்கள் தேவாரம் திருவாசகம் என்று கௌரமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அந்தப் பாட்டுகளில் பாடியிருக்கும் சிவன் சூத்திர தேவதை. ஈன சாதியாருக்காக ஏற்பட்டவன். நம்முடைய வேதங்களில் சிவனைப்பற்றிய பிரஸ்தாபமே இல்லை. ஈன சாதியார்க்காக வியாசர் எழுதி வைத்த புராணங்களிலே தான் சிவனைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் வருகிறது. பிராமணனாகிய நாமே சாட்சாத் பிரம்மஸ்வரூபம். நம்மைத் தவிர்த்துப் பிரம்மம வேறேயில்லை. புராணங்களிலே சொல்லப்பட்ட தேவதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தாகிய சாட்சாத பிரம்மமே நாமாயிருப்பதால நாம் சிவனை வணங்கு

வது ரொம்பக் கேவலம். ஜகத்குருவாகிய சங்கராசாரி சுவாமிகள் சைவம் முதலான ஷண்மதங்களையும் ஜயித்து நாமே பிரம்மம் என்பதை நிலை நாட்டியிருக்கிறார். ஏதோ கால வித்தியாசத்தால் சூத்திரப் பயல்களிற் சிலர்கள் படிச்சும், சிலர்கள் சம்பத் உடையவர்களாயும் இந்த மிலேச்சராஜாங்கத்தில் உயர்ந்து வருவதால் நம்மவர்கள் அவர்களுடைய தாட்சணியத்திற்காக வாயை மூடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்; அப்படியிருந்தாலும் நம்மவர்கள் நம்முடைய காரியத்தில் கண்ணாய்த் தான் இருக்கிறார்கள். நீ சொன்னவையெல்லாம் சுத்தப்பிசகு. நீ சூத்திரப் பயல்கள் எழுதிய சுவடிகளைப் படிச்சு இப்படியெல்லாம் பிதற்றினாய், உன் மாமனார் தள்ளாத கிழவர். அவர் மரணமாகுஞ் சமயத்தில் அவருடைய அறிவை மயக்கி நீ ஏராளமான சொத்தை அவரிடம் எப்படியோ வாங்கி விட்டாய். புத்திப் பிசகால் அவர் செய்ததும் சொல்லியதும் பிரமாணம் அல்ல. அந்தச் சொத்துக்கு என்ன வழி சொல்லுகிறாய்?" என்று வாய் ஓயாமற் பெருங் கூச்சலாய்ச் சடசடவென்று பேசிக், கடைசியாக என்னை அதட்டிக் கேட்டார். அவர் பேசியவை அனைத்தும் சொல்லவொண்ணாத வருத்தத்தை விளைவித்து என் நெஞ்சத்தைப் புண்படச் செய்தன. அவர் பேசிய வடமொழிகளையும் கொச்சைத் தமிழையும் அப்படியே எழுதினால் தங்கட்கு அருவருப்பாய் இருக்கும் என்று சில வடசொற்களை விட்டுச் சில தமிழ்ச் சொற்களைத் திருத்தி எழுதியிருக்கின்றேன். இவர் பேசிய வகை என்னை மிகவுந் திகைப்படையச் செய்து, பிறகு எனக்கு அச்சமுந் திகிலும் உண்டாக்கின. எதிரே என்னைப்பெற்ற தந்தையைக் காண்பதுபோல் அல்லாமல் எமனைப் பார்ப்பதுபோல் நடுக்கம் உற்றேன். பார்ப்பனர் அல்லாத மற்ற இனத்தினரையும், இனிய செந்தமிழ் மொழியையும், தேவார திருவாசகங்களையும், சிவபெருமானையும் மட்டுக்குமிஞ்சி மிகுந்த காரத்தோடும் இவர் இகழ்ந்து பேசிய சொல் ஒவ்வொன்றும் என் செவியிற் கூரிய அம்பு போற் பாய்ந்து என் நெஞ்சத்தைக் கிழித்துச் சென்றன! இவர் சொல்லியவற்றிற்கெல்லாம் விடை சொல்ல வேண்டுமென்று என் உள்ளம் பதை பதைத்தும் என் நாவோ எழவில்லை. ஆயினும், தள்ளாத கிழவரான என் மாமனாரை அறிவு மயக்கி அவரிடம் ஏராளமான சொத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டேன் என்று இவர் கடைசியிற் சொன்ன சொல்லானது முன்னே பேசிய இகழுரைகளாற் கிழிந்து பிளவுபட்ட என் நெஞ்சின் வழியே புகுந்து தேடிப் பார்த்து என் உயிரைக்கொள்ளை கொண்டு போகுங் கூற்றுவன் கைக்கணையாகவே தோன்றியது. அச்சம் மிகுந்த ஒரு கனவைக் கண்டு அக்கனவின்கண் எதுஞ் செய்ய மாட்டாமற் செயலற்று விழுந்து கிடக்கும் நிலைமைக்கும் அப்போது யானிருந்த நிலைமைக்கும் ஏதும் வேறுபாடு இல்லை. அருகிலிருந்த என் அன்னையும் எனக்காக ஏதும் பரிந்து பேசாமல் சும்மா இருந்தனள். என் மாமியும் நாத்துனாரும்

யான் கடிந்து பேசப்பட்டு வருந்தியிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் மகிழ்ச்சியோடிருந்தார்கள். சிறு பிள்ளையான என் தங்கைமட்டுந்தான் என் நிலைமையைக் கண்டு முகம்வாடிக் கண்கலங்கினாள். இப்படியிருக்கையில் இறைவனருளால் என் அருமைத் தமயன் என்னைக் காணும் பொருட்டு அப்போது அங்கு வந்தான். வந்தவன் உடனே எங்கள் அருகில் வந்து உட்கார்ந்து எனது துன்பத்தைப் பார்த்தவுடன் தந்தையை நோக்கி,

"அப்பா, கோகிலம் ஏன் இவ்வளவு முகவாட்டத்தோடு இருக்கிறாளே!" என்று கேட்டான்.

நல்லநேரத்தில் என்தமயன் எனக்குச் சார்பாக வந்ததைக் கண்டு மனம் பொறுததந்தை "நீதான் அவளைக்கேள்" என்று சினத்தோடு கூறினார்.

"அவள் வாட்டமாய இருக்கிறாளே யென்று உன்னைக்கேட்டேனே; உனக்குச் சொல்லமனமில்லாவிட்டால் அவளையேகேட்கிறேன்." என்று சொல்லிவிட்டு, என்னை நோக்கிக் "கோகிலா, என்னநடந்தது? ஏன் நீ இவ்வளவு வாட்டத்தோடு இருக்கின்றாய்?" என்று வினவினான்.

இப்போதுயான் சிறிது பேசத்துணிந்து நடந்தவைகளை யெல்லாம் சுருக்கமாகத், தந்தை காரத்தோடும் தீய எண்ணத்தோடும் சொல்லிய பாங்கு புலப்படும்படி எடுத்துக் கூறினேன். இவற்றைக்கேட்ட என் தமயன் பெரிதும் உள்ளம் வருந்தி, "மாமா சொல்லிய நல்ல உபதேசத்தை நீ கேட்டதன் மேல் கோகிலம் உனக்குச் சொன்னாளே தவிர, அவளாக ஒன்றும் சொல்லவில்லையே அப்படியிருக்க நீஏன் அவள் மேல் வீணாக எரிந்து பேசவேண்டும்? மேலும், மாமா தாமாகவே சேர்த்து எழுதிவைக்கப் போவதாகச் சொன்ன பிறகுதான் அது கோகிலத்திற்குத் தெரியுமேயல்லாமல், அவள் மாமாவிடத்தில் பொருளைப் பற்றிச் சிறிதுங் கேட்டவளே அல்லள், உண்மை அப்படியிருக்க, அவள் மேற் பழி சுமத்தியது நல்லதன்று. மாமாசொல்லிய உபதேசமொழிகள் அத்தனையும் மிகச்சிறந்தவைகள். நம் பார்ப்பார இனத்தில் பெரும்பாலோர் உண்மை தெரியாமல் பொறாமையால் இகழ்வது போல நீயும் தானதருமங்களையும் மற்றச்சாதியாரையும் தமிழையும் தேவார திருவாசகங்களையும் சிவத்தையும் இழிவாய்ப் பேசிவிட்டாய். மாமா எவ்வளவோ படித்தவர் எவ்வளவோ ஆராய்ந்து பார்த்தவர் எவ்வளவோ அனுபவம் உடையவர் அவர் சொல்லியவைகளை யெல்லாம் நீ தாழ்வுபடுத்திப் பேசியது ஏற்குமா?", என்று என்மனங்குளிரவும் என் தங்கைமுகம் மலரவும் தந்தைமனம் எரியவும் மாமி நாத்துனார் முகம் நாணவும் என்தமயன் சுருக்கமாகவும் நன்றாய்ப் புதியும் படி யாகவும் பேசினான். எங்கள் குடும்பத்தில் உள்ள எல்லாராலும் என்மாமனார் பெரிதும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு எல்லாவகையிலும் உயர்ந்தவராய் விளங்

கினமையால் அவர் சொல்லியவற்றை மறுத்துப் பேசினால் தமது பேச்சு எடுபடாதென்பதைத் தெரிந்த தந்தையார் என் மாமனார் சொல்லியவற்றை மறுத்துக் கூற மனந்துணியாமல், "உன் மாமனார் பெரியவர் தாம், அவரை யாரும் தாழ்வாகப் பேசவில்லை, ஆனாலும், அவர் தமது நிலைதப்பியிருந்தபோது சொல்லியவைகளைப் பற்றி நாம் வாதாட வேண்டியதில்லை. அது போகட்டும்.' என்று சொல்லி என் தமயனையும் என்னையும் நல்லது பண்ணிக் கொள்வார் போல், "ஏ சுப்பிரமணியா, கோகிலம் ஒருத்திக்கு நாற்பதினாயிரம் ரூபா எதுக்கு? உன் தங்கைக்கோ கல்யாணம் ஆகவேண்டியிருக்கிறது. ஸ்ரீதனம் ஐயாயிர ரூபாய்க்குக் குறைந்தால் வாங்க மாட்டோம் என்று மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் சொல்லுகிறார்கள். மாப்பிள்ளை பி.ஏ.க்குப் படிக்கிறான்; அது முடிந்ததும் பி.எல்லுக்குப் படிக்க வேணும் அவன் படிப்புச் செலவு முழுதும் நாமே செய்ய வேணும் என்று மாப்பிள்ளையைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; இதுவரையில் வந்து பெண் கேட்டவர்களில் இவர்கள் கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் குறைவில்லை; மற்றவர்கள் இருபதினாயிரம் பதினாயிரம் கேட்டார்கள்; இப்போது வந்த மாப்பிள்ளையை விட்டுவிடலாகாது யாதும் உன் தாயாரும் மிச்ச காலமும் தள்ள வேண்டியிருக்கிறது; மற்றவர்கள் கையைப் பார்த்திராமல் நாங்கள் ஜீவனம்பண்ணுகிறதற்கு ஐயாயிர ரூபாவாவது வேண்டாமா?" என்று சொல்லுகையில் உடனே என் தமயன்

"ஏன்? நான் தான் இருக்கிறேனே. மாமா அவர்கள் என் மேல் அருள் கூர்ந்து எனக்கும் நிரம்பப் பொருள் கொடுத்திருக்கின்றார். அம்மாவுக்கும் உனக்கும் என்னென்ன வேண்டுமோ அவைகளையும் தந்து உங்களைப் பாதுகாக்க நான் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன். என் தங்கையின் திருமணத்திற்கும் நான் ஐயாயிர ரூபா தருகிறேன். இதற்காகக் கோகிலத்தை ஏன் வருத்தப்படுத்த வேண்டும்?" என்று ஈகையும் அன்பும் வாய்ந்த என் தமயன் கூறினன். என் தங்கைக்காக யானும் பொருளுதவி செய்யக் கடமைப்பட்டிருத்தலைத் தெரிவிக்க வேண்டியது கட்டாயமாகத் தோன்றினமையால், "யானும் என் தங்கையின் திருமணத்திற்காக ஐயாயிர ரூபா தருகிறேன்" என்று சொல்லினேன். எங்கள் இருவர் சொல்லும் தந்தையார் மன நிறைவு பெறாதவராய்,

"காலமெல்லாம் நாங்கள் உன் கையை எதிர் பார்த்து உன்னை அண்டிப் பிழைக்க முடியாது. எங்களுக்கென்று ஒரு பதினாயிர ரூபாயாவது வேணும். ஆகையால், நீ ஓர் ஐயாயிர ரூபாவுங் கோகிலம் ஓர் ஐயாயிர ரூபாவுங்கொடுத்தால் அதுகொண்டு எங்கள்காலந் தள்ளுவோம்." என்று ஆவலோடு சொன்னார். எனக்கு அவர் கேட்ட தொகை கொடுக்கலாம் என்று எண்ணந்தோன்றியது; ஆனால், என் தமயனுக்கு அது பிடிக்க

வில்லை என்பது அவனது முகக் குறிப்பால் நன்கு புலனாயிற்று. ஆகையால், அவன் கூறும் விடையை எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

“அப்பா என்பணமெல்லாம் என்னுடையது தானே. நீ ஏன் இவ்வளவு வேறுபிரித்துப் பேசுகின்றாய்? உன்னுடைய கையில் தொகையிருந்தால் செலவாய்ப் போய் விடும், உன் செலவுக்கு எவ்வளவு எந்த நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் நான் தருகிறதற்குப் பின் வாங்கவில்லை” என்றான்.

அச்சொற்களால் என் தந்தையார் முகம் வேறு பட்டவராய் உடனே என்னை நோக்கி “கோகிலா, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“அண்ணா கருத்துப் படியே என் கருத்தும்.” என்றேன்.

அதற்கு அவர் அப்படியா என்று தலையை அசைத்து, “நல்லது, அதிருக் கட்டும்; பெரியவர் உனக்குக் கொடுத்த இவ்வளவு சொத்திற்கும் உன் மைத்துனனே உண்மையான சொந்தக்காரன். இவ்வளவு பெருஞ் சொத்தை நீ சுவீகரித்துக் கொண்டது ரொம்ப அநியாயம்; இவ்வளவும் நீ வைத்துக் கொண்டாலும் உனக்கு அது லபிக்காது. மேலும், அவனுக்குப் பெரியவர் கொடுத்திருக்கிற இருபதினாயிர ரூபாவும் அவனுக்குக் காணாது; அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆகவேண்டி யிருக்கின்றது; தாயையும் தமக்கையையும் ஜீவகால பரியந்தம் வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டியவனாயிருக்கின்றான். ஆகையால், அவன் ஒரு பெரிய வியாபாரஞ் செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றான்; அவனுக்குச் சகாயமாக நானும் அவன் கூட இருந்து வியாபாரஞ் செய்யப் போகின்றேன். அதற்குக் குறைந்தது ஐம்பதினாயிர ரூபா முதல் வேண்டும்; ஆதலால், உனக்கு வந்த நாற்பதினாயிரத்தையும் அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டால், அவன் அதனை முதலாக வைத்துக்கொண்டு வியாபாரத்தைச் செய்து வருவான். நூற்றுக்கு அரை வட்டி வீதம் அந்த நாற்பதினாயிரத்திற்கும் மாசமாசம் வட்டி கொடுத்துவிடுவான். உன்பணம் வேறிடத்திலிருப்பதைவிட உன் மைத்துனனிடத்தில் இருப்பது ரொம்ப நல்லதல்லவா?” என்று கேட்டார்.

அவர் கேட்டதற்கு இணங்காமல் விடை சொன்னால் அவர் மிகவுஞ் சினப்பட்டுச் சீறுவாரே என்று அஞ்சி என் தமயன் முகத்தை நோக்கினேன், எனது இடைஞ்சலை அறிந்து உடனே அவன் “அப்பா, மாமா அவர்கள் கோகிலத்திற்கு எழுதி வைத்த சொத்தை அவள் முழுதுந் தன் விருப்பப்படி செய்யக் கூடாமல் சில கட்டுப்பாடுகள் செய்திருக்கின்றார். மாமா உயிரோடிருந்தபோது முன் ஒரு நாள் நீங்கள் அவரைப் பார்க்க வந்திருந்தது உன் நினைவிலிருக்கலாம். அந்த நேரத்தில் அங்கே வந்திருந்த அந்தப் பாரசிக கனவான் மாமாவுக்கு மிக நெருங்கிய நண்பர். அந்தக் கனவானது கருத்தை யொட்டியே கோகிலமும், அந்தச் சொத்தைப் பயன்

படுத்த வேண்டுமென்றும், அவரது மேற்பார்வையிலேயே அவன் அந்தச் சொத்தை அனுபவித்து வரவேண்டுமென்றும் மாமா தமது கருத்தை எழுதிப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். ஆகவே, அதனைப் பயன் படுத்தும் வகையில் கோகிலம் தனது விருப்பப்படி நடக்கக் கூடாதவளாய் இருக்கின்றாள்; ஆதலால், இவளை இதற்காகத் தான் பறத்திப் பயனில்லை." என்று உண்மையை நன்றாக எடுத்துக் கூறினேன்.

இதுகாறும் வாய் பேசாதிருந்த என் மாமி இதனைக் கேட்டதும் புலி போற் சீறி "யார் சொத்திற்கு யார் அதிகாரி? தன்னாதகிழவர் புத்திமாறியிருந்த சமயத்தில் இவளிருவரும் எங்கள் சொத்தை மோசமாய்ப் பறித்துக் கொண்டு, இப்போது என்ன சட்டம் பேசுகிறார்கள்! இது செய்வதற்கு அடுக்குமா! நியாயஸ்தலத்திற்குப் போனால் தான் இவள் மோசம் வெளியாகும். இவளோடு வெறும்பேச்சு என்னத்திற்கு!" என்று கூவிப் பேசினாள்.

அது கேட்ட என் தந்தை "ஏ சுப்பிரமணியா, இந்தச் சொத்து உங்களிருவருக்கும் உரியதுமா என்பதைப் பின்பு பார்த்துக் கொள்வோம். இவ்வளவு தூரம் வந்த பிறகு இனி நீ எங்களுடன் இருக்கத் தகாது, நாளைக்கே நீ வேறுவீடு பார்த்துக் கொண்டு உன் சமசாரத்தை இட்டுக்கொண்டு போய் விடு. இனிமேல், உனக்கும் எங்களுக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லை." என்று சினந்து கூறினார்.

உடனே என் மாமியும் "இனி இவளும் இங்கேயிருக்கப்படாது, நாளைக்கே இவள் இந்த வீட்டைவிட்டு வெளியே போய்விட வேண்டும்." என்று ஆத்திரத்தோடும் அதிகாரத்தோடும் என்னைச் சுட்டிக்கூறினாள்.

என் தந்தையின் சொற்களையும் மாமி நாத்தனார் சொற்களையும் அறவே தொலைத்து விடுதற்கு இசைவான ஒருகாலத்தை யானும் என் துணைவனும் சில நாட்களாக ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தோமாதலால், கடவுள் செயலால் இவர்கள் வாயிலிருந்தே எங்களை வெளிப்படுத்தும் சொற்கள் பிறக்க, யாங்கள் உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சி உடையோமானோம். ஆயினும், அம்மகிழ்ச்சியை யாங்கள் புலப்படுத்தவில்லை. இவர்கள் சொல்லின் உண்மையை வலுப்படுத்தல் வேண்டி என் தலைவன் "நீங்கள் கோபத்தால் பேசுகிறீர்களா? அல்லது நாங்கள் வெளியேதான் போகவேண்டுமென்று உண்மையோடு பேசுகிறீர்களா?" என்று வினவினான்.

"இல்லை, இல்லை, நீங்கள் இருவரும் வெளியே போய்விட வேண்டியது அவசியந்தான்—இனிமேல் அரைக்ஷணமும் நீங்கள் இங்கேயிருக்கப்படாது." என்று தந்தையும் மாமியும் சற்றேறக்குறைய ஒத்துப் பேசினார்கள்.

"நல்லது, நாளை மாலையில் நான் வெளியே வேறோர் இடம் பார்த்துக் கொண்டு போவதோடு, என் தங்கை கோகிலத்தையும் நாளைக்கு இவ

வீட்டை விட்டு வெளியே யான் அழைததுச் செல்வதுந் திண்ணம்.'' என்று என் தமையன் அமைதியோடு அழுத்தமாகச் சொன்னான். இச் சொற்களைக் கேட்டு என்னை ஈன்றவளும் என் அருமைத் தங்கையும் மாத்திரம் கண் கலங்கினார்கள். என்றமையன் சடுதியிலெழுந்து ''கோகிலா, நாளை மாலையில் நான் இங்கே வருகிறேன். நீ இந்த வீட்டை விட்டுப் புறப்படச் சித்தமாயிரு.'' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான். அவன் போனபின் என் தநதை என் அன்னையையும் தஙகையையும கூட்டிக் கொண்டு போனார். அவாகள் போனபின் மேன்மாடத்தின் மேல் என திருப்பிடத்திற் சென்று. நடநதவைகளை யெல்லாம் நினைநது பார்த்துத துயரமும் மகிழ்ச்சியுங கலந்த நிலையிற் சிறிதுநேர மிருநதேன் இவ்வீட்டிலிருப்பது எனக்குப் பாரமாய்த் தோன்றியது. தனக்குச் சொநதமல்லாத ஒரு வேற்றிடத்தில தனக்கு ஆகாதவா கூட இருக்குமபடி நேர்வதைப் போல துனபமாவது பிறிதில்லை. இன்றிரவும நாளைப் பகலும் எனக்கு ஓர் ஊழி காலம் போல் இருக்கும். நாளை என் தமையனிருக்குமிடஞ் சென்றதும தஙகட்குக கடிதம எழுதுகிறேன.

கடிதம், ௧௩

என் உள்ளக் கமலத்தில் ஓவாது அமர்ந்திருக்குந் தெய்வமே,—முற்கடிதத்தில் யான் குறிப்பிட்டபடியே என் அருமைத் தமையன் தான் புதிதாய்க் குடிபோன இருப்பிடத்திற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போம் பொருட்டு நேற்று மாலையில் வந்தான். கொடுஞ் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடந்த ஒருவன் தான் அதிலிருந்து விடுதலை பெறுங் காலம் இதுதானென்று திண்ணமாய்த் தெரிந்தபிறகு அதனைச் சொல்லுக்கு அடங்கா ஆவலோடும் ஐயுறவோடும் எதிர்பார்த்திருத்தல் போல, யானும் என் தமையன் வரும் மாலைப்பொழுதை எதிர்நோக்கியிருந்தேன். அவ்விடத்தை விட்டு நீங்குதற்கு அமயம் வாய்த்ததை உன்னி இறைவனைத் தொழுது அவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் மகிழ்ச்சியின் இடையிடையே, ஒருகால் என் தமையன் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகக் கூடாவாறு ஏதேனும் இடையூறு நேர்ந்தால் என் செய்வது என்னும் ஐயுறவுந் தோன்றி என்னை மிகவுந் துன்புறுத்தியது. இங்ஙனம் யான் தவித்துக் கொண்டிருந்த பொழுதில், என் தமையன் வரவே, கட்புலனுகாக் கடவுளைக் கட்புலனெதிரே கண்டாற்போல என்னை மறந்த களிப்புடையவள் ஆனேன். அந்த வீட்டிலிருந்து யான் என்னுடன் எடுத்துப் போக வேண்டுவது ஒன்றுமில்லாமையால் யான் புறப்படுவதற்குச் சித்தமாய் இருந்தேன். அன்பிற் சிறந்த என் மாமனுர் காலமான பிறகு, எனது உணவையும் யானே மெத்தைமேல யானிருந்த அறையில் ஆவியடுப்பிற் சமைத்து வந்தேன். எனக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களும் மற்றவையும் என் தமையனே அடிக்கடி கொணர்ந்து கொடுத்துவந்தான். அதுவல்லாமலும், அந்தப் பாரசிகப் பெருமாட்டியார் என் கைச் செலவிற்காக, என் மாமனுர் இறந்த மறுநாளே, இருநூறுரூபா என் தமையன் வழியாக எனக்கு அனுப்பியிருந்தார். ஆகவே, என்னுடைய புத்தகங்கள் சிலவும் என்னுடை அணிகலன்கள் சிலவும் அடங்கிய ஒரு சிறுகைப் பெட்டியை மாத்திரம் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கீழ் இறங்கி மாமநாத்துனரிடம் அதனைத் திறந்து காட்டி விட்டுப் போவதற்கு விடை கேட்டேன். பெட்டியைத் திறந்து காட்டிய போது மட்டும அதனுள்ளேயிருந்தவற்றைக் கருத்தாய்ப் பார்த்த அவர்கள் தமக்கு உரியது ஏதும் அதனுள் இல்லாமை கண்டு மனம நிறைந்தவர்களாய் என் மேல் அருவருப்போடு ஒன்றும் பேசாமற் சமயற்கட்டுக்குட் போய்விட்டார்கள். 'வாய்ப் பேச்சுக் கூடப் பேசாமல் அவ்வளவு கொடுமை பாராட்டிச் சென்ற அவர்களது இல்லத்தில் நமக்கு என்ன வேலை!' என்று என் தமையன் குறிப்பிக்க, யான் அவனோடு தெருவாயிலண்டை வந்தேன்; வெளியே சென்றிருந்த என்மைத்துனனும் அப்போது உள்ளே வந்தவன் நான் அவ்விடத்தை

விட்டுச் செல்வதைப் பற்றிச் சிறிது வருந்தினன். அவன் எங்களுடன் வருந்திப் பேசிய ஒலி கேட்டவுடனே உள்ளேயிருந்த மாமியும் நாத்துனாரும் அவனை அதட்டிக் கூப்பிட்டார்கள். நாங்கள் உடனே "போய் வருகின்றோம்" என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு வண்டியிலேறிப் புதிய வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இவ்வீடு இச்சென்னை மாநகரத்தில் குடிமக்கள்தோட்டத்திற்கு* மேலண்டை வாடையில் உள்ள சாலையில் அமைந்திருக்கின்றது. மேல் மாடம் உள்ளது; மிகப் பெரிதல்லாவிடினும் அழகிதாயிருக்கின்றது. மேல்மாடத்திலிருந்து பார்த்தால் குடிமக்கள் தோட்டத்திலுள்ள மரஞ் செடி கொடிகளும் பிறவும் நன்றாய்த் தெரிகின்றன. மேன்மாடத்தில் தனியேயிருந்து படிக்கவும் கடவுளை வணங்கவும் இஃது ஏற்றதாயிருக்கின்றது. எனக்கு இன்றியமையாத வேண்டிய எல்லாவசதிகளும் என் அருமைத்தாயனையாரால் செவ்வையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனக்கு வேண்டியது எதேனும் இருந்தால் அதனை யான் வாய்திறந்து சொல்லும்முன் குறிப்பால் அறிந்துகொண்டு அதனை என் அன்புருவான நாயகன் உடனே வருவித்துத் தருகின்றான். என் அன்பிற்சிறந்த மாமனாரோடு யானிருந்தபோது அடைந்த பெருமகிழ்ச்சியைச் சென்ற ஒரு திங்களுக்குமேல் இழந்துபோன யான் திரும்பவும் அதனை இப்போதுதான் பெறலானேன்.

இவ்வீட்டிலுள்ளவர்கள் எனது நாயகனைத் தவிர, அவன் மனைவியும் அவளுக்குப் பாட்டிமுறையில் உள்ள ஒரு கிழவியுமாம். அந்தக் கிழவி மிக நல்லவள், இன்சொல்லும் அமைதியும் உடையவள்; என்னிடத்தில் நிறைந்த அன்புடையவளாய் இருக்கின்றாள். என் நாயகன் மனைவியோ இன்னும் மங்கைப்பருவம் அடையாத ஒரு சிறுபெண். என் பெற்றோர்களை நான் விட்டுப்பிரிந்து என் மாமனாரிடம் போய்ச் சேருமுன் ஓர் ஆண்டிற்கு முன்னேதான் இவளை என் நாயகனுக்கு மணஞ்செய்வித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால், இவளை இவள் பெற்றோர்கள் அடிக்கடி தமது வீட்டிற்கு அழைத்துப்போய்விட்டமையாலும், இடையிடையே எங்களிடம் வந்திருந்த சிலநாட்களும் என் அன்னை இவளை வீட்டுவேலையில் ஏவிக்கொண்டிருந்ததல்லாமல் என்னோடு நன்றாய்ப் பழகுவதற்கு இடங்கொடாமையாலும் யான் அப்போது இவளை நெருங்கிப் பழகுவதற்கு இசைவில்லாமற் போயிற்று. என்றாலும், அப்போதே இவளைப் பற்றி எனக்கு நல்லெண்ணமே இருந்தது. இப்போது இவளோடு நெருங்கிப் பழக அமயம் வாய்த்தது பற்றி மிக மகிழ்கின்றேன். இவள் பெருஞ் செல்வர்வீட்டுப் பிள்ளை. இவள் தந்தையார் அரசியலில் உயர்ந்த அலுவலில் இருந்தவர்; அவர் இரண்டு ஆண்

* People's Park

நிக்கு முன்னேதான் காலமானுர்; இவள் அன்னையார் நிரம்ப அடக்கம் உள்ளவர், வெளியே அந்த அம்மையாரைப் பார்ப்பதே கிடையாது, கணவன் பிரிவாற்ருமையால் மனத்துயரத்திலேயே மூழ்கியிருக்கின்ருர். இவள் ஒரே பெண் ஆதலால் இவளிடத்தில் மிகுந்த அன்புபாராட்டுகின்ருர். இப்பெண்ணுடன் பிறந்த ஆண்பிள்ளைகள் மூவரும் மூத்தவர்கள்; இந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்து மன ஆறுதல் பெற்று இவர்கள் பொருட்டாகவே உயிர் வாழ்கின்ருர். மூன்று நான்கு முறை இந்த அம்மையார் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தபோது என்னைப் பார்த்து ஒரு வகையில் மிக மகிழ்ந்தாராயினும், எனது நிலைமைக்காக மிக வருந்திக் கண்ணீர் உகுத்தனர். மங்கைப் பருவம் அடையும் முன் பெண் மக்களுக்கு மணஞ்செய்வது பெருந்தீமை என்பதனை நன்குணர்ந்தவர் இந்த அம்மையார் கட்டாயத்தினுலேயே தம் மகளுக்குப் பன்னிரண்டாவது ஆண்டில் மணம் நடைபெறலாயிற்று. இல்லையானுல் பத்தாவது வயதிலேயே இவள் கழுத்திற் ருலியைக்கட்டியிருப்பார்கள். இவள் பெயர் கனகவல்லி; இவள் பெயரின் தன்மைக்குப் பொருத்தமாகவே இவளுடைய வடிவமானது பொன்னுற் செய்த பதுமையைப்போல் மிகவும் அழகாக அமைந்திருக்கின்றது. என் தமையனுடைய நல்ல இயல்புக்கு ஏற்ற இவளை மனைவியாக அவனுக்கு அமைத்துக் கொடுத்த இறைவன் அருளுக்கு யான் நன்றி செலுத்துகின்றேன். இவள் இசை பாடவும் வீணை வாசிக்கவுங் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்; ஆயினும் அவ்விரண்டிலும் இன்னும் நன்ருய்த் தேர்ச்சி அடையவில்லை; சிறுபிள்ளையாதலால் இன்னும் ஆண்டு முதிர முதிர அவற்றில் நன்கு தேர்ச்சி பெறுவாள் என்பதில் ஐயமில்லை ஆனால், இவளிடத்தில் எனக்குக் குற்றம் போல் தோன்றுவனவும் சில உண்டு. கல்வி கற்பதில் இவளுக்கு மிகுந்த விருப்பம் இல்லை. வீட்டு வேலைகளும் ஒன்றுமே செய்யத் தெரியவில்லை. எந்நேரமும் இசைபாடுவதிலேயே கருத்தாயிருக்கிருள். இசையில் அவ்வளவு கருத்தாயிருப்பது குற்றமல்லாவிடினும், கல்வியையும் வீட்டுவேலையையும் உன்னியாமையே குற்றமாக இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் இவள் பெற்ருோர்களே. இவள் தந்தையார் பெருஞ் செல்வராயும் அரசியலில் உயர்ந்த அலுவல் பார்ப்பவராயும் இருந்தமையால், தாம் அலுத்து வந்து வீட்டிற்சேர்ந்த நேரங்களில் இனிய இசை கேட்டு இன்புறும் பொருட்டு இவளை இசையிலேயே பயிற்றிவந்தார். இவள் அன்னையோ தனக்கு இவள் ஒரே மகளாதல்பற்றி இவளிடத்தில் அளவுக்கு மிஞ்சிய அவா வைத்து இவளை வீட்டுவேலையிற் பழக்காமல் வளர்த்து விட்டார். மிகச்சிறிய வேலை முதல் மிகப்பெரிய வேலை வரையில் எல்லாவற்றையுஞ் செய்தற்கு வேலைக்காரர் பலரை இவள் பெற்ருோர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்தமையால் இவள் வீட்டு வேலை

யிற் பழகுவதற்கு இடமில்லாமலே போயிற்று. நமது உடம்பு ஓர் இயந்திரம் போல்வதாய் இருத்தலின் இதன் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றும் பெரும்பாலும் அசைந்துகொண்டிருத்தல் வேண்டும்; அசையாத இயந்திரத்தின் உறுப்புகள் துருவேறிப் பழுதாய்ப் போவது போலப் பல வேலைகளினும் வருந்தி உழையாத ஒருவர் உடம்பின் உறுப்புகளும் இரத்த ஓட்டங் குறைந்து நரம்பு வலிவற்றுப் பழுதாய்ப்போகின்றன. உடம்பிற்கு உழைப்பு இல்லாமையால் இந்தப் பெண் உடம்பின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அளவு உணவு உண்பதில்லை; பிறர் கட்டாயத்திற்காகச் சிறிது கூட உண்பளாயின் அன்றைக்கெல்லாம் வயிறு செரியாமல் வருந்துவள், சில நேரம் வாயாலெடுப்பள்; அதனால் இவள் உட்கொள்ளும் உணவு சிறு குழந்தையின் உணவினுஞ் சுருங்கியது; செவ்வையான உடம்பின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உணவும் அது செரிப்பதற்கு வேண்டிய உடம்பின் உழைப்பும் இல்லாமையால் இவள் உடம்பில் இரத்த ஓட்டம் இருக்க வேண்டியஅளவுக்கு இல்லை; அதனால், பொன் போல் இருக்கத் தக்க இவளது உடம்பின் நிறம் சிறிது வெளிறிக் காணப்படுகின்றது; கன்னங்களிலுஞ் சிவந்த நிறம் இல்லை; உடம்பிற் சதை குறைவாய்ப் பஞ்சு போல் இருப்பதால திரண்டு உருண்ட கொழுமையில்லை. இயற்கையாகவே சிறந்தஅழகு வாய்க்கப்பெற்ற இவள் கல்வியும் உடம்புழைப்பும் உடையயளாய் நடந்து வருவளாயின் அச்செயற்கையால் அவ்வழகு மேன்மேற் பெருகிச் சுடர்விரி பசும் பொன் போல் விளங்கும். இவளைப் பெற்றோர்கள் தாம் செல்வத்திலுஞ் சிறந்த நிலையிலும் மேம்பட்டிருந்ததை நினைந்து, தம் மக்கள் ஏவற்காரர் இல்லாமல் தாமாகவே வீட்டுவேலைகளைச் செய்தல் இழிவெனக்கருதி அவர்களை இங்ஙனம் வளர்த்து வைத்தது பெருந் துன்பத்திற்கே இடமாகின்றது.

நமது நாட்டிற் செல்வர்வீட்டுப் பெண்பாலார் ஆண்பாலார் இருவரும் தமக்கு வேண்டிய வேலைகளைத் தாமே செய்தல் தாழ்வென நினைந்து வெறுமனே காலங்கழித்தலினாலன்றோ அவர்கள் கொடிய நோய்கள் பலவற்றிற்கு ஆளாகி ஆண்டு முதிரா முன்னரே கூற்றுவனுக்கு இரையாகின்றனர்! செல்வர்களுக்கு வரும் நோய்கள், நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்திலவிழப் பாடுபடும் ஏழை எளியவர்கட்கு வருகின்றனவா? இல்லையே. செல்வ மகளிர்கள் கருக்கொண்ட காலங்களிற் படுந் துன்பமும், அக்கருவை உயிர்க்க மாட்டாது, நண்பகல் வெயிலிற்பட்ட புழுப்போல் துடிதுடித்து உயிர் மாளுங் கொடுமையும் உடம்பு வருந்த உழைக்கும் ஏழைப் பெண்பிள்ளைகளிடம் காணப்படுவதுண்டோ? சிறிதும் இல்லையே. ஒருகால் தெய்வச் செயலால் வருந்தி மகப் பெற்றாலும், அவர்கள் நீண்ட நாள் உடம்பு தேறாது.

மருத்துவர் சொல்லும் மருந்துங் கையுமாய்த் துன்புற்று காட் கழித்த லும், அவர் ஈன்ற பிள்ளைகளும் அவர்களைப் போலவே நோய்ப்பட்டு வருந்துதலும் எத்தனையோ வீடுகளில் கம் கண்ணெதிரே கடந்து வருகின்றன. தம்மைச் செல்வரென்றும் மேல்நிலையில் உள்ளவரென்றும் இறுமாப்புகொண்டு எண்ணி நடப்பதனால் அடையும் பயன் இதுதானோ! பிழையான எண்ணத்தினால் தாம் துன்புறுவதல்லாமலும், தம் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளும், தம் பிள்ளைகள் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் இங்ஙனமே கால்வழி கால்வழியாக நோய்வாய்ப்பட்டு நொந்து மாயும்படி செய்வதுஞ் செய்விப்பதும் எவ்வளவு பேதைமை! எவ்வளவு கொடுமை!! தாம் கெட்டாலுந் தம் பிள்ளைகளையாவது சீர்திருத்தக் கூடாதா? பிள்ளைகளைக் காலையில் எழச் செய்து, காலைக் கடன்களை முடித்துத் தலை முழுகிப், பூத்தொடுத்துச் சாந்து அரைத்து இறைவன் திருவுருவ அடையாளங்களுக்குத் திருமுழுக்குச் செய்வித்து அவற்றைச் சாத்தி, அகில் புகைத்துக் கர்ப்பூரங் காட்டி, இறைவனைத் தொழுது பாட்டுப் பாடி வணங்கும்படி செய்தல் வேண்டும்; இங்ஙனங் கடவுளுக்குச் செய்யும் வழிபாட்டை ஆண் பெண் பிள்ளைகள் இருவருஞ் செய்தல் கட்டாயமாக வேண்டப்படும். இவ்வாறு செய்யாமல் செல்வர்வீட்டுப்பிள்ளைகள் காலையில் எட்டுமணி வரையில் தூங்கி எழுந்து பல் கூட விளக்காமல் 'காப்பி, ரொட்டி' என்று கூவுகின்றன. இத் தீய வழக்கத்தைச் செல்வர்கள் அறவே ஒழித்து விடல் வேண்டும். கடவுளைத் தொழுதபின் பெண்மக்கள் சிறிது நேரமும் ஆண்மக்கள் மிகுந்த நேரமும் இருந்து கல்வி கற்றல் வேண்டும். பெண் பிள்ளைகள் வீட்டிலிருப்பவர்களாயிருந்தால் காலையிற் கல்விகற்ற சிறிது நேரம் போகப் பிறகு சமையற் றொழிலுக்கு வேண்டிய எல்லா வேலைகளையும் திருத்தமாகவும் நேர்த்தியாகவுந் திறமையாகவுஞ் செய்யக் கற்றுக் கொள்ளல் முதன்மையாகும். உடம்பை நோய் அணுகாமற் பாதுகாத்து வளர்ப்பதற்குச் செவ்வையான உணவே இன்றியமையாத கருவியாய் இருப்பதனால், நாவிற்கு இனிமையும் உடம்பிற்கு நலமுந் தரும் பலவகை உணவுப் பொருள்களையும் கூறுபாடு அறிந்து சமைத்து வைத்தலைக் காட்டிலும் மேலான தொழில் பெண் மக்களுக்கு இல்லை. ஏனென்றால், உடம்பு செவ்வையான நிலைமையிலிருந்தால் தான் எல்லா நன்மைகளையும் அடையலாம்; ஆதலால், சமையற் றொழிலைத் தாழ்வாக நினைத்து அதனை வேற்றார் கையில் விட்டிருப்பது சிறிதும் விரும்பத்தக்கதன்று. இதனாற் பல தீங்குகள் உண்டாவதை வழக்கத்திற் பலரும் பார்த்துங் கேட்டு மிருக்கலாம். மேலும், சமையற் றொழிலைச் செய்யுங்கால் அடிக்கடி நிமிர்ந்துங் குனிந்தும் நடந்தும் உடம்பு பலவாறு அசைதலால் உடம்பிலுள்ள எல்லா உறுப்புக்

களும் செவ்வனே அசைந்து இரத்தம் நன்றாய் ஓடவும் நரம்புகள் வலிவேறவும் அவற்றால் நன்றாய்ப் பசியெடுக்கவும் வேண்டுமளவுக்கு உண்ட உணவு செரிக்கவும் இடம் உண்டாகின்றது; அதன்மேலும், நெருப்பண்டையிலிருத்தலால் உடம்பு நன்றாய் வியர்க்க இரத்தத்தி லுள்ள நச்சுப் பொருள்கள் உடனுக்குடன் வெளிப்பட அதுவும் தூய தாகின்றது; இவற்றோடு உணவுப் பண்டங்களைப் பதம் அறிந்து ஒன்று கலந்து இன்சுவைப்பட ஆக்கவேண்டியிருந்தலால் அவர்வேலையில் முனைந்து நிற்கும் அறிவுக் கூர்மையாகின்றது. இங்ஙனம் பலவகை யாலும் பெண்மக்களுக்குச் சிறந்ததாகக் காணப்படும் சமையற்றொழிலை இகழ்ந்து கைவிட்டிருத்தலைக்காட்டிலும் வேறு தீமை பெண்பிள்ளை களுக்கு யாது இருக்கின்றது? இனிச் சமையல்செய்துஉணவெடுத்துச் சிறிது களைப்பாறியபின், சிறிது தையல்வேலையிற் பழகி அதன்பின் அரிய பலநூல்களையும் வீணைமுதலான இசைக்கருவிகளையுங் கற்றுவிர கருக்கு ஊன்றல் வேண்டும். இங்ஙனம் செய்தலே நம்நாட்டுப் பெண்பாலாரிற் பலரும் ஓய்வானநேரங்களில் அண்டைவீட்டுப் பெண்பிள் ளைகளை அழைத்து வைத்துக்கொண்டு வீணான பேச்சுப் பேசுவதி லும், தாயமஆடுவதிலும், பிறரைவம்புக்கு இழுப்பதிலும், தூங்குவதிலும், காலங்கழிப் போக்குகின்றனர்! செல்வர் வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளையும் ஏழை வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், ஏழைப்பெண் மணிகளே மிகமேலானவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்; வயிற்றுக்கில்லாமை யால் எளியபெண்கள் நெல்லுக் குத்தியோ இலைதைத்தோ மாவரைத்தோ விறகுவிற்றோ பிறர்இட்ட ஊழியஞ்செய்தோ தமதுகாலத்தை ஒருபொழு தும் வீணே கழியவிடாமல் தமக்கும்பிறர்க்கும் பயன்படும்படியான வழிகளிற் செலவிடுகின்றார்கள். இந்த இருதிறத்தவர் நிலைமைகளையும் எண்ணிப்பார்க்குங்கால் செல்வர்வீட்டு மாதர்கள்செல்வத்தாற் பெற்றபயன் சிறிதும் இல்லை பயன்படுவது புலனாகின்றதன்றோ? செல்வத்தைப் பெற்று இங்ஙனம் சீரழிவதைக் காட்டிலும், வறுமையிற் செம்மையாயிருத்தல் மேலானதாகச் சிறந்ததாய்க் காணப்படுகின்றது.

என்பெருமானே, தாங்கள் எனக்கு அன்போடு எழுதிய கடிதங் கள் பலவற்றில், 'படித்தல், எழுதுதல் யாழ்இசைத்தல், முதலான சில வேலைகளைத்தவிர வேறு வீட்டுவேலை எதுவும் மெய்வருந்தச் செய்ய வேண்டாம்' என்று தாங்கள்எனக்குக் கற்பித்திருந்தது என்மனத்திற்கு இசைந்ததில்லை; தாங்கள் என்மேல்வைத்த நிறைந்தஅன்பினால் அங் ஙனம் எழுதியதற்கு மகிழ்ந்தேனாயினும், மற்றைச் செல்வர்களைப் போல நீங்களும் இப்படிச் சொல்லுவது என் கருத்துக்கு இணங்க வில்லை; அதனாலேதான் செல்வமாதர்கள் தமது காலத்தை எங்ஙனம் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதைப் பற்றி இவ்வளவு விரித்தெழுதி

என்கருத்தைத் தங்கட்குத் தெரியப்படுத்தலானேன். நான் கல்வி கற்பதில் எவ்வளவு அக்கறையாய் இருந்தேனோ அவ்வளவு அக்கறையாய வீட்டுவேலைகளையுஞ் சுறுசுறுப்போடு செய்து [illegible] காலஞ்சென்ற என் அருமைமாமனாருக்குப் பெருவியப்பைத் தந்தது. சமையல் [illegible] வரை எல்லா வீட்டுவேலைகளையும் என்னால் இயன்றவரையில் செவ்வையாகச் செய்து வந்ததையெல்லாம் என் மாமனார் [illegible] மகிழ்ந்து 'இதுதான் பெண்மக்கட்கு அழகு'' என்று கூறிய மொழிகள் எனக்கு அவ்வுண்மையை நன்கு விளக்கச்செய்து மனக்கிளர்ச்சியை [illegible] ணின யானெழுதியவற்றில குற்றம் இருந்தால் அதனை [illegible] என்னைத் திருந்தும்படி தங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

என் அருமைத் தமையன் மனைவியைப்பற்றி [illegible] ளவும் எழுதிவிட்டேன். என் அண்ணன் இவ்வளவு [illegible] முழுதுங் கற்பிக்கக்கொடுத்தபடி என்னைக் [illegible] கிறான். இவளும் என்சொற்படி கேட்டு [illegible] அன்புடையவளாயும் இருக்கின்றமையால் இவளைத் திருத்த [illegible] எளிதாகவேயிருக்கும். என் அருமைத் தங்கை [illegible] காண்பதற்கில்லாமாறு பிரசவத்தின் [illegible] பெற்றது பெருங்களிப்பாயிருக்கின்றது. [illegible] வந்து [illegible] கிறான். [illegible].

என் ஆருயிர்ச் செல்வப் பெருமானே, இப்பா[illegible] கொண்டுவந்து கொடுத்தது தங்கள் அன்புமொழிகள் [illegible] னுள் வரைந்திருந்தவைகளைப் படித்ததும் [illegible] அடைந்தேன். என்னை நன்று அணைபிலும் [illegible] அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரையும், [illegible] சிறந்த அந்தப்பாரசிகப் பெருமானையும், அவர்கள் அருமை [illegible] களையும் தாங்கள் வாடிக்கைப்படி போயிருந்து பார்த்து, மிக [illegible] டும் அளவளாவிப் பேசினதை அறிந்து பேரின்பக்கடலிற் றிளைத்தவளானேன். அவர்களைப்பற்றித் தாங்கள் மிகவுயர்ந்த எண்ணங்கொண்டவரானதும், [illegible] பேசியதில் அவர்களின் அகமும் முகமும் மலர்ந்து இன்புறலானதும் தெரிந்து என் உள்ளங்கொண்ட மகிழ்ச்சியையெழுத வலிவற்றவளாயிருக்கின்றேன். ஆனால், மற்றுமொரு செய்தி எனக்குத் துன்பத்தைத் தந்து உடனே ஆறுதலையும் உண்டாக்கி[illegible] அவர்களைத் தாங்கள் பார்க்கச் சென்றபோது சேதுராமன் என்னும் அந்தப் பார்ப்பனப்பையன் தங்களுடன் வரலானதும், தாங்கள் அவர்களிடஞ் சிறிது பேசித்திரும்பியதற்குள் அவன் தன்னைப்பற்றி அவர்கட்குத் தெரிவிக்கும்படி தங்களை அடிக்கடி கேட்கலானதும், தாங்கள் அவனைப்பற்றிப் பின்னுஞ் சிறிதுநேரம் பொறுத்துத் தெரிவிக்கலாம் என்று இருந்த

கற்குள் அவன் காணுகவே தன்னைப்பற்றி அவர்களிடந் தெரிவித்ததாக கொண்டதும், அவ்வாறு அவன் இடையே அவிப்பருக்து அவர்களிடம் பழக்கஞ்செய்துகொள்ள முயன்றது அவ்விருவர்க்கும் அருவருப்பை விளைத்ததும், அவனது செய்கை தங்கட்குச் சிறிதுவருத்தத்தையும் பெருமைக்குறைச்சலையுந் தந்ததும் எனக்குத் துன்பத்தைத் தந்தன; ஆனாலும், அவர்கள் அவனிடம் முகங்கொடுத்துப் பேசாமல் தங்களிடமே பேசிப் பதும், தங்களை அப்பாசிக்கனவான் அருகலழைத்துத் தங்களகாரில் அவனைப் பற்றித்தமக்கு லவலேசமும் இல்லையென்று தெரிவித்ததும் எனது மனதிற்கு ஆறுதலைத்தந்தன. இப்போதுதான் நாங்கள் அவனைச் சமயத்தில் ஐயுறவுகொள்ளத் தலைப்பட்டோர்கள். விரைவில் அவனைத் தங்களிடமிராமல் நீக்கிச்செல்லக் கருதும் உபாயம் தேடுகின்றேன். அது நிற்க.

பம்பாய்க்குச் சென்றபின், அப்பாரசீக அம்மையாரிடமிருந்து எனக்கு இன்னுங் கடிதம் வரவில்லை. அதனால், அவர்களுடைய க்ஷேமத்தை அறியவில்லை. அவர் கர்ப்பமான நிலைமையில் இருக்கின்றனளென்று அறிகின்றேன். அந்த பாரசீகப் பெண்மணி நல்ல காலமாயிருக்க வேண்டும். எப்படியும் இன்னும் சில நாட்களில் கடிதம் வருமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். அப்போது எல்லாம் விரிவாகத் தெரியும். அவள் எல்லாம் குறித்துத் தெரிவிப்பாளென்று நம்புகின்றேன். இன்னும் பல நாட்களில் மறுபடியும் கடிதம் எழுதுகிறேன்.

என்மனத்தடத்தில் மலர்ந்திருக்கும் மணங்கமழ் தாமரையே, இன்றைக்காலையில் என் தமையன் மனைவியைப் பார்க்கும்பொருட்டு அவள் உறவினர் சிலர் வந்தனர்; அவர்கள் வந்தபின் சிறிதுநேரத்தில் அவள் அன்னையும் வந்தனர். பார்க்கவந்தவர்கள் எல்லாரும் பெண்பிள்ளைகளே, எல்லாரும் முப்பத்தைந்திற்குமேல் நாற்பதுக்குட்பட்ட வயதினர்கள். எல்லாரும் கணவரோடிருந்து வாழ்பவர்கள். கனகவல்லியின் அன்னையார் மட்டும் கணவனை இழந்தவர்; ஆனாலும், என்னைப்போல் தலையில் கூந்தல் வைத்திருக்கின்றார். நாங்கள் வந்தவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செவ்வையாகச் செய்து அனைவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், வந்தவர்களில் ஓர் அம்மையார் வழக்கமாகப் பெண்கள் பேச்சுகளில் விருப்பம் இல்லாதவராய், அவர்கள் அருகே ஓரத்தில் பாயில் படுத்துக்கொண்டிருந்து மேசைமேல் வைத்துவிட்டுவந்த புத்தகத்தைப் பிரித்துப்பார்த்து "அம்மா, கோகிலம் அதென்ன புஸ்தகம்? நாங்கள் வருமுன் நீ அதை ரொம்பக்கவனமாய்ப் படித்துக்கொண்டிருந்தாயே" என்று கேட்டார்.

அதற்கு நான் 'அது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் அடங்கிய திருமுறை" என்றேன். அதற்கு அந்த அம்மையார் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் புருவத்தை மேல் நெறித்துத் தலையை அசைத்து வாயைக்குவித்து வலக்கையின் முன் விரல்களை மடக்கி வாய்மேல் வைத்தார். அவர் ஏதும் பேசாமல் மௌனம் மேற்கொண்டார். அதனைக் கண்டு என் உள்ளம் வருந்தியது. சில நாட்களுக்குமுன் என் தந்தையார் இங்ஙனமே தேவார திருவாசகங்களையும் சிவபெருமானையும் சைவசமயத்தையும் மற்றசாதியாரையும் இழிவுபடுத்திப் பேசியதனால் உண்டான என்மனப்புண் இன்னும் ஆறாமல் இருக்கையில் அதில் கூரிய இருப்புக்கோலைக் காய்ச்சி நுழைத்த பான்மையாக இந்த அம்மையாரும் அத்தெய்வ அருணூலைப்பற்றி யான் சொல்லிய சொற்களை அருவருத்தமை பெருந்துயரை விளைத்தது. எங்கள் பார்ப்பன இனத்தவரில் உள்ள ஆண்பெண் என்னும் இருபாலார்க்கும் இந்தப் பொல்லாத சாபக்கேடு இருப்பது இப்போதுதான் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. இதனை நினைக்க நினைக்க என் மனம் நைந்து முகம் வேறுபட்டது. எனக்குண்டான வாட்டத்தை அறிந்த கனகவல்லியின் அன்னையார் எனக்கு ஆறுதல் உண்டாகும் பொருட்டுக்

"குழந்தே, அந்த நூலின் அருமை அந்த அம்மாளுக்குத் தெரியாது. பொதுவாக நம் இனத்தவர்கள் அந்த நூல்கள் சூத்திரர்களுக்குத்தான் உரியவைகள்; பிராமணர்களுக்கு வேதங்கள் மாத்திரந்தான் சொந்தம். அவர்கள் அவற்றைத்தவிர மற்றைத் தமிழ்நூல்களைப் படிக்கப்படாதென்னும் ஒரு

பொருந்தா நம்பிக்கையுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அதற்காக நீ வருத்தப்படாதே." என்று எனக்கு ஆறுதல்வரப்பேசினார்கள்.

இங்ஙனமே என் தந்தை பேசியபோது அவரை மறுத்துச் சொல்லக்கூடாத நிலைமையில் அப்போதிருந்தேன். ஆனால், இப்போதும் நான் அப்படி வாயைமூடிக்கொண்டிருக்கக் கடமைப்பட்டவள் அல்லேன் என்பதை உணர்ந்துபார்த்து, எம்மினத்தவர் கொண்ட அறிவில்லாத நம்பிக்கையை மாற்றவிரும்பிப் பார்க்கவந்தவளோடு பேசுவதைப் பார்க்கிலும், என் அத்தையோடு இதனைப்பேசுதலே நலம் என்றெண்ணி: "அத்தே, தமிழும் தமிழ்நூல்களும் சூத்திரர்களுக்குமட்டுந்தாம் உரியவை என்று எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு நம்மவர் சொல்லுகிறார்கள்?" என்று வினவினேன்.

அதற்கு அத்தையார் "நம்முன்னோர்களும ஞானத்திற்சிறந்த ருஷிகளும ஸம்ஸ்கிருத பாஷையைத்தான் பேசினார்களென்றும், அதிலே வேத சாஸ்திரங்களையெல்லாம் எழுதிவைத்தார்கள் என்றும, சூத்ரர் பேசும தமிழ்மொழியான பாஷைகளில் அவர்கள் பேசவுமில்லை அவற்றில் வேத முதலான உயர் சாஸ்திரங்களை எழுதவுமில்லையென்று நான் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; நூல்களிலும் படித்திருக்கின்றேன்." என்றார்.

"அப்படியானால் அகத்தியமுனிவரைப்பற்றி நீங்கள் கருதுவது யாது?" என்று வினவினேன்.

"அவர் ருஷிகளில் தலைமைபெற்றவர் என்றும், அகிலலோகப் ப்ரக்ஞை ஈசுரனுக்குச் சமமானவர் என்றும் சகல சாஸ்திரங்களும் வல்லவராக அறிந்திருக்கின்றேன்." என்று அத்தையார் சொன்னார்.

"அப்படியானால், அவ்வளவு தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அகத்திய முனிவர் 'ஈசுரனாகிய சிவபெருமான் திருவருளினாலே தமிழ்மொழியாகிய சிறந்த பாஷையை அமைத்தேன்' என்று அவர் தாமே சொல்லியதாக ஸ்காந்த மகாபுராணத்திற் சங்கரசம்ஹிதை உபதேசகாண்டம் எழுபத்தொன்றாம் அத்தியாயத்தில் துலக்கமாகக்கூறப்பட்டிருக்கையில், முன்னிருந்த மகருஷிகள் தமிழைப் பேசவில்லை, அதில் நூல் எழுதவில்லை யென்பது எப்படிப்பொருந்தும்?" என்று கேட்டேன்.

"அப்படியா அம்மா! எனக்கு இந்த உண்மை இதுவரையில் தெரியாதே. தமிழுக்கு முதல் பரமாசாரியர் அகஸ்தியமுனிவரா!" என்று யான் சொல்லியதற்கும், யான் சொல்லியதைக்கேட்டு விடைசொல்லத்தெரியாமல் வாய மூடிக்கொண்டிருக்கும் அப்பெண்பாலார் நிலைமைக்கும் மகிழ்ந்துகொண்டார் என் அத்தையார்.

இதற்குள் முதலில் என்னைக்கேட்ட பெண்பிள்ளை "நம்முன்னோர் களிற்பெரும்பாலார் தமிழ்ப்பேசுவதும் அதில்நூல்கள் எழுதுவதுந் தெரியப்படவில்லையென்று அர்த்தம்பண்ணக் கூடாதோ?" என்று வினவினாள்.

உடனே அதற்குநான் "திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறள் என்னும் ஒப்பு உயர்வில்லாத்தமிழ்வேதத்தை அருளிச்செய்யவில்லையா? மூவாயிரம் ஆண்டு தவம்இருந்த திருமூலமகருஷி திருமந்திரம்என்னும் அரியபெரிய சாஸ்திரத்தைத் தமிழிற் செய்தருளவில்லையா? இவ்விருவர்க்கும், சமஸ்கிருத வியாகரணஞ்செய்த பாணினிமுனிவர்க்கும் மிக முன்னேயிருந்த தொல்காப்பிய மகருஷி உலகத்தில் மற்ற எந்தப்பாஷையிலுங் காண முடியாத நுட்பங்களெல்லாங் கண்டறிந்து தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண மகோததியை நமக்குத் தந்தருளவில்லையா? இத்தொல்காப்பிய மகருஷி அகஸ்தியருக்குப்பிரதம சிஷ்யரென்று பழைய நூல்களால் அறிகின்றோம். வான்மீகி ராமாயணம் முதலான [illegible] கள் தலைச்சங்கத்திருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார்கள் [illegible] அக்காலத்திருந்த முனிவர்களாலும் இயற்றப்பட்ட [illegible] நூல்கள் எண்ணிறந்தனவாமென்றும் [illegible] நிற்கட்டும். [illegible] செய்தருளிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் [illegible] திருவாசகத்தையும், திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் அருளிச்செய்த தேவாரங்களையும் படிக்கப் பாராயணம் பண்ணிப் [illegible] பேரின்பஅனுபவம் உடையவர் [illegible] தமிழைப் [illegible] ஆகுமென்றும் அதில் உயர்ந்தநூல்கள் இல்லையென்றும் [illegible] துணிவார்களோ? சைவவேளாள இனத்தில் திருஅவதாரஞ் செய்த அப்பர் சுவாமிகளென்னும் திருநாவுக்கரசு அடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரப்பதிகங்களைக்கேட்டுக் கல்லுங் கரையுமானால், அவற்றைக்கேட்டு மெழுகுபோலும் உருகாதநம்பார்ப்பனச்சாதியாரின் மனத்தை என்னென்று கூறுவேன்! திருநாவுக்கரசரின் தெய்வத்தன்மையை உணர்ந்தன்றோ திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியும் அவரைவணங்கி 'அப்பரே' என்றழைத்தார்! அப்பூதியடிகள் என்னும் பிராமணமுனிவர் திருநாவுக்கரசு அடிகளிடத்தில் அளவுபடாத அன்புபூண்டொழுகி அவர் திருவடிகளைத்தொழுது அருள்பெற்ற உண்மைச் சரித்திரத்தை நம்மவர் அறியாதது அவர்தம் தீவினையே! மெய்கண்டதேவர் என்னும் சைவவேளாளக்குழந்தை வேதாகமங்களாலும் கண்டறியப்படாத முடிந்த உண்மைகளையெல்லாம் கரைகண்டு தெளிவுபடுத்தி அருளிச்செய்த சிவஞானபோதம் என்னும் ஒப்புயர்வில்லா ஞானநூலினை நம்மவர் பெயரளவாகக்கூட அறியாதிருக்குங் கொடுமையை யான் என்னென்று எடுத்துரைப்பேன்! இத்தெய்வக்

குழந்தையின் அளவுபடா ஞானப்பெருமையினைத்தெரிந்தன்றோ, எல்லா வேதாகமங்களையும் சிக்கறுத்துணர்ந்த சகலாகமபண்டிதர் என்னும் பிரா மண முனிவர் தமதறிவையும் ஒருபொருளாக எண்ணாது சென்று அக் குழந்தையின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்து அப்பிள்ளைக்கு அடிமை யாகி அதனால் உபதேசிக்கப்பட்ட சிவஞானபோதத்திற்கு உரையாகச் சிவஞானசித்தி என்னும் ஞானநூலை இயற்றியருளினர்! இன்னுந் தில்லை மூவாயிரம் பிராமணர்கட்கும் தலைவராய் விளங்கிய உமாபதி சிவஞா அருளிச்செய்த சிவப்பிரகாசம முதலான ஞானசாஸ்திரங்களை நம்மவா ணராதநிவினை பெரிது! பெரிது!! இதுவரையில் நான் எடுத்துச சொல்லிய அருந்தமிழ் நூல்களுக்காயினும் அவற்றை அருளிய முனிவா கட்காயினும் ஒப்புயர்வுசொல்லத்தக்க சாஸ்திரங்களேனும் ஆசாரியர்க ளேனும் நமது சமஸ்கிருதத்திலும் இல்லை, வேதெறந்தப்பாஷைகளிலும் இல்லையென்று காலஞ்சென்ற என்மாமனாரவர்கள் ஆராய்ந்துசொல்லப் பலமுறை கேட்டிருக்கின்றேன். ஆகையால், தமிழின் பெருமை அறி யாச அதனை இழிவாய்ப்பேசுவது நம்மினத்தவர் தம்மைத்தாமே இழிவு படுத்துவதாய் முடிகின்றது." என்று அழுத்தமாய்க் கிளர்ச்சியோடு பேசினேன.

என் சொற்களைக்காணவந்த இப்பெண்பிள்ளைகளில் ஒவரும் தமிழில் இவ வளவுபெருமை யிருக்குமென்று சிறிதும் அறிந்தவர் அல்லர். இவர்க ளுடைய அறியாமைக்காக நான் மிகவும் இரங்குகின்றேன் இவர்களை இவ்வளவு குருட்டுத்தனமான நிலைமையில் வைத்துக்கொண்டு தாமுங் குருடர்களாய்க் குருட்டுக்கொள்கைகளிற் பிடிவாதமாய் நிற்கும் எங்கள் சாதி ஆண்மக்களே இவ்வளவுக்குங் குற்றஞ்சாட்டப்படவேண்டியவர் ளாய் இருக்கிறார்கள், அதுநிற்க. யான் மேற்சொல்லியவாறு பேசியவை களைக்கேட்டு எல்லோருந் திகைத்திருக்கையில், என்னைக் கேள்விகேட்ட பெண்பிள்ளை மறுபடியும் சிறிது காரமுடையவளாய்,

"நீசொல்லிய தெல்லாஞ்சரிதான்; தமிழ்வேதம் என்றுசொல்லும் திருக்குறளைச்செய்தவர்ஒருவள்ளுவப்பறையராமே!" என்று,யான்சொல லிய மற்றவைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டுத் திருவள்ளுவநாயனார் பிறப பைக்குறித்து இழிவுசொன்னாள்.

"நல்லதுஅம்மா, அவர் யாருக்குப் பிறந்தவர்? அதைஅன்புகூர்ந்து சொல்லுங்கள்." என்றேன்

அதற்கவள், "அவர்தகப்பனார் யாரோ ஒரு முனிவராம், அவர்தாய் ஒருபறைச்சியாம்." என்றாள்.

"ஆம், அவர்தந்தையார் யாளிதத்தர் என்னும் ஒரு சிறந்தமுனிவா, அவர் ஒருபுலைச்சியைமணந்தது உண்மைதான். ஐம்புல ஆசைகளைய முற்றத்துறந்த ஒருமுனிவரர் தன்னைவிரும்பும்படிசெய்தஅப்புலைச்சி மற்

றப்பெண்பிள்ளைகளைப் போன்றவளாய் இருப்பளா? அவள் அழகிலும் குணத்திலும் செய்கையிலும் சிறந்தவளாய் எல்லாப் பெண்பிள்ளைகட்கும் மேலானவளாய் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றோ? மற்றைப்பெண்பாலாரிடத்துங் காணப்படாத சிறந்த இயல்புகள் அவளிடத்திற் காணப்பட்டமையாலன்றோ அருந்தவத்தோரான அம்முனிவர் அவளைவிரும்பி மணந்துகொண்டனர். அவ்வளவுசிறந்த அப்பெண்ணரசியை நம்பார்ப்பனமகளிரினுஞ் சிறந்த தெய்வமகளாகச் சொல்லவேண்டியேயல்லாமல் வெறும்பிறப்புப்பற்றிப் புலைச்சியாகச் சொல்லுதல் பெருங்குற்றமாம். அதுபோகட்டும். அவள்வயிற்றிற் பிறந்ததற்காகத் திருவள்ளுவனாரை இழித்துப்பேசினால், மீன்பிடிக்கும் வலைச்சிவயிற்றிற் பிறந்த வியாசமுனிவரையும் இழித்துப்பேசவேண்டிவரும்; ஆனால், அவரையோ நம் வேதங்களை வகுத்தவரென்றும், பதினெண் புராணங்களையும் மாபாரதத்தையும் இயற்றினவரென்றும் மிக [illegible] கடவுளாக வணங்குவதேன்? மேலும், நம் [illegible] றந்தை தாயரான ருஷிகளும் ருஷிபத்தினிகளும் [illegible] பிறப்பினர் என்பதை நம்மவர் மறந்துபேசுவது [illegible] இருக்கின்றது.

"சேற்றிற் பிறந்த செங்கழுநீர் போலப்
பிரமற்குக் கூத்திவயிற்றிற் பிறந்த வசிட்டரும்,
வசிட்டர்க்குச் சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த சத்தியரும்,
சத்தியர்க்குப் புலைச்சிமேதாள் சேர்ந்துபிறந்த பராசரரும்
பராசரர்க்கு மீன்வாணிச்சிவயிற்றிற் பிறந்த வியாசரும்" என்று நம்முன்னோர் பிறப்பைக்கூறும் கபிலரகவலைச் சிறிது படித்தாலும் இவ்வுண்மையெல்லாம் நன்றாய் அறியலாமே. இன்னும் தீர்க்கதமஸ் என்னும் முனிவர்க்குத் தாசிவயிற்றிற்பிறந்த கக்ஷீவதர் என்பவர் இயற்றிய மந்திரங்கள் தெய்வத்தன்மையுள்ளனவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு இருக்குவேதத்தின் முதல் மண்டிலத்திலும் ஒன்பதாம்மண்டிலத்திலுஞ் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன அல்லவோ? இன்னும் இப்படியேயுள்ள நம்முன்னோர்களின் பிறப்பு வரலாறுகளை ஆராயப்புகுந்தால் அவை அளவில்லாமல் இருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் நடுநிலைமையோடு ஆழ்ந்து நினைத்துப் பார்க்குங்கால் பிறப்பினால் ஒன்றும் இல்லை; அவரவர் அறிவின்மேன்மையாலும், அவர் செய்யும் அரும்பெருஞ்செய்கையாலும், அவர்க்குள்ள ஈகை இரக்கம் முதலான உயர்குணங்களாலுமே எல்லாச்சிறப்பும் உண்டாகின்றன என்று தெளிவாய் அறிகின்றோம். ஆகையால், அறிவிலும் உயர்குணச் செய்கையிலும் ஒப்புயர்வின்றி விளங்கிய திருவள்ளுவநாயனாரைத் தெய்வமாக நினைத்து வழிபடவேண்டுவதாயிருக்க அவரைப் பிறப்பினால் இழிந்தவராக நினைக்கும் தீவினைக்கு நாம் உள்ளாகப்படாது

நம்முடைய வேத ஆகம புராண இதிகாசங்களிற் சொன்னவைகள் பெரும்பாலும் நம்மவர்க்குத்தான் பொருத்தமாகத் தோன்றும்; மற்ற நாட்டாரும் மற்றச்சாதியாரும் மற்றச்சமயத்தாரும் அவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த திருக்குறளில் உள்ள உண்மைகளோ எல்லா நாட்டார்க்கும் எல்லாச்சாதியார்க்கும் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் பொருத்தமானவைகள்; அதிலுள்ளபொருள்களை எல்லாருங் கைவிடாமல் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்; அதனால் உலகத்திலுள்ள எல்லாமக்களும் இம்மை மறுமைப்பயன்களைப் பெற்றுச் சிறப்பார்கள். எல்லாரையுங் கரையேற்றும் இத்திருக்குறள் என்னுஞ் செந்தமிழ்வேதத்திற்கு நிகரானது எந்த மொழியிலும் எந்தநாட்டிலும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட சீரியநூல் நமது ஸமஸ்கிருதபாஷையில் இருந்தால் அதனைச்செய்தவர் பெயரை மறைத்து அது கடவுளே அருளிச்செய்ததென்று நம்மவர் கூறிவிடுவார்கள். பழைய தமிழ்ப்புலவர்கள் பொய்யுரைகூறாத புண்ணியர்களானதனால் அதனை ஆக்கிய திருவள்ளுவர் பெயரை மறையாமல்

'அறம்பொருள் இன்பம்வீ டென்னும் அந்நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை அவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா அறிவுடையார்" என்று அவரைத் தெய்வமாகக்கொண்டு புகழ்ந்து பாராட்டி வணங்கிவருகிறார்கள்.' என்று தொடர்பாய்ப் பேசினேன்.

யான் சொல்லிய இவைகள் எல்லாம் என் அத்தையார் மனத்திற்கு மிகவும் இசைவாய் இருந்தமையால் அவர்மட்டும் அடங்கா மகிழ்ச்சியுடையவராயினர். மற்றப்பெண்பிள்ளைகளிற் சிலர் அவற்றை மனங்கொண்டவராயுங் கொள்ளாதவராயுங் காணப்பட்டனர். அவர்களில் என்னைக் கேள்விகேட்டவள்மட்டும் யான் சொல்லியவைகளை முற்றும் மறுத்துக்கூற விரும்பினளாயினும், யான் பேசியவை அவளாலும் மறுக்கக் கூடாத நூற்பிரமாணங்களோடு அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒத்திருந்தமையால், உடன்பாடு உடையவள்போற் சிறிதுநேரம் சும்மா இருந்து பிறகு

"ஆமம்மா கோகிலம், நீ சொல்லியதெல்லாம் சரிதான். நீ இவ்வளவு விசேஷமாய்ப் படித்திருப்பதற்காக நான் ரொம்பச் சந்தோஷப்படுகிறேன்." என்று என்னைத் தனது பண்ணிக்கொள்வாள்போல் மகிழ்ச்சி கூறி, மறுபடியும் "ஆனால் ஒன்று: அகஸ்தியர்முதலான மகருஷிகளும், மாணிக்கவாசகர் ஞானசம்பந்தர்முதலான மகாஞானிகளும் பிராமணர்களேயாயினும், அவர்களெல்லாம் ருத்திரதேவதையாகிய சிவனைக்கொண்டாடினபடியால் அவர்கள் நம்மினத்தவர்களால் பூஜிக்கப்படாமல் ஒதுக்கி

வைக்கப்பட்டார்கள்; ஆனால், அவர்கள்பாடிய தேவாரப்பாடல்களை நாம்படிக்கப்படாது." என்று சொன்னான்.

அதற்குமேல் நான் "சிவபெருமான் சூத்திரதேவதை என்கிறீர்களே; அதன் கருத்து யாது? அதனை எனக்கு விளக்கிச்சொல்லுங்கள்." என்றேன்.

"சூத்திரதேவதையென்றால் அடிமைவேலை செய்யும் தாழ்ந்த சாதியார்க்கு மட்டுந்தான் அவன் தெய்வம் என்பது அர்த்தம்" என்றான்.

"இவன் தாழ்ந்த சாதியார்க்குத் தெய்வம் என்று சொன்னால் அநுபவத்தில் அப்படியே யிருக்கவேண்டுமே. தாழ்ந்த சாதியார் எல்லாரும் மாரி பிடாரி காட்டேரி சக்தி இருளன் மதுரைவீரன் முதலான தேவதைகளையல்லவோ வணங்கி வருகிறார்கள்; சிவபெருமானை [illegible] அவர்களிற் பெரும்பாலார்க்குத் தெரியாதே; [illegible] முதல் சேதுராமேசுவரம் வரையில் [illegible] பங்கள் அமைக்கப்பட்டு வேதாகமவிதிப்படி நாடோறும் [illegible] காலங்களில் திருவிழாக்களும் சிவபெருமானுக்கு [illegible] வன்றோ? நமக்கு ஒவ்வொருநாளும் அநுபவமா [illegible] சிவாலயங்கட்குச் செல்பவர்களெல்லாம் உயர்ந்தவர்களாக [illegible] காண்கின்றோமேயல்லாமல், தாழ்ந்தவர்கள் அங்ஙனம் [illegible] நுவதற்கும் இடம்பெறுவதாயில்லையே. சிவபெருமான் [illegible] களைத்தொட்டுப் பூசிக்கும் ஆதிசைவப் பிராமணர்கள் [illegible] பிராமணர்கள் அத்திருவுருவங்களின் அருகே செல்லவும் [illegible] விடுமென்று அவர்கள் விட்டெறிந்து [illegible] டில் எங்கும் நாடோறும் நாம் கண்டுவருகின்றோம் [illegible] தாழ்ந்த சாதியார்க்குரிய சூத்திரதேவதை என்று [illegible] நாம் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும்?" என்று அவனைக் [illegible]

அதற்கவன் உடனே பரபரப்பாய் "அது சரிதான் [illegible] கோயில்களிலே ஸ்ரீரங்கநாராயணன் ஆலயங்களும் இருக்கின்றன [illegible] இருக்கின்றனவே விஷ்ணுமூர்த்தியைத்தான் பிராமணராகிய [illegible] வணங்கவேண்டும்." என்று உரக்கப் [illegible]

அதற்கு நான் [illegible] அவனை நோக்கி [illegible] "சிவபிரான் சூத்திரதேவதை என்றும், அவர் பிராமணர்களால் வணங்கத்தக்கவர் அல்லர் என்றும் நீங்கள் சொல்லியது அநுபவத்திற்கு [illegible] யில்லையே யென்றுதான் நான் எடுத்துக்காட்டினேன். சிவபிரான் பிராமணர்களாலும் மகருஷிகளாலும் தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்க முழுமுதற்கடவுள் என்பதை நாம் எல்லாம் [illegible] நான் ஆக்கவேண்டியதிருக்கின்றது." என்று வலியுறுத்திப் பேசினேன்.

"சிவன் பிராமணர்களாலும் மகருஷிகளாலும் வணங்கத்தக்கவர் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், அவர் முழுமுதற்கடவுள் என்றும் எல்லாத்தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்கவரென்றும் நான் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டேன். அவர் விஷ்ணுமூர்த்திக்குத் தாழ்ந்தவர் என்றும், அவர்க்கு மேற்பட்ட விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள் என்றும் ஒப்புக் கொள்வதே பிராமணர்களாகிய நமக்குக் கடமை" என்று அவர் பின்னும் உரத்துக் கூறினன்.

"நல்லதம்மா, உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு நீங்கள் கேட்டதாயிருந்தால், ஏதோ எனக்குத்தெரிந்தமட்டும் பேசுகின்றேன். நான் சொல்வதைக்கேட்டு நீங்கள் கோபிக்கிறதென்றால் அப்பேச்சை இவ்வளவோடு நிறுத்திக்கொள்ளுகின்றேன்" என்று பணிவோடு கூறினேன்.

மாமனார் அதற்குப் பதிலாக "அம்மா, நீ சொல்வதில் கோபத்திற்கு இடமானது ஒன்றும் இல்லையே. சாஸ்திரங்களில் எழுதியிருப்பதைத்தானே நீ எடுத்துச்சொல்லுகிறாய்." என்று எனக்கு ஆறுதலாகக்கூறினார்.

அதைக்கேட்டதும் என்னோடு வந்திருந்த அந்த அம்மாள் "ஆமாம் கோகிலம், சொல்வதில் நாம் கோபிக்கவேண்டியது என்ன இருக்கின்றது? அம்மா, நீ சொல்லு" என்று தானும் ஆறுதல் சொல்லிப் போற்றினள்.

அதன்மேல் நான் 'அப்படியானால் உங்களை நமஸ்கரிக்கின்றேன். சாஸ்திர அனுபவங்களை ஒட்டி என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியமட்டும் பேசுகின்றேனே அம்மா, நம்மைச்சுற்றிலும் என்னென்ன காண்கின்றோம்? நம்மையொத்த மனிதர்களையும், மனிதர்களல்லாத பலவகைப் பிராணிகளையும், பிராணிகளினுந்தாழ்ந்த மரஞ்செடிகொடிகளையும், அவையன்றி மண் தண்ணீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களையும், இப்பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால்தோன்றிய பலவகைப் பண்டங்களையும், இவற்றிற்கு இருப்பிடமான இந்த மண்ணுலகத்தையும், இந்த மண்ணுலகத்திற்கு மேலே விளங்கும் சூரிய சந்திர நட்சத்திரமண்டிலங்களையும் அல்லாமல் இவற்றிற்கு வேறான தேவர்களையேனும், தேவர்களினும்மேற்பட்ட கடவுளையேனும் காண்கின்றோமா? இத்தனை உயிர்களையும் இத்தனை பண்டங்களையும் இத்தனை உலகங்களையும் படைத்தவரான கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையேயென்றாலும், அவரை நாமு கண்டதில்லை, மற்றவர் கண்டதில்லை. தம் வாழ்நாள்முழுதும வேத வேதாங்கங்களைக் கரைகண்டு படித்தவர்களும் அவரைக்கண்டவர்களாயில்லை. இத்தகைய நிலைமையில் நாம் இருக்கையில் 'விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள், சிவன் அவர்க்குத்தாழ்ந்தவர்' என்று சொல்வது எப்படி? உலகத்திற்கு ஒரு கடவுள் இருக்கவேண்டுமேயல்லாமல், இரண்டு கடவுளரும், அவ்விருவரில்

ஒருவர் உயர்ந்தவரும் மற்றவர் அவர்க்குத் தாழ்ந்தவருமாய் இருப்பர் என்பதும் எப்படி?" என்று கேட்டனை.

இக்கேள்விகளுக்கு விடை சொல்லத் [illegible] அம்மையார் பின்னை சற்றுப்பொறுத்துக் "கடவுளைப்பற்றி நமக்குத் தெரியாவிட்டாலும் வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் அவரைப் [illegible] பற்றிச் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கின்றதே. நாராயண மூர்த்தி ஒருவரே தசாவதாரங்கள் எடுத்து இராவணன் கும்பகர்ணன் இரணியன் முதலான இராக்ஷதர்களை அழித்து உலகத்தை இரக்ஷித்தார் என்று சொல்லியிருக்கின்றதே; [illegible] சிவன் அப்படி ரக்ஷித்தார் என்று சொல்லவில்லையே. அதனால், நாராயணனே கடவுள்" என்று [illegible] போது சிறிது அமைதியாகப் பேசினள்.

"நல்லது அம்மா, வேதங்களிற் சொல்லியிருப்பவை [illegible] எல்லாம். [illegible] புராணகதைகளில் [illegible] சொன்னவை பொய்யாகப் போகாதென்று [illegible] நாராயணன் முதலானவர்களுக்கும் முன்னேயிருந்த [illegible] மிக்க [illegible] அரக்கர்களை [illegible] முதலானவர்களும் அழிக்க இயலாமல் [illegible] ம். அதனால் சிவபிரான் [illegible] தோன்றி அவர்களையெல்லாம் அழித்துத் தேவர்களை [illegible] இரட்சித்தனர் என்றும் பதினெண் புராணங்களில் [illegible] ஸ்காந்தமகாபுராணம் சொல்லுகின்றதே [illegible] களாலும் அழிக்கக்கூடாத [illegible] த்தை இரட்சித்தது சிறப்போ? அவர்கள் [illegible] அழித்தது சிறப்போ? மேலும் [illegible] இராவணனை சிவபிரான் தமது கால் [illegible] சேர்த்து அமுக்கி அதனின்றும் அவனை [illegible] எதிர்நின்று போர்புரிந்து வருந்தி [illegible] அவனைக் கொன்ற விஷ்ணுவின் அவதாரமான [illegible] சிறந்ததாகக்கூறி [illegible] படிப்பொருந்தும்?" என்று கேட்டனை.

"நல்லது, விஷ்ணுவைத் தலைவராக வைத்துக்கொண்டு [illegible] பிராமணியாகிய [illegible] காக்கும்பொருட்டு [illegible] தாரத்தில் வந்த நாராயணனே இருபாலும், சர்வத்துக்கும் ஆதாரமானவனே கடவுள்' என்று அந்த அம்மை எடுத்த விடைக்கு [illegible] பொருந்தாதென்று [illegible] என்னை மயங்கப்பாலாததாள். இப்படியே [illegible] ஆண் பெண் இருபாலாரும் உண்மையினைத் தெளிந்து [illegible]

விருப்பம் இல்லாதவர்களாய்த் தாம்பிடித்த பொய்யையே சாதிக்கும் அகங்காரம் உடையவர்களாய் இருப்பதுடன், தாம் நினைப்பதும் பேசுவதுஞ்செய்வதும் வேதாகமபுராண இதிகாசங்களுக்கு முற்றும் மாறாய் இருந்தும் தாம் வைதிகர் என்றும் சாஸ்திரஞர் ஸமார்த்தாள் என்றும் இறுமாப்போடு வீணுரையாடுவதும் என் மனத்திற்கு மிகுந்த துயரத்தை விளைவிக்கது. இந்தப் பெண்பிள்ளை வீணாய்ப் பேசுவதால் இவளோடு விவாதமாகப் பேசுகிற பயனில்லை என்றெண்ணிச் சிறிதுநேரம் சும்மா இருந்தேன். கல்வியிலும் உண்மைதெரிவதிலும் நிரம்பிய ஆவலுடைய அத்தைபாட்டி என்னைச் சும்மா இருக்கவிடாமல்,

"தங்கச்சி பரமசிவ [illegible] இல்லாதவராயிருந்தால் ஆனதால், அவர் அவதாரமெடுத்து [illegible] குறைவாகுமா?" என்று என் [illegible] யாக என்னை நோக்கிப் பேசினாள்.

அத்தைப்பாட்டி [illegible] அவர் [illegible] ாகவேணும் [illegible] பேசி [illegible], அதற்கே இந்த அம்மா [illegible] விஷ்ணுவுக்கு [illegible] மேன்மையாக [illegible] கடவுளுக்குப் பிற [illegible] உண்டாகக்கூடும் [illegible] சம்பந்தமான விஷயங்களுக்கு [illegible] யையெல்லாம் [illegible] விடுத்துவிட்டு [illegible] மூகமாயிருக்கின்றது. நாராயணா [illegible] 'திருஅவதாரம்' என்று சொல்லிவிட்டால் அகத்த [illegible] மனிதர்களுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள வித்தி [illegible] கடவுளுடைய [illegible] ஆறதால் இவர் [illegible] மனிதர் என்று நாம் பிரிக்க [illegible] என்று நான் [illegible] அந்த பெண்பிள்ளை,

[illegible] அறிக்கமுடியாத இராவணன் [illegible] யாதனன் முத [illegible] கொடியவர்களெல்லாம் அந்த விஷ்ணுவாகிய இராமனுக [illegible] கோணி வேரோடு அழித்தார் [illegible] அப்படிப்பட [illegible] மற்ற மனிதர்களால் செய்யக்கூடுமோ? அவர் [illegible] பராக்கிரமத்தைக் கண்டுதான் அவரைக் கடவுளாக நாம் [illegible] பூஜிக்கிறோம்' என்று மிகச் [illegible] பேசுவதுபோல [illegible] றனள்.

[illegible] பராக்கிரமச்செயல் உடையவர்களையெல்லாம் கடவுளாகச் சொல்லுகிறதென்றால், இராவணனை வலிமையை அடக்கிய வாலி கார்த்த வீரியார்ச்சுனனை முதலானவர்களையும், இராமலட்சுமணர்களை நாகபாசத்தால் கட்டி மடக்கமடையச்செய்த இந்திரஜித்தினையும், கிருஷ்ணனை அம்பால் எய்து விழச்செய்த வேடுவனையும், சண்டையில் வெற்றிபெற்று விளங்கிய வீமார்ச்சுனர்களையும், ஒரிரவில் பாண்டவர் படைமுழுதை

கொன்று நிகரற்று உலாவிய அசுவத்தாமனையும், [illegible] நாடுகள் [illegible]
னமே வெற்றியில் மேம்பட்டுநின்ற [illegible] கடவுளாகவுமா
கச் சொல்லவேண்டியதும் அவனை [illegible] மேலாக நிற்கும் ஒரு
கடவுள் என்பதுபோய், [illegible] [illegible]
ன்றன்றோ சொல்லவேண்டியதும் [illegible] கடவுளா [illegible]
னையும் அவர்கள் அம்பலரை [illegible] கொண்ட [illegible] ஆயினா
ர்கள் எவ்வளவு வலிமையுடையவர்களும் இறவா [illegible]
இராவணனை இறந்தான், இராவணனிலும் மேற்பட்ட [illegible]
வீரியார்ச்சுனனும் இறந்தனர், இராமன் [illegible] இறந்தனர்
கிருஷ்ணபகவானும் இறந்தனர் [illegible], அவர்
இறப்பு [illegible] இறப்பு [illegible] இறந்தொழிந்தனர் [illegible]
அறியாமையிற் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
இறந்தும் [illegible] [illegible] [illegible]
சிவபிரானை ஒரு [illegible] இறந்து [illegible]
ந்தப்புராணமும் [illegible] முழுமுதற்கடவுள்
பராயணனாக [illegible] அவர் ஒருகாலத்து
[illegible]
தம் [illegible] இப்பதுபற்றியே சாமவேதத்துச் சாந்
தப்பதபிராமணமும் சிவபிரானை நோக்கி "நீ தேவர்களின் பிராமணர்
(தேவதேவ பராமணர்) என்று கூறிநிற்கின்றது. மற்று
சாதிபிரிவெல்லாம் [illegible] எண்ணிக்கொ
ளும் பிராமணராகிய நாம் தேவர்களிற் பிராமணராய் இருக்கின்ற சி
வபிரானையன்றோ வணங்கல்வேண்டும்? மேலும், இராவணனைக்கொ
ன்றதனால் உண்டான [illegible] இராமன் சிவலிங்கமமைத்துப் பூசித்த
இராமேச்சுரத்திலும், பாண்டவர்கட்கு வெற்றியுண்டாம் பொருட்டுக்
கிருஷ்ணபகவான் அருச்சுனனை அழைத்துக்கொண்டுசென்று கைலா
சத்திற் சிவபெருமானை வணங்கி அவர் அருள்பெற்று மீண்டு [illegible]

பாரதத்திலும் விளக்கமாகக் காண்கின்றோமே! இராமகிருஷ்ணரால் முழுமுதற்கடவுளாக வணங்கப்பட்ட சிவபெருமானை, அந்த இராம கிருஷ்ணரைத் தெய்வமாகப்பாவிக்கும் நம்மவர்வணங்காமற் பழிப்பது தம் தெய்வத்தையே பழிப்பதாய் முடிகின்றதன்றோ? ஆகவே, நம்மவர் நம்முன்னோர்கள் செய்துவந்த ஈசுவரோபாசனைக்கு முற்றும் மாறாக நடந்துகொண்டு, வேதாகமபுராணேதிகாசங்களிற் கூறியபடி ஈசுவர பூஜை செய்பவர்களை அவைதிகர் என்றும், அவற்றிற்கு முழுவிரோத மாக நடக்குந்தம்மை மட்டும் வைதிகர் என்றுஞ் சொல்லிக்கொள்வது எவ்வளவு புதுமையாயிருக்கின்றது'' என்று கூறிமுடித்தேன்.

இவ்வுண்மைகளைக்கேட்டு இவற்றைச் சிறிதும் மறுத்துரைக்கமாட்டாமல் அந்தப்பெண்பிள்ளை வாயடங்கிச் சும்மாயிருந்தாள். அத்தையார் இவைகளைக்கேட்டும், இதுவரையில் வாயாடிவந்த அவள் அடங்கிவிட்டதைப்பார்த்தும் மிகுந்த மனமகிழ்ச்சி உடையவராகிச், சிவபெருமானே முழுமுதற்கடவுள் என்னும் உண்மையை இன்னும் அழுத்தமாக உள்ளத்திற் பதிக்கவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு, "அருமைக் குழந்தே, இவ்வளவு நுட்பமான உயர்ந்த ஞானப்பொருள்களைத் தெரிந்திருப்பாய் என்று நான் இதற்குமுன் நினைக்கவேயில்லை. இப்போது உன்னைச் சாக்ஷாத் சிவமாதாவாகிய அம்பிகையாகவே பாவிக்கின்றேன். அகிலலோகநாயகனான சிவபெருமான் ஒருவரே உண்மையான பரம்பொருள் என்று இப்போதுதான் நன்றாய் உணர்ந்தேன். இன்னும் உன்னிடத்திற் சில சந்தேகங்கள்கேட்டுத் தெளியவேண்டியதிருக்கின்றது. குழந்தையாகிய உனக்கு இவ்வளவு சிரமங்கொடுப்பதைப் பற்றி என்மனம் அதிகமாய் வருந்தினாலும், நல்லசமயங் கிடைத்திருக்கையில் அந்தச் சந்தேகத்தைக்கேட்டு நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் ஆவல் என்னை முன்னுக்குத் தள்ளுகின்றது. உனக்கு ஆயாசமாக இல்லாவிட்டால் இதற்கு விடைசொல்லவேண்டும். நம்மவர்கள் வேதத்தில் சிவனுக்கு இடமில்லையென்றும், சைவமதம் வேதத்திற்குப் புறம்பானது என்னும் அர்த்தத்தோடு அதனை வேதபாஹ்யம் என்றும் சொல்லிவருகின்றார்களே அவை உண்மையா?'' என்று கூறி வினவினார்.

இதைக்கேட்டதும் வாயாடியான அந்தப்பெண்பிள்ளை இப்போது தனக்கொருபிடி கிடைத்ததெனச் சிறிது மகிழ்ந்தவளாய், "ஆமம்மா, எனக்கும் அது நெடுநாட்சந்தேகம்; அது கோகிலத்தினாலேதான் நீங்க வேண்டும்.'' என்றாள்.

"ஏதோ ஏழையேன் அறிந்தமட்டிற் சொல்லுகின்றேன்; குற்றங் குறைகள் இருந்தால் அத்தையாரும் நீங்களும் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முழுமுதற்கடவுளை உபாசனையை வகுத்து தெரித்துச்சொல்லுவதில் எஜுர்வேதமே மற்ற மூன்றுவேதங்களிலும்

சிறந்ததாய் விளங்குகின்றது. அவ்வளவு சிறந்த யசுர்வேதத்தின் நடுவில் உள்ள சத்ருத்ரீயம் என்னும் மந்திரபாகம் முற்றும் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் ஒருவரே பரம்பொருள் என்று வலியுறுத்தி அவரை வணக்கங்கூறுதலை நம்மவர் உணராது [illegible] நாம என் செய்வோம்! அம்மந்திரபாகத்தை நாடோறும் அத்யயனம் பண்ணிக்கொண்டு வருதும் அதன் அர்த்தம் இன்னதென்று அறியாமல் [illegible] வதுபோற் கூவிக்கொண்டிருத்தலால் நம்மவர் பெற்றபயன் [illegible] கொம்பு [illegible]. அச் சதருத்ரீயத்தின் இருபத்தெட்டாம் [illegible] த்தின்கண் உள்ள "நமோ [illegible] ருத்ராய ச நம சர்வாய ச [illegible] நம நீலக்ரீவாய ச சிதிகண்டாய ச" என்னும் [illegible] மானைக் குறிக்கும் சிறந்த பெயர்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. [illegible]

[illegible]

மாவலி" என்று சொல்லப்படுதலையும் நம்மவர் [illegible] அறிந்திருந்தால் அப்பெருமானைப் பரம்பதிக்குங் கொடுந்தொழிலைச் செய்வார்களா! இந்த வேதப் பகுதியாம் நடுவிலதின் [illegible] [illegible] வேதத்தில் "கேசிப் [illegible] பாதமென யக்ருத் [illegible]" என்று சிவபெருமான் [illegible] செய்து தேவர்கள் முதலானோர் [illegible] சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.— அன்றிய அதன் ஆரம்ப [illegible] அவர் எல்லாரினும் [illegible] ஆயிரம் [illegible] உடையவர் [illegible] என்றும் [illegible] தலைவர் என்றும், முதன் மண்டலத்தில் அவர் [illegible] தலைவர் என்றும், இரண்டாம் மண்டிலத்தில் [illegible] அவர் [illegible] எல்லா உயிர்களுக்குந் தலைவராகச் செல்வார் [illegible] எல்லா உலகங்களுக்கும் வீரர்களுக்குந் தேவர்களுக்கும் முதல்வராய்த் தெய்வத்தன்மை [illegible] னின்றும் நீக்கப்படாதவர் என்றும் அவர் பலவாறு புகழ்ந்து [illegible] ட்டிருக்கின்றார். மற்றத் தேவர்கட்கில்லாத சிறப்பும் முழுமுதற்றன்மையும் இவ்வளவும் சிவபெருமான் ஒருவருக்கே [illegible] இருக்குவேதத்திலும் வேதங்களிற் சிறந்த யசுர்வேதத்திலும் வெளிப்

படையாகச்சொல்லப்பட்டிருக்க இவைகளுக்குமாறாகச் சிவதூஷணைச் செய்து நம்மைப்போற் பிறந்திறக்கும் மனிதர்களை நம்மவர் வணங்கி வருவது எவரிட்டசாபமோ, யார்செய்த தீவினையோ அறியேன்! "மானவன் ஆகாயத்தைத் தோல்போற் சுருட்ட வல்லனாகினும் சிவனையறியும் அறிவாலன்றித் துக்கநிவர்த்தி உண்டாகாது" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதம் வலியுறுத்திச்சொல்லுவதால், சிவம் என்னுஞ்சொல்லைக் கேட்டாலுங் கசப்போடுபோகும் நம்மவர்க்குத் துக்கநிவர்த்தி எங்கே உண்டாகப்போகின்றது! அரசனைப்போன்ற மேம்பாடு அடைய வேண்டினோர் அவ் வரசனுடைய தயவைப் பெற்றாலன்றி அதனை அடையமுடியுமோ? அல்லது, அவன் அதிகாரத்தின்கீழ் அலுவலாளர்க்குந் தாழ்ந்த காவற்சேவகனை வேண்டினால் அவ்வரசசெல்வத்தைப் பெறமுடியுமோ? அதுபோல் அழியாத பேரின்பச் செல்வத்தைப் பெற விரும்பினோர் அதனைத்தரவல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை அறிந்து வழிபட்டால்மாத்திரம் அதனைப் பெறலாமேயல்லாமல் நம்மைப்போற் பிறந்திறக்கும் மனிதர்களையும் அங்ஙனமே பிறந்திறக்கும் மற்றத்தேவர்களையும் எத்தனைகாலம்வணங்கி வேண்டினாலும் அடையமுடியாது" என்று கூறினேன்.

இவைகளெல்லாங் கேட்ட அத்தையார் மிகமகிழ்ந்து 'கண்மணி, கோகிலா! நம்மில் எத்தனையோபேருக்கு வேதம் ஓதிவருபவர்களுக்குந் தெரியாத இந்தப் பிரஹ்ம ஞானரகசியங்களையெல்லாம் நீ எப்படியம்மா அறிந்தாய்! அந்தச்சாக்ஷாத்ப்ரஹ்மமே சிவபெருமான் என்று இப்போது நன்றாய் அறிந்து எங்கள் அஞ்ஞானம் நீங்கினோம்!" என்றுசொல்லி நிறைந்த அன்போடு அருகிருந்த என்னைக் கட்டியணைத்து முத்தம் இட்டார். இவ்வண்ணமெல்லாங் கேட்டுக் காணவந்த பெண்பிள்ளைகள் "அந்தச் சிவத்தினுடைய பெருமை இப்படியா இருக்கின்றது! பாபமென்னாகிய நமக்கு இதுவரையில் தெரியாமற்போயிற்றே! இன்றுதான் சுந்தரமான கோகிலத்தால ஞானப்ரகாசத்தை அடைந்தோம்! இவளுக்கு நாம் எப்படி நன்றி செலுத்தப்போகின்றோம்! அம்மா குழந்தே, நீ சிரஞ்சீவியாயிருந்து நம்மவர்களுக்குச்சரஸ்வதிபோல் விளங்கி இந்தச் சிவஞானத்தை உபதேசித்து நம்மவர்களைக் கடைத்தேற்றும்படி அந்தக்கைலாசபதியைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்" என்றுசொல்லி என்னைத்தொட்டு முத்தமிட்டு வைத்தவர்களாய் அன்பால் கண்ணீர்சிந்தினார்கள். என்னோடு வாதாடி வந்த பெண்பிள்ளையும் இதுவரையிற் சும்மாஇருந்தாலும் சிவபெருமானின் பிரபாவங்களைக்கேட்ட புண்ணியத்தால் மனந்திருந்தி "அம்மா [illegible] நான் உனக்கு அபசாரம் செய்துவிட்டேன். சிவபெருமானை உண்மைதெரியாமல் [illegible] பேசினை குறைத்தப்பொறுக்கும்படி [illegible] கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய புருஷர்கள் இவைகளை அறியா

விருப்பதால் நாமும் இந்த அஞ்ஞானக் கும்பியிற்கிடந்து ஜன்மத்தை சவிருதாவாக்கி வருகின்றோம். சிவஞானச்செல்வமே, உனக்கு நான் மிகுந்த சிரமத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன், ஆனாலும், இன்றைக்குத்தான் உண்மையைத்தெரிந்தேன்." என்று உள்ளபடியே மனங்கரைந்து பேசினார். இவர்கள் உண்மைதெரிந்து மனந்திருந்திச் சிவபக்தி அடைந்து ஒன்றுக்கும்பற்றாத என்னைப் புகழ்ந்துபேசியதெல்லாம் என் உள்ளத்தை உருகச்செய்தன! சிவபெருமான் திருவருட்டிறத்தை நினைந்து மனங்கசிந்திருந்தேன். பிறகு, வேறு சிலவற்றைப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். இதற்குட் பிற்பகல் மணிமூன்றாய்விட்டது. அவரவர்கணவர்களும் பிள்ளைகளும் அலுவலிலிருந்தும் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்தும் ஐந்துமணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்குத்திரும்புவார்கள் ஆகையால், அவர்கள் வருதற்குமுன்னமே வீட்டுக்குச்செல்ல என்னைவிடைகேட்டார்கள். அங்ஙனமே, அவர்கள் செல்லுதற்கு விடைகொடுத்தேன். அத்தையார்மட்டும் என்னோடு இரண்டுநாள் இருக்கவிரும்பி இங்கேதங்கிவிட்டார்கள்.

இப்போது இரவு பதினொருமணி. அத்தையார், என் தமையன், என் தமையன்மனைவி எல்லாரும் அயர்ந்துறங்குகின்றார்கள். இன்றைப்பகலிற் சிவபெருமான்பெருமையையும், அவனடியாரும் அவன் அருளிச்செய்த நூல்களும் அவற்றை நமக்குத் தெரிவிக்கு முறைமையையும் யான்எடுத்துப்பேசச் சமயம்வாய்த்ததும், அவைகளையெல்லாம் கேட்டு எங்கள்பார்ப்பனக்குலத்துப் பெண்பிள்ளைகள் மனந்திருந்தி மகிழ்ந்துபோனதற்கும் என் உள்ளம் அடங்காமகிழ்ச்சியால் பொங்குகின்றது. அத்தையார் என்னோடிருந்து பகலிற் பேசும்போது அவைகளில் யான்எடுத்துச் சொல்லிய உண்மைகளைப் பின்னும்பின்னும் வியந்துபேசி, என்னைப்பாராட்டுதும் தம்மகளிடத்தும் அவைகளைச் சொல்லிச்சொல்லி மகிழ்ந்தமையால் எனக்குண்டான உள்ளக்களிப்பு மேலுக்குமேல் அளவுபடாமல் மிகுந்தது. சைவசமயத்தின் உண்மையையுணராது [illegible] முழுதும் தங்கட்கு உடனே எழுதித்தெரிவிக்க என்உளம் ஓயாது விழைந்தது. யான் இன்புறுங்கால் தாங்களும் இன்புறுதலும், யான் துன்புறுங்கால் தாங்களுந் துன்புறுதலும் இயல்பாக இருத்தலால், யான் இன்றைநாள் அடைந்த பெருங்களிப்பினை உயிரின் உள்ளிருந்துவாவுந் தங்கட்குத் தெரிவியாவிட்டால் என் உயிர் அமைதிபெறாதே! பெருமானே, இதோ மாசற்றவானத்தில் விளங்கும் முழுநிலா தங்கள் திருமுகத்தைப்போலவும், அதிலிருந்துவரும் தண்ணிய ஒளி தாங்கள் என்னைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புன்சிரிப்புக்கொள்ளுங்கால் தோன்றுந் தங்கள் பற்களின் ஒளிபோலவுந் தோன்றுகின்றனவே! ஏ மதியமே, இந்நகரத்தின்கண் இவ்விராக்காலத்தில் எல்லாம் அரவம் அடங்கி எல்லாரும் அயர்ந்துறங்கும் இப்பொழுதில், நீமட்டுமே யான் அடையும் மகிழ்ச்சியைக்கண்டு உடன் மகிழ்கின்றாய்! இப்போது

என்ஆருயிர்க்காதலன் தனித்திருந்து உனது அழுநீதுனியில்உலவினால் அவனையும் நீகாண்பாய்! இப்போது ஒருவரையொருவர்காணப்பெறாத எம்இருவேமையும் நீ உயரஇருந்து ஒருங்கேகாணுந்தெய்வத்தன்மையுடையையாதலால் இப்போதே என்மகிழ்வினை அவர்க்குத்தெரிவிப்பாயானால், நின்உதவியையென்றும்மறவேன்! ஆ! ஏழைதன்னை! தங்களைநோக்கி எழுதும்இக்கடிதத்தில் நிலவைநோக்கிப்பேசிப் பிதற்றுகின்றேனே! பெருமானே, இன்னும் இரண்டுமூன்றுநாட்களில் தங்கட்குஎழுதுவேன்.

கடிதம், கரு

இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் என் இன்னுயிர்த் துணையாய் அமர்ந்த காதற்கற்பகமே, தங்கட்குத் திரும்பக் கடிதம் எழுதுவதற்கு இரண்டு கிழமை கடந்து போனது பற்றி நிரம்ப வருந்துகின்றேன். அந்தப் பார்சிகப் பெருமான் பெருமாட்டியாரிடமிருந்து கடிதம் இன்று வரும் நாளை வரும் என்று எதிர்நோக்கியபடியாயிருந்து பார்த்த கண்ணும் பூத்துப்போயிற்று! அக்கடிதம் வந்தபின் தங்கட்கு விடை எழுதலாமென்றிருந்தேன். இதற்கிடையில் தங்களிடமிருந்து வந்த கடிதத்தால், தங்கட்கும் அவர்களிடமிருந்து கடிதம் வரவில்லையென்பதறிந்து மிக வருந்தினேன். அவ்விருவரும் நம்மை மறந்துவிட்டார்களோ என்று தாங்கள் ஐயுறவு கொள்வதுபோல் யானுங் கொள்ளக்கூடவில்லை. தாங்கள் அவ்விருவர் இயற்கைகளையும் பலநாட்பழகி அறியாமையால், தாங்கள் அங்ஙனம் ஐயப்படுவது இயல்புதான். ஆனால், யானோ அவர்களோடு அன்பால் நெருங்கிப் பலநாட்பழகியிருந்தலால் அவ்வாறு அவர்களைப் பற்றிச் சிறிதும் நினைக்கக்கூடவில்லை. இங்ஙனமாக அவர்களிடமிருந்து கடிதம் வராமல் நாள் நீளநீள என் மனத்துயரமும் நீண்டுகொண்டே வந்தது. இதனால், நேற்று எனக்குண்டான துன்பம் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. சென்ற இரவு ஒரு மணிவரையில் எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. அதனோடு, இந்தக் கொடிய வேனிற் காலத்தின் வெப்பமும் புழுக்கமும் தாங்கக்கூடியனவாயில்லை. அதனால் மேன்மாடத்தின் மேற்றளத்தின்மேலேறி, அதுவெறுந்திறப்பானமே யாதலால் அங்கே உலவிக்கொண்டிருந்தேன். இப்போது என் உள்ளத்தை மகிழ்விக்கத்தக்க தோற்றம் ஒன்றும் இல்லை. வானத்தில் நிலவொளியில்லை; எங்கும் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. வானத்தின்கட் பலகோடிக்கணக்காய்க் காணப்பட்ட வான்மீன்களும் எனக்கு ஆறுதலைத் தரவில்லை. எனக்குண்டான மனப்புழுக்கம் உடம்பின் புழுக்கத்தால், இருண்ட அவ்வானை ஒரு அரக்கன் உடம்பாகவும், அதிற்றோன்றும் மீன்களை அவனுடம்பிற்றோன்றிய வியர்வைத்துளிகளாகவும் நினைத்தேன். கீழே தெருவிலுள்ள தூண் விளக்குகளில் அவ்விளக்கேற்றும் வேலைக்காரன் நெய்யெண்ணெய் விடாமல் மிச்சம்பிடித்துக்கொண்டு போனமையாற்போலும் அவற்றிற் சில அணைந்துபோயின, வேறுசில அணையுந்தறுவாயில் இருந்தன. ஊர்காவற் சேவகன் தூக்கமயக்கத்தால் மெல்லநடந்தபடியாய் இடையிடையே சீழ்க்கை அடித்துக்கொண்டு செல்வதை அறிந்தேன்; இஃது எனக்கு ஒருவகையின அச்சத்தைத் தந்தது. இதுவுமல்லாமல், எதிரேயுள்ள குடுமக்கள் தோட்டத்தில் இராக்காலத்துப் பறவைகளான ஆந்தை கூகை கோட்டான் முதலியன இரைதேடிக் கூப்பிடும் ஒலியானது யான் வெருக்கொள்ளும்படி செய்தது. ஆனால், இவ்விருளின் ஊடேஊடே மிக உயர்ந்த மரவிளக்குக்கூண்டின் ஒளி அடுத்தடுத்துத் தோன்றியவாறாய்ச் சுழன்று

செல்லையில் அஃது என்கருத்தைக்கவர்ந்தது. கள்ளிருட்காலம்போல் தாங்குதற்கரியதுன்பம்வந்து விந்தகாலத்திலுங்கூடச் சுழன்றுசெல்லும் அவ்விளக்குக்கூண்டின் அழகியவொளிபோல் இறைவனருளால் இன்பமும் இவ்வுலகவாழ்க்கையில் இடையிடையேசுழன்றுவந்து மக்கள்உயிரைத்தளிர்க்கச்செய்யுமென எண்ணினேன். இருள்செறிந்த இராப்பொழுதிலும்முயற்சியிருந்து இரைதேடிஇயங்கும் சிலபறவைகளைப்போல் மக்கள்சிலரும் தமக்குப் பேரிடுக்கண்வந்தபொழுதிலும் சுறுசுறுப்புடையராய் முயற்சிசெய்யவேண்டுமேயல்லாமல் மனந்தளர்ந்து மடிந்திருத்தல் ஆகாதெனவும்உணர்ந்தேன். இப்படியெல்லாம் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், கீழே யான் படிக்கும்அறையிலுள்ள கடிகாரம் ஒருமணி அடித்தது. திறந்தவெளியில்உலவினமையால் என்உடம்பின்வெக்கையும்தணிந்தது. பகலவன்மறைந்து பதினைந்துநாழிகை ஆனமையால் வெளிவெப்பமும்ஆறியது. ஒருவகையான குளிர்காற்றும் வீசத்துவங்கியது. அப்போதெனக்கு அயர்வும் நல்லதூக்கமும்வந்தன. உடனே படிவழியால் கீழ்மாடத்தில்இறங்கி என்மெத்தைமேற்போய்ப் படுத்துச செவ்வையாய்உறங்கினேன்.

நெடுநேரம் யான் நன்றாய் உறங்கியிருக்கவேண்டும். ஏனென்றால், அச்சமும் மகிழ்ச்சியுங்கலந்த ஒருகனவுகண்டு யான் கண்விழித்தபோது மணிஐந்தடித்தது. அங்ஙனம்யான் விழிப்பதற்குமுன்னே பின்வருமாறு கனவுகண்டேன். நீங்களும் யானும் ஒன்றசேர்ந்து ஒருபெரும்பாட்டையினூடேசெல்வதுபோல ஒருதோற்றம்உண்டாயிற்று. அப்பாட்டையின் இருபுறத்தும் பலவகையானமரங்கள்அடர்ந்து மேலே பந்தலிட்டாற்போல்இருந்தன; அதன்இருபக்கங்களிலும் மலைகளும் காடுகளும் காணப்பட்டன. யான் தங்களோடு சேர்ந்து வழிநடக்கப்பெற்றமையால் மெய்ம்மறந்தகளிப்புடையேன்ஆகி, அருகிலுள்ள மரஞ்செடி கொடிகளைப்பற்றியும் வகைவகையானபறவைகளைப்பற்றியும் தங்களை வினவத் தாங்களும் என்மேற் பேரன்புபூண்டு மகிழ்ந்துவிடைசொல்லப் பெரிதும் அளவளாவிக்கொண்டு தங்களோடுஉடன்செல்லக்கண்டேன். அப்போது மாலைக்காலமாயிருந்தது. கதிரவன் மேல்பால்வட்டத்தின் கீழ்இறங்கி மறைந்துபோய்விட்டான். மாலைவெளிச்சம்வரவரச்சுருங்கி இருள்வந்து மூடுவதுபோற்றோன்றிற்று. அப்பொழுது தாங்கள் துணுக்குற்று "கண்மணி, நாமெந்தஇடத்திற்குப்போய்ச்சேர்வதென்று தெரியவில்லை. முன்னால் ஆராய்ந்துபார்க்கக்கூடாதபடி திடீரெனஉன்னை அழைத்துக்கொண்டு, ஆள்வழக்கம்இல்லாதஇப்பாதையில் யான் வரும்படிநேரிட்டமைக்காக மிகவும்வருந்துகின்றேன். என்னைப்பற்றியமட்டில் எனக்குஅச்சம்சிறிதும்இல்லை. மெல்லியஇயல்புவாய்ந்த இளமங்கையாகியஉன்னை இங்ஙனம்அழைத்துவந்து உன்னைத்துன்பத்திற்கு உட்படுத்துவதைப்

பற்றியே என்நெஞ்சம் நினைத்துத்துடிக்கின்றது!" என்று கூறக்கேட்டு, யான்மிக்மனம்நைந்து "பெருமானே, என்பொருட்டுத்தாங்கள் இங்ஙனம்வருந்துவதாகாது. ஏழையேன்பொருட்டுச் செல்வப்பெருந்தகையாகியதாங்கள் இப்படியெல்லாம்வந்துவருந்துகையில், எனக்குத்துன்பந்தருவதாகச்சொல்வதை நான் அறியக்கூடவில்லை. தங்களோடுஇருக்கையில் எனக்குத் துன்பமென்பது இன்னதென்றே புலப்படவில்லை. தங்களோடு அன்பால்அளவளாவப்பெற்ற இவ்வின்பத்திலேயே என்உள்ளம்படிந்து நிற்கின்றது" என்றேன். இவ்வாறு நான் சொல்லிமுடித்து ஒருநொடிப்பொழுதுதான் இருக்கும். எனது இடதுஎைப்புறமாய்ப் பாட்டையின்ஓரத்திலிருந்த ஒருமரச்செறிவிலிருந்து எழெட்டுப்பேர் சடுதியில்வந்து நம்மை வழிமறித்தார்கள். அவர்களுடைய உடம்பின் தோற்றமானது மிகுந்தஅச்சத்திற்கு இடந்தராவிட்டாலும், அவர்களெல்லாரும் கையில் தடிக்கம்புபிடித்தவராயும், இடுப்பினின்றுங்கட்டித்தொங்கவிட்டகொடுவாள உடையராயும் இருந்தமையாலும், ஆள்வழக்கமில்லா அக்காட்டுவழியில் அந்நேரத்தில்வந்து வழிமறித்தமையாலும் அவர்கள் நோக்கம்இன்னதென்பது மின்னல்ஒளிபோல் சுருக்கென எனககுப்பட்டது. அவர்களைக்கண்டதிகிலால் மெய்யும் மனமும் கலங்கி அயர்வுற்றுத் தங்கள் மேற் சாய்ந்து தங்களை என்னைக்காத்தருளும் இறுகமாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு உணர்விழந்தேன். அங்ஙனம் யான் அறிவு மயங்கியபின் நடந்தது இன்னதென்று யான் அறியேன். திரும்பவும் யான் என்உணர்வுபெற்று விழித்துப்பார்க்கையில் யான் ஒருமலைக்குகையில் அடைபட்டிருக்கக்கண்டேன். இப்போது என்உயிரைப்பற்றியஅச்சம் எனக்குச் சிறிதும்இல்லாமற்போயிற்று. ஆனால், என் பக்கத்திலிருந்த தங்களைக்காணாமல் 'ஓ என் பெருமானே!' என்று வீறிட்டுஅலறினேன். அப்போது 'அழாதே,' 'அலறாதே, அஞ்சாதே' என்னுஞ்சொற்கள் என்காதில்விழ, அச்சொற்களைக்கேட்டு வழுவிவிழுவோனைச்சடுதியில் ஒருவர் தாங்கினாற்போற் சிறிதுஆறுதல்பெற்று, அச்சொற்கள் வந்தமுகமாய்நோக்க, எனக்குஎதிரே சற்றுஎட்டி ஒருபக்கமாய்நீண்டுஉயர்ந்த ஒருவன்நிற்றலை உணர்ந்தேன். உடனே, 'ஐயா, என் கணவன்எங்கே? என் கணவன்எங்கே?' என்றுபதறிக்கேட்டேன். அதற்கு அவன் 'உன் கணவன் இருக்கிறான். உன் மாமன் உனக்குக் கொடுத்தநாற்பதினாயிரம்ரூபாவும் நீ எனக்குக்கொடுத்தால்தான் நீ அவனைக்காணலாம்' என்றான். 'ஐயா, அந்தநாற்பதினாயிரரூபாவும் நான் உமக்குக்கொடுத்து விடுகிறேன்; என்மேலுள்ள என்நகைகளெல்லாம் உமக்குக்கொடுத்து விடுகிறேன். நான் ஒருகந்தைத்துணியை உடுத்துக் கொண்டு இந்தப்பட்டுப்புடைவையையும் உமக்குத்தந்து விடுகிறேன். இன்னும் உமதுவீட்டுவேலையெல்லாம் வேண்டுமானாலும் யான்செய்

கிறேன். என்கனவினைமட்டும் ஒன்றும்செய்யாமல் எனக்குக்கொடுத்துவிடும்' என்றேன். இச்சொற்களைக்கேட்டதும் அவன் அங்கேநில்லாமல் மறைந்துபோனான். ஆனால்: யானோ தனியளாயிருந்து தங்களைக்காணாமையால் ஆற்றமுடியாமல் விம்மி விம்மி அழுதேன். என் விழிகளினின்று வடிந்தநீர் தலையணையைநனைத்துவிட்டது. விடியற்காலையிற் குடிமக்கள்தோட்டத்தினின்று துயில்நீங்கியெழுந்த பறவைக்கூட்டங்களின் ஒலியானது அந்நிலைமையில் என்னைத் தூக்கத்தினின்றும் எழுப்பிவிட்டது. அதனால், யான்கண்டது கனவேயல்லாமல் வேறு அன்றெனஒருவாறு ஆறுதல்அடைந்தேன். என்றாலும், நெடுநேரம் வரையில் அக்கனவினால்உண்டான மனத்துயரம் என்னைவிட்டு நீங்கவில்லை. என் தந்தையார்சொல்லிய கொடுஞ்சொற்களைக்கேட்டிருந்து எனக்குச்சொன்ன என்தங்கையின் மொழியினால் இக்கனவு எனக்குத் தோன்றியதோ! அல்லது இது நனவின்கண்நிகழும் நிகழ்ச்சியைமுன் அறிவிப்பதோ! என்றுபலவாறு எண்ணிஎண்ணி என்உள்ளம் தடுமாறிநடுங்கியது! இது நனவில் நடக்குமானால் ஏழையேன் இத்துன்பத்தைத் தாங்குமாறெப்படி! என்று இறைவனைத் தொழுதுவருந்தினேன்.

இவ்வாறு யான் படுக்கையிலேயே வருந்திக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கையில் என்அருமைத்தமையன் என்னிடம்வந்து "என்ன கோகிலா, வாட்டமாய் இருக்கின்றாயே! ஓ! நீ மிகவும் அழுதமாதிரியாய் உன்முகம் காணப்படுகின்றதே! ஏதேனும் துயரமானகனவுகண்டனையோ! இரவில நானும் ஒரு பொல்லாதகனவுகண்டேன். நீயும் நானும் அந்தப்பாரசிககனவானும் எங்கேயோசெல்ல அப்போதுதிருடர்கள் புகுந்து நம்மை வேறுவேறாய்ப்பிடித்துக்கொண்டுபோய்ப் பாழானஇடங்களிற் சிறைபாய்அடைத்துவைக்கக் கனவுகண்டு உன்பொருட்டும் அந்தப்பாரசிககனவான்பொருட்டும் யான் அப்போதுற்றதுன்பம் இவ்வளவென்று எடுத்துச்சொல்லமுடியாது! பறவைகளின்கூச்சலால் அந்நடுக்கத்தினின்றும் எழுப்பப்பட்டேன். அதனாலேதான், உடனேஉன்னைப்பார்ப்பதற்கா விரைந்துவந்தேன். யாதுநேர்ந்தது?" என்றுகவலையோடு வினவினான். எங்கள்இருவர்கனவும் ஏறக்குறைய ஒத்தநிலைமையில் நிகழ்ந்ததைக்கண்டு எனக்கு மிகுந்தஅச்சமும் வியப்பும் உண்டாயின. யானும் எனது கனவின்வரலாற்றை எடுத்துரைத்தேன். கனவுநிகழ்ச்சியை நம்பாதஎன்தமையனும் யான் சொல்லியதைக்கேட்டு வியப்பும் அச்சமும் அடைந்ததோடு, இது பின்வருவதை முன்னறிவிப்பதாய் இருக்கலாமோவென்று ஐயுறவுகொண்டவனாய்ச் சிறிதுநேரம் சும்மாஇருந்து, பிறகு என்னைத்தேற்றுவதற்காகக் "கோகிலா, அதுகிடக்கட்டும், நீ கண்டதும் நான்கண்டதும் கனவேயல்லாமல் நனவன்று; ஆகையால், அதில்

நாம் நம்பிக்கைவைத்துவருந்துவது குழந்தைகள் இராக்காலத்தில் தம் நிழலைக்கண்டு பேய்என்று வெருள்வதையே ஒத்திருக்கின்றது. இனி, அதைப்பற்றிநினையாதே. இந்த வேனிற்காலத்து விடியற்காலம் எவ்வளவுஇனியதாய் இருக்கின்றது! நாம எல்லாம் சிறிதுநேரம் இக்கப்பூங்காவினுட்போய் உலவிவருவோம் வா.'' என்றுகூறி, என்னையும் தன்மனைவியையும் அவள்அன்னையையும் அழைத்துக்கொண்டு குடிமக்கள்தோட்டத்தினுட் சென்றான்.

உண்மையாகவே இன்றுகாலைப்பொழுது மிகவும்இனியதாகத்தான் இருந்தது. மெல்லியதென்றற்காற்றுச் சில்லென்றுமேல்வீசியது. நம்விருப்பம்போல் அக்காவினுள்இருக்கும் பலநிறப்பறவைகள் மரக்கிளைகளிலும் செடிகளிலும் கொடிகளிலும் தாவித்தாவிப்பறந்து வைகின. அப்பறவைகளிற் சில பச்சையும் சிவப்புங்கலந்து பளபளப்பாய்த்திகழும்சிறகுகள் உடையனவாயும், வேறுசில நீலப்பட்டுப்போன்ற இறக்கைகள் உடையனவாயும், மற்றுஞ்சில மஞ்சள்நிறமுடையனவாயும், பின்னுஞ்சில தூயவெண்மையும் இன்னுஞ்சில சாம்பல்நிறமும்உடையனவாயும் பார்க்கப்பார்க்க அழகாய்இருந்தன. அவற்றின் வடிவங்களும், நீண்டுங் குறுகியும் அகன்றும் காணப்படும் அவற்றின் தோகைஅமைப்புகளும் படைப்பின்திறத்தைப் புலப்படுத்தின. இத்தோட்டத்தின்நடுவே ஒருபெரும்பகுதியை வளைத்துஅடைத்து, அதற்குட்சிலகூண்டுகளுள் வைத்திருக்கும் பலவகைப்புட்களைப் பார்ப்பதினும், தம்எண்ணப்படியே வெளியேதிரியும் இந்தப்பறவைத்தொகுதிகளைப் பார்ப்பதே எனதுள்ளத்திற்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

பகலவன் கீழ்கடல்வட்டத்தின்மேற் றோன்றியிருக்கவேண்டும். தோட்டத்தின் உள்ளுள்ள மரஞ்செடிகொடிகளின் மறைப்பால் இறக்கத்தில்நிற்கும் அவனது வட்டஒளிவடிவு எங்கள்கண்களுக்குப் புலனாகாவிட்டாலும், கீழ்பாற்கவிந்த வானிடம்எல்லாம் பொன்நிறம்பெற்றுத்துலங்கினமையால் அத்தோற்றத்தைக்கண்டு களித்தோம். வரவரக்கதிரவன்ஒளி மரஞ்செடிகொடிகளின் பசியஇலைகளின்மேற் பட்டு மிளிர்ந்தது. தென்றற்காற்று அவ்விலைகளின்மேல் வீசும்போது அவை கலகலவென்னும் ஓர் இனியஒலியைச்செய்தன. இவைகளைப்பார்க்கவுங்கேட்கவும், சென்றஇரவுகண்டகனவினால் உண்டானதுயரம்என்னைவிட்டுஅகன்றது. என்அகத்தே ஒருகிளர்ச்சி எழுந்தது. இத்தோற்றங்களை நாங்கள் வியந்துபேசிக்கொண்டு, ஆங்கிலர் இசைக்கருவிமுழங்கும் மண்டபத்தின் கீழ்ப்பாங்கருள்ள இலைக்கொடிமண்டபத்தினுட்சென்று, அங்கேஇடப்பட்டிருந்த உயரமணைகள்மேல் அமர்ந்தோம். தலைக்கு மேற் றேக்குமரச்சட்டங்களைத்தைத்து அவற்றின்மேல்ஏற்றிவிட்ட அழகியபச்சிலைக்கொடியானது அம்மண்டபத்தின் சுற்றுப்பரப்பு முழுதும்

பம்பிப்படர்ந்து தன்னெருங்கியஇலைகளால் ஞாயிற்றின்ஒளி உள்நுழையாவாறு மறைத்துக் குளிர்ந்தநிழலைத்தந்தது. கீழேமரப்படிகள்அமைத்து அவற்றின்மேல் வரிசைவரிசையாக வைத்திருக்கும்மண்தொட்டிகளில் வளர்க்கப்பட்டுள்ள ஆயிரக்கணக்கான அழகியபசுஞ்செடிகள் எம்கண்களைக் கவர்ந்தன. ஒவ்வொருசெடியின் வடிவமும் வியக்கத்தக்கதாயிருந்தது. அவற்றுட்சிலவற்றின்மேற் பூத்திருக்கும்மலர்களிற் சிவப்புப்புள்ளிகள்வாய்ந்த மஞ்சள்நிறம்திகழ்ந்தது. சிலவற்றில் திரிக்குழாய்போல்நீண்டு வாய்அகன்ற நீலப்பூக்கள் இருந்தன. ஆனால், இவற்றின் நிறத்திற்குத்தக்கபடி இவற்றில் நறுமணம் அமையாததுமட்டுந்தான் எனக்கு ஒரு குறையாய்த்தோன்றியது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள அழகியநறுமணம்மிக்க பூஞ்செடிகட்கும், மணம்இன்றி அழகுமட்டும்வாய்ந்த இவ்வயல்நாட்டுப்பூஞ்செடிகட்கும் உள்ளவேற்றுமை என்னுள்ளத்தில் வலிமைபெற்றுத்தோன்றியது. ஆயினும், அயல்நாட்டுப்பூஞ்செடிகட்குள்ள இக்குறையைநீக்குதற்கு அவற்றுள்ஒன்றான ரோஸ் என்னும் நிலத்தாமரைப்பூஞ்செடி ஒன்றிருக்கின்றதன்றோ. ஆ! அதன்அழகும் மணமும் நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் அடங்காஇன்பத்தைத் தருகின்றன! நம் தமிழ்நாட்டிலுள்ள செந்தாமரையின் அழகையும் மணத்தையும்மட்டுமே அவற்றிற்கு ஒப்பாகச்சொல்லலாம்என்று நான் எண்ணுகையில், அங்குள்ளதோட்டக்காரன் அச்செடிப்பந்தர்மண்டபத்தின் வடபால்உள்ள அகன்றஒருநீர்த்தொட்டியிலிருந்து நீர்முகந்தஒரு தூவாளியைக் கையிற்றூக்கிக்கொண்டு, அதன்குழாய்வாயிற் சிறுசல்லடைவழியே பலகதிர்களாய் நீர்சொரியுமாறு அங்குள்ளதொட்டிச்செடிகட்கு நீர்விட்டுக்கொண்டு வரக்கண்டோம். கண்டதும் அவனை நோக்கி 'ஐயா, இங்கே ரோசாச்செடி இருக்கிறதா?' என்று கேட்டேன். அவன் "அம்மா, இங்கே அழகானசெடிகள்மட்டுந்தான் இருக்கவேணும், அழகுக்காகச் செடிகள் வைச்சிருக்கும்இடத்தில் மணமுள்ளபூஞ்செடிகளும் கனிமுதலானது உள்ளசெடிகளும் இருக்கப்படாது என்றுவெள்ளைக்காரத்துரைகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்தத்தோட்டம் வெள்ளைக்காரருக்காகவே ரொம்பக்கருத்தாய்வைச்சு வளர்க்கிறார்கள். ஆனாலும், நான் இந்தச்செடிகள்மறைவில் இரண்டு மூணுரோசாச்செடிகள் வைச்சிருக்கிறேன்." என்றான். இவன் சொல்லியசொற்களால் வெள்ளைக்காரத்துரைகளின் தன்மையையறிந்து வியப்படைந்தேன். அதன்பின், அவன் காட்டிய அந்தரோசாச்செடிகள்அண்டையிற் போனோம். ஒரு செடியில் ஒரேகாம்பில் இரண்டுபெரும்பூக்கள்மலர்ந்து நறுமணம்பரப்பின; இரத்தம்போற் கருமைகலந்த சிவப்பும்இன்றித், தாமரைபோல் வெளிறினசிவப்புமின்றி நடுத்தரமாய்விளங்கிய அவற்றின்செம்மைநிறமும் மணமும் எங்கள் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவர்ந்தன. அவற்றை

நாங்கள் நிரம்பிய ஆவலோடு நோக்கி வியந்துபேசுதலைக்கண்டு அத்தமிழ்நாட்டுக்காரன் எங்கள்பால் அன்புடையோனாய் அவ்விரண்டின் செழுமையை [illegible] யைப்பறித்து என் தமையன் கையிற்கொடுக்க, அவன் ஒன்றை எனக்குத் [illegible] மற்றொன்றைத் தன்மனைவிக்குக் கொடுத்தான். அப்பழங்களை [illegible] ம் அதன் செவ்வொளியைக் கண்ணுற்றும் அருகிலும் [illegible] துகளிப்பிற் றுளைப்பிற்று. பின்னர் அந்தத் தோட்டக்காரனுக்கு நாங்கள் நாலணைக்கொடுத்தோம்; அவனும் அதனை மகிழ்வோடு பெற்றுக்கொண்டான். அதன்பிறகு சிறிதுதூரம் அங்கே நடந்து சென்றோம். அப்பால் அங்குநின்றும் புறப்பட்டு, நீலம் போர்வையாக அமைந்திருக்கும் ஒருசிறுகுன்றைச் சூழ்ந்துள்ள உப்பங்கழியருகிற் சென்றோம்.

அவ்வுப்பங்கழியின் கரையோரத்தில், இலைகள் நெருங்கத் தழைத்த ஒருவகையான பனைமரங்கள் மிக்க ஓங்கி நிற்கின்றன! [illegible] மரங்களைப்போன்ற பசுங்காய்கள் [illegible] அம்மரங்களிற் குலைகுலையாய்த் தொங்குகின்றன. அக்காய்களைப் பல அங்கே [illegible] தண்ணீரில் வீழ்ந்து மிதந்தன; பல காய்களிலிருந்து [illegible] வெண்மையாயிருந்தன. அவற்றின் [illegible] அவற்றின் பெயரென்ன என்று அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவனைக் கேட்டோம். அவன் கூறிய பெயர் [illegible] அதைக்கேட்டு [illegible]; அவை [illegible] தம் பயனைப்பற்றியும் கூறினான். இவ்வளவு [illegible] இவை [illegible] மாயிருக்குமென்று பேசினோம். கடல் [illegible] இராது, ஆனால், இக்காய்கள் [illegible] றையிருந்து ஒருவகைக்குலங்களாம்.

பின்பு அக்கழியின்கரையைப் பண்ணைக்குத் தண்ணீர் [illegible] கைப்பார்த்து, அஃது எதற்காக அங்கு நிற்கின்றதென்று கேட்டேன். அது தோட்டத்திற்குவருவோர் விளையாட்டாக அதிலேறி அக்கழியைக் கடந்து வருவதற்காக அங்கே நிற்கின்றதென்று [illegible] அதன்மேல் [illegible] காவற்காரன் [illegible] டனேயோட்டைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். [illegible] கொடுத்து நாங்கள் அதில் ஏறிக்கொண்டோம். பின் [illegible] அப்படகின் [illegible] எடுத்து அதன் இருபுறத்தும் [illegible] மாட்டி [illegible]. [illegible] னும் அவன்மனைவியும் அவனுக்குத் தளத்தில் உட்கார்ந்தோம். அத்தையார் அவனுக்குப்பின்னேயுள்ள இடத்தில் இருந்தார்கள். அவன் [illegible] அது தண்ணீரின்மேற் சறுக்கிக்கொண்டு ஓடிற்று. அதன் ஓட்டம் எங்களுக்கு மிகுந்த மனக்கிளர்ச்சியைத்தந்தது. அக்கழியின் [illegible]

தள்ளபாலத்தின் கீழேவந்து, அதன்கண்கள் ஒன்றின்ஊடேஊடே எங்கள்படகு செல்லும்போது எனக்குப் பின்னும் மகிழ்ச்சிமிகுந்தது. அக்கழியின்நடுவேயுள்ள திட்டில் பெரியதொருகூண்டினுள்ளே அடைக்கப்பட்டிருந்த பலவகைப்பறவைகளும் கீச்சிடும்ஒலிகேட்டு அம்முகமாய்ப் பார்த்தோம். அத்திட்டில் பலவகைக்குரங்குகள் தறிகளிற் சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்டு அவற்றைச்சூழவருதலும் அவற்றின்மேல்ஏறியிருத்தலும்தோன்றின. இக்குரங்குகளையும் அப்பறவைஇனங்களையும் தமது மனப்போக்கின்படிவிட்டிருந்தால் அவைஎவ்வளவு களிப்பாயும் சுருசுருப்பாயும் உலவும்! மக்கள் பார்க்கும்பொருட்டாக இவை இங்ஙனம் சிறைப்படுத்தப்பட்டு மனம்மடிந்திருக்கின்றனவேயென்று இரக்கமுற்றுப்பேசினோம். இவ்வாறு நாங்கள் அத்திட்டைச்சுற்றிவருகையில் அதன்சரிவில் தண்ணீரோரமாய்நின்றுகொண்டிருந்த இரண்டு மூன்று கூழைக்கடாப்பறவைகள் எம்கருத்தைஇழுத்தன. அவற்றின்நீண்ட வலியஅலகுகளும், கீழ்அலகின்கீழே நிகளமாய்த்தொங்கும் அவற்றின்தோற்பைகளும் பார்க்கப்பார்க்கப் புதுமையாய்இருந்தன. இவ்வாறாக இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே அப்படகில்மகிழ்ச்சியோடு சுற்றிவந்து ஏறினஇடத்திற்சேர்ந்து கீழேஇறங்கினோம்.

இதற்குட்பகலவனுங் கீழ்பால்வட்டத்தினின்று மேலெழுந்துவிட்டான். அவனது கதிரொளியாது அங்குள்ளமரங்களின் ஊடேஊடே புகுந்துகாணப்படுவதாயிற்று. அப்போது ஏழுமணியிருக்கும். எல்லாரும் வீட்டிற்குச்செல்ல வந்தவழியேதிரும்பி நடந்தோம். பலதுறைகளிற் சென்று பலதொழின்முயற்சிகளைச் செய்வோரும் தத்தம்அலுவல்மேற் போதலைப்பார்த்துக்கொண்டே வீடுவந்துசேர்ந்தோம். என் தலைவன் பத்துமணிக்கெல்லாம் அலுவலுக்குப்போகவேண்டுமாதலால், நாங்கள் காலைக்கடன்களைமுடித்துச் சிவபெருமாற்கு வழிபாடியற்றிச் சமையற்றொழிலிற்புகுந்தோம். சென்றஒருதிங்களாக யான் விடாப்பிடியாய்ப் பழக்கிவருதலால், என் தலைவன்மனைவிகனகவல்லி வீட்டுவேலைகளைச் சுருசுருப்பாகவும் திறமாகவுஞ் செய்யக்கற்றுக்கொண்டாள். சமையல் செய்வதிலும் தேர்ந்துவிட்டாள். இப்போது அவள் முன்னையிலும் பார்க்க அழகாயிருக்கின்றாள். அவள் உடம்பிற் சதையும் திரண்டுஉருண்டு அரைத்துப்பூசினாற்போல் எங்கும்ஒருபடியாய் இறுகிவளர்ந்துவருகின்றது. இப்போது அவள் கன்னங்கள்வெளிறுமாறித் தாமரைப்பூவின் இதழ்போற் செம்மைநிறம்ஏறிப் பளபளப்பாய்த்திகழுகின்றன. எனக்கு இவளைப்பற்றியகவலையும் நீங்கிற்று. தமிழ்மொழியைக்கற்பதிலும் இவளுக்கு இப்போது ஆவல்உண்டாயிருப்பதால், இனிமேல் என் தலைவன் இவளுக்குத் தமிழ்நூல்களைச் செவ்வையாய்க் கற்பிக்கக்கூடும். எந்நேரமும் இவள் தெலுங்குப்பாட்டுகளைப்பாடும் பழக்கமும் ஓய்ந்துவருகின்

றது. என்னோடுகூடச்சேர்ந்து தேவார திருவாசகச் செந்தமிழ்த் தெய்வப்பாடல்களை வீணையில் விருப்பத்தோடு பாடிவருகின்றாள். இவள் இங்ஙனம் நல்லமாறுதல் அடைந்து வருவதைப்பார்த்து என் தமையனும் அவள் அன்னையும் மிகமகிழ்ந்துவருகிறார்கள்.

சமையல்முடிந்து என் தமையன் உணவுகொண்டு அலுவலுக்குப் போயினான். நாங்களும் உணவுகொண்டோம். அத்தையார் சிறிது அயர்வு தீரப் படுக்கச்சென்றார். கனகவல்லி 'நளவெண்பா' படிக்கஉட்கார்ந்தாள். யானும் அவளுக்குப் பாடங்கற்பிக்கும்பொருட்டுக் கீழ்மாடத்திலேயே அவளோடுகூட இருந்தேன். யான் சொல்லிக்கொடுத்தவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு, அவள் படிக்கும்போது இடைக்கிடையே யான் நேற்றிரவு கண்டகனவின் தோற்றமும் இன்றுகாலையில் குடிமக்கள் தோட்டத்தில் உலவிவந்தமையும் என்னையறியாமலே என்னுள்ளத்தில் கலந்து வந்துதோன்றின. மணிபதினொன்றேமுக்கால் ஆயிற்று. தபாற்காரன் வந்து கதவைத்தட்டினான். அவ்வொலிகேட்டதும் என் உள்ளம் தாவிக் குதித்தது. எனக்குமுன் கனகவல்லி ஓடிக் கதவைத்திறந்து இரண்டு கடிதங்களை வாங்கிக்கொண்டுவந்து என் கையிற் கொடுத்தாள். ஒன்று எனக்கும் மற்றொன்று என் தமையனுக்குமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. அவ்விரண்டின் மேல்விலாசக்கையெழுத்தும் அந்தப்பாரசிகப்பெருமான கையெழுத்தாய் இருந்தமையால் என் கடிதத்தைப்பிரித்துப்பார்க்க எனக்குண்டான ஆவலும் மனத்துடிப்பும் இவ்வளவென்று எழுதல் இயலாது. ஆனாலும், கனகவல்லிக்கும் அவள் அன்னைக்கும் அந்தப்பாரசிகப்பெருமான் எழுதுங் கடிதங்களில்உள்ளவை தெரியலாகாதென்பது என் தமையன் கருத்து. எவ்வளவு நல்லவர்களும் இரக்கமுள்ளவர்களுமாயிருந்தாலும் வழக்கமாய் நடந்துவருவதற்கு மாறானதொன்றைக்கண்டால் அவர்கள் உடனே அதனிடத்து வெறுப்புக்கொள்வது இயற்கையாயிருக்கின்றது. அதனால், அவைகளைத்தெரியாமல் வைப்பது எனக்கும் இசைவாகவேயிருந்தது. அதனால், அவரவர்க்கு வருங்கடிதங்களில் உள்ள செய்திகளை அவர்களே தெரிவித்தால் அல்லாமல், மற்றையவர்கள் அவற்றைப்பற்றிச் சிறிதும்கேட்கலாகாதென்று என் தமையன் வரையறுப்பாய்த் திட்டம்பண்ணியிருந்தமையால், அக்கடிதங்கள் இரண்டையும் பற்றிக் கனகவல்லி எதுமேகேட்கவில்லை. இந்த எற்பாட்டினால், வீணான கேள்விகளும், அவற்றிற்கு விடைசொல்லவேண்டுந்துன்பமும் இல்லாதொழிந்தன. கனகவல்லி அவற்றைப்பற்றிக் கேளாவிட்டாலும், அவள் உள்ளத்தில் அவற்றைஅறிய ஆவலிருக்கும்என்பதனால் சுருக்கமாக "அம்மா கனகவல்லி இந்தக்கடிதம் அண்ணாவுக்குவந்தது; இஃது எனக்கு வந்தது. என்மாமனார் அகத்தில் இருக்கையில் ஓர் அம்மா எனக்கு நேசம் ஆனார்கள். அவர்கள் இப்போது ஊருக்குப்போய் இருக்

கிறார்கள் [illegible] அவர்கள் அங்கேயிருந்து எழுதியிருக்கிறார்கள்" என்று தா [illegible] சொன்னேன். அதற்கு அவள் "மச்சி, மேல்விலாசத்தை யெழுத [illegible] ஓர் மாதிரியாய் இருக்கிறதுபோல் தோன்றுகி [illegible] பு [illegible] வதுபோற் கேட்டாள். உடனே நான் [illegible] இடம் கொடாதபடி "ஆம், அம்மா, அந்த அம்மாவின் கணவர் [illegible] மாயுள்ளவர், ஆண்களுக்கு அவர் [illegible], அந்த அம்மாள் அவர்கள் எனக்குத் தேசமாகும்படி [illegible], அந்த [illegible] படித்தவர்கள், ஆனால், இங்கிலீஷ் தெரியாது, அத [illegible] இங்கிலீஷ் தெரிந்த அவர்களின் கணவரோ மேல்விலாச [illegible] என்றேன். அதன்மேல் அவள் [illegible] அந்த அம்மாள் [illegible] தமிழ் [illegible] மேல்விலாசம் [illegible] 'இங்கே அவர்கள் வியாபாரத்தன்போ [illegible] கொண்டு [illegible] போயிருக்கிறார்கள். அதனால் [illegible] [illegible]

[illegible] தேசம் [illegible] இருந்து [illegible] இதற்கு [illegible] [illegible] மெய்யாக [illegible] சொல்ல [illegible] வந்த [illegible] [illegible] இதற்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மேல் [illegible] அன்பும் [illegible] செல்வாக்கும் [illegible] அவர் கேட்டுக்கொண்டதை [illegible] அவரைக் காணுவதற்கும் [illegible] குற்றத்தைக் குற்றமாக நினை [illegible] பொறுத்தருளும்படி [illegible] குற்றம் [illegible] பிறரிடத்தில் குற்றம் [illegible] குற்றமாக முடியுமாயினும், [illegible] நினைத்துவிட்டால் [illegible] அன்றி [illegible] மக்களுக்கு இயற்கையாக இருக்கின்றது. [illegible] ஆழமாக நினைத்துப்பார்க்கையில், உலகத்தில் அன்பும் [illegible] தவியும் துணையும் அளிக்கவல்லவைகளையும் இன்பத்தை

செலவேண்டுமானால், ஒருவர் மற்றொருவர் மறைவுகளை அறிதலில் வீண் முயற்சியும் வீணாவலும் கொள்ளுதல் கூடாது. இந்த உயர்ந்த உண்மையை உணர்ந்து என் தமையன் செய்த ஏற்பாடு எவ்வளவோ சிறந்ததாயிருக்கின்றது. என் தமையன் தங்களைப்போல் ஆங்கிலமொழியில் தேர்ச்சிபெற்றதும், அத்தேர்ச்சியினால் ஆங்கிலமக்களிடத்தில் உள்ள இத்தகைய உயர்ந்த வழக்கவொழுக்கங்களைப் பின்பற்றி நடப்பதும் எவ்வளவோ நலம்பயப்பனவாயிருக்கின்றன! ஆங்கிலமக்களிடத்துள்ள நன்மையான விழுமிய பழக்கவொழுக்கங்களைக் கைப்பற்றாமல், அவர்களிடத்துள்ள சில குறைவான செயல்களையும் நடையுடைகளையும் விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டு நடக்குமெம் நாட்டவர் சிலர் வர்ணனைக்கடங்காதது எவ்வளவு தீங்கினைத் தருவதும் வருந்தத்தக்கதுமாயிருக்கின்றது! அது நிற்க.

பின்பு, கணவ! தாங்கள் நளவெண்பாவிற் சுயம்வரகாண்டத்திற் சிலசெய்யுட்களுக்குப் பொருள்விளக்கிச் சொல்லியவுடன், அவள் தன் பழம்பாடங்களைத் திருப்பித் திருப்பிப்படிக்கும்படி கற்பித்துவிட்டு, வழக்கப்படி என் பாடங்களைக் கற்கப்போவதுபோல் மேன்மெத்தைமேலேறி என் படிக்குமறையிற் புகுந்தேன். தபாலேற்றிய ஒருபெருஞ்சுமையைக் கழுத்திறக்கிவைக்க இடம்பெறாதவனைப்போல், யான் ஆறுதல்பெற்றெனக்குவந்தகடிதத்தை விரைந்து பிரித்துப்பார்த்தேன். திருமகளுங் கலைமகளும் ஓருடம்பெற்று வந்தாலொத்த அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியாரால் அழகியதமிழில் அழகியஎழுத்தில் மனமகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவானசெய்திகள் அதில் அன்போடுமுருக்கத்தோடும் எழுதப்பட்டிருந்தன. அக்கடிதத்தை ஒருமுறைக்குப் பலமுறை திருப்பித் திருப்பிப் படித்துக்களிப்புற்றேன். ஏழையேனிடத்துத் — தாய்தந்தையர் அன்பை இழந்து அவர்களாற் கைவிடப்பட்ட எளியேனிடத்துத் — தாய் தந்தையரினும் மிக்க அன்புமுரிமையும் உடையாரான அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியையும் பெருமானையும் எனக்கு உற்றதுணையும் உதவியுமாய்த் தந்தருளிய எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானை உள்ளங்குழைந்துருகிப் பலகால் வாழ்த்தினேன். என் ஆருயிர்ப்பெருமானே, தங்களை யான் மணந்துகொள்ளப் பெறுங்காலம் மிகவும் அணுக்கத்தில் இருக்கிறதென்பதை அக்கடிதத்தால் அறியப்பெற்றதுங்காலே அந்தமணங்கூடிய நாளாய்த்தோன்றியது! தங்கள்பக்கத்தில் இருப்பதுபோலவே என்னை யான் நினைக்கின்றேன்! கண்பெற்ற குருடன்போலவும், பெருஞ்செல்வம்வாய்த்த வறியன்போலவும், கார்வரவு கண்ட மயில்போலவும் மழைபெற்ற வறள்நிலமாந்தர் போலவும் யான் இன்றைக்கெய்திய பெருங்களிப்பினை எனதுபுல்லிய சொற்களைக் கொண்டு எங்ஙனம் எழுதிக்காட்ட வல்லேன்! என் செல்வப்பெருந்தகையே, என்னையும் என் தமையனையும் உடனே புறப்பட்டுப் பம்பாய்க்கு வரவேண்டுமென்றும், வரும் ஒருகிழமைக்குள் நமது திருமணத்தைநடத்த

ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும் அவ்வம்மையார் எழுதித்தெரிவிக்கிறார்கள். அவ்வம்மையார் கணவரின் தமையனார் இறந்துபோனார். அவர்க்குப் பிள்ளையில்லாமையால் அவருடைய பொருள்முழுதும் அவர் தம்பியாரும் என் தந்தையினும் மேலானவருமான அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்குச் சேரவேண்டுவதாயிற்று. இந்தவகையில் அவர்க்குப் பத்துலட்ச ரூபாசொத்து வருவதாக அப்பெருமாட்டியார் எழுதியிருப்பதைக்கண்டு யான் சொல்லுக்குஅடங்கா மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இப்படிப்பட்ட நல்லோர்கையிற் பொருள்மிகுதியாய்ச் சேர்ந்தால் அஃது எல்லார்க்கும் பயன்படும். மற்றவரிடம் திரண்டபொருள் இருந்தால் யாருக்கு என்ன பயன்! அவர்களிடம் இருக்கும்பொருளும் நிலத்தினுள் எவர்க்கும் தெரியாமலிருக்கும் புதையலும் ஒன்றேயாம். நிலத்திலிருக்கும் புதையலாயினும் எப்போதேனும் ஒருகாற் பிறர்கையில்அகப்படும்என எண்ணுதற்கு இடம்உண்டு; ஆனால், கையிறுக்கம் உடையவர்கள் கைப்பொருளோ ஒருகாலத்தும் எவர்க்கும் பயன்படுவதில்லை ஆதலால், அந்தப் பாரசிகப்பெருமானுக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைத் தந்தருளிய இறைவன் அருட்டிறத்தைவியந்து நாம் வாயாரவாழ்த்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்கு இங்ஙனம் ஏராளமானசெல்வம் வருவதைப்பற்றி அவருக்குத் தாயக்காரராயுள்ளவர்கள் பெருங்கலகம் செய்து, அச்சொத்தைத் தாம் கவர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு நிரம்பமுயற்சிசெய்தார்களாம். ஆனால், அவர்களை அமைதிப்படுத்தும்பொருட்டு அந்தப்பெருமான்செய்த ஏற்பாடுகள் மிகவும் புகழற்பாலனவாயிருக்கின்றன. கல்வியிலும் செய்கையிலும் உலகமுறைகளிலும் பெரிதும்சிறந்த தக்கோர் சிலரை நடுநிலையாளராகவைத்து அவர்களைக்கொண்டே அத் தாயத்தாரை எல்லாம் ஒருபொதுவிடத்தில் வருவித்துவைத்துக், கல்விக்கும் கைத்தொழில்வளர்ச்சிக்கும் ஏழைஎளியவர்கள் பிழைப்புக்கும் பயனபடும்பொருட்டுப் பலவகைஅறங்களுக்கும் உதவிபுரிவதானால் தம் தமையனார்சொத்து அவ்வளவையும் அத்தாயத்தார்க்கே கொடுத்துவிடுவதாகவும், அல்லது அதற்கு உடன்படாவிட்டால் அச்சொத்துமுழுமையும் அப்பாரசிகப்பெருமான் தாமே பலவகைஅறங்களுக்குங்கொடுக்க முன்வந்திருப்பதாகவும் உருக்கத்தோடு கூறினராம். அதன்மேல் நடுநிலையாளராய் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள், "தம் தமையனார் சொத்துமுழுமையும் இந்தக்கனவானே பெறுதற்குச் சட்டப்படி உரிமைஉள்ளவர். இதில் சிறிதும்உரிமையில்லாத நீங்கள் வீணாகவழக்குத்தொடுப்பதிற்பயனில்லை. இப்போது இவர் சொல்லுகிறபடி நீங்கள் பலவகைஅறங்களுக்கும்பயன்படுத்துவதானால், இச்சொத்தெல்லாம் அவற்றிற்குத் தருவதாகச்சொல்லுகிறார். அதற்கு நீங்கள் என்னசொல்லுகிறீர்கள்?" என்று தாயத்தாரைக்கேட்க, அவர்களிற் சிலர் அறமேசெய்து அறியாமையின் சும்மா

இருந்தார்களாம், மற்றுஞ் சிலர் ஏழைகட்கு உணவுகொடுக்கும் ஓர் அறச்சாலைக்கும், ஒரு கல்விக்கழகத்திற்கும், ஆகிரைகளைக் காக்கும் ஒருவிடுதிக்கும் இலட்சரூபா உதவும்படி சொல்ல, உடனே நம் பாரசிகப்பெருமான் அவர்கள் அத்தொகையை அம்மூன்றற்கும் பகுத்துக்கொடுத்து, அங்ஙனம் தம்மை அறஞ்செய்யும்படி ஏவிய அவர்கட்கும் தம் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் செலுத்தித், தாம் இன்னுஞ் செய்யவேண்டிய அறங்களையும் எடுத்துச்சொல்லும்படி வற்புறுத்திக்கேட்க, அத்தாயத்தார் அவர் தம் பெருந்தன்மையையும் செயற்கரியசெய்கையையும் பார்த்து வியந்து நெஞ்சம் இளகினவர்களாய் மனநெகிழ்ந்து, "இந்தப் பெருந்தகையினிடத்திலேயே, அவ்வளவு பொருளும் இருக்கட்டும். எங்களுக்கு ஒரு காசளவும் வேண்டாம் நாங்கள் இவரது உயர்ந்ததன்மையை அறியாமற் பிழைசெய்தோம்." என்று மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டு சென்றார்களாம். நடுவுநின்றோர்களும் அவரது உயர்ந்த தன்மையையும் அதற்கேற்ற செயலையுங்கண்டு வியந்து வாழ்த்தினார்களாம். இவர்களையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து ஓர் ஒழுங்குக்குக்கொண்டுவர இத்தனை நாட்கள் சென்றனவாகவும், அதனால் கடிதம் எழுதக் காலந்தாழ்த்ததற்குப் பெரிதும் வருந்துவதாகவும் அந்தஅம்மையாரவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இனி என்னை அழைத்துக்கொண்டு பம்பாய்க்கு வரவேண்டிய ஏற்பாட்டைப்பற்றித் தம் கணவராகிய அந்தப்பாரசிகப்பெருமான் என் தமையனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருப்பதைப்பற்றியும், அங்ஙனமே எல்லாம் விரிவாகஎழுதிய மற்றொருகடிதத்தை அவர் தங்கட்குஅனுப்பியிருப்பதைப்பற்றியும் அந்த அம்மையாரவர்கள் எனக்குக்குறிப்பிட்டிருத்தலால் அதனைக்கண்டு மகிழ்வுற்றேன்.

இன்று சாயங்காலம் என் தமையன் அலுவலிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்ததும், அவனுக்குவந்தகடிதத்தை அவன் கையிற்கொடுத்தேன். அவன் மேன்மெத்தைமேற்சென்று அதிலுள்ளவைகளைப் படித்தபின், என்னை அருகழைத்து அதில் உள்ளவைகளையெல்லாம் எனக்கு மகிழ்வோடு எடுத்துச்சொல்லிக் "கோகிலா, நாம் எப்போது பம்பாய்க்குப் புறப்படலாம்?" என்று என்னை வினவினான். அதற்கு நான் நாணமும் மகிழ்வுங்கலந்து தோன்றப்பெற்றேனாய்ச் சிறிதுசும்மாஇருந்து பிறகு "அண்ணா, நீ எப்போது அங்கேசெல்ல ஏற்பாடுசெய்கின்றாயோ அப்போது புறப்படலாம்." என்றேன். "நல்லது, அத்தையார் இரண்டுநாள் இங்கே தங்கியிருக்கலானதும் நன்மையாகத்தான் இருக்கிறது. கனகவல்லியையும் பாட்டியையும் அத்தையாரோடு நாளைக்கு அவர்கள் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிடலாம்என்று எண்ணுகிறேன். நாளைநீக்கி நாம் பம்பாய்க்குப் புறப்படலாம். நான் இரண்டுவாரத்திற்கு விடுதிபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நீ மற்றவைகளையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்து. 'காற்றுள்ள

[illegible] ற பழமொழிப்படி எல்லாம் ஒத்துவரும் படியாக உனது காரியத்தை முடித்துவிட எண்ணுகிறேன். என்னை [illegible] நம தந்தையார் மிகவும் கோபமாய் இருக்கிறார். உனக்கு [illegible] அவர் மிகவும் [illegible] ரென்று அறிகிறேன். அப்போது இங்கில்லாமல் [illegible] [illegible] ராமசந்திரன் [illegible] நம தந்தையாரைக் [illegible] என்று [illegible]

"[illegible] ராமசந்திர [illegible] உன்னை யார் வருகிறார்கள்" என்று [illegible] கூறினோம்.

"[illegible]" [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] அவன் [illegible] இருக்கிறார். [illegible]

[illegible] அவருடைய [illegible] அவன் [illegible]

[illegible] இருந்தும், [illegible] உன்னை [illegible] அவன் [illegible] அவர்களிடத்தில் [illegible] அவன் [illegible] இல்லை, அவன் வீட்டுக்கு [illegible] அப்போது ராமசந்திரன் [illegible] அவனிடமிருந்து நம தந்தையாருக்குக் கடிதம் வரும்

தைப்பற்றியும், இப்போது அவன் அன்னையும் தந்தையும் ஒன்று சேர்ந்து வெளியே எந்தவூர்க்கோ போயிருப்பதைப்பற்றியும் அவனை எடுத்துச்சொன்னான். அவர்கள் மிகவு மறைவாய்க் கூடிப்பேசுதலால், இவ்வளவுக்குமேல் அவர்கள் இன்னதுசெய்கிறார்கள் என்பது புலப்பட வில்லையென்றும் கூறில்லாமற்சொன்னான். அவன் சொல்லியமட்டி லிருந்து, அவர்கள் நமக்குஏதோ ஒரு பெருந்தீங்குசெய்ய முயன்றுவரு கிறார்கள் என்பது தெரிகின்றது.'' என்றுசொன்னான்.

அச்செய்தியைக்கேட்டு என்மனம் மிகமருண்டது. ஆனாலும், தீயோர்செய்யுந்தீமைகளை இறைவனை விலக்கவேண்டுமல்லாமல் நம் மாற்செய்யக்கூடியது ஒன்றும்இல்லாமையை அறிந்தும், பம்பாய்க்கு நாளைக்கழித்துப் புறப்பட வேண்டியிருப்பதை நினைந்தும் ஆறுதல்பெற றக்கிளர்ச்சியுற்றேன். பிறகு தங்களுக்கும் அந்தப் பாரசிகனவாணுக்கும் எங்கள் வருகையைப்பற்றிக கடிதங்கள்எழுத என்தமையன் மேசையண டை உட்கார்ந்தான். யானும் இக்கடிதத்தைத் தங்கட்கும் மற்றொருகடி தத்தை அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாருக்கும் எழுத என்மேசையண டை உட்கார்ந்தேன். நாங்கள் புறப்படும்போது தந்தியும்அனுப்புவோம். வாடிச்சந்திப்பில் யாங்கள் தங்களைக்காணும் பெரும்பேற்றைத் தாங்கள் ஏழையேன்மீது மனம்இரங்கித் தருதல்வேண்டும். தங்கள் திருமுகத்தை விரைவிற் காணலாம்என்னும் பேரவாவால் என்மனம் உள்நிறைந்து புடைத்திருக்கின்றது. பெறற்கரும் பெரும்பேற்றைத்தந்தருளும் என் தெய்வமே, தங்களை வழியிலேகண்டு சென்றால்மட்டும் என்னுயிர் என் னுடம்பில்நிலைக்கும். தங்களுக்காகவன்றோ இந்தஏழை உயிர்தாங்கியி ருக்கின்றாள்! இல்லாவிடில் இழித்த உயிர்வாழ்க்கை எனக்குஎதற்காக! ஏந்தவேலை எப்படியிருந்தாலும், அதனைச் சிறிதுகாலம் நிறுத்திவைத்து, எங்கள்வண்டிவரும் நேரத்தில் தாங்கள் தவறாமல் வாடிச் சந்திப்பில் வந்திருக்கும்படி தங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நாங்கள் பம்பாய் போய்ச்சேர்ந்தபிறகு நமது மணத்திற்கு வேண்டும் ஏற்பாடு களெல்லாம் செய்தவுடனே தங்களைப் பம்பாய்க்கு வருவிப்பதாக எழுதி யிருக்கிறார்கள். இனி, யான் பம்பாய் சேர்ந்தபிறகுதான் தங்கட்குக் கடிதம்எழுத இடம்பெறுவேன்.

கடிதம், ௧௬

என் ஆருயிர்ப்பெருமானே, இன்னதென்று உரைக்கமுடியாத திகில்நிறைந்த கனவுகண்டு, அக்கனவினின்றும் விழித்து எழாமல் அதிலேயே அகப்பட்டு வருந்திப் புலம்பும் ஒருத்தியைப்போல நினைவு கலங்கிய நிலைமையில் இக்கடிதத்தைத் தங்கட்கு எழுதும் தீவினை உடையளானேன். சென்னையிலிருந்து ஒருவாரத்திற்குமுன் யான் எழுதிய கடிதத்தில் யான் கண்ட ஒருநடுக்கமான கனவைப்பற்றித் தங்கட்கு எழுதியிருந்தேன். அக்கனவிற் கண்டபடியே பெரும்பாலும் எல்லாம் நடந்தது. யான் கள்வர்கையி லகப்பட்டு நேற்று இரவுதான் அவர்களிடமிருந்து மீண்டு, இன்றைக்காலையில் பம்பாயிலுள்ள அந்தப்பாரசீகப் பெருமாட்டியார்வீட்டில் வந்துசேர்ந்தேன். அந்தப்பாரசீகப்பெருமானும் என்தமையனும் அந்தக்கள்வரிடத்திலேதான் இன்னும் சிறையிலே இருக்கின்றார்க ளென்னும் நடுக்கமானசெய்தியை உடைந்தமனத்தோடும் ஒழுகுங்கண்ணீரோடும் தங்களுக்கு எழுதுகின்றேன். அந்தப்பாரசீகப் பெருமாட்டியார் தம் அருமைக்கணவரைப்பிரிந்து ஊண் உறக்கமின்றி உயிர்விடும் நிலையிலிருந்தவர் இன்றைக்காலையில் என்னைக்கண்டவுடனே தங்கணவனார் உயிரோடிருப்பதைத்தெரிந்து போனவுயிர் மீண்டு வரப்பெற்றார்போல் துள்ளியெழுந்து, என்னையணைத்துப் பலகால் முத்தமிட்டு, எனக்குவேண்டிய வசதிகளெல்லாம்செய்யும்படி தம் ஏவலாட்களுக்குக் கற்பித்துவிட்டுத், தங்கணவரையும் என்தமையனையும் மீட்டுக்கொண்டுவரும் பொருட்டாகத், தம் உறவினரான ஆண்மக்கள் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு ஊர்காவற்சாவடிக்குப்போய், அங்குள்ள அதிகாரிகளோடு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு, அவ்விருவரும் சிறையிருக்கும் இடந்தேடிப் புறப்படவேண்டும் ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்துகொண்டு, ஒருமணிநேரத்திற்குமுன்தான் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தார். வந்தபிறகுதான் சிறிதுஉணவுகொண்டார். அவர் நெஞ்சம்பதைக்கின்றது! ஓயாமற் பெருமூச்செறிகின்றார் கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருக்குகின்றார்! எம்பெருமானுக்கு இதற்குள் யாதுநேர்ந்ததோ!' என்கிறார். ஐயோ! இத்தகைய துயரத்தை என்வாழ்நாளில் இதற்குமுன் யான் கண்டதே இல்லை! 'இத்தனைதுன்பமும் இவர்கட்கு என் ஒருத்தியால் நேர்ந்ததன்றோ!' எனஎண்ணிஎண்ணி என்நெஞ்சம் ஏங்கியது! அந்தஅம்மையார் தம்குழந்தைகளையெல்லாம் பார்த்துப்பார்த்துத் தவிக்கின்றார்! அக்குழந்தைகளிற் கைக்குழவியுங்கூட இந்நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றும்அறியாதாயினும் வாடிவதங்கிப் போயிற்று! அறிவுதெரிந்த மற்றப்பிள்ளைகளும் பெரிய பெண்ணும் இடைக்கிடையே ஓ! வென்று அலறுகின்றார்கள்! தம் தந்தையாரைநினைந்தும் தம் அன்னையின் துயரத்தைக்கண்டும் விம்மிவிம்மி

அழுகின்றார்கள்! என்செய்வேன் பாவியேன்! இந்தப்பெருந்துயரான நிலைமையில் எல்லாஇரக்கமும்உடைய சிவபெருமானே எங்கட்கு உதவி புரிதல்வேண்டும். யானும் அவர்களோடு நீள மனம்நைந்து வருந்திய பிறகு, அவ்வருத்தந்தீர்ந்து என்னைஅறியாமலே ஒரு பெருங்கிளர்ச்சி கொள்ளப்பெற்றேன். அங்ஙனங் கிளர்ச்சிகொண்டதும் அந்த அம்மையாரைநோக்கி "என்அம்மா, இவ்வளவுதுயரம் அடையவேண்டாமென்று தங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். கொடுங்கள்வர் கையில் அகப்பட்ட ஏழைச்சிறுமியாகிய என்னை அவரிடத்தினின்றும் தப்புவித்துக் காடுகளும்மலைகளுந்தாண்டித் தங்களிடம் வந்துசேரும்படி உதவி புரிந்த பேர்இரக்கமுடைய கடவுள் நம் ஐயா அவர்களையும் என்தமையனையும் அங்ஙனமேவிரைவில் மீளச்செய்து நம்மிடம்சேர்ப்பிப்பாரென்னும் நம்பிக்கை என்னுள்ளத்தில் மிகவும்வலிவேறித் தோன்றுகின்றது. இன்றிரவே சேவகருடன் நாம்சென்று அவர்கள் சிறையில் அடைபட்டுக்கிடக்கும் இடந்தேடி இருவரையும் மீட்டுக்கொள்வதோடு அக்கொடுங்கள்வர்களையும் பிடித்துக்கொண்டுவந்து சிறையில் அடைக்கும்படி நம்இறைவன் உதவிபுரிவார். இந்தநேரத்தில் பெரியமனவலிவும் மனத்துணிவுந்தான் வேண்டும். அன்பும்அருளுங் குடிகொண்ட தங்களிருவர்க்கும், என்தமையனுக்கும் ஏதோர் இடுக்கணும்நேராது. நல்லோரைக் கடவுள் கைவிடமாட்டார். அப்படிக் கைவிட்டால் கடவுள் ஒருவர்இருக்கிறார் என்னும்நம்பிக்கை உலகத்தில் இல்லாமலேபோயிருக்கும். தீமையே அரசாளும். ஆனால், அப்படியில்லை. தீமையின்வலிவைக்குறைக்கும் வழிவகைகள் நாளுக்குநாள் பெருகிவருகின்றன. உற்றநேரத்தில் அன்புமிக்க நல்லோர்க்கு இறைவன் அருள்புரிந்துவருகிறார் என்னும்நம்பிக்கை அறிவுவளர்ச்சியோடுகூடி வலுவடைந்து வருகின்றது. அதற்கு ஒன்றுக்கும்பற்றாத ஏழையேன் இப்போது தப்பி வந்தமையே ஒருசான்று. ஆகையால், இன்னுஞ் சில மணிநேரத்தில் நாம் புறப்படுதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்." என்றேன். ஏழையேன்கூறிய புன்சொற்களைக்கேட்டு ஒருவாறு மனந்தேறிய அம்மையார் என்னையணைத்து முத்தமிட்டு நாங்கள் இன்றிரவு புறப்படுவதற்குவேண்டும் ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்யப்போனார். பன்னிரண்டு சேவகர்களும் நுண்ணறிவுமிக்க ஓர் அதிகாரியும் எங்களுடன் வருதற்குத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அம்மையாரும் யானும் அவர்களுடன்போய்த் திரும்பும்வரையில் பெண்ணுடுப்புகளைக்களைந்து ஆணுடுப்பிலிருக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்கள். எங்களோடு அந்தஅம்மையார்க்கு நெருங்கியஉறவினரான வேறு ஆறு ஆண்மக்களுங்கூடவருவார்கள். யான் ஒருத்தியே அவர்களோடு சென்றாற்போதுமேனும், தம்கணவரை மீட்டுக்கொண்டுவந்தாலன்றித் தாம்

உயிர்வாழ முடியாதென்று அந்த அம்மையார் ஒரே பிடியாயிருந்தாலாலும், அதன் முடிவை இன்றிரவே தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்னும் ஆத்திரம் அவர்களுள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொண்டமையாலும், என்னோடுகூட எனக்குத் துணையாய் வரத்தக்க பெண்பிள்ளை வேறு எவரும் இன்மையாலும் அந்த அம்மையார் என்னுடன் புறப்படுவதற்கு உறுதிசெய்துவிட்டார்கள். எங்களுடன் வரும் சேவகர்களும் மற்றைய ஆண்மக்களும் கைத்துப்பாக்கி தாங்கிப் படைக்கலம் பூண்டிருப்பார்கள். துப்பாக்கிகளையும் படைக்கலங்களையும் எடுத்துக் கையாள்வதில் அவர்களெல்லாரும் மிக்க திறமை வாய்ந்தவர்கள். அதனோடு, எவ்வகையான இடருக்கும் அஞ்சா நெஞ்சுவாய்ந்தவர்கள். ஆயினும், உண்மைக்குக் கட்டுப்பட்டு நன்மையே செய்யும் கடப்பாடுடையவர்கள். என்பொருட்டு அந்தப்பாரசீகனாலுக்கும் என் தமையனுக்கும் இந்த அம்மையார்க்கும் அவர்கு புதல்வர்களுக்கும் இத்தனை துன்பம் நேர்ந்தமையால், அவ்விருவரையும் மீட்டுக்கொண்டாலல்லாமல் என் உயிர் இங்கு நில்லாது. என் உயிரை ஒரு துரும்பாக நினைத்திருக்கின்றேன். அவர்களை மீட்டுக்கொண்டுவந்து தங்களையுங்காணும் நல்வினை உடையேனோ இல்லையோ! ஆயினும், தாங்கள் கவலைப்படாமலிருக்க வேண்டுகின்றேன். எல்லாம்வல்ல நம் இறைவனருள் நமக்குத் துணையிருந்தால் பொல்லாத மனிதர் செய்யுந் தீங்குகள் நம்மை அணுகமாட்டா; அவ்வவர்களையே திரும்பிச் சென்று பற்றும்.

நாங்கள் புறப்படுவதற்கு இன்னும் நான் குமணி நேரங்கள் இருக்கின்றன. தாய் தம்மைமறந்த துயரத்தில் ஊண் உறக்கமின்றியிருந்தமையால் அந்த அம்மையார் இங்கே எங்கட்கு எதிர்பாராமல் நேர்ந்த இடர்களைத் தங்கட்குத் தெரியப்படுத்துவதற்குக் கூடாமற்போயிற்றென்றும், ஆதலால் நடந்த அவ்வளவும் தங்கட்கு விரிவாய் நான் உடனே எழுதவேண்டுமென்றும் இப்போதுதான் தெரிவித்தார்கள். எங்கட்கு நேர்ந்த இடர் இன்னும் முற்றுந்தீராமையால், அது தீர்ந்தபிறகு எல்லாம் விரிவாய் எழுதலாமென்று நினைத்தேன். ஆனால், அம்மையார் சொன்னதிலிருந்து இன்னும் நேரமிருப்பதால் முற்றும் தெரிவிக்கலாமென்றே துணிந்தேன். இன்றைஇரவு நாங்கள் போகுமிடத்தில் நாங்கள் ஒருமிக்க மடியும்படி நேர்ந்தாலும், முன்நடந்தவைகள் தங்கட்குத் தெரியவேண்டுவது நலமென எண்ணினேன்: ஆகையால், என் தமையனும் யானும் பம்பாயில்வந்து இறங்கின நேரம் முதல் நேர்ந்தவைகளை இங்கு எழுதுகின்றேன்.

வாடிச்சந்திப்பில் நாங்கள் எதிர்பார்த்தபடியே தாங்கள் வந்து தங்கள் திருமுகத்தைக் காட்டி என்னைப் பெருங்களிப்பில் முழுகச்செய்தீர்கள். எம்பெருமானே, தங்களோடு சிறிது பேசவேண்டுமென என்னுள்ளம் மிகவிழைந்தும், அதனை என் தமையன் குற்றமாக நினையானென்பதனை யான் செவ்வையாகத் தெரிந்திருந்தும் அப்போது எனக்குண்டான

களிப்பும் அதனோடு கலந்துதோன்றிய நாணமும் என்னை அசைய
வொட்டாமற் பூட்டிவிட்டன. தாங்கள் என்னுடம்பின் நலத்தைப்பற்றி
வினவியும் அதற்குக்கூட விடைசொல்லமாட்டாமல் புன்சிரிப்போடு
இருந்துவிட்டேன். அப்போதென் நிலையையறிந்த என் தமையன் தன
னோடுபேசும்படி தங்களைத்திருப்பிக்கொண்டான். தங்கள் வினாவிற்கு
யான் விடைகூறாததைப்பற்றித் தங்கள் உள்ளம் வருந்துமோ என்று
வருத்தமும் அச்சமும் ஊடேஊடே கொள்ளப்பெற்றேன். ஆயினும்,
தாங்கள் என் தமையனிடம் அன்புடன் அளவளாவிக்கொண்டு அருமை
யான சொற்களைப்பேச அச்சொற்களின் இனிமையையும் நுட்பத்தை
யும் அறிந்து பெரிதும் இன்புற்றேன்; அச்சொற்களுக்கேற்றபடியே தங்
கள் அழகிய திருமுகத்தில் அமைதியாகத்தோன்றிய அசைவுகளையும்
குறிப்புகளையும் யான் இடையிடையே ஒருபக்கமாய்ப்பார்த்து, யான்
இவ்வுலகத்திலன்றி வானுலகத்தின்கண் இசையினிமை நெகிழ்ந்தொழு
கும் கந்தருவ ரொருவரைக்கண்டு மெய்ம்மறந்திருப்பதாகவே நினைந்
தேன். யான் அச்சிறிதுநேரமும் அடைந்த இன்பநிலைமை சொல்லவும்
எட்டியெழுதவும் இயலாது. அப்போது தங்களை என் ஆருயிர்த்தெய்வ
மாகவே நினைந்து மனத்தாற்றொழுதேன். பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில்
எங்கள்வண்டி புறப்படுவதற்கு மணிஅடிக்கப்பட்டது; அதனை அடுத்து
வண்டியும் நகரத்தொடங்கியது. என் தமையனும் யானும் தங்களைத்
தொழுது விடைபெற்றுக்கொண்டோம். என் நினைவு தங்கள் முகமாயி
ருக்க, கூட இருந்தவர்களுக்கு அஞ்சித் தங்களைப்பாராமல் என்முகத்தை
உட்புறமாய்த்திருப்பிக்கொண்டேன். ஆனாலும், தங்களைத் திரும்ப எப்
போதுகாணுவமோ என்று என் நெஞ்சம் துடிதுடித்தது. காதல் அன்
பின் வயப்பட்டவர்களுக்குப் பிரிவினும் மிக்கதுன்பந்தருவது வேறில்லை.
தங்களைக்கண்டதில் மகிழ்ச்சியும், பிரிந்ததில் துன்பமும், இனிஎப்போது
காண்போம் என்பதில் ஏக்கமும், இதுவரையில் நம்மை ஒருங்குகூட்டு
தற்குவேண்டும் உதவிகளையெல்லாம் வருவித்த நம்பெருமான் நம்மைத்
திரும்பவும் விரைவில் நிலைபெறச்சேர்த்தருளுவன் என்பதில் ஆறுதலும்
அடுத்தடுத்து அடைந்தபடியாய்ச்சென்றேன். கதிரவன் மேற்றிசையிற்
சாய்ந்தமாலைப்பொழுதில் எங்கள்வண்டி பம்பாய்க்குள் வந்தது. என்
தமையன் 'வண்டி பம்பாய்க்குள் வந்துவிட்டது, இன்னும் இரண்டொரு
நொடியில் நிலையிற்போய்ச்சேரும், நம் தாய்தந்தையரினும் மிக்க அந்தப்
பாரசிகப்பெருமானும் பெருமாட்டியும் நம்மை அழைத்துச்செல்லும்
பொருட்டுத் தங்குநிலைக்கு வந்திருப்பார்கள் என்று நம்புகின்றேன்' என
றான். யான்வெளியே தலையைநீட்டிப்பார்த்தேன். நிலவுவெளிச்சம்
இன்னும் வளராததானாகையால், அன்றுவெளியே எங்கும் இருளாயிருந்
தாலும், வரிசைவரிசையாக வண்டிநிலையில் தூக்கப்பட்டிருக்கும் ஆவி

விளக்குகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முழுநிலாவைப்போல் ஒளி வீசின. வண்டிநிலையின் அகன்றுயர்ந்த அழகியஅமைப்பும், அதற்குள் எங்கள்வண்டி விரைவாகவருகையில் இருபுறத்தும்நின்ற நேர்த்தியான வண்டித்தொடர்களின் வரிசையும் இவையென்று கூறலாகாப் புதுமையும் வியப்புங்கலந்த ஓர் உணர்வினை என்பாலெழுப்பிவிட்டன. இதனோடு, எமக்கு உயிர்போற்சிறந்த அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரையும் பெருமானையும் காணுதற்கு ஓர் இமைப்பொழுதுதான இடையே தடையாயிருக்கின்றதெனு என்னுள்ளம் பொறுமல மிகவிரைந்தது. வண்டி நிலையில்வந்து தங்கியது. வண்டியினுள்ளிருந்த பயணக்காரரெல்லாம் தத்தம்மூட்டைமுடிச்சுகளை எடுத்துக்கொண்டு சிலர் ஆத்திரத்தோடும், சிலர் சிறிதுஅமைதியோடும் இறங்கினார்கள். அவரவர்க்கு உரியவர்கள் முன்னமேவந்திருந்து பற்பலரை வரவேற்றார்கள். என்தமையன் முதலிற் கீழ்இறங்கி எங்கள் சாமான்களை இறக்கிப் பின் என்னையும்இறக்கி விட்டான். இறங்கியபின், யாங்கள் மிகுந்தஆவலோடு அப்புறமும் இப்புறமும் நோக்குகையில், நாங்கள்வந்த வண்டியின் ஒருகோடியிலிருந்து எங்களைப்பார்த்துக்கொண்டே அப்பெருமான்பெருமாட்டியார் இருவரும் அவர்களிற் மூத்தபெண்ணும் மற்றொருசிறுவனும் அவர்களின வேலையாட்கள் இருவரும் நாங்களிருந்தஇடத்திற்கு மலர்ந்தமுகத்தோடும் புன்சிரிப்போடும் கைகளைநீட்டிக்காட்டிக்கொண்டே எங்களிடம் கடுகவந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டதும் என்தமையன் முற்சென்று அப பாரசிகப்பெருமானிடம்சேர அவர் அவன்கையைப்பிடித்து மிக்கஅன்புடனகுலுக்கி எங்கள்நலத்தைக் கேட்டபடியாய் என்அருகே வந்தார்; அவர் பக்கத்தேவந்த அம்மையார் என்னை உடனேகட்டியணைத்து முத்தமிட்டார்; அந்தப்பெருமானும் என்கையை எடுத்துத் தம்கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு “கோகிலஅம்மா சுகமா?” என்றுகேட்டார். நாங்கள் ஒருவரையொருவர் அளவளாவி அப்போதடைந்தமகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லையில்லை. அந்த மூத்தபெண்ணின் கன்னங்களைக்கிள்ளி முத்தம்வைத்தேன். அச்சிறுபையனைஎடுத்து என் இடுப்பின்மேல் வைத்துக்கொண்டேன். இதற்குள் அவர்களுடன்வந்த ஏவலாட்கள் எங்கள் சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டார்கள். அந்தப்பெருமான் அந்தப்பையனை என்னிடத்தினின்றும்வாங்கித் தாம் தூக்கிக்கொண்டு முன்நடக்க நாங்கள் எல்லாம் அவர்பின்னே மெல்லநடந்து, சீட்டுக்கொடுக்குமிடத்தே அதனைச் செலுத்திவிட்டுப், புறம்பேவந்தோம். எங்களுக்காக, உயர்ந்த அழகிய குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட இரண்டுநேர்த்தியான பெட்டிவண்டிகள் வந்துநின்றன.

நாங்கள் அந்தவண்டிகளில் இன்னும் ஏறவில்லை; வண்டிக்காரர் எங்கள் மூட்டைமுடிச்சுகளையும் பெட்டிகளையும் எடுத்துவண்டியின்மேல்

வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யான் சுற்றியுள்ள காட்சிகளைப்பார்த்து, அந்தஅம்மையாரிடம் அவற்றின் விவரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது, கரியநிறமுங் குள்ளவடிவும் கூழைக்கையும் உடைய ஒருவன் அந்தப்பக்கமாய்ச்சென்றவன் எங்களைவிட்டுப் பத்தடி அகன்று நின்ற எங்கள் பாரசிகக்கனவானைப்பார்த்து அவரிடம்வந்து சலாம்பண்ணி ஆங்கிலத்திற் சிலபேசினான். அவர் அவனுக்குச்சுருக்கமாகச் சிலமொழிகளை முகங்கொடாமல் விடையாகச்சொல்ல, அவன் அவற்றைக்கேட்டுக்கொண்டு விரைந்துபோய்விட்டான். அவன்போனவுடனே அப்பெருமாட்டியார் என்னைநோக்கிக் "குழந்தாய், இவன்தான் நம் தெய்வநாயகத்தின்நண்பன் சேதுராமன்" என்று சிறிது அருவருப்போடு கூறினார்கள்.

அதனைக்கேட்டதும் என்மனம் திடுக்கிட்டது. அவனது அந்தக் கெட்ட வடிவத்தைப்பார்த்தவுடனே இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒருகலவரம் என்மனத்தேதோன்றிற்று. உடனே யான் அவ்வம்மையாரவர்களைப்பார்த்து "அம்மா, சிகந்தராபாத்திலிருந்த இவன் இங்கே எப்போது வந்தான்? தங்கட்குத்தெரியுமா?" என்று கவலையோடு வினவினேன்.

"குழந்தாய், நாங்கள் உன்னைவிட்டுப்பிரிந்து இங்கேவந்துசேர்ந்த ஒருவாரத்திலெல்லாம் இவனும் இங்கேவந்து எங்களைக்கண்டான். சிகந்தராபாத்தில் ஆறேழு மாதங்கள் வரையிலிருந்துமுயன்றும் அங்கேவேலையும் அலுவல்கிடைக்கவில்லையாம். அதன்மேல் அவன், தெய்வநாயகம் எங்களிடம் தன்னை அனுப்பியதாகச்சொல்லி, எமக்கும் ஓர் அலுவல் பார்த்துத்தரும்படி ஐயா அவர்களிடம் பலகால் வந்துகேட்டான். அப்போது இங்கே எங்கள் குடும்பத்தின்நிலை மிகவுங்குலைந்திருந்தமையால், இவனிடத்திற் கருத்துவையாமல் இன்னும் ஒருமாதங்கழித்துப் பார்ப்போம் என்று ஐயா சொல்லிவிட்டார்கள். பிறகு இங்கே குடும்பம் சீர்ப்பட்டதும், தெய்வநாயகத்திற்கு எழுதியகடிதத்தில் ஐயா இவனைப்பற்றிச் சிலகுறிப்புகள் தெரிவிக்கும்படி கேட்டிருந்தார்கள். அவரிடமிருந்து வந்தவிடையில் தமக்கும்அவனுக்கும் முன்னே சிலகாலம் நெருங்கியநட்பு இருந்தது உண்மையேயென்றாலும், பிறகு இவன் இயல்புகளும் சொற்களும் செயல்களும் கூர்ந்து பார்க்கப்பார்க்க ஏதோ கள்ளம் உடையனவாய்த் தம் மனத்திற்குப்பட்டமையால் அவனதுநேசத்தை வரவர நழுவவிட்டதாகவும், இடையே நீ எழுதியகடிதத்திலும் இவனுடையநட்பு விலக்கத்தக்கதேயன்றி விரும்பத்தக்கதன்று என்று குறிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் தெரிவித்ததோடு, இவனை அவர் எங்களிடம்போகும்படி அனுப்பவில்லையென்றும், இவன் சிகந்தராபாத்திலிருந்து பம்பாய்க்குவந்ததே தமக்குத் தெரியாதென்றும் வரைந்திருந்தார். அதுமுதல் ஐயா இவனை எங்கள் வீட்டுக்குவர இடங்கொடுப்பதில்லை, இவனுக்குவேலை எங்குங்கிடைக்க

வில்லையென்றும் சொல்லிவிட்டார். என்றாலும், இவன்தானாகவே இடைக்கிடையே வருகின்றான். இவனுக்குச் சுணையில்லை. முகங்கொடுத்துப்பேசாதிருக்கையிலும் இவன்வருவது எங்கட்குச் சிறிதும்பிடிக்கவில்லை. ஆனாலும், ஐயாஅவர்கள் மிகுந்த இரக்கம்உடையவர்களாதலால் இவனை முகங்கொடுத்துப் பேசமாட்டாமலிருக்கின்றார். இவன் ஏதோர் அலுவலுமின்றி இங்குமங்குமாய் அலைந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், இவன் ஏதோ ஒரு பொல்லாதநோக்கம் உடையவனாய்க் காணப்படுகின்றான்.'' என்று சொன்னார்கள். இதற்குள்எங்கள் சாமான்களெல்லாம் வண்டிமேலேறி விட்டமையால், அந்தப்பெருமானவர்கள் என்னையும் அந்தஅம்மா அவர்களையும் மூத்தபெண்ணையும் ஒருவண்டியில் ஏற்றிவிட்டார்கள். தாமும், என்தமையனும், சிறுபையனும் மற்றொரு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார்கள். பிறகு வண்டிக்காரர் இருவருக்கும் தாம போய்ச்சேரவேண்டிய இடம் இன்னதென்று குறிப்பிட்டுச்சொல்லியபின் எங்கள்வண்டியை முன்னும் தம்வண்டியைப்பின்னுஞ் செலுத்தும்படி அப்பெருமான்கற்பித்தார். இவர்இங்ஙனம் இடங் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியதுகொண்டு ''இவ்விரண்டு வண்டிகளும் வாடகை வண்டிகளோ?'' என்று அம்மையாரைக்கேட்டேன். ''ஆம் அம்மா, ஐயாவின் தமையனார் நீண்டகாலம் வெளியேசெல்லக்கூடாதபடி கீல்பிடிப்புநோயிலிருந்தமையாலும், தம்மைத்தவிர வெளியேசெல்லக்கூடிய வேறு ஆண்பிள்ளைகளில்லாமையாலும், தமக்குவேண்டியனவெல்லாம் ஏவற்காரர்கள் வெளியேபோய்ச் செய்துவந்தமையாலும் தமக்குப் பயன்படாமைகண்டு தம்மிடமிருந்த உயர்ந்தவண்டிகுதிரைகள் எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டனர். நாங்கள் இங்கேவந்தபிறகும் பலவகையான குழப்பங்கள் நேர்ந்தமையால் நாங்களும் இன்னும் வண்டிகுதிரை வாங்கவில்லை. இன்னுஞ் சிலநாளில் அவற்றைவாங்குவதற்கு ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்கள்'' என்று கூறினார்கள். எங்கள்வண்டிகளிரண்டும் விரைந்துசெல்லுவன ஆயின.

யான் வண்டியிலிருந்தபடியே சாலையின் இருபுறத்துமுள்ள காட்சிகளைநோக்கிக்கொண்டு சென்றேன். சீமைப்பண்டங்கள் உள்நாட்டுப் பண்டங்களெல்லாம் விற்கும் கடைவீதிகளின் ஊடே வண்டிகள்செல்லும்படி என்பொருட்டு அந்தக்கனவானவர்கள் கட்டளையிட்டிருந்தமையால், மிக அழகிய தெருக்களிலே எங்கள்வண்டிகள் சென்றன. தெருக்களின் இருபுறத்துமுள்ள அழகியமாளிகைகள் ஒவ்வொன்றும் மூன்றடுக்கு நான்கடுக்குகள் உடையனவாய் உயர்ந்துகாணப்பட்டன. அக்கட்டிடங்களிலுள்ள விளக்கினொளிகளும், அவற்றின்புறத்தே தெருக்களில் நிரைநிரையாக எரியும் ஆவிவிளக்குகளின் ஒளிகளும், அம்மாளிகைகளின் மேன்மெத்தைமேல் உயர்ந்தசிவப்பு நீலம் பச்சைமுதலிய நிறம்மிளிரும் பட்டாடைகள் உடுத்து மின்னற்கொடி நுடங்கினாற்போல் உலவும்

மிக அழகிய மாதர்களின் தோற்றமும், சிலமாளிகைகளின் புறத்தே கண்ணடிக்கதவுகள் மினுமினுவென்று தோன்ற அவற்றின் உள்ளே பலநிறப் பட்டாடைகளும் பளிங்குச்சாமான்களும் பொன்வெள்ளியிற் செய்த கலங்களும் பல விலையுயர்ந்தமணிகளிற்செய்த அணிகலன்களும் உயரப் பலகைகளிற்றைத்த மென்பட்டின்மேன் மிகவும் சேர்த்தியாக வைக்கப் பட்டிருக்குங் காட்சியும், சிலகடைகளில் வெள்ளைக்காரர் பாரசிகரைப் போல் ஆண்வடிவிலும் பெண்வடிவிலும் செய்யப்பட்ட பதுமைகள் உயிருள்ளனபோல் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் எழிலும், வேறுசிலவற்றில் உணவிற்காகவிற்கும் கொடிமுந்திரி மா செவ்வாழை அன்னாசி சீமைஇலந்தை சீமைஅத்தி நாரத்தைமுதலான கணக்கிறந்த பசியபழங்கள் வரிசைவரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் சேர்த்தியும், இன்னுஞ் சிலவற்றின்கட் பொன்மினுக்குப்பூசிய அழகிய உயர்ந்த புத்தகவரிசைகள் வைத்திருக்கும் பான்மையும் பிறவும் என் ஒருநாவாலெடுத்துரைக்கவலா தன. தெருக்களும் கட்டடங்களும் விளக்குத்தூண்களும் தூயவாய் ஒழுங்காய் அமைத்திருக்குந்திறம் பெரிதும வியக்கற்பாலதா யிருக்கின்றது. பம்பாய்நகரம் வானின்கண் உள்ள இந்திரனுலகுதான் என்று முன்னே பலர் பலகாற் சொல்லக்கேட்டசொல் முற்றிலும் உண்மையென்றே தெளிந்தேன்.

இப்போது வைகாசிமாதக்கடைசி. இந்தக் காலத்திற் சென்னைப் பக்கத்திற் கடுவேனிற் பருவமாயிருக்க, இங்கே மப்பும்மந்தாரமும் மழையுமாயிருக்கக் காண்கின்றேன். நாங்கள் வண்டித்தொடரிலிருந்து இறங்கும்போதே வானமெல்லாம் இருண்டு குளிர்ங்காற்று வீசியது. இப்போது குதிரைவண்டியிற் செல்கையில் வானத்தின்கண் இடிமுழக்கமும் மின்னல் ஒளியும் இடையிடையே தோன்றலாயின. மழைத்துளிகளும் சிதறின. காற்று மும்முரமாய்வீசவே, மழைத்திவலைகள் வண்டிக்குள் இருக்கும் எங்கள்மேற்பட்டன. அதனால், நாங்கள் சாளரக்கதவுகளை இழுத்துச்சாத்தவேண்டியதாயிற்று. வெளியேயுள்ள காட்சிகளை இப்போது நான் பார்க்கக் கூடாமைபற்றி மனம் வருந்தினேன். சென்ற பதினைந்துநிமிஷங்களாகச் சென்றதுபோ லல்லாமல் இப்போது எங்கள் வண்டிகள் மிகவிரைந்து செல்லலாயின. குதிரைக் குளம்படிகளின் ஓசை முன்னையிலும் உரத்துத்தோன்றின. வண்டிக்காரர் இருவரும் குதிரைகளை அடுத்தடுத்துச் சாட்டையால் அடிக்கும் ஒலி எனக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணியது. வண்டித்தொடர்நிலைக்கும் நாங்கள் போய்ச் சேரவேண்டிய இருக்கைக்கும் அரைமணிநேர ஓட்டந்தான் என்று முன்னே நாங்கள் கலந்துபேசுகையில் தெரிந்துகொண்டேன். ஆனால், இப்போது அரைமணிநேரத்திற்கு மேலாயிருக்குமென்று என் மனத்திற்பட்டது. அதைப்போலவே அந்தஅம்மையார்க்கும்பட்டது. "என்ன!

வண்டி வழிதப்பிப்போவதுபோற் காணப்படுகிறதே! இவ்வளவு விரைவாய் ஓடியும் வண்டி இன்னும் நம் இருப்பிடம்வந்து சேராமை வியப்பாய் இருக்கின்றதே!" என்று அம்மையார் சிறிது பதைப்போடுகூறினார்கள். இச்சொற்கள் கூறிமுடிப்பதற்குள் பின்னேவரும் வண்டியிலிருந்து அந்தப்பாரசிக கனவான் கூவுமொலி கேட்டது. சிறிதுநேரமாய் மழை சோவென்று பெய்து கொண்டிருந்தமையால் அவர் யாது சொல்லுகிறாரென்பது எங்கட்குப்புலப்படவில்லை. ஆனாலும், வண்டிக்காரர் வழிதப்பிச் செல்வதால், போகவேண்டியவழியில் அவற்றைத் திருப்பச்சொல்லுகிறாரென்று கருதினோம். மழை சிறிது ஓய்ந்தது. வண்டிகளோ கடுவேகமாய்ச்சென்றன. உடனே, நாங்கள் மிகவும்அஞ்சிச் சாளரக்கதவுகளைக் கீழ்இறக்கிவிட்டு வெளியேபார்க்க ஒரேஇருளாயிருந்தது. விளக்கு வெளிச்சம் எதுங்காணப்படவில்லை. அந்தப் பாரசிகப்பெருமான் வண்டியை நிறுத்தச்சொல்லி அடுத்தடுத்துக்கூவுமொலி பின்னேயிருந்து கேட்டது. இப்போது அவர்கள்வண்டி எங்கள்வண்டிக்குச் சிறிதுஎட்ட இருப்பதாகஅறிந்து திகில்கொண்டோம். "அம்மா ஏதுவோ ஆபத்தாக இருக்கின்றதே! நாம் பம்பாய்க்குவெளியே காட்டுவழியாய்ச் செல்வதாக வன்றோ புலப்படுகின்றது! நெடுநேரமாய் ஐயா கூவுகிறார்கள்! இந்த வண்டிக்காரர்கள் அவற்றைக்கேளாதவர்கள்போல் மிகுவிரைவாய் ஓட்டிக்கொண்டுபோகிறார்களே!" என்றேன். அம்மையாரும் மிகஅஞ்சி நடுங்கினவர்களாய் "ஏதுவோ இரண்டகமாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆயினும் அஞ்சாதே! நாமும் வண்டியை நிறுத்தச்சொல்லிக் கூவுவோம்!" என்றுசொல்லி உரக்கக்கூவினார். அவர்களது மெல்லியகுரலொலி சீழ்க்கையடித்தாற்போல் இடைவெளியை ஊடுருவிச்சென்றது. அதே நேரத்தில் வேறு ஒருசீழ்க்கையொலி எங்களுக்குமுன்னே சற்றுத் தொலைவிலிருந்து வரக்கேட்டோம். உடனே வண்டிக்காரன் கடிவாளத்தைப்பிடித்திழுத்துக் குதிரைகளை நிறுத்தத்துவங்கினான். இதற்குட் பின்னே வந்த எங்கள் வண்டியும் அருகில்வந்து நின்றது. அந்தப்பாரசிகப்பெருமான் வண்டிக்காரர்மேல் மிகவுஞ் சினங்கொண்டவராகி, அவர்கள் வழிதப்பி வண்டியைக் கொண்டுவந்ததற்காக அவர்களை அச்சுறுத்திப்பேசித், திரும்ப வண்டியை நகரத்திற்குள் திருப்பும்படி கட்டளையிட்டார். வண்டிக்காரர்கள் ஏதுமே விடைசொல்லவில்லை. இதற்குள் வேறிரண்டு பெட்டிவண்டிகள் எங்களுக்கு எதிர்முகமாயிருந்து கடுவிரைவில் வந்து எங்கள் வண்டிகளின் பக்கமாய் நின்றன. அவ்விரண்டிலிருந்து நீண்டுவலியரான எட்டுப்பெயர் இறங்கினர். அவர்களில் இருவர் கைகளில் இரண்டு சிறு கூண்டுவிளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. அவர்கள் எல்லோரும் தம்முகங்களிற் கரியமையைக் குழைத்துப்பூசி, முழுக்கறுப்பான மேற்சட்டை காற்சட்டை அணிந்திருந்தனர். இருவர் தம் கைற்கட்ட

யிற் கட்டியிருந்த உறையிலிருந்து நீண்ட கூர்க்கத்திகள் இரண்டை இழுத்துக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டார்கள்; மற்றிருவர் ஏகத்துப்பாக்கிகள் இரண்டைத் தம் கைகளில் ஏந்திப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். இவர்களைப்பார்த்தவுடனே இவர்கள் இன்னார், இவர்கள் நோக்கம் இன்னது என்னும் வகைகள் உடனே புலப்பட்டன. மக்களாய்ப்பிறந்தவர்களில் இத்தகைய கொடுந்தோற்றமும் கொலைசெய்யுந்தீர்மானமும் உடையவர்களை இதற்குமுன் யான் எங்குங் கண்டதில்லாமையால், இவர்களைக் கண்டவுடனே என்னுயிர் என்னுடம்பைவிட்டுப் போனதெனக் கலைத்துப்பின்னே சாய்ந்துவிட்டேன். இத்தகையதொரு நிகழ்ச்சியைக் கனவிலேகண்டு கைகால் அசையாமலும் நாஎழாமலும் கட்டைபோற் கிடக்கும் ஒருத்திக்கும், விழிப்புநிலையில் அங்ஙனமே இருந்த எனக்கும் ஏதொருவேற்றுமையுமே இல்லை ஆனாலும், என்னைச்சூழ நடப்பது இன்னதென்னும் ஓர் உணர்வுமட்டும் எனக்கு அப்போதிருந்தது. யான் இந்த நிலைமையை அடைய, அந்தப் பார்சிக அன்னையார் அவர்களைக் கண்டதும் 'ஐயோ!' என ஓர் ஓலமிட்டுத் தம்மகளை அணைத்தபடியாய் மூச்சிழந்து உணர்வற்றுச்சாய்ந்துவிட்டார். அந்தப்பெரிய பெண் அன்னையைக்கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு அவர்க்குப்பின்னே பதுங்கிக் கொண்டாள். வந்த அக்கள்வர்கள் எல்லாரும் முதலில் எங்களுக்குத்தெரியாத ஒருமொழியிற்பேசினர். ஆனால், அவர்களிற்சிலர் யானிருந்தவண்டியண்டைவர, ஒருவன் தன்கையிலிருந்த விளக்கு வெளிச்சத்தை எங்கள் மூவர்மேற் படும்படிபிடித்தான். அவர்களுள் ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்த்துத்தமிழில் "நல்ல காலமாய் இவர்கள் மூர்ச்சித்துக்கிடக்கிறார்கள்! அந்தவண்டியிலேயுள்ள பார்சிக்காரனுக்கும் பிராமணப்பையனுக்கும் மூக்கிலே மயக்கமருந்து பிடித்து அவர்களையும் நம்மவண்டி ஒன்றில் ஏற்றிவிட்டோம். இவர்களுக்கும் மூக்கில் அந்தமருந்தைப்பிடிப்போமா" என்றுகேட்டான். அதற்குமற்றவன் "ஆமா! நம்மதுப்பாக்கிகளுக்கும் கத்திகளுக்கும் வேலையில்லை! அந்தப்பார்சிக்காரன் முதலில் நம்மை எதிர்க்கப் பார்த்தான். ஆனால், துப்பாக்கியை நான் அவன் தலைக்குநேராய்ப் பிடிக்கவே, அவன் திகில்கொண்டு பின்வாங்கினான். இதற்குள் மயக்கமருந்தை அவன் மூக்கில் பிடித்து நீ அவனை மூர்ச்சையடையச் செய்துவிட்டாய். காரியம் எளிசாய் முடிந்தது." என்று கூறிக்கொண்டே என்னைச்சுட்டி "இந்த முண்டைச்சியைத்தான் நாம்கொண்டுபோக வேண்டியது." என்று வசைமொழிசொல்லிப், பிறகு "இந்தப்பார்சிக்காரியும் அவள்மகளும் நமக்குவேண்டாம் இவ்விருவரையும் அவர்கள் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவிடுவோம். ஆனாலும், இவர்கள் நடுவிலே விழித்துக்கொள்ளாதபடி இவர்கள் மூக்குகளிலும் அந்தமருந்தைப்பிடி." என்று உறுத்திச்சொன்னான். தமிழ்தெரியாத இந்த நாட்டில் இக்கள்வரிற்பலர் வேறுமொழிகளைப்

பேசத், தமிழ்ப் பேசும் இவ்விருவர்மட்டும் வேறுயாராயிருக்கலாம் என்னும் ஓர் ஆராய்ச்சிநினைவு சோர்ந்துகிடந்த என்மூளையில் அப்போது உண்டாவதாயிற்று. அந்நேரத்தில் ஒருவன் ஏதோவொன்றை என்மூக்கிற் பிடித்தான். பிடித்ததும் யான் உணர்வற்றவளானேன். அதற்குப்பின் நடந்தது இன்னதென்று யான் அறியேன்.

"மறுபடி நான் மயக்கம்நீங்கி உணர்வுபெற்றுக் கண்விழித்ததும்பார்க்க ஒருமலைக் குகையினுள்ளே யான இருக்கக்கண்டேன். என்னைத்தவிர வேறுயாரும் அங்கே காணப்படவில்லை. அந்தப் பாரசிகக்கனவானையும் என்தமையனையுங் காணேன். முதலில் யான் கனவுதான் காண்கின்றேனென எண்ணினேன். பகலவன் வெளிச்சம் அக்குகையின் ஓர் இடுக்கின்வழியாய் நுழைந்து யான் இருந்த இடத்தின் இயல்பை எனக்கு விளங்கக் காட்டியது. என்னைச் சுற்றியுள்ள சுவர்களைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். அவைகள் எல்லாம் வலியகற்பாறைகளினால் இயற்கையில் அமைந்தனவாயிருந்தன. இதனால் யான் காண்பது கனவன்று, நனவே எனத்தெளிந்தேன். நேற்றிரவு மின்னல் வீச்சுப்போல் அடுத்தடுத்துத் தோன்றிய திகிலான நிகழ்ச்சிகள் அவ்வளவும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் என் நினைவுக்குவந்தன. தாயினும் அருள்மிக்க அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் எப்படியானார்! அவர்தம் மூத்தபெண் எவ்வாறானாள்! யான் இங்கே எப்படிவந்தேன்! என்று எண்ணலானேன். நேற்றிரவு எங்களைவழிமறித்தவர்கள் கள்வரானால் யான என் காதிலும் கழுத்திலும் கையிலும் இடுப்பிலுங் காலிலும் அணிந்திருந்த உயர்ந்த அணிகலன்களையெல்லாம் அவர்கள் கவர்ந்து கொள்ளாததுஏன்? அவர்கள் நோக்கம் யாது! அவர்கள் என் வண்டியின் அருகில் வந்தபோது யான் அரையாகியுணர்வோடிருந்தேன். ஆனையால், அவர்களில் இருவர் அப்போது தமிழிற் பேசியசொற்கள் என்நினைவுக்கு வந்தன. "இந்த முண்டைச்சியைத்தான் நாம் கொண்டுபோக வேண்டியது!" "இந்தப்பாரசிக்காரியும் அவள் மகளும் நமக்குவேண்டாம" என்று அப்போது அவர்கள் சொல்லிய சொற்களை ஆராய்ந்து பார்க்கப் பார்க்க, 'என்னைக் கைம்பெண் என்று அவர்கள் எப்படியறிந்தார்கள்? இஃது ஏதோ பெரிய இரகசியமாக இருக்கின்றதே! ஓ! நாங்கள் வண்டியில் ஏறும்போது அந்தச் சேதுராமன் என்பவன் பாரசிகப் பெருமாட்டியுடன் வந்து பேசி விரைவில் அவரைவிட்டுச்சென்றான்! அவன் இந்தக் கள்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்தவனாயிருக்கலாமோ!' என்று பலவாறு எண்ணினேன். துயரமாவது துன்பமாவது அளவுக்குமிஞ்சிப் போய்விட்டால், மனகலக்கமாவது கண்ணீராவது வருவதில்லையென்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். எனது நிலைமையும் அப்போது அப்படியாகவேயிருந்தது. யாதுவரினும் வருக! ஏழை எளிய எனக்கு இறைவனே துணை! என்னும் ஒருமனத்

துணிவு வரப்பெற்றேன். அதன்பின், 'இங்கே இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருப்பதிற் பயனில்லை. இந்த இடத்தை விட்டு வெளியே போக வழியுண்டா? என்று பார்க்கலாம்' என்னும் நினைவு கொண்டு எழுந்தேன். யான் அப்போதிருந்த இடம் அக்குகையின் ஒருபுறத்து மூலை, அகலங்களத்திற் பத்தடி இடமுள்ளதாய் இருந்தது; இருபுறத்துச் சுவர்களும் மூலையாய்க் குவிந்து கூடிய இடத்தில் யான் எழுந்து நிற்க இயலாதபடி தலைக்குமேற் கூரைபோலிருந்த கற்பாறையும் சரிவாய் உயரந்தாழ்ந்திருந்தது. அம்மூலையிற் காணப்பட்ட சிறுபிளவினூடேதான் வெயில் வெளிச்சம் நுழைந்து தோன்றிற்று. அம்மூலையிலிருந்து இருசுவர்களும் வர வர அகலும் பக்கத்தில் ஏறக்குறைய அதற்குப் பத்தடி எதிரே கட்டுமரப்பலகையடைப்பும், அதில் ஓர் ஆள் வளைந்து நுழையத்தக்க ஒருசிறுவாயிலும், அதற்கொருகதவும் இருந்தன. யான் அக்கதவினிடைசென்று அதனைத் திறக்க, அஃது எளிதில் திறந்தது. அதனூடு நுழைந்து அப்புறஞ் சென்றேன். சென்று மெல்லென எழுந்து நின்றேன். அங்கும் மங்கலான வெளிச்சம் இருந்தது. அங்குள்ளமேற்கூரை உயரமாயிருந்தது. அவ்விடம் அகன்று அகலங்களத்தில் நாற்பது ஐம்பதடி அளவுள்ளதாய நேர்த்தியாய் இருந்தது. அவ்விடம் மனிதர்களால் அமைக்கப்பட்டதன்று. மலைகளின் இயற்கையமைப்பில் தன்னிலேயே அஃது அவ்வளவு அழகாய் அமைந்திருந்தது. அதன் மேற்கூரையும் இயற்கைக்கற்பாறையாகவேதான் இருந்தது. அக்கூரை வளைவாய்ச் சார்ந்து கீழே நிலத்தில்வந்து கூடுமிடத்தில் மற்றும் ஒருசிறு கட்டிடம் காணப்பட்டது. அஃது யாதென்றுகாண அதனருகே சென்றேன். அது மனிதனாற் சமைக்கப்பட்ட கருங்கற்சுவர்கள் இருபுறத்தும் எதிரிலும் உள்ளதாயிருந்தது. எதிரேயுள்ள சுவரில் ஓர் ஆள் நின்றபடியாய்ச் செல்லத்தக்க ஒருவாயிலும், அதில் பருத்த இரட்டைக்கதவுகளும் இருக்கக் கண்டேன். உற்றுநோக்க அஃதொரு சிறு கோயிலாய்த் தோன்றியது. அதனைக்கண்டதும் கடவுளையே நேரிற்கண்டாற்போல மனக்கிளர்ச்சி கொண்டு அதன்கிட்டச் சென்றுபார்த்தேன். இரண்டுகதவுகளும் நன்றாய் இறுகப் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அக்கோயிலின் உள்ளே தண்ணீர் ஓயாமல் விழும் ஒலிகேட்டது. அது கேட்டு வியப்புற்று உள்ளிருள்ளதை நோக்க முயன்றேன். அக்கதவினிடையே காணப்பட்ட சாவித்தொளையினூடே பார்வையைச் செலுத்தினேன். உள்ளே விளக்கொன்றெரிந்தது. அழகிய காளியம்மையின் கற்சிலைவடிவமொன்று பிற்சுவரின் அருகே நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதனைக்கண்டதும் மனங்கரைந்து தொழுதேன். உள்ளே மற்றொரு வியப்பான நிகழ்ச்சியுங்காணப்பட்டது. அம்மையின் முடிமேல் தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாய் ஓயாமல் மேற்கூரையிலிருந்து வடிந்துகொண்டேயிருந்தது. அதனோடு, அம்மையின்

பின்புறத்தே தண்ணீர் குடத்தினின்று சாய்க்கப்பட்டாற்போல் ஓயாமல் பிருதியாய்விழுந்து ஓடும் ஓசையுங்கேட்டது. அதற்குமேல் அக்கோயி லின் உள்ளே ஒன்றுங் காணக்கூடவில்லை. அதனால், அம்மையை வணங் கிக் கொண்டு இப்புறம் திரும்பினேன். அதற்கு எதிரே ஒரு சிங்கத்தின் கற்சிலைவடிவும், அதற்குமுன்னே அகன்ற ஒருவேள்விக்குண்டமும் இருந்தன. இவ்வடையாளங்களை யெல்லாங் கண்டபின் அவ்விடம் ஒரு கோயிலே எனவும், எங்களைச் சிறைபிடித்து வந்த கள்வர்கள் தமது களவுத் தொழில் நன்குநடைபெறல் வேண்டி வழிபடும் காளிகோட்டமே அதுவெனவும், அதற்குள் யான் சிறையாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றே னெனவும் தெளிவாக அறிந்து கொண்டேன். அவ்விடம் முற் றுஞ் சுற்றிப்பார்க்க எங்கும் அடைப்பாகவேயிருந்தது. அக்கோயிலின் எதிரே ஐம்பதடி எட்டி இருபுறத்துமலையும் வரவரக்குறுகிக்கோணமா கும் இடத்தில் மற்றும் ஒரு சிறுவாயில் இருந்தது. அதன்வூடு ஓர்ஆள் குனிந்துதான் செல்லல் வேண்டும். அவ்வாயிலும் திணிந்த பலகைக் கத வுகளாற் சாத்திப்பூட்டப்பட்டிருந்தது. அதனருகேசென்று 'எவரேனும் வெளியே இருந்தால் இந்தஏழைச்சிறுபெண்மேல் இரக்கம்வைத்து இக் கதவுகளைத் திறந்துவிடுங்கள்'' என்று சொல்லி மன்றாடுங் குரலிற் பல காற் கூவினேன். எதுமவிடையில்லை. பின்னரும்பலகாற் கூப்பிட் டேன். ஏதோர் அரவமுமில்லை. இரண்டுநாள் வண்டித்தொடரில் வந்தமையாலும், முந்தியஇரவிற் கள்வராற் பிடிபட்டு ஏதோர் உணவு மின்றித் திகில்மயங்கிக் கிடந்தமையாலும் மேலும்மேலும் கூவி யழைப்பதற்கு வலிவின்றிக் களைத்துப் பிறகு இரண்டுமணிநேரம்வரை யிற் சும்மாஇருந்துவிட்டேன். அவ்விரண்டுமணிநேரஞ் சென்றபின் அம்முன்வாயிற் கதவிற் கைறந்த பூட்டினுள்ளே, ஒருபெருஞ்சாவி சரகா வென்று திரும்புமோசை வந்தது. இப்போது கதவு திறக்கப்போகிற தென்று தெரிந்தேன. எத்தகையகொடியோரை எந்த இரக்கமற்ற நிலை யிற் காணப்போகிறேனோ என்று நேற்றிரவுபோல் திரும்பப் பெருந்திகில் கொண்டேன். கதவுகள் படீரெனத்திறந்தன.

நீண்டு உயர்ந்து எலுமிச்சம்பழம்போன்ற நிறம்உடைய ஒரு பார்ப் பனக்கிழவர் கையிற்பூநதட்டு ஏந்தியபடியாய் மெல்லநடந்து உள்நுழைய வும், அவர்க்குப்பின்னே சிறிதுஎட்டி இருபத்தைந்துவயதுள்ள ஒரு மாதர் வரவுங் கண்டேன். என்நெஞ்சம் ஒருவாறு பதைப்புநீங்கி அமைதி யுற்றது. என்னைக்கண்டதும் அவர் திடுக்கும் வியப்பும் உற்றவராகி எனக்குத்தெரியாத ஒருமொழியில் ஏதேதோ என்னைக்கேட்டார். எனக் குத் தமிழ்மொழிமட்டுந்தான் தெரியும், வேறுமொழி தெரியாதென்று தமிழிலேயே சொல்லிக்கையாலுங்குறிப்பித்தேன். அவர் தமிழ்தெரிந் தவர்போலத் தலையை அசைத்துக்கொண்டாரே யல்லாமல், வேறொன்

றும் அப்போது என்னிடம் பேசவில்லை. ஆனால், அவர் தயக்குப்பின் வந்த மாதரைப்பார்த்து ஏதேதோ சொல்ல, உடனே அவள் என்னைத்தன் பின்னே வரும்படி கைகாட்டி அழைத்தாள். அவள் முன்செல்ல யான் அவள்பின்னே செல்லலானேன். என்னைச்சிறையிட்ட குகைவாயிலின் முன்னே திறப்பான வெளியில்லை. அவ்வாயிலின் வெளியேயும் குறுகலான வழியே சென்றது. மேலுங்கீழும் இருபக்கத்துமெல்லாம் மலைகளே. வழியானது பாம்புநெளிபோல வளைந்து வளைந்து சென்றது; சில இடங்களில் ஏறியும் வேறுசில இடங்களில் இறங்கியும் செல்லவேண்டியதாயிற்று; சில இடங்களில் தாழக் குனிந்து செல்ல வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறாக ஒருமணிநேரம் வரையில் நடந்து கடைசியாக ஒரு திறந்த வெளியில் வந்துசேர்ந்தோம். கூடவந்த அப்பெண்பிள்ளை என் கால்விலங்குகளை முடிக்கும்படி குறிப்பித்தாள். அப்போது காலை ஏழுமணி இருக்கும். இப்போது யான் வந்துசேர்ந்த இடத்தில் பெரியபெரிய ஆலமரங்களும் அரசமரங்களும் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன. இந்த அகன்ற வெளியிடமும் மலைமேற்றான் அமைந்திருந்தது. இதனை அடுத்துள்ள மூன்று பக்கங்களிலும் மலைத்தொடர்கள் ஓங்கி வானளாவின. இதன் ஒருபுறத்தின் ஓரமாய்ச் சென்று நோக்கக் கீழேயும் பெரியபெரிய மலைத்தொடர்புகள் காணப்பட்டன. அதனால், மக்களுறையும் நிலத்திற்கு எவ்வளவு உயரத்தில் நான் இருக்கின்றேன் என்பதை என்னால் அறியக்கூடவில்லை. மக்களுறையும் நாடுநகரங்களுக்குச் செல்லும் வழிதுறைகளும் எனக்குத் தெரியவில்லை. எந்தப்பக்கம் பார்த்தாலும் மலைகளும் மலைக்காடுகளுமே காணப்பட்டன. அவ்வளவு செழுமையான பசியகாடுகளையும், உயர்ந்த மலைக்குவடுகளையும், அடுக்கடுக்காயுள்ள மலைத்தொடர்புகளையும் இதற்குமுன் யான் எங்குமே பார்த்ததில்லை. வழிதுறை தெரியாத இம்மலைத்தொடர்புகளின் இடையே சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் யான் திரும்ப இவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று மக்களிருக்கும் நாடுநகரங்களை எவ்வாறு காணப்போகின்றேன்' என்பதை நினைக்குங்கால் என் கண்களினின்றும் நீர் முத்துமுத்தாய்த் துளித்தது. கூடவந்த அப்பெண்பிள்ளை என் மேல் இரக்கக்குறிப்புக்காட்டி என்னை அழவேண்டாமென்று கை அசைத்தாள். அந்தப் பாரசிகக்காரனையும் என் தமையனையும் பற்றிக் குறிகாட்டிக் கேட்டேன். அதற்கவள் ஏதும் விடைதெரிவியாமற் சும்மா இருந்துவிட்டாள். அதன்மேல் யான் அவளை ஒன்றுங்கேளாமல் அவளைவிட்டு அப்பாற்சென்றேன். அவள் ஓர் ஆலமரத்தின் கீழுள்ள கற்பாறை ஒன்றன் மேலிருந்தாள். அவள் தன் கையிற்கொண்டுவந்த ஒருசிறு பிரப்பம்பெட்டியைத்திறந்து யான் தலைமுழுகியபின் உடுத்துக்கொள்வதற்காகச் சில புதியபட்டாடைகளை எடுத்துத் தாழ்ந்திருந்த ஒருமரக்கிளைமேல் வைத்தாள். எங்களிருவரைத்தவிர வேறு ஆள் நடமாட்டம் அங்கேசிறிதுங

காணப்படவில்லை. எனது நிலைமையை நினைந்து இடைக்கிடையே நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, 'இறைவன் எவ்வழிவிடுகிறான் பார்க்கலாம்' என்னும் ஒருஞான தேர்ச்சியோடு யான் செல்ல அருகில் மேலிருந்து கீழ்விழுந்தோடும் ஒருநீர்வீழ்ச்சியைக்கண்டேன். அந்த நீர்விழும்இடத்தில் இடுப்பளவு ஆழமுள்ள ஒருசிறுகுட்டையும், அஃது அங்கிருந்து அருவியாய் இறங்குமிடத்திற் கணைக்கால் முழங்கால்ஆழமுமே இருந்தது. அதில்இறங்கித் தலைமுழுகி எழுந்தபின் அந்தப்பெண்பிள்ளை யான் உடுத்துக்கொள்வதற்காக எடுத்துவைத்த பட்டாடைகளைக் கொண்டுவந்து நீட்டினாள். 'பிறர்க்குரியவற்றை யான் உடுக்கலாகாது, எனக்கு அவைவேண்டாம்' என்றேன். 'இல்லை உனக்குரிய பெட்டியைத்திறந்து அதிலிருந்துஎடுத்த உன்னுடையஆடைகளே இவை' என்னுங் குறிப்புத்தோன்றக் கையை அசைத்தாள் அதன்மேல், அவைகளை யான் உற்றுநோக்க அவைகள் சென்னையிலிருந்து யான் கொண்டுவந்தனவாகவே காணப்பட்டன அதன்மேல் அவற்றை உடுத்துக்கொண்டு ஈரப்புடைவையைத்துவைத்து உலர்த்தி எடுத்துக்கொண்டேன். திரும்பஅவள் என்னை முன்வந்தவழியாகவே அழைத்துக்கொண்டுவந்து, யான் முன்னிருந்த காளிகோட்டத்தில் விட்டுப்போனாள்.

யான் வெளியேசெல்லுமாறு கதவைத்திறந்துவிட்ட அந்தப்பார்ப்பனக்கிழவர் அந்தக் காளிகோயிலைத்திறந்து அம்மையின் திருவுருவத்திற்கு உயர்ந்தநிறமும் மணமும்வாய்ந்த மலர்களணிந்து அகில்புகைத்து அம்மலைநாடுகளில்விளைந்த பலவகைத் தீவியபழங்களும் நெய்யடிசிலும் வைத்துப்பூசனைபுரிந்து சௌந்தரியலகரியிலிருந்து வடமொழிச் சுலோகங்களைக்கூறி அம்மையைவழுத்தினார். அப்போதுயான் ஆற்றாமைமிகப்பெற்று, யானும் அந்தப்பாரசிகனைவானும் என்தமையனும் அடைந்த துயரத்தை எடுத்துச்சொல்லி முறையிட்டு உளம்நைந்து அழுதபடியாய் நின்றேன். அவர் வழுத்துரைகூறி முடிந்தபின் கர்ப்பூரங்கொளுத்திக் காட்டியபின், எனக்குத்திருநீறுங்குங்குமமுங்கொடுத்தார். அதன்பின் என்னைக் கோயிலுக்குவெளியே வரச்செய்து, ஒருபுறத்தே ஒருதேக்கிலையைவிரித்துப் பூசைக்குவைத்த பழங்களிற்சிலவும் நெய்யடிசில் ஒருபகுதியும்வைத்து அவற்றை உண்ணும்படி எனக்குக்குறிப்பிட்டார். அம்மைக்குப்படைத்ததாகையினால் ஒருபுளியங்கொட்டையளவுமட்டும் நெய்யடிசில் எடுத்துக்கொண்டு மிச்சத்தை உண்ணமாட்டேன் என்றேன். அஃதேன்? என்று கைஅசைத்துக் கேட்டார். என்கூடவந்த ஆண்பாலார்இருவரும் என்னைப்போலவே சிறைசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை இன்னதென்று அறிந்தாலல்லாமல், யான் உணவு எடுக்கமாட்டேன், பட்டினிகிடந்து உயிரைத்துறப்பதற்கே தீர்மானித்திருக்கின்றேன் என்றுகுறிப்பிட்டேன். சிறிதுநேரம் சும்மாஇருந்து

பிறகு "அம்மா, உன்னுடன்வந்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தியிருந்தாலும், அவர்களுக்குவேண்டிய சௌகரியங்களெல்லாம் செய்திருக்கின்றோம். அதற்காக நீ கவலைப்படவேண்டாம். நீ இவற்றை உணவாகக்கொள்" என்று செவ்வையான தமிழில் இனிமையாகப்பேசினர்.

இவருக்குத் தமிழ் தெரியாதென்றும், இவர் வடநாட்டுப் பார்ப்பாரென்றும் இதுவரையில் நினைத்துவந்த யான் இவர் நம் தாய்மொழியிற் பேசக்கேட்டவுடனே வீழ்க்கிவிழுவோனுக்கு ஓர் ஊன்றுகோல் கிடைத்தாற்போல் ஒருவகையான ஆறுதலும் உவகையும் கொள்ளப்பெற்றேன். இவருடைய முதுமைப்பருவமும் வடிவத்தின் அமைதியும் இனிமையான பேச்சும் இவர்பால் எனக்கு அன்புவரச்செய்தன. அதனாற் சிறிது கிளர்ச்சியும் இவரிடத்திற் பற்றும்வைத்து இவருடன் நெருங்கியபழக்கம் உடையவள்போற் பேசலானேன்.

"பாட்டா, நீங்கள் யார்? இந்தமலைநாடும் இந்தஇடமும் பம்பாய்க்கு எவ்வளவுதொலைவில இருக்கின்றன? என்னையும் என்னுடன்வந்த மற்றிரண்டு ஆடவரையும் வழிமறித்துச் சிறையாகப்பிடித்து வந்தவர்கள் யார்? அவர்களுடையசெயலையும் உங்களுடையசெயலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இருளையும் ஒளியையும் இரும்பையும் பொன்னையும் ஒப்பாகக்காண்பதுபோல் இருக்கின்றதே! அப்படியிருக்க நீங்கள் அவர்களோடு தொடர்புடையவர்கள்போற் காணப்படுவது எனக்குப் பெரிதும் வியப்பாய் இருக்கின்றதே! என்னையும் மற்றிருவரையும் இங்கேகொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருப்பது எந்த நோக்கப்பற்றி? இவைகளை ஏழையேன் மீது மனமிரங்கித் தெரிவித்தருளுதல் வேண்டும்." என்று அவரை வணங்கிக்கேட்டேன்.

அதற்கவர் "குழந்தே, நீ களைப்பாய் இருக்கிறாய், ஆகையால் நீ முந்தி இவைகளை அருந்துவாயானால் பிறகு இவ்விவரங்களை உனக்குத் தெரிவிப்பேன்." என்றார்.

"பாட்டா, இவ்விவரங்களைத்தெரியாமல், இந்தஉணவெடுக்க என் மனம் சிறிதும்இசையாது. ஆதலால், அருள்கூர்ந்து இவற்றைத் தெரிவித்தல்வேண்டும். மேலும், என்னையும் மற்றிருவரையும் பிடித்துவந்தவர்கள் திரும்பவும் எங்களை எமது இருப்பிடத்திற் கொண்டுபோய்விட மனம்உடையவர்களா? இல்லையா?" என்று கெஞ்சிக்கேட்டேன்.

"குழந்தாய், சிலஏற்பாடுகளுக்கு இணங்கினால் உன்னையும் உன தமையனையும் அந்தப் பார்சிக்காரரையும் அவரவர் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பிவிடும் நோக்கமேயிருக்கின்றது. நல்லது, இந்த உணவைச்சாப்பிடு. பிறகு எல்லாவிவரமும் தெரிவித்துவிட்டு அப்புறஞ்செல்கின்றேன். அதைப்பற்றி நீ ஐயுறவேண்டாம்." என்று மிகுந்தஅன்போடும் அருளோடுங்கூறினர்,

இவரது முகத்தைப்பார்க்கும்போதும், இவர்பேசுகையில் அவரது முகத்தில் உண்டாகும் இனியகுறிப்புகளை உற்றுநோக்கும்போதும் என் அன்னையினுஞ்சிறந்த அந்தப் பாரசிகப்பெருமாட்டியாரின் நினைவேவந்தது. அந்தப் பெருமாட்டியாரின் முகஅமைப்பும் சாயலுங் குறிப்பும் இவர்முகத்திலும் அப்படியேகாணப்பட்டன. அதனால், இவரிடத்தில் வரவர எனக்கு அன்புமிகலாயிற்று. எங்கட்குவந்த இடர் இவரால்தீருமென்னும் ஒரு நம்பிக்கையும் என்னுள்ளத்தில் தோன்றிற்று. ஆகவே, இவரது சொல்லைத்தட்டாமற் சிறிதுஉணவெடுக்க என்மனம் இப்போதிசைந்தது. அங்கு அவர்வைத்த ஒருசெம்பின் றண்ணீரால் கையைக் கழுவிக்கொண்டு அப்பழங்களிற்சிலவும் அந்நெய்யடிசிலிற் சிறிதும் எடுத்து அயின்றேன். அவை உள்ளபடியே மிகஇனியனவாயிருந்தாலும், என்உள்ளமெல்லாம் அவர் கூறப்போகும் விவரங்களைத்தெரிவதிலும், அந்தப் பாரசிகப்பெருமாளும் யானும் விடுதலைபெற்றுத் திரும்ப எம திருப்பிடஞ்சேர்வோம் என்னும் நம்பிக்கையிலும் அழுந்திநின்றன. அதனால் அந்தத்தீஞ்சுவைப்பண்டங்களின் சுவை வேறுபாடுகளை யான் கூர்ந்தறியவில்லை. பிறகு, தீவிய மலையருவிநீரைக்குடித்துவிட்டு "வாய் பூசிக் கைகழுவுதற்கு இடமெது?" எனக்கேட்டேன். அவர் அக்கோயிலின்உள்ளே என்னை அழைத்துச்சென்று, அம்மையின் திருவுருவத்திற்குப்பின்னே மேற்கூரைபோற் கவிந்துசார்ந்திருக்கும் மலைப்பாறைப் பிளவு ஒன்றிலிருந்து குமுகுமுவென்று ஏராளமான நீர் ஓயாமற் பெருகிக் கீழ்விழும் இடத்தில் என்னைவிட்டார். அந்நீர் விழுமிடத்தில் ஆறு அடி குறுக்களவு உள்ள வட்டமான ஒரு சிறுகுட்டையிருந்தது. அதில்வந்து விழும்நீர் நிறைந்து அம்மலைப் பாறையின் கீழே மற்றொரு பிளவினூடு ஒருசிறு காலாய்ச் செல்லக்கண்டேன். அஃது எங்கே எவ்வளவு தொலைவிற் செல்கின்றதென்பது தெரியாமையால், வாய் பூசிக் கைகழுவியபின் அந்நீர்க்காலினைச்சுட்டிக் காட்டிப் "பாட்டா, இந்த அருவிக்கால் இந்தமலைப்பிளவினூடே எவ்வளவு தொலைவுபோய் முடிகின்றது?" என்றுகேட்டேன்.

அவர் "அம்மா, ஈசுவரனது அற்புதசிருஷ்டியால் மேலேயிருந்து விழும் இவ்வருவிநீரும், இந்தச்சிற்றருவிக்காலும் இங்கே அமைந்திருக்கின்றன. இதன் தண்ணீர் இந்தமலைப்பிளப்பின்வழியாய் எங்கே எவ்வளவு தொலைவிற்போய் எப்படிமுடிகிறதென்பது இங்கே எவர்க்கும் தெரியாது. நாங்கள் இங்கேவருகிறதற்குமுன்னே இந்தஅமைப்பு இப்படியேதான் இருக்கின்றது. விழுந்தோடும் இந்நீர் எந்தக்காலத்திலும் குறைகிறதில்லை இந்தக்காளிகாதேவி கோயிலும் இந்த இடத்தில் முன்னதாகவே இருக்கின்றது." என்றார்.

இதற்குள் அவரும் யானும் அந்தக் கோயிலுக்கு வெளியே வந்து அம்மையின் திருவுருவத்திற்கு நேரேயுள்ள வெள்ளிக்குண்டத்தண்டை உட்கார்ந்தோம். அப்போது காலை பத்துமணியிருக்கும். மேற்கூரையாயுள்ள பாறையின் ஓர் இடுக்கிலிருந்து வெயில் வெளிச்சம் ஒருசரிவாய்க் காணப்பட்டதேயல்லாமல், எவ்வளவு அதனூடு நோக்கினாலும் அதற்கு வெளியே மேலுள்ள வானம் ஒருசிறிதும் புலப்படவில்லை. அம்மையின் திருவுருவத்திற்குப் பின்னேயிருந்து குளிர்ந்த ஈரக்காற்றும் மெல்லெனவந்துகொண்டே யிருந்தது. யானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுங் கள்வராற் பற்றப்பட்டு இவ்வளவு துன்பத்தை அடையாதபடி, யான் துயரமற்ற நிலையில் இவ்விடத்திற்கு வந்திருந்தேனானால் இதனுள்ளேயே எந்நாளும் இருந்து காலங்கழிக்க மனம் விரும்பியிருப்பேன். யாங்கள் அங்கேஇருந்தவுடனே அந்தக் கிழவனார் பின்வருமாறு பேசலானார்:

"அம்மா குழந்தே, நாங்கள் இந்த இடத்திற்குவந்து பதினெட்டுப் பத்தொன்பது வருஷம் ஆகிறது. இங்கேவருவதற்குமுன் நாங்கள் தெற்கே தமிழ்நாட்டில் இருந்தவர்களே. வறுமையினாலும் உறவினராலும் அடைந்த துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் நாங்கள் இந்தஇடத்திற்கு வரநேர்ந்தது. இந்தமலைநாடு பம்பாய்க்கு இருபது முப்பதுமைல் தூரத்தில்உள்ளது. இதில் வசித்துவந்தவன் ஒருபெரிய கொள்ளைக்கூட்டத்திற்குத் தலைவன். அவன் அஞ்சாநெஞ்சமும் நுண்ணறிவும் உள்ளவன். அவன் இந்தக் கொள்ளைக்கூட்டத்தில் இல்லாமல், வேறுநல்லோர் சேர்க்கையில் இருந்திருப்பானானால் ஒருதேசத்திற்கு அரசனாய் வரத்தக்க யோக்யதையுள்ளவன். ஏழை எளியவர்களிடத்து இரக்கம் மிகுந்து அவர்களுக்குத் தன்னாலான உதவியெல்லாம் செய்துவந்தவன். வியாபாரம் உத்தியோகம் முதலான தொழில்களைச்செய்து பணம்சம்பாதிக்கிறவர்கள்போல் வெளிக்குக்காட்டி, ஏழை எளியவர்களின் பொருளைப் பகற்கொள்ளையிட்டுப் பணஞ்சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு இரக்கமின்றிச் சுகமாய்க்காலங்கழிக்கும் பிரபுக்கள் வீடுகளில் நுழைந்து இரவிற் கொள்ளையிடுவதுதான அவனுக்குவழக்கம். இந்தப் பிரதேசம்முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரிவரையில் அவன் போகாத இடமில்லை. அவனையும் அவனைச் சேர்ந்த கூட்டத்தாரையுங் கண்டுபிடித்துச் சிறையிடுவதற்காக ராஜாங்கத்தார் எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும், அதுமுடியவில்லை. அவ்வளவு தந்திரமும் எப்படிப்பட்ட ஆபத்தையும் விலக்கிச் செல்லும் சக்தியும் அவனிடம் குடிகொண்டிருந்தன. எனக்கு ஒரேஒருமகன் உண்டு. அவனுக்கும் அந்தக்கள்வர்தலைவனுக்கும் சென்னபட்டணத்தில் நேசம் உண்டாயிற்று. எங்கள் பரிதாபமான நிலைமையைத்தெரிந்து என்மகனையும் என் மனைவியையும் என்னையும் இந்தஇடத்திற்கு அழைத்துவந்து எங்களுக்கு ஒருதுன்பமும் கவலையும் இல்லாதபடி எங்களைப் பதி

னைந்து வருஷங்கள்வரையிற் பாதுகாத்துவந்தான். மூன்றுவருஷங்களுக்கு முன்னேதான் அவன் காலமானான். காலமானாலும் எங்கள் பிழைப்பிற்கு வேண்டியசொத்து வைத்துவிட்டுப் போனான்! அவனுடைய உதாரத்துவத்திற்கும் இரக்ககுணத்திற்கும் நாங்கள் எவ்வாறுகைம்மாறு செலுத்தப்போகின்றோம்! அதுநிற்கட்டும். நீ ஒரு பிராமணப் பெண்ணாமே? சிறுவயதிலேயே அமங்கலியாய்ப் போய்விட்டாயாமே? மறுபடியும் நீ ஒருசூத்திரப்பையனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்குத்தான் பம்பாய்க்கு வந்தாயாமே?'' என்று தமது வரலாறு கூறியபின், யான் திடுக்கிடும்படியாக இந்தக்கேள்விகளைக் கேட்டார்.

அவைகளைக்கேட்ட நான் சிறிதுநேரம் மனக்கலக்கம் உற்றுப் ''பாட்டா, நீங்கள் என்னைக் கேட்டவைகளெல்லாம் உண்மைதான். யான் சிறுகுழந்தையாயிருக்கும்போது என்னை நாற்பத்தைந்து வயதுள்ள ஒருவருக்கு மணம்முடித்தார்கள்; மணம்முடித்த அந்த ஆண்டிலேயே கணவனாக ஏற்படுத்தப்பட்டவர் இறந்துபோனார்; அவரை இரண்டொரு முறைதான் நான் பார்த்ததாகச் சிறிதுநினைவிருக்கின்றது. மனைவியானவள் கணவனைப்பார்த்து அன்புபாராட்டத்தக்க நிலைமையில் இல்லாமையாலும், அப்போது அவர் என் தந்தையைவிட வயதில்மூத்தவராயும் வடிவத்தில் பெருத்தவராயும் விகாரமாய் இருந்தமையாலும் சிறுகுழந்தையாயிருந்த என் கணகளால் அவரைப்பார்த்த இரண்டொருமுறையும் அச்சங்கொண்டோடினேன். அக்காலத்தில் யான் பள்ளிக்கூடத்திற் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எங்களுக்கு அடுத்த அகத்திலுள்ள ஒருமுதலிப் பையனும் என்னோடுகூடப் படித்துக் கொண்டிருந்தான. அந்தப்பையனுக்கும் எனக்கும் சிறுபருவம் முதலே மிகுந்த அன்பானநேசம் உண்டாயிற்று. அந்தப்பையன் வளர்ந்து ஏறக்குறைய எனக்குமேல் மூன்று நான்குவயது மூத்தவராயிருக்கின்றார். அவருக்கும்எனக்கும் உள்ளடான நேசத்தைப்பார்த்து என் பெற்றோர்கள் என்னை என்மாமனார் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். என்மாமனார் இரக்கமும் உயர்ந்தஅறிவும் கல்வியும் உடையவராகையால் எனக்கும் என்தமையனுக்கும் வேண்டியவளவு சொத்துஎழுதிவைத்து, என்னை நான்காதலித்த இளைஞருக்கே மணஞ்செய்துகொடுக்கும்படி என்தமையனிடமும், என்தமையனோடு இந்த மலைகளினிடையே சிறையிடப்பட்டிருக்கும பாரசிகக்கனவானிடமுஞ் சொல்லி இறந்துபோனார்!'' என்று எல்லாம் எடுத்துவிரிவாகச் சொன்னேன.

''குழந்தாய், உன்னுடைய நிலைமையைத் தெரிந்து மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். நம்மவர்கள் பிழையான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிடுப் பிறகு தாமும் அவ்வேற்பாட்டில் அகப்பட்டவர்களும் சொல்லவொண்ணாத்துன்பம் உறுகிறார்கள். பார்ப்பாரச் சாதியிற்பிறந்த நம்மவர்களுக்

குப் பொதுவாக இரக்கமும் அன்பும் பின்வருவதை முன் ஆராயத்தக்க அறிவும் இல்லை. அந்தநேரத்தில் தமக்கு எது லாபமோ அதை முன்பின் ஆராயாமற் செய்துவிடுவார்கள். தமதுலாபத்திற்காகப் பிறரை எவ்வளவு துன்பத்திற்கும் உள்ளாக்குவார்கள்! அறக்கொடியர்கள்! நானும் என் குடும்பத்தாரும் நம்மவரால் பட்ட துன்பத்திற்கு அளவில்லை! நீ புனர் விவாகம் செய்துகொள்வதைப்பற்றி எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. வேத உபநிஷத காலங்களிற் பெண்பாலாரில் எத்தனையோபெயர் புனர்விவாகம் செய்திருக்கிறார்கள். அது சான்றோரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனாலும், நீ நம்முடைய சாதியைவிட்டுத் தாழ்ந்தசூத்திரசாதியில் ஒருவனைக் கல்யாணம் செய்வதுதான் என் மனத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை.'' என்றார்.

''ஐயோ! இவர் சாதிவேற்றுமைபார்க்கின்றாரே! இவருடைய தன்மைகளெல்லாம் உயர்ந்தவைகளாயிருந்தும், இவருக்குச் சாதிப்பற்றுமட்டும் விலகவில்லையே! இவருக்கு எப்படி விடைசொல்வது! நான் சொல்லும்விடையால் இவர்என்மேல் வருத்தங்கொண்டு என்னைப் பகைப்பாரானால், யானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ்விடத்தைவிட்டுத் தப்பிச் செல்வதற்கு ஒருசிறுவழியும் இல்லாமற்போமே! என்செய்வேன் தெய்வமே!'' என்று சிறிதுநேரம் அச்சமும் மனக்கலக்கமுங்கொண்டு வாய் பேசாதிருந்தேன்.

எனது முகவாட்டத்தைப் பார்த்து அவர்திரும்பவும் ''குழந்தாய், நான் சொன்னதற்காக நீ மனவருத்தப்படாதே. உன்மனசிலிருப்பதைத் தெரியமாய்ச்சொல்.'' என்றார்.

''பாட்டா, எனமனத்திலுள்ளதைத் திறந்து சொல்வதற்காகத் தாங்கள் வருந்தாதிருக்கும்படி தங்களை மன்றாடிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நானோ ஏழைச்சிறுமி, ஒன்றும் அறியாதவள், யான் சொல்வது பிழையாயிருந்தாலும் அதனைத் தாங்கள் பொறுத்தருளல் வேண்டும். தாங்கள் சொல்வதிலிருந்தே நம் பார்ப்பனக் குலத்திலுள்ளவர்களிற் பெரும்பாலார் மிகக்கொடியரும், இரக்கமும் அன்பும் ஆராய்ச்சிஅறிவும் இல்லாதவரும், தமது நலத்தையே பார்ப்பவரும் ஆவரென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. இவ்வளவு இழிந்தஇயல்புகள் உள்ளவர்களை மேற்குலத்தவரென்றும், மெல்லியதன்மையும் இரக்கமும் அன்பும் உதவியும் ஆராய்ச்சியறிவும் பொதுநலநோக்கமும் உடைய மறுமையோரைக் கீழ்க்குலத்தவரென்றும் நாம் சொல்லிக்கொள்வது எனக்குவிளங்கவில்லை. ஆதலால், மற்றைக் குலத்தில் உயர்ந்த இயல்புகள் எல்லாம் அமைந்த ஒருவரைச் சிறுபருவம்முதலே என்னால் அன்புபாராட்டப்பட்ட ஓர்இளைஞரை நான் மணந்துகொள்வதில் ஏதுங் குற்றம் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லையே'' என்றேன்.

"அம்மா, நீ சொல்வது உண்மையாய் இருந்தாலும், பார்ப்பாரக்குலம் எனனும் பெயர் வாய்ந்தவர்கள் அந்தக் குலத்தினுள்ளேயே மணஞ் செய்து கொள்வது வழக்கமாய் வந்துவிட்டது. ஆயினும், நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். எனக்கு ஒரேஒருமகன் இருக்கின்றான். அவன் அழகிலும் நல்லகுணத்திலும் சிறந்தவன். அவனுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை. அவன் பலவருஷங்களாய்த் தனக்கு இசைந்த ஒரு பெண்ணைத் தேடிவருகின்றான். உன்னைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டது முதல் அவன் உன்னையே மணஞ்செய்து கொள்ள வேண்டுமென்னும் விருப்பங்கொண்டு, அதற்கேற்றசமயம் பார்த்திருந்தான். நீ பம்பாய்க்கு வருவதைக் கேள்விப்பட்டு இங்கே உன்னைக்கொண்டுவருதற்கான ஏற்பாடுகளெல்லாம் முன்னமேசெய்திருந்தான். மற்று நீ இங்கே கொண்டு வரப்பட்ட வகைகள் எல்லாம் நீயே அறிந்திருக்கின்றாய்." என்றார்.

"ஆம், நன்றாய் அறிவேன். கத்தியுந் துப்பாக்கியுங்கொண்டு கொலைக்கஞ்சாத வன்னெஞ்சக்கள்வர்களால் யானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் வலிந்து கொண்டுவரப்பட்டேம். மெல்லிய நெஞ்சமுடைய ஒருபெண்ணை மணந்துகொள்வதற்கு இதுதானுவழி? உங்கள்மகன் கொடியதொரு கள்வர்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவராகவன்றோ காணப்படுகின்றார்! இப்படிப்பட்ட கொடுஞ்செயலுங் கொடுந்தன்மையும் உடைய ஒருவரை ஏழைப்பெண்ணாகிய நான் மணந்துகொள்வது எப்படி? மணம் என்பது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததன்றோ? அதனைச் செய்துகொண்டு கணவனும் மனைவியுமாய் வாழவிரும்புவோர் ஒருவர் உள்ளத்தை மற்றவர் அறிந்து உயர்ந்த காதல்அன்பால் இருவர் உயிரும் ஓர்உயிராய்ப் பிணைக்கப்பட்ட பின்னன்றோ மணஞ்செய்து வாழமுயலவேண்டும்? மேலும், என்னை மணஞ்செய்துகொள்ளவிரும்பினவர் என்னைமட்டுமன்றோ இங்கே கொண்டுவந்திருக்கவேண்டும்? என் தமையனையும் அவனுடனிருந்த வேறொருபார்சிக்கனவானையும் ஏன் இங்கே கொண்டுவந்து சிறையில் அடைக்க வேண்டும்? இவர்களுடைய செய்கைகளை நன்றாய ஆராய்ந்து பார்க்கையில், முதலில் எங்களைப்பிடித்துவந்தபோது ஒரு நோக்கமும், ஏழைச் சிறுமியாகிய என்னைப்பார்த்தபிறகு கூட்ஒருநோக்கமுங் கொண்டவர்களாகவன்றோ காணப்படுகின்றனர்? ஏதொருவலிவுமில்லாத ஒருபேதைப்பெண் தமதுகையிற் சிக்கிக்கொண்டமையால் அவளைத் தாம்விரும்பியபடியெல்லாம் செய்துகொள்ளலாமென்னுந் தீய எண்ணமே அவர்மனத்திற் குடிகொண்டிருக்கின்றதெனை அறிகின்றேன். தாதா, உங்களுடைய அமைதியான வடிவத்தையும் இனிய குணத்தையும் உயர்ந்தஅறிவையும் நான் எண்ணிப்பார்க்கப்பார்க்க இப்படிப்பட்ட தங்கட்குக் கொடியகள்வர் ஒருவர் மகனாய்ப்பிறந்ததும், அவருடைய நோக்கப்படியெல்லாம் தாங்கள் இசைந்து நடப்பதும் எனக்குப்

பெரியதொருவியப்பாய் இருக்கின்றது. யான் வலிவற்ற ஏழைப்பெண்ணாய் இப்போது கொடியகள்வர்கையிற் சிக்கிக் கொண்டாலும், அவர்கள் எண்ணப்படி நடப்பேன் என்று கனவிலும் நினைக்க வேண்டாம். என்னுடைய உயிரும் உடலும் நினைவும் அன்பும் எல்லாம் ஒருவருக்கு முன்னமே கொடுக்கப்பட்டன; இனித் திரும்ப அவற்றை மற்றொருவர்க்குக் கொடுக்கப்போவது கனவிலும் இல்லை. தங்கள் மகனுடைய தீயமோகங்களுக்கு இசையாமல் தாங்கள் என்னையும் என்னுடன் வந்தவரையும் இக்கொடுஞ்சிறையினின்றும் விடுவித்து எங்களை எங்கள் இருப்பிடம் போகவிடுவீர்களானால், தங்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் பெரும் புண்ணியமாகும். ஏழையேனும் என்னைச்சேர்ந்தவர்களும் தாங்கள்செய்த நன்றியை எழுமையும் மறவோம்!'' என்று வற்புறுத்தியும் அஞ்சாமலும் மன்றாடியும் சொன்னேன்.

யான் சொல்லியவைகளைக் கேட்டுச் சிறிதுநேரம் ஆழ்ந்த நினைவிலிருந்த அப்பார்ப்பனப்பெரியவர் பிறகு ``குழந்தாய், உன்னுடைய நன்னெறியை நான் மிகுதியும் பாராட்டுகின்றேன். நான் முன்னமே தெரிவித்தபடி எங்களுடைய வறுமையும் உறவினர்களாற் பட்ட துன்பமுமே நாங்கள் கள்வர்களுடன் நேசங்கொள்வதற்குக் காரணமாய் இருந்தன. என்மகன் நீசொல்லுகிறபடி அவ்வளவு கெட்டவன் அல்லன். ஏனென்றால், எங்களை இங்கே கொண்டுவந்த கள்வர்தலைவன் கெட்டவனும் கொலைகாரனும் அல்லன். தன்னுயிர்க்கு ஆபத்து வருவதாயிருந்தால் மட்டும் தனது துப்பாக்கியையும் கத்தியையும் உபயோகிப்பான். பகற்கொள்ளைக்காரரான உத்தியோகஸ்தர்களும் வியாபாரிகளும் சேர்த்துவைக்கும் பணத்தைக் கவர்ந்து ஏழையெளியவர்களுக்குப் பயன்படுத்துங் கள்வனே தான் என்று அவன் தன்னைப்பற்றி என்னிடம் பலகாற் சொல்லியிருப்பதோடு, அவன் ஒவ்வொரு நகரங்களிற் போய் ஒவ்வொரு பெயர் வைத்துக்கொண்டு சிலநாட்களோ சிலமாதங்களோ தங்கியிருந்து அங்கங்குள்ள கல்விச்சாலைகளுக்கும் அறச்சாலைகளுக்கும் மடங்களுக்கும் ஏராளமாகப் பொருளுதவிசெய்து தான் சொல்லியதைச் செய்கையிலும் காட்டிவந்திருக்கின்றான். அவன் தான்செய்யுங் களவுத்தொழிலால் எவர்க்கும் உயிர்ச்சேதம் உண்டாகாமல் அதனை நடத்தும்பொருட்டுப் பல மயக்குவித்தைகள் கற்றிருந்தான், அவனுக்கு அற்புதமான பலபச்சிலை மருந்துகளும்தெரியும். இந்தமலைநாட்டிலுள்ள சிலபச்சிலைகளின் சக்தியை என்னென்பேன். ஒருபச்சிலையை ஒருவர் மூக்கிற் பிடித்தால் அவர் நெடுநேரம் உணர்விழந்துகிடப்பர். ஒருகால் தன்னைக்காத்துக் கொள்ளும்பொருட்டு ஒருவரைச்சுட்டாலும், அல்லதவர் கால்கையை வெட்டினாலும் சிலபச்சிலைச்சாறுகளால் அவருடைகாயங்களை இரண்டொருநாட்களுள் ஆற்றி அவர்களிருப்பிடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்

துவிடுவான். பிரபுக்கள் சிலரிடம் நேசம்புரிபவன் போற் போய்ச்சேர்ந்து அவர்களை உணர்வோடுகூடிய ஒருவகையான தூக்கத்தில் போகச்செய்து தான்வேண்டிய பொருளை அவர்களே தரப்பெற்றுவருவான். யாரேனும் அவனைப்பிடிக்கவந்தால் அவர்களைத்திரும்பி உறுத்துப் பார்ப்பானானால் அவர்கள் உடனே மயங்கிக் கீழ்விழுந்துவிடுவார்கள். பணக்காரரில் இவனைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டுத் திகில் கொள்ளாதவர்கள் இல்லை. துரைத்தன அதிகாரிகளும் எவ்வளவோமுயன்றும் இவனைப் பிடிக்க மாட்டாமல் வருந்தினர். இப்படிப்பட்ட யோகசக்திகள் உள்ள அவன் இந்தத் திருட்டுத்தொழிலைக் கைக்கொண்டு நடக்கலானது எனக்கே ஒருபெருவியப்பாத்தானிருந்தது. இப்படிப்பட்டவனிடம் பழகிவந்தமையாலும், ஏற்கெனவே என்மகன் நல்லதன்மைகள் பொருந்தினவனாய் இருந்தமையாலும் இவனும் அவனுக்குத் தெரிந்தவித்தைகளையெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு அவனைப்போலவே நடந்து வருகின்றான். என்மகனை இந்தத் தொழிலிலிருந்து விடுவித்து எங்கேனும் ஓரிடத்திற் போயிருந்து யோக்யதையாகக் காலங்கழிக்க முயன்றுவந்தேன், பயன்படவில்லை. ஒருதொழிலிற் பழகிவிட்டால் அதிலிருந்து மீள்வது அருமையாகவேயிருக்கின்றது. ஆனாலும், நேற்று உன்னைப் பார்த்ததுமுதல் அவனுக்கு மனம் வேறுவழியில் திரும்பியிருக்கின்றது. உன்னைக் கலியாணம்செய்து கொண்டால் தான இந்தக் களவுத்தொழிலையும் கள்வர் கூட்டத்தையும் அறவேதொலைத்துவிட்டு, நாடுநகரங்களுள் எங்கேனும் போயிருந்து யோக்யதையாயிருந்து உயிர்வாழலாம்என்று தன் உள்ளத்தைத்திறந்து உண்மையாய் உறுதிசொன்னான். முதலில் உங்களைக் கொண்டுவந்த நோக்கம் வேறுதான். உன்மாமனால் உனக்கு நாற்பதினாயிரரூபாசொத்தும், உன்தமையனுக்கு நாற்பதினாயிரரூபா சொத்தும். கிடைத்தனவாம். அந்தச் சொத்து முழுமையும் உங்களிடமிருந்து கவர்ந்து தான்பாதியும், தன்னை இதில் ஏவிய வெளியார் மூன்றுபேர்க்குப் பாதியும் பகுத்துக் கொள்வதாக என்மகன் எண்ணியிருந்தான்.—'' என்று சொல்கையில்,

யான் ''உங்களை இவ்வாறு செய்யும்படி ஏவியவர்கள் யார்?'' என்று மிகவும் பரபரப்போடு வினவினேன்.

''அவர்கள் இன்னாரென்பது எனக்குந்தெரியாது, என்மகனுக்கும் அவர்களைப்பற்றிய விவரம் ஒன்றும் தெரியாது. சொத்தை உங்களிடமிருந்து கவர்ந்துகொள்ளுதற்குவேண்டிய அளவுமட்டும் என்மகனும் அவர்களும் கலந்து பேசிக்கொண்டதாகத் தெரிகின்றேன். நீ என்மகனைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்வதானால் உங்கள்சொத்துகளை நீங்களேவைத்துக்கொள்ளவும், நாம் எல்லாம் நேசமாய்ப் பம்பாய்நகரத்திலேயேபோயிருந்து உயிர்வாழவும் அவன் உண்மையாகவே விரும்பியிருக்கின்றான்.

ஆகையால், நாங்கள் உன்னுடைய நல்வழிக்குத் திரும்பி மிச்சமுள்ள வாழ்நாளையும் புண்ணியமார்க்கத்தில் பயன்படுத்தவேண்டியிருக்கின்றது. ஆகையால், தயவுபண்ணி நீ உன் மனதைத் திருப்பி என் மகனை விவாகஞ் செய்வதற்கு இசைந்தால், எங்களையெல்லாம் நல்வழியில் திருப்பிய பெருந் புண்ணியம் உண்டாகும்'' என்று உருக்கத்தோடு கூறினார்.

கெட்ட எண்ணமில்லாமல் நல்வழியில் தன் மகனைத் திருப்புவதற்கு விரும்பி உருக்கத்தோடு இவர் உண்மையாகப் பேசினமையால் இவர்மீ தில் எனக்குச் சினம் உண்டாகவில்லை. இவர் கொண்ட எண்ணங்களை எப் படி மாற்றுவதென்று எனக்கொன்றும் புலப்படவில்லை. ஆனாலும் சிறிதுநேரம் யான் பலவாறெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்து பின்பு "தாதா, என்னுயிரையும் உடலையும் அன்பையுமெல்லாம் ஒருவருக்குக் கொடுத்துவிட்டபிறகு இனி மற்றொருவரை மணப்பதற்கு என்னுடைய மனம் அணுவளவும் இசையாது. உள்ளம் ஒருவரை நாடியபோதே அவர்பால் அன்பு நிலைபெறுதலே மாதரின் கற்புமுறையாகும். இதற்குமாறாகத் தனக்கு இசையாத ஒருவரை மணப்பது கற்புமுறைக்கு முரணானதாகும். ஆதலால், யான் தங்கள் மகனையாவது அன்றி வேறெவரையாவது மணக்கக் கனவிலும் நினையேன். ஆனால், என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் இங்கிருந்து விடுதலைசெய்து எங்களிருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவிடுவீர்களானால், தங்கள் மகனுக்குத் தக்க ஒரு அழகிய பெண் ணைத் தேடி மணம்புரியும்படியேயவரை வேண்டுவதோடு எனக்குரிய சொத்து முழுமையும் உங்களுக்கு எழுதிக்கொடுத்துவிடுகிறேன். தங்க ளுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் எங்களை விடுவித்து நன்மைசெய்யுமாறு மன்றாடிப் பணிந்துகேட்டேன்.

"அம்மா, நீ சொல்வது என் மனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தோன்ற வில்லை. ஒரு பெண் தான் விரும்பியவனையே விவாகம் செய்துகொள் வது இவ்வுலகத்தில் ஒன்றுகூடாததென்று நினைக்கின்றேன். ஒரு சாதிக்குள் ஒரே குலத்திலுள்ள, கோத்திரப் பொருத்தமுடையதை விவாகம் முடிக்கவேண்டியதாயிருப்பதால் ஒரு பெண் தான் விரும்பியவனை விவாகஞ்செய்துகொள்வது முடியாது. ஆதலால், அவள் தன் விருப் பத்தை ஒருபுறத்தில் வைத்துவிட்டுத் தன்பெற்றோர்கள் சுற்றத்தார் பார்த்து நியமிக்குமொருவனையே கணவனாகச் செய்துகொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றாள்.'' என்றார்.

"பாட்டா, சாதிக்கட்டுப்பாடு, குலகோத்திரம் முதலான பலவகைக் கட்டுப்பாடுகளை வைத்துக்கொண்டு பெண்களை அவர்களின் விருப் பத்திற்கு மாறானவர்களுடன் பிணைத்துவிட்டு அவர்களை வாழ்நாள்முழு தும் பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாக்குதல் தெய்வத்திற்கு அடுக்குமா? இந்த இந்தியநாட்டில்தவிர வேறு அயல்நாடுகளில் எங்கும் இப்படிப்பட்ட கட்

டுப்பாடுகள் இருப்பதாகத்தெரியவில்லையே. அந்த அயல்நாட்டவர்களில் ஆண்பாலாரும் பெண்பாலாரும் தாந்தாம் அன்புபாராட்டியவர்களை மணந்துகொண்டு இம்மையிற்பெறவேண்டிய எல்லாநலங்களையும்பெற்று இனிது வாழ்கின்றார்களென்று கேள்விப்படுகின்றேன். ஒருபெண் தனக்கு இசையாத ஒருவனை மணப்பதனாலும், ஓர் ஆண் தனக்குப்பொருந்தாத ஒருத்தியை மணப்பதனாலும் உலகத்தில் அளவிறந்ததுன்பங்களும் பழிபாவங்களும் நேர்கின்றன. இறைவனால்வகுக்கப்பட்ட இவ்வாண் பெண்சேர்க்கையை மனிதர்கள் தத்தம் நன்மையைக்கோரி இயற்கைக்கு மாறாக மாற்றினால் அதனாற் பல பெருந்தீமைகள் விளையாதொழியுமோ? கடவுள் அன்புவடிவாயிருக்கின்றாரென்றால், அவ்வளவு தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த அன்பு ஒருவர்மேல் ஒருவர்க்கு இயற்கையாகத்தோன்ற அவ்விருவரும் அதனைப் பொருந்தப்பெறுதலைத் தடுக்க எவராலும் ஆகுமோ? இருவர் தமக்குள் தோன்றிய அவ்வன்பைப்பழுதுபடுத்தும் எண்ணம் பொல்லாத இடையூறுகள் தோன்றினாலும், தமது அன்பு பழுதுறாமல் அதனையுடையோர் தமது ஆவியையும் துறக்கவேயன்றோ காண்கின்றோம்? மக்களிலுங் கீழ்ப்பட்டனவாக எண்ணப்படும் விலங்கினங்களுள்ளும் ஆண் பெண் ஆவன தத்தமக்கு இசைந்தவற்றோடு கூடியேயன்றோ களிக்கின்றன? இவ்வாறு உலகத்தியற்கையிற் காணப்படும் இவ்வாண் பெண் சேர்க்கையின் நுணுக்கத்தை ஆராய்ந்துபாராமலும், ஆராய்ந்துபார்த்து அதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளைச்செய்யும்படி வற்புறுத்தாமலும் அதுசெய்தாற்குற்றம் இது செய்தாற்குற்றம் என்னும் நீதிநூல்களைமட்டும் நம் முன்னோரிற் கற்றவர்களாய் இருந்தோரும் எழுதிவைத்து மாண்டார்கள்! அவர்கள் எழுதிவைத்த நீதிநூல்களால் ஏதேனும் நன்மைவிளைந்ததா? எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாய் நீதிநூல்கள் எழுதப்பட்டும் கற்கப்பட்டும் வந்தும் அவற்றால் விலக்கப்பட்ட குற்றங்கள் இல்லாமற்போய்விட்டனவா? ஒரு சிறிதும் இல்லையே. அந்த நீதிநூல்களால் இதுவரையில் ஏதேனும் நம் நாட்டிற்கு நன்மைவிளைந்ததுண்டாவென்றால் அதுவும் இல்லை. அவற்றால் நன்மைவிளையாவிடினும் தீமையாவது விளையாவிட்டால் அதனை ஒரு நன்மையாகக்கருதலாம், அப்படியும் இல்லையே! நீதிநூல்களைப்படிப்பவர்கள் அவற்றால் விலக்கப்பட்ட குற்றங்களைத் தாம் செய்துகொண்டே, பிறரிடம்மட்டும் அவற்றாற்சொல்லப்பட்ட குற்றங்களைக் கண்டுபிடிக்கமுயன்று புறங்கூறித்திரிகின்றார்கள். பிறரைக் குற்றஞ்சொல்லுவதற்குமட்டுந் தாங்கற்ற நீதிநூல்களைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். இவ்வாறு புறங்கூறித்திரிதலாற் பல பெருந்தீமைகளைச் செய்கின்றனர், பகைமையையும் பொல்லாங்கையும் வளர்க்கின்றனர். நீதிநூற்படிப்பால்விளைந்த பயன் இவ்வளவுதான். மக்கள்வாழ்க்கையிற் குற்றங்கள் விளைதற்குரியகாரணங்கள் எவ்வெவையென்று நுட்பமாய் ஆராய்ந்து

பார்த்து, அக்குற்றங்கள் வாராமல் இருக்கத்தக்க ஏற்பாடுகளை வகுத்து வற்புறுத்தும் நூல்களே நீதிநூல்களாகும். அத்தகைய நூல்களால் விளையும் பயன், குற்றங்களைமட்டும் எடுத்துச்சொல்லி விலக்கும் நீதிநூல்களால் எள்ளளவும் விளையமாட்டாது. நீதிநூல்களை ஒருங்கெழுதிய ஆசிரியர்கள் அவற்றைஎழுதாமல் இருந்திருப்பார்களானால் நம்நாட்டுக்கு எவ்வளவோநன்மையைச் செய்திருப்பார்கள்! அதுகிடக்கட்டும். சாதிக் கட்டுப்பாடு குலங்கோத்திரம்முதலிய கட்டுப்பாடுகளைச் செய்தவர்கள் ஆண் பெண்மக்களின் மனத்தையுங் கட்டுப்படுத்தக் கற்றிருந்தால் அவரவரது எண்ணம்போல அவர்களை நடக்கச்செய்யலாமே! பிறாமணங்களைக் கட்டுப்படுத்தத்தக்க வழிவகைகள் தெரியாதவரையில் மற்றகட்டுப்பாடுகள் யாது பயனைச்செய்யும்? சாதி குலங்கோத்திரம் முதலிய கட்டுப்பாடுகளால் நம்மவர்நெருக்கப்பட்டு அறிவும்இன்பமும் இல்லாதவர்களாய், வரவரப் பலவகைத்துன்பங்களாற் குன்றிப் பிறருக்கு அடிமைகளாய் மாடுபோல்உழைத்து மாய்கின்றனர்! இக்கட்டுப்பாடுகள்இல்லாத ஆங்கிலேயர் அறிவும்இன்பமும் நாளுக்குநாள் வளரப்பெற்று நம்மையெல்லாம் ஆள்வதோடு, இந்நிலவுலகம் முழுமைக்குமே தலைவர்களாய் இருக்கின்றனர்! ஆதலாற் பாட்டா, என்உயிரையும் பொருளையும் இழந்தாலும் யான் ஒருவர்மேல்வைத்த காதலன்பைமாற்றி இனி மற்றொருவரை மணக்க இசையேன்!" என்று மிகுந்த மனத்துணிவோடு தங்குதடையின்றிப் பேசினேன்.

என்னுடைய சொற்களைக்கேட்டு வியப்புடையவராய் அவற்றை மறுக்கமாட்டாமல் வாய்மூடிச் சிறிதுநேரம் சும்மாஇருந்த அம்முதியவர் "அம்மா, நீ மிகுந்தமேதாவியாய் இருக்கின்றாய்; உன்னுடைய நுண்ணறிவுக்காக நான் மனமகிழ்கின்றேன். உன்னுடைய அறிவுக்கும் கல்விக்கும்தக்கபடி நீ ஒரு மணமகனைநாடியது நியாயந்தான் ஆனாலும், குலங்கோத்திரங்களைக் கடந்தும், பெற்றோர் சுற்றத்தார் [illegible] மலும் ஒருபெண் தன் மனத்திற்குப்பிடித்த ஒருவனை நாடிச்செல்லுதல் வியபிசாரதோஷமாய் முடியுமே என்றுதான் நான் பயப்படுகிறேன்." என்று சிறிது பணிவானசொற்களோடு கூறினார்.

"பாட்டா, ஒருபெண் தன் உயிரினும்மேலாக ஒருவனைக்காதலித்திருக்க, அவள்பெற்றோரும் சுற்றத்தாரும் அவளுடைய கருத்தையும் உடன்பாட்டையும் எள்ளளவுந் தெரிந்துகொள்ள முயலாமல், அவள் மனம்பற்றாத வேறொருவனுக்குப் பிணைத்துவிடுவதுதான் அச்சிறு பெண்ணை வியபிசாரதோஷத்திற்கு உள்ளாக்குவதாய் முடிகின்றது; அவள்மனம் வேறொருவனை நாடியிருக்க, அவளைச்சேர்ந்தவர்களோ அவளைப் பிறன்ஒருவனுக்கு அடிமையாக்கி அவளது கற்பொழுக்கத்தைக் குலைக்கின்றார்கள். அந்தப்பாவம் அவள் உறவினர்க்கேயல்லாமல் அவளுக்

தேச சிறிதும்வராது. மேலிருந்து எல்லார்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் அப்பன் அவன் உள்ளத்தின்பாங்கை நன்கு அறிவனுகையால், அவரவர் பாவ புண்ணியப்பயன்களைத் தினையளவும்பிசகாமல் அளந்துபார்த்து அவனுக்கும் நடுவுதவறாத நன்மையேசெய்வானென்பது திண்ணம். மனிதர் மனிதனைக் கைவிட்டாலும், மனிதனைக் கடவுள் கைவிடானென்பதே எனது நம்பிக்கை." என்று ஊக்கத்தோடும் உருக்கத்தோடும் சொன்னேன்.

"அம்மா, நீ சொல்வதெல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கின்றது. இனி எனக்குப் பேச வாயில்லை. என் மகன் செய்த கட்டாயத்தினாலும், உன்னைக்கொண்டாவது என்மனை நல்வழிப்படுத்தலாமென்றும் என்னைத் தாமேனும் இவ்வளவுதூரம் உன்னோடு வாதாடினேன். மகா உத்தமியாகிய உன்னுடைய மனநிலைமையைக் கெடுப்பது பெரும்பாவமாகும்! ஆனாலும், என்மகன்மேல்வைத்த வாஞ்சையால் இவ்வளவு பேசலானேன். நான் இப்போது எங்களிருப்பிடத்திற்குப்போய் என்மகனுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகள்சொல்லுகிறேன். அவன் இப்பக்கல் இங்கேவந்து உன்னோடு பேசவேண்டுமென்று சொன்னேன். அவன் கெட்டவனல்லன், தீங்குசெய்யமாட்டான். ஆதலால் நீ தாராளமாய் அஞ்சாமல் அவனுக்குச் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் சற்றுநயமாகவே விரிவாய் எடுத்துப்பேசி அவனையும், உன்னைச் சமாதானமாகவாவது இங்கிருந்து விடுதலைசெய்யவேண்டிய முயற்சிகளையும் பண்ணுகிறேன். இனிமேல் வெறுப்பதற்கும் இடமில்லை. ஆதலால், நீ இங்கே நிம்மதியாய் இரு. மறுபடியும் சாப்பாட்டோடு நான் அக்காரியமாக வந்து, இராப்போதிற்கு உனக்குத் துணையாய்ப் படுத்துக்கொள்வேன்." என்றாள்.

"அருமைப்பாட்டீ, தங்கள் பேரன்பிற்காகத் தங்களை நன்றியுடன் வணங்குகின்றேன். தங்கள் மகனார் நல்லவராயிருந்தாலும், அவர் வேறு கொடிய சிலருடைய தூண்டுதலால் என்னை இங்கே கொணர்ந்திருப்பதால், அவர் தங்கள் புத்திமதிகளைக்கேட்டு என்னை விடுதலைசெய்வாரென்று தோன்றவில்லை. ஆனாலும், தாங்களே, எளியேங்கள்மீது அன்பும் இரக்கமும் வைத்து அவர் அறியாமல் என்னை இவ்விடத்தினின்றும் விடுதலை செய்துவிடுவீர்களானால், தங்களுக்குப் பெரும்புண்ணியமாகும்" என்று அவரை மன்றாடிக்கேட்டேன்.

"குழந்தாய், நானோ வயசான மனிதை. இந்த மலைப்பிரதேசத்தை விட்டு அகன்று பம்பாய்க்காவது மற்ற நாடுகளுக்காவது போய்ச் சேரும்வழிதுறை சிறிதும் எனக்குத்தெரியாது. யானும் என்குடும்பத்தாரும் இங்கேவந்தபிறகு இந்தஇடத்தைவிட்டு வேறு எந்தஇடத்திற்கும் யான் செல்லவில்லை. இந்தமலைக்கு அருகாமையில் வேறொருமலைத் தொடர் இருக்கின்றது; அம்மலைத்தொடர் ஒரு சிறைக்கூடமாய்ச் சூழ

அதன்நடுவிலே அகலத்திற் கால்மைல் அளவுள்ள ஒரு சிறுகாடு அதன் அடிவாரத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. அக்காட்டிலேதான் எங்களுக்குவசதியான ஓர் இலைகுடிசையிருக்கின்றது. அதற்கு அங்கிருந்து மேடுபள்ளம் இல்லாமற் சமமாய்ப்போகும் ஒரு சிற்றடிப்பாதை இருக்கின்றது. அதன்வழியாக அவ்விடத்திற்குச்செல்வதும், அங்கிருந்து இங்கேவந்து பரமேசுவரிக்கு ஆரணியகால பூஜைசெய்வதுந்தவிர, வேறு இந்தப்பிரதேசத்தின் தன்மைகளாவது, இங்கே என் மகனோடு சேர்ந்தவர்கள் இருக்குமிடங்களாவது, அவர்கள் நடத்துங்காரியங்களாவது எனக்குத்தெரியமாட்டா." என்று உண்மையுடனாகக் கூறினார்.

"அப்படியானால், பாட்டா, தங்கள் மகனோடுசேர்ந்தவர்கள் இன்னாரென்பதும், அவர்கள் இத்தனை பேர்களென்பதும் தங்களுக்குச் சிறிதும் தெரியாதோ?" என்று வினவினேன்.

"அம்மா, அப்படியன்று; வெள்ளிக்கிழமைதோறும் மாலை பத்துமணிக்கு இங்கே ஈசுவரிக்கு விசேஷபூஜை நடக்கும். அன்றிரவுதான் என் மகனைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரையும் இவ்விடத்திற் பார்க்கலாம். என் மகனோடு இந்தப்பிரதேசத்தில் தங்கியிருப்பவர்கள் எட்டுப்பொல்லாத திருடர்களும் அவர்கள் குடும்பத்தாருமேயாவர். ஆனால், இடையிடையே வேறுசில புதியர் வந்துபோவதுமாய் இருக்கிறார்கள். அங்ஙனம் வந்துபோகிறவர்கள் தாமே திருட்டுத்தொழிலைச் செய்பவர்களாகத் தெரியவில்லை, இந்தத்திருடர்களுக்கு உளவு சொல்லுகிறவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். பூஜைநடந்தபின் யாவரும் என் மகனும் எங்கள் இருப்பிடத்திற்குப் போய்விடுவது வழக்கம். ஆனால், என் மகனைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டும் அன்றிரவுமுழுதும் இந்தக்கோயிலிலேயே இருந்துபோவார்கள். அவர்கள் எதற்காக இரவுமுழுதும் இங்கே தங்குகிறார்களென்பது எனக்குத்தெரியாது. அதைப்பற்றி என்மகனைப் பலகால் யான்கேட்டும் 'எங்கள் இரகசியங்களில், அப்பா, தாங்கள் தலையிட வேண்டாம்' என்று கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொள்வானேதவிர அதன் உண்மையைத் தெரிவிப்பதில்லை. ஆதலால், அறிவுள்ள குழந்தாய், நான் உங்களை விடுவிக்கத்தக்க நிலைமையில் இல்லாதிருக்கிறேன். இந்த இடத்தைவிட்டுவிட்டு வெளியேற உங்களுக்கு வழிகாட்டினாலும், குகையின் வெளியே வந்தபின் அடுக்கடுக்காயிருக்கும் மலைகளின் ஊடும், இப்பிரதேசம் எங்குமுள்ள கருங்காடுகளின் ஊடும், அவற்றில் நிறைந்த புலி கரடி சிறுத்தை ஓநாய் மலைப்பாம்பு முதலான கொடியபிராணிகளின் ஊடும் நீங்கள் வழிதெரிந்துசெல்வது சிறிதும் முடியாது. இங்குள்ளவர்கள் வெளியேசெல்வதும், வெளிப்பிரதேசங்களிலுள்ளவர் இங்கேவருவதும் எளிதில் இயலாமையினாலேதான், இந்தத்திருடர்கள் அரசாங்கத்

தினமாற் பிடிபடாமல் சுகமாகக் காலங்கழிக்கின்றனர். ஒருகால் நீங்கள் இந்தக்குகைகளைத் தப்பி வெளியேசென்றாலும் இந்த மலைமேடெங்கும் அலைந்துதிரியும் இந்தத்திருடர்கள் மறுபடியும் உங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவார்களென்பது நிச்சயம். ஆகையால், இவர்களைக் கொண்டே நயமாக இவ்விடத்தைவிட்டுப்போக முயல்வதுதான் நலம்.'' என்றார்.

இவர் சொல்லியவைகளைக் கேட்டு யான் அச்சமும் நடுக்கமும் கொண்டாலும், இவர் எங்களுக்கு நன்மைசெய்யும் எண்ணமுடையவரா யிருப்பதைத்தெரிந்து மகிழ்ச்சியும் அடைந்தேன். பிறகு யான் ஒன்றும் பேசாதிருக்க அவர் சாயங்காலம் திரும்பவருவதாகச்சொல்லிவிட்டு, அக் குகையின்புறத்தே மெல்லச்சென்று கதவை இழுத்துச்சாத்தித் தாழிட் டுக்கொண்டு போய்விட்டார். அவர்போனதும், அவருக்கும் எனக்கும் நடந்தபேச்சின் வகைகளெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக என்நினைவிற் றோன்றி என் உள்ளத்திற் பலவேறு நிகழ்ச்சிகளைப்பிறப்பித்தன. பொது வாக அப்பெரியவரைப்பற்றிய நல்லெண்ணம் என்னை இடையிடையே ஆறுதல் பெறச்செய்தது. ஆனாலும், அந்தப் பாரசிகப்பெருமானும் என் தமையனும் என்பொருட்டு இத்தகைய பெருந்துன்பத்தில் அகப்பட்டி ருப்பதும், எளிய பெண்பாலாகிய யான் சாறங்கொண்ட பொல்லாத ஒரு கள்வன் கையிற் சிக்கியிருப்பதும், இவ்விடத்தைவிட்டு மீள்வதற்கு ஒருவழியும் காணாமலிருப்பதும் நினைக்க நினைக்க என் நெஞ்சை ஆறாத்துயரத்திற்கு ஆளாக்கியது. இப்போது இக்குகையினுள்ளிருக் குங் காளிகோயிலின் வாயிற்கதவு பூட்டப்படவில்லை. அதனால், யான் உட்சென்று அம்மையின் திருவுருவத்தின் இரண்டு திருவடிகளிலும் வீழ்ந்து கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருகி என் குறைகளைச்சொல்லி அழு தேன். "எல்லாவுயிர்களையும் வருந்தாதபடி காத்துவரும் இரக்க முள்ள தாயே, ஒரு குற்றமுஞ்செய்யாத ஏழையேனையும், ஏழை யேனுக்குத் துணையாய் உதவியும் ஆன என் தமையனையும் பாரசிகப்பெரு மானையும் இந்தப் பொல்லாதகள்வர் கையில் ஒப்பித்துவிட்டு, அருட்கடலா கிய நீ ஏதும் அறியாதவள்போற் சும்மாஇருத்தல் நன்றோ! பெற்றபிள்ளை யைத் தாயே பாதுகாவாமற் கைவிட்டுக் கொலைஞர்கையில் ஒப்பித்தால், எம்பெருமாட்டி, அப்பிள்ளை பிழைக்குமாறு எங்ஙனம்! கொடிய இக்கள் வர்செய்யும் வழிபாட்டையும் ஏற்று அவர்க்கு உதவியாய் நீயும் இருக்கி ருத்தல் சாலுமோ! தான் பெற்றபிள்ளைகளுட் கொடுமையுள்ள சிறுவர் அமைதியான மற்றசிறுவர்களை அடித்தாலும் வைதாலும் தாயானவள் அத்தீனைக்கண்டு மனம்பொறாமல் அக்கெட்டபிள்ளைகளை ஒறுக்கின்ற னளே! உலகத்தின்கண்உள்ள சிற்றறிவுடைய தாய்க்குள்ள இரக்கமும் கவலையுங்கூட எல்லாஉலகத்திற்குந் தாயான உன்னிடத்து, இல்லாமற்

போனால் இனி இப்பாழுலகம் நிலைக்குமோ!" என்றெல்லாம் பலவாறு புலம்பி அழுதேன். இவ்வாறு நைந்தழுதபின் என்மனம் ஒருவாறு அமைதியுற்றது. அம்மைக்குப்பின்புறத்தே ஓவாதுவிழும் அருவியோசை எனக்கு இரங்கி என்னோடுகூடி அழுவதுபோற் றோன்றிற்று. பிறகு அம்மையை வலம்வந்து வணங்கிப், பின்னே சென்று அவ்வருவி நீர் தேங்குஞ் சிறுகுட்டத்தில் என்முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு அதனோரத்தில் உட்கார்ந்து, அவ்வருவிநீர் மேற்கூரையாயுள்ள பாறையின் பிளவிலிருந்து இறங்குதலையும், இறங்கியநீர் கீழுள்ள குட்டத்தில் நிரம்பி அருகேயுள்ள மற்றொரு பிளவினூடு செல்லுதலையும் உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். 'இவ்வளவு நெருக்கமான இந்த மலைகளினிடையேயிருந்து இவ்வளவு நீர் எவ்வாறு வருகின்றது! வந்தவழியும் நீர் அவ்வளவும் திரும்ப எவ்வாறு செல்கின்றது!' என்று வியப்புடன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். 'தண்ணீர் நிறைந்து ஓடும் இவ்வருவிக்கால் இம்மலைகளூடாக கடந்துசெல்வதற்கு ஒரு வழியாயிருந்தால் எனைப்போன்ற இன்பமில்லாத இடத்தைவிட்டு மீண்டுசெல்வது எளிதாயிருக்குமே! இவ்வருவிக்கால் ஆழம் உள்ளதாயும், செங்குத்தான மலைகளின் மேலோடிக் கீழ் இறங்குவதாயும் இருந்தால் யான் இதன்வழியே எவ்வாறு செல்லக்கூடும்! மேலும் போகப்போக இது செல்லும்வழி குறுகலாயும் நெருக்கமாயும் இருந்தால் யான் இதனைவிட்டுச்செல்வது சிறிதும் இயலாதே' என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இவ்வாறான பலநினைவுகளில் என்மனம் அழுந்தினமையால் நேரம்போனது எனக்குத் தெரியாது. இப்பொழுது இக்குகைவாயிலின் கதவினுள் பூட்டில் சாவி கரகரவென்று திரும்பும்ஓசை கேட்டது. உடனே யான் திடுக்கிட்டெழுந்து அச்சமுந் திகிலுங்கொண்டு, உள்ளீடில்லாக்கூடுபோல் காற்றிலடந்து கோயிலின் வெளியேவந்து அதன் கீழ்ப்படிமேல் அயர்ந்துஉட்கார்ந்தேன். இதற்குள் முன்வாயிலின் கதவு திறந்திருக்க உயர்ந்துநீண்ட ஓர் ஆண்மகன் உள்ளேவந்தனன். அப்போது என்உயிர் உடம்பிலுள்ளதோ அன்றி வெளியேயுள்ளதோ அறியேன், என் கண்கள் திறந்தபடியே இமையாமல்நின்றன, அவனைப்பார்த்தபடியே சோர்ந்து மேற்படிமேற் சாய்ந்துவிட்டேன். அவன் தனது கையில் ஒரு சிறு பிரப்பங்கூடை கொண்டுவந்தான். கொண்டுவந்த கூடையை என் அருகில் வைத்து, அதன் மேன்மூடியைத்திறந்து உள்ளிருந்த ஒரு புட்டிலையெடுத்து, அதனுள்ளிருந்த நீரை என் முகத்திற் றெளித்தான்; அது பனிநீர். அதன்பின் என்னை அணைத்தெடுத்துத் தன் றொடைமேற் சாத்திக்கொள்ளக் கையிட்டனன். உடனே என்நினைவு எனக்குவந்தது; 'என்னைத்தொடவேண்டாம்' என்று கைக்குறிகாட்டினேன். அதற்கு இசைந்து அவன் என்னை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு

சும்மா குந்தியிருக்க, யான் ஒருவாறு மனவமைதிபெற்று எழுந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன்.

என் கண்களின்முன்னே நின்றிருந்த அவ்வாண்மகனது வடிவம் அளக்கத்தக்கதாயில்லை. அவன் முகஅமைப்பும் உடம்பின் அமைப்பும் அழகு மிகுந்தனவாகவேயிருந்தன. என்றாலுங்கூட, தங்கள் அம[illegible]கிறது. என்றுயான்புகிறகு அவனை அடுத்தடுத்துப் பார்க்கச்சொல்லவா[illegible]த்தன் முகத்திலும் உடம்பிலும் கண்[illegible] நிறைந்திருந்த உறுப்பின் அப[illegible]கோடு [illegible] அமைப்பாமான [illegible] மென்மையும் [illegible] ஒளிவீசும் உயர்ந்தஅறிவுக்கு அடையாளமான ஒருபேரொளியும் [illegible] [illegible] [illegible] காணப்பட்டன. [illegible] [illegible] தோன்றவில்லை, அ[illegible] [illegible] [illegible] அவனது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

வீழ்த்து என் உயிரை மாய்த்துவிடுவதற்கே தீர்மானித்திருக்கின்றேன். உனது கூந்தலில் உள்ள ஒருசிறுமயிருக்குங் கூடத் தீங்குசெய்ய என் மனந்துணியாது. நான் இதற்குமுன் பிழைபடநடந்தவைகளை எல்லாம், என் தெய்வமேபோல்வாய், நீயே மன்னித்தல் வேண்டும். உனது சொல்லில் எனதுவாழ்வு இருக்கிறது. நீ காலால் ஏவியவற்றை யான் தலையாற் செய்வேன்." என்று பணிவோடும் உருக்கத்தோடும் பேசினான்.

இவனுக்கு எங்ஙனம் விடைகூறுவதென்று தெரியாமற் சிறிது நேரந் திகைப்புற்றுமயங்கி யிருந்தேன். தான் சொல்லியவைகளுக்குத் தக்கவிடை கூறினாலன்றித் தான் என்னைவிட்டுப் போவதில்லையென்றும், அன்னந்தண்ணீரும் அருந்துவதில்லையென்றும் உறுதிமொழி புகன்றான். பிறகு யான் ஒருவாறு மனத்திட்பங்கொண்டு, யான் தங்கட்கு உரியவளாய் இருப்பதையும், தங்களையல்லாமல் வேறொருவனை மணக்கக் கனவிலும் இசையேனென்பதையும் வற்புறுத்திப்பேசி, அவன் தந்தையாரிடம் யான்முன் சொல்லியவைகளையெல்லாம் திரும்பவும் எடுத்துச் சொன்னேன். யான் தீர்மானத்தோடும் பேசியவைகளைக் கேட்டு அவன்முகம் வாட்டம் அடைந்தது. சோர்வுடன் பெருமூச்செறிந்து வாய்பேசாமல் தலைகுனிந்தபடியாய் நெடுநேரம் கன்னத்தின் மேற் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு என்னெதிரில் உட்கார்ந்திருந்தான். இவனை இந்நிலைமையிற் பார்ப்பது எனக்கு இரக்கமாகவேயிருந்தது. அதனால், திரும்பவும்பின்வருமாறு கூறினேன்.

"ஐயா, ஏழைச்சிறுமியாகிய என்பொருட்டு நீங்கள் இவ்வளவு வருந்துதலிற் பயனில்லை. மணவாழ்க்கையென்பது காதலனுங் காதலியும் ஒருவரோடொருவர் இயற்கையிலேயே அளவுக்கடங்கா அன்புடையராய்க் கூடிவாழப்பெறுவதாகும். அவ்விருவரில் ஒருவர்க்கு அன்பில்லையானாலும் அது பிணவாழ்க்கையே யாகுமல்லாமல் மணவாழ்க்கையாக மாட்டாது. இயற்கையே ஒருவருள்ளத்தில் உண்டாகாத அன்பைப் பாலடையில்வைத்துப் புகட்டுவதுபோற் செயற்கையாகப் புகட்டமுடியுமோ? ஆதலால், தாங்கள் என்னை வேறுவகையில் அன்புபாராட்டுவதை விடுத்துத், தங்கள் புதல்வியாகவாவது தங்கையாகவாவது என்பால் அன்புசெலுத்துவீர்களானால், யானுந் தங்களைத் தந்தையாகவோ தமையனாகவோ நினைத்து அன்புபாராட்டிச், 'சிறுதுரும்பும் பல்லுகுத்த உதவும்' என்றபடி எளியேனும் தங்கட்கு என்னாற் செய்யக்கூடிய உதவியெல்லாம் செய்வேன். என்னோடுகூடக் கொண்டுவந்து நீங்கள் சிறைப்படுத்தியிருக்கும் பாரிசப்பெருமான் நிரம்ப உயர்ந்த தன்மையும் மிகப் பெரியசெல்வமும் வாய்ந்தவர். அவரைக்கொண்டு தங்கட்கு அழகிற் சிறந்த நல்ல ஒருபெண்ணை மணஞ்செய்துவைக்கவும், வேண்டும் அளவு உங்கட்குப் பொருள்வருவாயை உண்டுபண்ணவுங் கூடும். ஆனதால்,

தாங்கள் எளியேன் மீது வைத்த அன்பிற்கு அடையாளமாக எங்களையெல்லாம் இவ்விடத்தினின்றும் விடுதலைசெய்து, தாங்களும் இப்போது செய்துவருந்தொழிலை அறவே நீக்கி எங்களுடன்வந்து எங்களோடிருக்க வேண்டுகிறேன்.''

''பெண்மணி, அன்பைக் கரைத்துப் புகட்டமுடியாதென்றும், அது தன்னியற்கையாகத் தோன்றவேண்டுமென்றும் நீ சொல்லியது உண்மையே. உன்னிடத்தில் எனக்கு அன்புஉண்டாகும்படி புகட்டினார் ஒருவருமில்லை. அஃது இயற்கையாகவே எனக்குத் தோன்றியது. ஆதலால், என்னுடைய அன்பிற்கு இசைந்துதான் நீ நடக்கவேண்டும். என்னைமுன்பின் அறியாததனாலும், கொள்ளைக்கள்வரால் இங்கேகொண்டுவந்ததனாலும் நீ என்மேல் அச்சங்கொண்டிருக்கின்றாய். அந்த அச்சம் நீங்கநீங்க நீ என்மேல் அன்புபாராட்டுவாய். ஆதலால், இப்போது நீ ஒன்றும் தீர்மானமாகச் சொல்லவேண்டாம். இன்னும் நாலைந்துநாள் போனபிறகு உனது தீர்மானத்தைத் தெரிவிக்கலாம். இங்கே உனக்கு வேண்டும் சௌகரியங்களெல்லாம் நாங்களே தெரிந்து செய்துவருகின்றோம். இன்னும் ஏதேனும் ஆகவேண்டியது இருந்தால் தெரிவி.'' என்று கேட்டான்.

''எனக்காக என்னுடன் வந்தவர்களைச் சிறைப்படுத்திவருத்துவது நன்றாகுமோ? ஆதலால் அவர்களையேனும் மனமிரங்கி விடுவித்து விடுவீர்களாயின் ஒருவாறு ஆறுதலடைவேன்.'' என்றேன்.

''பெண்ணே, அவர்களை இப்போது விடுதலைசெய்தால், அவர்கள் உடனே உன்னைமீட்பதற்காகவும் எங்களைப்பிடித்துச் சிறையில் அடைப்பதற்காகவும் அரசாங்கத்தார்க்கு அறிவித்து அவர்களோடுசேர்ந்து கடுமுயற்சிசெய்வார்கள். ஆதலால், நாம் இருதரத்தாரும் ஒழுங்கான ஓர் ஏற்பாட்டுக்கு வருமளவும் அவர்களை இங்கேதான் வைத்திருக்கவேண்டும். அதற்காக, நீ மனம்வருந்தாமல் என்னைமன்னித்தல்வேண்டும். திரும்பவும் நாளைப்பிற்பகலில் இங்கேவருகிறேன். என்பெற்றோர்கள் இன்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில் இங்கே வருவார்கள்.'' என்று சொல்லியபின் எழுந்து, அம்மையைவணங்கிக்கொண்டு, குகையின் முன்வாயிற் கதவை இழுத்துச்சாத்திப் பூட்டிக்கொண்டுபோயினன். தலையிலிருந்த ஒரு பெருஞ்சுமையை இறக்கிவைத்தவள்போல உடனே யான் பெரியதோர் ஆறுதல்பெற்றேன். பேசச்சென்ற இவனால் ஏதொருதீங்கும் நேராமல் ஏழையேனைப்பாதுகாத்த அம்மையின் அருளைவாழ்த்திப் பலகால் அவள் திருவுருவத்தின் அடியில்வீழ்ந்துவணங்கினேன். இவன் தந்தையார் சொல்லியபடியே இவன் நல்லவனாயிருத்தல்பற்றிச் சிறிது மனநிறைவு கொண்டேனாயினும், இத்தகையநல்லியல்புள்ளவன் கொடியகள்வர்களுடன்கூடிப் பலர்க்குத் தீங்கிழைத்து வருவதைநினைக்க என்மனம் அச்ச

மும் வருத்தமுங் கொண்டது. இவனைத்திருத்தி இவனால் யாங்கள் விடுதலைபெறுவதுடன், இவளையும் இவன் பெற்றோரையும் கூடக் கொண்டு சென்று, இவர்களை நன்னிலையில் வைத்தற்கு என்னுள்ளம் பெரிதும் விரும்பியது. ஆனால், இவனைத் திருத்தத்தக்க வழியொன்றும் புலனாக வில்லை. ஆகவே, மனக்கலக்கத்தோடும் பலவாறு நினைந்துகொண்டிருக்கையில், மறுபடியும் குகைவாயிற் கதவிற் சாவி திரும்பும் ஓசை கேட்டது; இரண்டொரு நொடியிற் கதவு திறக்க அப்பார்ப்பனப்பெரியோரும் அவர் பின்னே அவரைப்போலவே முதியோளான அவர்தம் மனைவியாரும் உள்ளே வந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டதும் எழுந்து நின்றேன். எனக்குள்ள வருத்தத்தாற் புன்சிரிப்புங்கொண்டிலேன். அவர்களிருவரும் சிங்கச் சிலையண்டை வந்து உட்கார்ந்து, என்னையுந் தமக்கு அருகில் இருக்கும் படி கற்பித்தனர். இந்தப்பெரியவரைப்போலவே இவர்தம் மனைவியாரின் வடிவமும் பார்க்கப்பார்க்க மகிழ்ச்சி தரத்தக்கதாயிருந்தது. இளமைக்காலத் தில் இந்த அம்மையார் நிகரற்ற அழகுடையவராயிருந்திருக்கவேண்டும். பொன்னிறமாயிருந்தாலும் இப்போது தோல் சுருங்கித் திரைந்திருப் பதால் அவ்வழகு சிறிது சிறிது மாறிப்போயிற்று. ஆனாலும், முகத்தில் உள்ள ஒருவகையான களையும் மலர்ச்சியும் முதுமையும் இந்த அம்மையா ரின் நல்லியற்கையைப் புலப்படுத்தின. தாய்தந்தையர் இருவரும் இங் ஙனம் மிக நல்லவராயிருக்க இவர்கட்குப் பிறந்த மகன் தீயனாவது பொருந் தாது. ஆதலால், இவர்கள் மகன் கள்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்ததற்குக் கொடிய வறுமையும் ஊழ்வினையுந்தாம் காரணமாயிருக்கவேண்டு மென் பது என்மனத்திற்பட்டது. இவர்களைப் பார்க்கப் பார்க்க இவர்கள் மகன் நல்வழியில் திரும்பும்படி அருள்புரிதல் வேண்டுமென அம்மையை இரந்து கேட்டேன். குறிப்பிட்ட இடத்தில் அமர்ந்தவுடன் அப்பெரி யவர் என்னை நோக்கி

“குழந்தாய், இவள்தான் என் அகத்துக்காரி; உன்னைப்பார்ப்பதற் காகவும், உனக்குத் துணையிருப்பதற்காகவும் அழைத்து வந்தேன்.” என்றார்.

இதற்குள் அந்தமுதிய அம்மையார் “அருமைக்குழந்தே, உன்னைப் பார்த்தால் என் பேர்த்திப்பிள்ளைபோ லிருக்கின்றது. என்மகள் உயி ரோடிருந்தால், உன் அவ்வளவு ஒருபேர்த்திப்பிள்ளை இருக்கவேண்டும். உன்னைப்பார்த்தால் என்மகளுடைய நினைவே எனக்குவருகின்றது!—” என்று கூறுகையில் அந்தப்பெரியோள் கண்களில் நீர்ததும்பிற்று.

அதைப்பார்த்ததும் அந்தப்பெரியவர் “இந்தக்குழந்தைக்கு உன்மக ளால் நேர்ந்த இடையூறுபோதாதா! நீயும் ஏன் இப்போது உன் அழுகை யைக்காட்டி இவளைத் துன்பப்படுத்தவேண்டும்?” என்று சொல்லி அந்த அம்மையாரை அமர்த்திவிட்டு எனக்கும் ஆறுதல் சொன்னார்.

அதன்பின் அந்தஅம்மையார் "நம்மபையன் செய்ததும் நன்மையாயிற்று, அவன் கொண்டுவந்ததனுலன்றே நாம் இந்தக்குழந்தையைக் காணலாயிற்று!" என்று மகிழ்வோடு கூறினர்.

இந்நேரத்தில் என்னை வெளியே அழைத்துக்கொண்டு போவதற்காகக் காலையில்வந்த பெண்பிள்ளை குகையினுள்ளேவந்தாள். அந்தப்பெரியவர் பகற்பொழுது போவதற்குமுன் என்னை வெளியே போய்வரும்படி கற்பித்தமையால் யான் அவளைப் பின்றொடர்ந்து காலையிற் சென்ற இடத்திற்கேபோய் மாலைக்கடனகளை முடித்துத் திரும்பினேன். இதற்குள்ளாக அந்தப் பெரியவர் சாயங்கால பூஜைக்காக அம்மைக்குத் திருமுழுக்குச்செய்வித்துப் பலநிறப்பூக்கள் அணிந்து அழகாக ஒப்பனைசெய்துவைத்திருந்தார். யான் வந்தவுடன் அகில் புகைத்துக் கர்ப்பூரங் கொளுத்திவழிபாடுசெய்தார். இப்போது என்னைப்பற்றிய அளவில் ஒருவாறு அச்சம் நீங்கியதாயினும், அந்தப் பாதகனவானும் என் தமையனும் சிறையில் அடைபட்டுக்கிடத்தலை நினைக்கநினைக்க என்உள்ளம் புழுவெனத்துடித்து ஆற்றொணுத்துயரம் எய்திற்று. அதனுல், இப்போது அம்மையை வேண்டிகொள்ளுதலும் விட்டுக் கண்ணீர் வடித்தபடியாய் நின்றேன். பூசனை முடிந்தபின் அப்பெரியோர் இருவரும் எனக்குப் பலவகையான ஆறுதல் மொழிகளைச் சொல்லி, இறைவிக்குப்படைத்த பாற்சோறும் பழங்களும் உண்ணும்படி வற்புறுத்தினர். வேண்டாவிருப்பாய்ச் சிறிதெடுத்து அயின்றேன். மாலை ஏழெட்டு நாழிகையாயிற்று. மசங்கல் மாலைப்பொழுதிலேயே அப்பெரியவர் குகைவாயிற் கதவைச் சாத்தித்தாழிட்டார். அவர் அதனைசசாத்தியகுறிப்பைச் சிறிது நேரத்திலெல்லாம் தெரிந்துகொண்டேன். பகல்முழுதும் வெளிவாராது தத்தம் இருப்பிடங்களில் ஒடுங்கிக்கிடந்த கொடியகாட்டுவிலங்குகள் எல்லாம் இரைதேடும்பொருட்டு வெளிப்பட்டுப் பலவகை இரைச்சலிட, அவ்வோசை குகையினுள்ளிருக்கும் எங்கள்காதில் விழுந்து எனக்குப் பெரியதோர் அச்சத்தினைவிளைவித்தது. இவ்வளவு திகிலான இந்தமலைநாட்டைவிட்டு அகலும்வகை எப்படி என்னும் ஏக்கம் எனக்குவரவரமிகுவதாயிற்று. என்னுடனிருந்த முதியோரிருவரும் பற்பலவற்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கிருந்த மனவருத்தத்தால் அவர்கள் பேசியவைகளிற் பெரும்பாலும் என்மனம்பதியவில்லை. இடையிடையே அவர்கள் பேசியவற்றிற்சிற்சில எனக்கு ஒருபெரிய ஐயப்பாட்டினை விளைவித்ததெனினும் அப்போது எனக்கு இருந்த மனநிலையானது அவர்கள் சொல்லியவற்றை யெல்லாம் ஒருதொடர்பு படுத்திப்பார்க்கவும், அவர்களை நன்றாய்க்கேட்டு என் ஐயப்பாட்டை விலக்கிக்கொள்ளவும் இடந்தராதாயிற்று. முற்றிலும் என்னுடைய

துயர நினைவுகளாலேயே என்மனம் கவரப்பட்டிருந்தது. இவ்விடத்தை விட்டுத் தப்பிப்போவதற்கும், என்னவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிப்பதற்கும் வழிவகைகள் உண்டோவென எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தும், இறைவியை மன்றாடியும் ஒன்றும் எனக்குத் தெளிவாய்ப்புலப்படவில்லை. ஆனால், இந்நினைவினூடே ஒன்றுமட்டும் அடுத்தடுத்துத் தோன்றிற்று. இறைவிக்குப் பின்புறத்தே விழுந்தோடும் அருவிக்கால் தப்பிப் போவதற்கு வழிகாட்டுமோ என்பதே அதுவாம். ஆனாலும், அது முடியாத பிழைஎண்ணம் என்று நினைத்தேன். பிறகு, என்அருமைமிக்க கணவனாரைக் கள்வர்கையிற் பறிகொடுத்த அந்தப் பாரசிக அன்னையாரும் அவர்மக்களும் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்களோ என்பதை நினைக்க என்உள்ளம் அனலிற்பட்ட மெழுகாய் உருகிப்போயிற்று. பம்பாய்போய்ச் சேர்ந்தபின் தெரிவிப்பதாகத் தங்களிடம் நேரே சொல்லி வந்தமையின், யாங்கள் பட்ட அல்லல்களைக் குறித்துப் பாரசிக அம்மையார் தங்கட்கு அறிவித்தனரோ இல்லையோ எனவும், தங்கட்கு இவைகள் அறிவிக்கப் படாமலிருந்தால் தாங்கள் எங்களைப்பற்றி எவ்வாறு நினைந்து எங்ஙனம் வருந்துவீர்களோ எனவும் ஒன்றன்பின்னொன்றாக நினைந்து பெரும்புயலில் அகப்பட்டு நடுக்கடலில் வழிமாறித் தத்தளிக்கும் மீகாமனைப்போற் கலங்கினேன்! இவ்வாறாக அன்றிரவுமுழுதும் உறக்கமின்றி நிலத்தேகிடந்து புரண்டேன். விடியற்காலையில் முன்னாளிற்போலவே வந்த பெண்பிள்ளையோடுடன்சென்று காலைக்கடன்களை முடித்துவந்தேன். அந்தப்பெரியவரும் பெரியம்மையும் தம் இல்லத்திற்குச்சென்றார்கள்; யான் வெளியேபோய்த் திரும்புதற்குள் அப்பெரியவர்மட்டும் பூசைக்குவேண்டும் பொருள்களோடு அங்குவந்திருந்து கதவைத்திறந்து வைத்திருந்தார். பிறகு பூசைநடைபெற்றது. யான் சிறிது உணவுகொண்டேன். அதன்பின் அப்பெரியவர் தமதில்லத்திற்குப் போகப், பிற்பகலில் அவர்தம்மகன் என்னிடம் வந்து முன்னாளிற் போலவே தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி தாழ்மையோடுவேண்டினான். யான் அதனைமுற்றும் மறுக்கவே பின்னும் வாட்டத்தோடு போயினான். மாலையிற் பெரியவரும் பெரியம்மையும் எனக்குத்துணையாகவந்து படுத்துக்கொண்டார்கள். இப்படியாகவே நாலைந்து நாட்கள் சென்றன. நாட்செல்லச்செல்ல என்மனத்துயரமும் ஆறாய்ப்பெருகிவரலாயிற்று. 'இச்சிறையினின்று என்னையும் என்னவர்களையும் விடுவித்துக் கொள்ள வழிகாணாமற் கள்வர்கையில் உணவுவாங்கியுண்டு காலங்கழிப்பதோ! இதனைவிட்டுப் போவதொன்று அல்லது உயிரைத்துறப்பதொன்று' என உறுதிசெய்தேனாய், ஐந்தாம்நாட் காலையில் அப்பெரியவரைநோக்கிப் "பாட்டா, என்னை விடுதலைசெய்விக்க வழியில்லையாயின் அதனை முடிவாகத்தெரிவித்துவிடுங்கள்" என்று கேட்டேன்.

அதற்கவர் உண்மையான மனத்துயரத்தோடும் "அருமைக்குழந்தாய், யானும் என் அகத்துக்காரியும் கடந்த நாலுநாட்களாய்ப் பேசி உன்னையும் உன்னவர்களையும் அவர்களிருப்பிடம் அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று என்மகனிடம் வற்புறுத்தியும் அவன் அதற்கு இணங்குகிற வழியாயில்லை. உன்னை மணஞ்செய்து கொள்ளக் கூடாவிட்டாலும் உன்னை வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டாவது இருக்கவேண்டுமென்னும் நினைவுடையவனாய் இருக்கின்றான். உன்னுடையநினைவே அவனுக்குப் பித்தாக ஏறிவிட்டது! உன்னுடன் வந்தவர்களையாவது விடுதலை செய்யும்படி நான் கேட்டதற்கு முதலில் இணங்கிப்போனவன், அடுத்த நாளில்வந்து அதற்கும் இணங்காமற் பேசினான். யாரோ இரண்டுபோ உளவாளிகளாய் வந்திருப்பவர்கள் பேச்சைக்கேட்டு அவர்களை விடுவிப்பதற்கு இணங்காமல் மனம் கலக்கப்பட்டிருக்கிறான்! என்செய்யலாம்! ஈது எப்படி முடியுமோ! அருமைச் சிறுகுழந்தையாகிய உனது துயரைக் கண்டு என்னாற் பொறுக்கமுடியவில்லை! ஆதலால், என்னால் ஆகவேண்டுவது ஏதாயிருந்தாலும் யான் அதனைச் செய்யத்தடையில்லை. என்னால் ஆகாததற்கு யான் என் செய்வேன்!" என்று மனம்நைந்து கூறினார்.

இவருடைய சொற்களைக் கேட்டபின் இவ்விடத்தைவிட்டு அகலலாமென்று யான் கொண்டிருந்த ஒருசிறுநம்பிக்கையும் என்னை விட்டகன்றது. இனி இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குவதற்குப் பெருமுயற்சிசெய்யவேண்டுமென்றும், அம்முயற்சி கைகூடாதாயின் உயிரைத்துறப்பதே செயற்பாலதென்றும் முடிவுகட்டினேன். ஐந்தாம்நாட் காலையில் அப்பெரியவர் மேற்கூறியவாறு என்னுடன் பேசிவிட்டுத் தம் இல்லம் நோக்கிச் சென்றபின் யான் அம்மையைத் தொழுதுகொண்டு பின்புறத்தேயுள்ள அருவிநீர்வீழும் குட்டத்தில் இறங்கினேன். முதலில் அஃது இடுப்பளவு ஆழமுள்ளதாயிருந்தது. பின்னர் அதன் நடுவிற் செல்லத் தண்ணீர் என் கழுத்தளவுக்குவந்தது. அதனால் துணுக்குற்றுத் திரும்பிக் கரையேறினேன். ஏறிச் சிறிதுநேரம் அக்கரையின்மீது ஆழ்ந்த நினைவோடும் மனக்கவலையோடும் இருந்தேன். இப்போது என் உள்ளத்தில் ஒன்று தட்டுப்பட்டது. 'ஆழம் மிகுதியாயுள்ள இடங்களில் அமிழ்ந்திப் போகாதபடி யான் மிதப்பதற்கு ஏது செய்யலாமென்று எண்ணிப்பார்க்க ஒரு வெறுங்குடத்தை முதுகிற் கட்டிக்கொண்டால் நீரில் அமிழாமல் மிதக்கலாம்' என்று ஒரு நினைவுபிறந்தது. அதற்காக அம்மையைத் தொழுதேன். அம்மைக்குத் தண்ணீர் முகந்துவிடும் ஒருசெப்புக்குடம் அக்கோயிலின் ஒருமூலையில் இருந்தது. அதனை எடுத்துக்கொண்டுவந்து அம்மையின் எதிரேவைத்து 'அன்னாய், ஏழைக்கிரங்கும் எந்திழாய், இங்குள்ள இக்கொடியவர்கள்கையில் நின்றும் பேதைச்சிறுமியாகிய யான் தப்பிப்போவதற்கு நீ திருவுளம் இரங்கவேண்டும். உனது திருக்

குடமாகிய இதனை அடியேனுக்குத் தருளல் வேண்டும்' என்று சொல்லக் குறையிரந்தேன். அப்போது தலைக்குமேலுள்ள ஒருபல்லி இனிதாக முற்கங் தெறித்தது. அதனை அம்மையின் விடையாகத் தெரிந்து, அவள்வடிவத்தினை வலம்வந்து வணங்கி அக்குடத்தினை எடுத்துக் கொண்டு பின்னேயுள்ள குட்டத்தின் கரையிற் சென்று, எனது ஆடையில் ஒருசிறு துண்டைக்கிழித்து, அக்குடத்தின் கழுத்தைச்சுற்றி அத் துணியின்நடுவில் முடிபோட்டேன். அதன்பின் எனது ஆடையை என்னுடம்பெங்கும் நன்றாய் இறுகச்சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு, அக்குடத்தைக் கவிழ்த்து அதனவாயை எனது பிடரியின் புறத்தின்மேல் வைத்து அதன் கழுத்திற்கட்டிய துணியின் இருபுறத்தலைப்பும் அக்குளின் கீழ்விட்டு என்மார்பின்மேல் இறுக்கப் பட்டையாய்வைத்து முடிந்தேன். இவ்வாறு செய்தபின் 'இனியெவ்வாறாயினும் அம்மையின் திருவுளத்திற்கே ஒப்பிதம்' என்று நினைத்துத் தண்ணீர்மயமாய அக்குட்டத்துனுள் இறங்கினேன். இறங்கி அதன்கரைவிட்டுச் செல்ல முன்போலவே தண்ணீர் கழுத்தண்டையளந்தது. இப்போது நான் சிறிதும் அசையவில்லை. இன்னும் முன்நடந்து, அக்குட்டம் நிரம்பித் தண்ணீர் ஓடுகின்ற மலைப் பிளவினூடு செல்லும்வாயிலண்டை வந்தேன். இப்போ தென்கால்கள் நிலத்திற்படவில்லை. என்முதுகின்மேற் கட்டியகுடம் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டது. அவ்விடத்தினை அப்பால் எனக்கு நிலைகள் இல்லையாதலால், அந்நீரோட்டத்தில் யான் இப்போது எனவிருப்பப்படி நடந்து செல்லக் கூடாமல் அதனால் விரைந்து இழுக்கப்பட்டேன். என்முதுகிற்கட்டிய குடம் என்னை மிதக்கவைத்தபடியாயிருக்க, யான் அந்நீரோட்டஞ் சென்றவழியே விரைந்து இழுக்கப்படுஞ் சென்றேன். ஆழ்நிலம் என்கால்களிற்சிறிதாக தட்டுப்படாமையால் யான் செல்லும் இந்நீரோட்டம் மிகவும் ஆழமானதென்று கண்டேன். எனதலைக்குமேல் இரண்டுபுறமுடி உயரத்திலும் மலைப்பாறை, யான் செல்லும் நீரோட்டத்தின் இரண்டு பக்கத்திலும் மலை. சிலஇடத்தில் அந்நீரோட்டம் ஆறடியகலமும், வேறுசிலஇடத்தில் நான்கடியகலமும் இருந்தன. அதற்குமேல்முகமாயிருந்து ஒருகாற்று விறுவிறுவென்று வீசியது. அக்காற்று இல்லையானால் யான் மூச்சு அடைபட்டு அங்கேயே இறந்துபோயிருப்பேன். நீரோட்டமானது என்னை மிகுவிரைவாய் இழுத்துச்சென்றது. யான் குடத்தின் உதவியால் எவ்வொருவருத்தமுமின்றி மிதந்து சென்றேன். நீரின்விரைவை நோக்கநோக்க அது வரவரச்சரிந்து செல்லும் பாறையினூடே செல்லுகின்றதென அறிந்தேன். 'இவ்வளவு விரைவாய்ச்செல்லும் இஃது எங்கே செங்குத்தானமலையின் ஓரத்திற்சென்று வழிகின்றதோ' எனவும், 'அங்ஙனம் வழியுமாயின் யான் அந்நீரோட்டத்தாற்கீழ் இழுக்கப்பட்டுவீழ்ந்து சாவது திண்ணம்' எனவும் உணர்ந்து திகில்

கொண்டேன். ஆனாலும், இப்போது என்னாற் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், மனந்தேறி 'இறைவி விட்டபடி விடட்டும்' என்று என்னைக் கைவிட்டநீரோடு சென்றேன். ஆனாலும், இடையிடையே என்கால்களைக் கீழ்இறக்கி நிலம் தென்படுகிறதா என்று பார்த்தேன் ஒருசிறிதுந் தென்படவில்லை. இந்நீரோட்டம் மலையினூடுசெல்வதால், ஒரேயிருளாயிருந்தது. இவ்வாறு நெடுநேரம் இந்நீரிற் சென்றேன். ஏறக்குறைய எழெட்டுமணிநேரம் யான் தண்ணீரில் இருந்தமையாலும், அம்மலையருவிநீர் மிகவுங் குளிர்ந்திருந்தமையாலும் என்உடம்பிற் குளிரும் விறைப்பும் உண்டாயின. 'அந்தப்பாரசிககனவானும் என்தமையனும் இருக்கும் நிலைமையை அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரிடம் சென்று தெரிவித்தபின் உயிர்போகுமாயின் அஃது எனக்கொரு பேராறுதலாயிருக்கும். அதுவரையில் எம்பெருமாட்டி என்னை உயிரோடு வைப்பளையோ' என்று இறைவியை நினைந்து உருகிஅழுதேன். பின்னுஞ்சிறிது நேரஞ்செல்ல, மறுபடியும் என்கால்களைக் கீழே இறக்கி இறக்கித்தடவினேன்; இப்போது உருண்டைக்கற்கள் என்காலிற்றட்டின. உடனே ஒருபெருங்கிளர்ச்சி அடைந்தேன். இப்போது வரவர அந்நீரோட்டம் அகன்றுகாட்டியது; சிறிது வெளிச்சமும்வந்தது; அதன் இருபுறத்துள்ளமலைகளும் என்கண்கட்குப் புலனாயின; இப்போது பதினைந்தடி அகலமுள்ளதாய் அந்நீரோட்டம் தோன்றிற்று; அஃது அகல அகல ஆழமும் குறைந்தது; இப்போதென் கால்கள் அடிநிலத்தேறாவின; தண்ணீர் கழுத்தளவு நின்றது; அதில் யான் இப்போது சிறிதுநடந்து செல்லவும் முயன்றேன். பின்னும் அரைமணிநேரமாயிற்று; இப்போது வெளிச்சம் நன்றாய்த்தோன்றியது. இவ்வருவிக்கால் இம்மலைப்பிளவை விட்டுப் புறம்போகும் மலைவாய் என் எதிரேதோன்றிற்று. இப்போது அருவிநீர் என் இடுப்பளவுதான இருந்தது. திரண்டகற்களும் சிறு சிறு பாறைகளும் அடியிற் கிடந்தமையால் யான் அவற்றின்மேல் நடந்து செல்வது வருத்தமாகவேயிருந்தது. மேலும் தண்ணீர் விசையாக இழுத்துச் சென்றமையால், அவ்விசைக்குத்தக்கபடி யான் அத்திரட்சிக்கற்களின்மேல் நடந்து செல்வது இயலாதாயிற்று. ஆதலால், யான் மறுபடியும் எனது குடத்தின் உதவியால் மிதந்தபடியாகவே சென்றேன். ஆயினும், கீழ்நிலங் காலுக்குத் தென்படுகிறதா என்பதை இடைக்கிடையே காலால் தடவிப்பார்த்துக்கொண்டே சென்றேன். இப்போது மலைவாயிலண்டைவந்தேன். என்தலைக்குமேல் பத்துப்பதினைந்தடியுயரம் மேற்கூரை வளைவாய் உயர்ந்திருந்தது. அவ்விடத்தில் நீரோட்டத்தின் அகலமும் ஏறக்குறைய இருபதடி அகலந்தான் இருக்கும். அவ்விடத்தில் மாலைக்காலவெளிச்சம் நன்றாய்ப் பட்டதனால், அவ்வருவிக்கால் செல்லும் அம்மலைக்கணவாயின் அழகும் அதனூடு செல்லும் அருவியின்

ஓட்டமும் எனக்கொரு வகையான வியப்பினையும் மகிழ்ச்சியினையும் விளைவித்தன. அக் கணவாயண்டைவந்தபின் தண்ணீர் தொடையளவே யிருந்தமையால் இனி யான் மிதந்துசெல்லக்கூடாதாயிற்று. ஆகவே, மெல்லமெல்ல நடந்து கணவாயின் புறத்தேவந்தேன். புறத்தே அவ் வருவி முப்பதடிக்குமேல் அகலமாய்விரிந்து, சிறிது சரிவான ஓரிடை வெளியிற் சென்றது. அவ்விடைவெளியின் கீழுள்ளநிலமும் முழுக் கற்பாறையேயாகும். இங்கே தண்ணீர் முழங்கால் அளவுதான் இருந்தது. கீழ்நிலத்தில் உருண்டைக்கற்களாவது சிறுபாறைகளாவது இல்லாமை யால் இவ்விடத்தில்நடப்பது முன்போல் எனக்கு அவ்வளவுவருத்தமா யில்லை. ஆனாலும், இந்தஇடத்தில தண்ணீர்ஓட்டம் மிகவிரைவாயிருந் தமையால், நடைதள்ளாடி நின்றுநின்று சென்றேன். இருபுறத்தும் செங்குத்தானமலைகள் வான்அளாவித்தோன்றின. தலைக்குமேல் திறப் பாய் மாலைக்காலத்து வான் சாம்பல்நிறமாய்த் தோன்றிற்று. எனக்கு எதிரில் நீரோட்டமும் அதுசெல்லும் மலைக்கணவாயும் வரவர அகன்று கொண்டே போயின. இக்கணவாய் எட்டஎட்ட வளைவாய்ச்சென்றமை யால் எனக்குஎதிரே செங்குத்தான மலைச்சுவரையன்றி வேறொன்றை யும் யான் காணக்கூடவில்லை. இருபுறத்துமுள்ள அம்மலைச்சுவர்களில் மரங்களின்வேர்களும் சிற்சில செடிகளும் வளர்ந்துதொங்கின. கதிரவன் மறைந்துசெல்லும் மேற்றிசை யிதுவென்றும் என்னால் தீர்மானிக்கக் கூடவில்லை. வரவர வெளிச்சமோ குறைகிறது. நீரோட்டத்தைவிட்டு ஏறுவதற்குக் கரையோ அகப்படவில்லை. இன்னுஞ் சிறிதுநேரத் தில் என்நிலைமை எவ்வாறாய்முடியுமோ என்பதைநினைக்க எனமனம் மருண்டு கலங்கியது. உடம்புமுழுதும் குளிர் மிகுதியால் உதறியது. தண் ணீர் முழங்காலுக்குமேற் சிறிதேயிருந்தாலும், அது மிகுவிசையோடு ஓடுவதால் ஓரிடத்திற் சிறிதுநேரமாயினும் யான் நிற்கக்கூடவில்லை. இவ்வாறு பெருந்துன்பத்தோடும் மனநடுக்கத்தோடும் இறைவனையன்றி எதொரு துணையுமின்றித் தன்னந்தனியேனாய் அம் மலைக்கணவாயி னிடையே சென்ற எனது இடரானநிலையை யானே விரித்துச்சொல் வதைவிட என் னுயிரனைய தாங்களே அதனைநினைத்துப்பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். இங்ஙனமாகப் பின்னும் ஒருமணிநேரம் அம் மலைக்கண வாயினூடே தண்ணீரில் நடந்துசென்றேன்; இனி நடக்கமுடியாமற் கால் ஓய்ந்துபோகும் நேரமும் உடம்பு களைத்துவிழும் நேரமும் வந்தது. அந்நேரத்தில் இறைவனருளால இந்நீரோட்டத்தின் இருபுறத்தும் தண் ணீர்மட்டத்திற்குமேல் இரண்டு மூன்றடி உயர்ந்த மலைப்பாறை செங்குத் தான மலைச்சுவரின்அடியிற் கரையாகச்சென்றது. அந்தக் கரையைக் கண்டதும் என்னுயிர் எனக்குவந்தது. நெடுவழி என்னைத் தூக்கிவந்த செப்புக்குடத்தை இப்போது யான் தூக்கி இடுப்பில் இடுக்கிவந்த

லையாம், அதனை முதலில் அந்தக்கரைமேல்வைத்து நீரோட்டத்தை விட்டு அதன் மேல் ஏறினேன். முதலில் எனது ஆடையிலுள்ள தண்ணீரையெல்லாம் நன்றாய்ப்பிழிந்து கூந்தலிலும் உடம்பிலும் உள்ள ஈரத்தைத் துவட்டிப், பிறகு ஆடையை நன்றாக நீரில் அலசிப்பிழிந்து உடுத்துக்கொண்டேன். இப்போது என்னால் தாங்கமுடியாத களைப்பும் பசியும் நாவறட்சியும் உண்டாயின. அதனால், அந்தப்பாறைக்கரையின் மேல் அயர்ந்து மேனிமறந்து படுத்தேன். என்னை அறியாத தூக்கம் வந்து என்னைக் கவ்விக்கொண்டது. மறுபடியும் யான் கண் விழித்துப்பார்க்கையில் பகல்வெளிச்சம் மறைந்துபோய்விட்டது, மங்கல மாலைவெளிச்சம் மட்டும் வைகறைப்பொழுதுபோற் றோன்றியது. அதனால், யான் ஓர் இராப்பொழுது முற்றுந் தூங்கித்தான் எழுந்தேனென்று நினைத்தேன். ஆனால் அப்படியில்லை. அது மாலைப்பொழுதுதான். தலைக்குமேல் வானிற் பிறை தனிச்சென்று காணப்பட்டது. ஒருமணி நேரமாகத்தான் யான் அயர்ந்து தூங்கியிருக்கவேண்டும். இப்போது என்உடம்பிலுள்ள அயர்வு பெரும்பாலுந் தீர்ந்தது. ஆனால், பசியினைமட்டும் தாங்கக்கூடியதாயில்லை. வீட்டில் நேற்றுக்காலை இரண்டுநாட் பட்டினிகிடந்தாலும் அப்போதெல்லாம் பசி தோன்றியதில்லை. இன்று காலையிற் சிறிது உணவு கொண்டிருந்தும், தண்ணீரில் நனைந்தபடியாய் நீள வழிவந்ததனால் இவ்வளவு கொடும்பசி தோன்றலாயிற்றென உணர்ந்தேன். ஆனால், இவ்வேளையில் இங்கே எது கிடைக்கப்போகிறது' என்று சுற்றுந்தான் அம்மலைச்சாரலை நோக்கினேன். யானிருந்த இடத்திற்குச் சிறிது முன்னே ஒரு பக்கத்துச் சரிவில் கொவ்வைக்கொடி படர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவற்றிற் பற்றுக்கோடாக அமைந்த அடியிலேயே பளிங்குபோற் சிவப்பான கொவ்வைக்கனிகள் நிறையக் காணப்பட்டன. உடனே யானெழுந்து அக்கொடிகளின் இடையேபோய்ப்பார்க்க அவை என்னை தரைமேல் நின்று எட்டக்கூடிய அளவுக்குமேல் இரண்டு முழ உயரத்திற்றான் இருந்தன. அவற்றினோரத்திலும் யான் கொண்டுவந்த அம்மையின் மருந்துப்பெட்டிதான் எனக்குப்பெரிதும் பயன்பட்டது. அத்தடத்தைக் கொண்டு அதன்மேல் ஏறிநின்றுதான் அக்கொவ்வைக்கொடியைக் கீழ் இழுத்தேன். அதிலிருந்து நன்றாய்ச் சிவப்பாய்ப் பழுத்துக் கனிந்திருந்த பழங்களை எல்லாவற்றையும் பறித்து, அவற்றை அருவிநீரிற் கழுவியெடுத்து, அமைதியாக அமர்ந்து தின்றேன். அவ்வளவு நன்சுவையுடைய பழங்களை இதற்குமுன் யான் எங்கும் உண்டதில்லை. அவைகளை என் பசியடங்கும்மட்டும் தின்று, அவ்வருவிநீரும் பருகியபின் என் கொடும்பசி அடங்கியது. அதன்பின் மேலுஞ்சில கொவ்வைப்பழங்களைப்பறித்துக் கட்டி முன்றானையில் வைத்துக்கொண்டு அம்மலைப்பாறைக்கரையின்மேல் நீளச் சென்றேறினேன். அந்தக் கரை இப்போது மூன்று நான்கடி அகலம்

இருந்தது. தன்னந்தனிமையாய்ச் செல்வதும், போகப்போக அது கொண்டுபோய்விடும் இடத்தின் றன்மை தெரியாமையும், இவ்வாறு எத்தனை நாழிகை அல்லது எத்தனை நாள் இம்மலைப்பக்கங்களில் அலைந்து திரியவேண்டுமோ என்னும் நினைவும், இம்மலைநாட்டிற் குடியிருக்குங் கள்வர்கள் எனைத் தாம் வைத்த சிறையிற் காணாமையால் உடனே தேடிவந்து என்னைத் திரும்பவும் பிடித்துக்கொண்டுபோய் விடுவார்களோ என்னும் அச்சமுந் தவிர வேறெனக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க கொடிய விலங்குகளாவது நச்சுயிர்களாவது இதுகாறும் யான் வந்த வழியிற் காணப்படவில்லை.

இவ்வாறு பலதலையாய்க் கலங்கிய உள்ளத்தோடு, இறைவனை நினைந்தபடியாய் அவ்வழியே சென்றேன். இப்போது பகலவன் ஒளிக்கதிர் முற்றிலும் மறைந்துபோய்விட்டது. ஆனாற், பால்போல் வெளுத்த நிலா வானிற் குளிர்ந்த பேரொளிவீசியது. யான் செல்லும் வழியெல்லாம் நிலவின் வெளிச்சம் படுதலால் மயக்கமில்லாமல் தெரிந்தது; யான் போகும்வழியுந் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. யான் இப்போது செல்லும் மலைச்சுனைவாய்க்கரையின் பக்கத்தே செல்லும் அருவியானது பாதை அகலமாய்க் காணப்பட்டதோடு, கரையின் மேடு வரவரச் சாய்ந்து மேலுக்கு ஏறிச்சென்றது. யான் நடக்க நடக்க மேன்மேலும் அக்கரை மேல் உயர்ந்துகொண்டேபோயது. கரை உயர்ந்துபோகப் போக நடப்பது இப்போது எனக்கு வருத்தமாயிருந்தது. என்றாலும் கையால் ஊன்றித் தாங்கிக்கொண்டு நடந்தேன். என்பக்கத்திலுள்ள செங்குத்தான மலைச் சுவர் போகப்போகக் குறுகியது. கடைசியாக யான் மலையுச்சியையும் செங்குத்தான மலைச்சுவரின் உச்சியும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திருக்குமிடத்தினை வந்துசேர்ந்தேன். வந்துசேர்ந்தபின் அங்கே அந்தக் கரையின் ஓரமாய் நின்ற ஒரு மிகப்பெரிய ஆலமரத்தினடியே சார்ந்து நின்று சுற்றும் நோக்கினேன். என்னைச் சுமந்துகொண்டுவந்த அருவியானது அங்கு யானின்றவிடத்திற்கு ஒரு பனைமரவுயர ஆழத்தில் இறங்கி ஒரு முழ அகலமுள்ளதாய்ச் செங்குத்தான ஒரு மலைச்சுவரின்மேல் நின்றும் வழிந்திறங்க வழிந்தநீர் அங்கிருந்து இன்னும் ஒருபனைமரவுயர ஆழத்திற்காணப்பட்ட மட்டமான ஒருபெரிய மைதானவெளியில் வீழ்ந்து பரவியோடக் கண்டேன். மேலிருந்து அது வழிந்து விழும் இடத்தில் ஒரு பெரும் பள்ளமான நீர்நிலை அமைந்திருக்கவேண்டுமென எண்ணினேன்; ஏனென்றால், அங்கே அவ்வருவிநீர் விழுதலால் ஓவென்னும் ஒரு பேரிரைச்சல் ஓயாது அப்பக்கமெங்கும் பரவிக்கொண்டிருந்தது. இழிந்தநீர் நொப்பும் நுரையுமாய் வெள்ளைவெளேலென்று அலையலையாய் மிதந்தோடிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. இங்ஙனம் வந்துவிழும் இவ்வருவிநீரின் பக்கத்தே யான் ஏறிவந்த கரையேயில்லாமற் செங்குத்தான வெட்டுக்கரையே

இருந்திருக்குமாயின், யான் அவ்வருவிநீரோடுகூடவே வந்து இங்கே கீழ்விழுந்து இதற்குள் மாய்ந்துபோயிருக்கவேண்டுமே! என்றுநினைந்து திகில்கொண்டேன், என்னைப்போல் இவ்வழியில் தப்பித்தவறிவரும் ஏழைமக்களையும் பிறவுயிர்களையுங் காக்கும்பொருட்டாகவோ எல்லா இரக்கமும்வாய்ந்த இறைவன் செங்குத்தான இம்மலையடிவாரங்களிலும் இவ்வருவிநீருக்குக் கரையை அமைத்துவைத்தான்! என்றெண்ணி ஐயன் படைப்பின்றிறத்தை வாழ்த்தினேன்.

நிலாவெளிச்சம் முன்னையிலும் விளக்கம்மிகுந்து திகழ்ந்தது; வானம் மாசுமறுவின்றித் தெளிந்த நீலநிறமுடையதாய் வெண்மையான அந்நிலவொளியோடு மாறுபட்டுத்தோன்றியது. யான் இப்போது வந்துசேர்ந்த இடத்திலிருந்து நாற்புறமும் பார்க்கக்கூடியவாய் இருந்தன. என்னைக் கொண்டுவந்த அருவிநீர் மேற்குமுகமாய் ஓடிற்று. யானும் மேற்கு நோக்கியபடியாய் நின்றேன். அவ்வருவிக்குத் தென்னண்டையிற் காடுகளால்மூடப்பட்ட மலைத்தொடர் வான்அளாவித் தோன்றியது. எனக்கு இடப்புறத்தேயிருந்த அம் மலைக்காடுகளிலிருந்து பெருங் கடும்புலியின் உறுமும்ஒலியும், மற்றுஞ்சில விலங்கினங்களின் ஓசையுங் கேட்டன. எனக்கு வலக்கைப்புறத்திலோ மட்டமானவெளியும் சிறிதுசிறிது உயர்ந்த மலைமேடுகளும், சிறிது சிறிது ஆழ்ந்த பள்ளங்களும் இருந்தன; ஆங்காங்குப் பெரியபெரிய மரங்கள் இருந்தனவேயல்லாமல் காடுகள் இல்லை. யானிருந்தபக்கத்திற் காட்டுவிலங்குகளின் இரைச்சல் சிறிதும் இல்லை. ஆதலால், யான் இந்தப்பக்கத்துக்கரையில் ஏறிவரும்படி அறிவு தந்த இறைவியின் அருளுக்கு ஏழையேன் எங்ஙனங் கைம்மாறு செலுத்த வல்லேன்! இடக்கைப்பக்கத்துக்கரையி லேறி அந்தப்பக்கமாய்ச் சென்றிருப்பேனானால் அக்காட்டில்அகப்பட்டு மறவிலங்குகளுக்கு இரையாயிருப்பேன். ஆகையாற் 'கடவுளைநம்பினோர் கைவிடப்படார்' என்னும் பழமொழியின் உண்மை என் உள்ளத்தில் அழுந்திப்பதிந்தது. எனக்குப்பின்னாலும் மலைகள் அடுக்கடுக்காய் வான்அளாவித் தோன்றின. யானிருந்தபக்கத்தில் எனக்கெதிரே மேற்கில்மட்டும் எனக்குத்தடையாய் மலைகள் வளர்ந்து உயர்ந்தில்லை. அதனாலும், பம்பாய்நகரமானது மேற்குக் கடற்கரையோரமாய் இருப்பதொன்றாதலாலும், அம்முகமாகவே யான் செல்லல்வேண்டுமென உறுதிசெய்தேன். இப்போதெனக்கு மிகவும் பசியுங்களைப்பும் வந்தமையால், யான் குடத்திற்கொண்டுவந்த தொலைவைக்கனியையருந்திக், குடத்திலெடுத்துவந்த அருவிநீரும் சிறிதுபருகினேன். இராப்பொழுதிற்கு இவ்விடத்திலேயே படுத்திருந்து காலையிலெழுந்து செல்லலாமா என்று முதலில் நினைத்தேன். அடுத்தாற்போல் அதுகூடாதென்று எண்ணினேன். என்னைக்காணாமையால் அக்கள்வர்கள் விடியற்காலையிலேயே இப்பக்கமெல்லாம்வந்து என்னைத் தேடிப்

பிடிக்க முயல்வார்கள். ஆதலால், உடனே இவ்விடத்தைவிட்டுச் சிறிது தூரமாகச் செல்லவேண்டுமென்று அச்சத்தால் உந்தப்பட்டு எழுந்தேன். இல்லாவிட்டால், இதற்குமுன் என்வாழ்நாளில் இத்தகைய வருத்தங்களை யடைந்திராத என்னுடம்பிற்கு நேர்ந்த களைப்பும் உளைப்புமானவை என்னை அங்கேயேபடுத்து உறங்கச்செய்திருக்கும். எழுந்து என்மனம் போனவாறு மேற்குத்திக்கினையே குறியாகவைத்துக்கொண்டு நடந்து சென்றேன். மேடுபள்ளங்களில் ஏறியும் இறங்கியும் சென்றேன். இன்றிரவு நிலாவெளிச்சம் எனக்குச்செய்த பேருதவி என்றும் என்வாழ் நாளில் மறக்கற்பாலதன்று. அந்தோ! அக் குறிஞ்சிநிலத்தில் அகாலநேரத் தில் யான் எவ்வளவுவிரைவாய் நடக்கக்கூடுமோ அவ்வளவுவிரைவாய் நடந்தேன். மதியமோ வர வர மேற்றிசையிற் சாய்ந்துபோக, அதன் நிலவுவெளிச்சமும் வர வரக் குறைந்துவந்தது. எனக்கோ ஆற்றப் பொறாத இளைப்புங்களைப்பும் வந்துசேர்ந்தன. இப்போது நிலவொளி முற்றும் மறைந்துபோயிற்று. எங்கும் வெருக்கொள்ளத்தக்க பேர் இருள்பரவிற்று. என்காலடிகள் இனி நடக்கமுடியாதென்னும்படி வீங்கி வெடித்தன. எங்கும் கரியமைக்குழம்பைக் கரைத்துவிட்டாற்போல இருள்திணிந்திருந்தலால் எனக்கு வழிதுறையொன்றும் புலப்படவில்லை. என்னுடம்பின் அயர்வோ தாங்கமுடியாமல் அயலிடத்தே ஒருமட்டமான பாறைமேற் சோர்ந்து படுத்துவிட்டேன். இந்நேரத்தில் ஒரு மலைப்பாம்பு என்னையெடுத்து விழுங்கினாலும், அல்லது ஒரு வேங்கைப் புலியடித்தாலுந் தெரியாது. அவ்வளவு துணையற்றநிலைமையில் இறைவனையே நம்பிக்கிடந்தேன்.

சிறிதுநேரம் அவ்விடத்தில் நான் நன்றாய் உறங்கியிருக்கவேண்டும். அவ்வுறக்கங்கலையுந்தறுவாயில் ஒரு கனவுகண்டேன். முழுமதியைச்சூழக் காணப்படும் ஓர் ஒளிவட்டத்தைப்போன்ற தொன்று அக்கனவின்கண் என்னெதிரே தோன்றக்கண்டேன். அவ்வட்டத்தை யான் கண்ணிமையாமல் நோக்க அதன்நடுவில் ஒரு பெரியவர் உருவம்தோன்றியது. முதலில் அது மங்கலாயிருந்தது. அதனை நான் உற்றுநோக்க நோக்க அஃது ஒளிமிகுந்து துலக்கமாய்க்காணப்பட்டது. இப்போது அவ்வுருவத்தின் திருமுகத்தை அமைதியாய்ப்பார்க்க அஃது இறந்துபோன என் மாமனாரது முகமாய்ப்புலப்பட்டது. அவரைக்கண்டதும் எனக்கு ஆற்றொணாத துயரம்மிகக் கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருகிற்று. ''அன்பும் அறிவும் இரக்கமும் ஓர் உருவெடுத்தாலொத்த மாமா, தாங்கள் இறந்துபோனதாகவன்றோ நினைத்தேன்! இதோ தாங்கள் உயிரோடிருக்கிறீர்களே! தெய்வத் தன்மைவாய்ந்த பெருமானே, இத்தனைநாளாகத் தாங்கள் எளியேனை விட்டு எங்கே சென்றிருந்தீர்கள்?'' என்றுசொல்லி அவர் திருவடிகளைப் பிடித்து என்கண்களில் ஒற்றமுயன்றேன். ஆனால், அவை என் கை

சனுக்கு அகப்படவில்லை. பிடிக்கப்பிடிக்க முயன்றும் அவையகப்படாமல் இடைவெளியில் நிற்கக்கண்டு வியப்புற்று அவரது திருமுகத்தைப் பார்க்க, அவர் என்னைப்பார்த்துப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு "குழந்தாய், நான் இறந்துபோகவில்லை. எனது பழையவுடம்பு பழுதாய்ப்போனபடியால், அதனைவிட்டு வேறொருசிறந்த உடம்புபெற்று வேறோர் உயர்ந்த உலகத்திலிருக்கின்றேன். நீ உன்றால் நீக்கிக்கொள்ளமுடியாத இடரான நிலைமையிலிருக்கும்போது உனக்கு நான் உதவிசெய்யவருவேன் என்று உன்னிடம் சொல்லிச்சென்றபடி இப்போது வந்தேன். யான் இங்கே வருதற்கிசைந்து என்னை யழைத்துக்கொண்டு என்னுடன் வந்திருக்கும் இத்தெய்வப்பெருமானை வணங்கு" என்று தனக்குமேற் சுட்டினார். அவர்சுட்டிய இடத்தைநோக்கச் சொல்லுக்கடங்காப் பேரழகும் பேரொளியும்வாய்ந்த ஒரு தெய்வவடிவம் என் கண்ணுக்குப் புலனாயிற்று. அதனை இன்னதென்று வாழ்த்தும் வகையறியாப் பேதையேன் நெஞ்சம் நெக்குநெக்குருகக் கைகளைத் தலைமேற்குவித்துப் "பாவியேனை கண்களுக்குப்புலனான அருட்டேவே, தேவரீரை எங்ஙனம் வாழ்த்துவேன்! எவ்வாறு வணங்குவேன்!" என்று அழுதழைத்தேன். அஃது என்மேற் புன்சிரிப்புற்று என்தலைமேற் றன்கையை நீட்டியது. அதன்பின் யான் அதனை மறுபடியும் நிமிர்ந்துபார்க்க அஃது என்கண்களுக்குப் புலப்படாதாயிற்று. இதற்குள் அத்தெய்வவடிவத்தின் கீழ்நின்ற என்மாமனார் "அருமைக்குழந்தாய், நீ மிகவும் பொல்லாதஇடத்தில் இப்போதிருக்கின்றாய். இனி, ஒரு நொடிப்பொழுதும் இங்கிராதே, எழுந்து என்னுடன் வா!" என்று சொல்லித் திரும்பி என்முன்னே நடந்தனர். அவர் சொல்லிய சொற்களைக்கேட்டு என் நெஞ்சம்பதைத்து எழுந்தேன். அவர்பிறகேசென்றேன். யான்செல்லும் வழியெல்லாம் ஒரே ஒளியாயிருந்தது. ஓர் ஆள்மட்டும் செல்லத்தக்க மலையோரங்களிலும், காடுகளிலும், கீழ்நோக்கினாற் கிடுகிடு பள்ளமாயிருக்கும் இடங்களின் விளிம்புகளிலும் சிறிதும் அச்சமின்றி அவ்வுருவத்தைப் பின்பற்றிப்போயினேன். இப்போது யான் நிலத்தின்மேற் சென்றாலும் என் அடிகள் நிலத்திற்பாவுவதுபோற் காணப்படவில்லை. என் அடிகளுக்காவது, என் உடம்புக்காவது சிறிதும் வருத்தந்தோன்றவில்லை. அதனால், யான் கனவுநிலையிலிருக்கின்றேனோ அல்லது நனவுநிலையிற்றான் இருக்கின்றேனோ, இன்னதுதானென்று உறுதிப்படுத்தக்கூடவில்லை. இவ்வாறாக நடந்துசெல்கையிற் கிழக்குவெளுத்தது. காக்கை கரைந்தது. பல்வகைப்பறவைகளும் அங்குமிங்குமாய்ப் பறக்கலாயின. உடனே எனக்குமுற்சென்ற என்மாமனார் திருவுருவத்தைக் காண்கிலேன். சிறிதுநேரத்தில் பகலவன் கிழக்குத்திக்கிற் செந்நிறத்தழல்வடிவாய்த் தகதகவென்று தோன்றினான். யான் ஒருபக்கத்து மலைத்தொடரின்மேற் புகைவண்டிசெல்லும்

இருப்புப்பாதை ஓரத்தில் நின்றேன். தொலைவில் புகைவண்டியின் சீழ்க்கை ஒலி வந்தது. வரப்போவது பம்பாய்க்குச் செல்லும் வண்டியாயிருக்கலாமென்பது என் மனத்திற்பட்டது. இரண்டொரு நொடியில் வண்டி வருவது தெரிந்தது. உடனே என் முன்றானையை அவிழ்த்து விசிறினேன். யானிருக்குமிடத்திற்கு [illegible] அவ்வண்டி நின்றது. உடனே அவ்வண்டிக்குக் காவலாய்ச் செல்லும் வெள்ளைக்காரத் துரை ஒருவரும் இரண்டு சேவகர்களும் வண்டியை விட்டிறங்கி [illegible] என்னிடம் வந்து என்னை அவர்கள் தங்கள் மொழியிலும் [illegible] மொழியிலும் வினவினார்கள். எனக்குத் தமிழ் [illegible] மொழி தெரியாதென்று சொல்லி, அந்த [illegible] போய்க் கேட்டது தமிழ்மொழி தெரிந்த [illegible] அழைத்து வந்தார். அவரிடம் [illegible] நின்றதைச் சொல்லி [illegible] பம்பாயில் [illegible] வேண்டுமென்பதையுந் தெரிவித்தேன். [illegible] தந்து [illegible] வண்டியில் [illegible] அன்னை [illegible] பெருமையை [illegible]

இன்று [illegible] நாகம் [illegible] என் ஆருயிர்ப் பெருமானே, தாங்கள் அன்பின் [illegible] இடவிட்டுக் [illegible] [illegible] வண்டியில் [illegible] பெற்றேன். [illegible]

கடிதம், கஎ

என் இன்னுயிர்த்தெய்வமாய், என்னிரு கண்மணியாய்த்திகழும் என் இன்பப்பெருமானே, நான்கு நாட்களுக்குமுன் யான் எழுதியகடிதம் பெற்றிருப்பீர்களென்று நம்புகின்றேன். அக்கடிதத்தை மிகவும்விரைவாய் எழுதித் தபாற்சாலைக்கு அனுப்பியபின் ஒரு மணிநேரத்திலெல்லாம் வண்டிக்குப்புறப்பட்டோம். யான் முற்கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தபடியே பன்னிரண்டு சேவகர்களும் நுண்ணறிவுவாய்ந்த ஓர் அதிகாரியும் எங்களிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். அந்தப் பாரசிகஅம்மையார்க்கு நெருங்கிய உறவினரான ஆறு ஆண்பாலாருங்கூட வந்துசேர்ந்தனர். நாங்கள் திரும்பிவரும்வரையில் அந்த அம்மையார் தம் குழந்தைகளையெல்லாம் நன்கு பாதுகாக்கும்படி அக்குழந்தைகளோடு நெருங்கிப்பழகிய வேலைக்காரிகள் சிலரையும் உறவினரான பெண்பாலார் சிலரையும் திட்டப்படுத்தினார். தம்பெரிய பெண்பிள்ளையை அருகழைத்து அதன மனத்தைத் தேறுதலாய் வைத்துக்கொள்ளத்தக்க மொழிகளைச்சொன்னார். யானும் அப்பெண்ணுக்குப் பலவகையானதேறுதல் சொன்னதோடு, நான்கு நாளில் நீயாவைக் கட்டாயம் அழைத்துவருவதைப்பற்றியும் வற்புறுத்திச் சொல்லி அமைதியாயிருக்கும்படி வேண்டிச்சொல்லி முத்தமிட்டேன். யான் அன்றிரவெல்லாம் மலையிலுங்காட்டிலும் அலைந்து வந்தமையால், மறுபடியும் இன்றைக்கும் அவ்வழியில நீள நடந்துசெல்வது இயலாமையாயிருக்கும் என்றும், மெல்லிய அடிகளையுடைய அப்பாரசிக அன்னையார் கரடுமுரடான அவ்வழியில்நடப்பது கூடாமையாயிருக்குமென்றும் யான் சொல்லவே, அவ்வம்மையார்க்கு உறவினரான ஆடவர்அறுவரும் எங்களைச் தூக்கிச்செல்வதற்கு இசைந்து இரண்டு துணித்தொட்டில்கள் ஒழுங்குபடுத்தி எடுத்துக்கொண்டார்கள். எங்கள் இருபத்தொரு பெயர்க்கும் ஒருவாரத்திற்கு வேண்டியஅளவு இலேசான உணவுப்பண்டங்களும் தொகுத்தெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. ஆண்பாலாரிற் சேவகர்களும் அதிகாரியும்மட்டும் கைத்துப்பாக்கிகளும் கத்திகளும் இடுப்பிலுந்தொடையிலும்வைத்துக் கட்டிக்கொண்டார்கள். மற்றஅறுவரும் முனையிற்கூரியவேல் உள்ள நீண்டகுத்துக்கோல்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள் என்னை மிதப்பித்துக்கொண்டுவந்த அம்மையின் திருக்குடத்தை இப்போதும் எனக்குத்துணையாக எடுத்துக்கொண்டேன். பாரசிக அன்னையாரும் ஒருகால் தண்ணீரிற் செல்லவேண்டி நேர்ந்தால் அதற்கு உதவியாக ஒரு சுரைக்குடுக்கையுங்கூட எடுத்துக்கொண்டோம். பிறகு யானும் அம்மையாரும் காற்சட்டை மேற்சட்டையிட்டுத் தலையிற் குல்லாவைத்துக்கொண்டோம். எங்களுக்குள்ள பெரியதுன்பத்தின் இடையில் யாங்கள் இருவரும் ஆண்கோலம்பூண்டு ஆண்மக்களுடன் நிற்கலானது

எங்களுக்கு ஊடே ஊடே நகையினையும் நாணத்தினையும் விளைவித்தது. என் செய்யலாம்! ஊழ்வினையின்வலி மிகப்பெரிது! அம்மையார்க்கு உறவினரான ஆண்பாலார் அறுவர்மட்டும் எங்கள் ஆண்கோலத்தைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புக் கொண்டார்கள். சேவகர்களும் அதிகாரியும் அங்ஙனம் புன்சிரிப்புக் கொண்டிலர். "பெருமாட்டிமார் இருவர்க்கும் இவ்வாண் உடுப்பு அழகாகவேயிருக்கின்றது" என்று அமைதியோடு சொன்னார்கள். இன்னுஞ் சிலசில்லறை ஏற்பாடுகளும் செய்தானபின் எல்லாரும் புகைவண்டிநிலைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தோம். அன்றைக்காலையில் என்னை வண்டியில் ஏற்றிவைத்த வண்டிக்காவல் வெள்ளைக்காரரும் மற்றிரண்டுசேவகரும் எங்களுடன் கலந்து பேசியபின், எங்களையெல்லாம் யான் வண்டியிலேற்றப்பட்ட மலைப்பக்கத்திற் கொண்டுபோய் இறக்கிவிடுமென்பது தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டது. பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில் யாங்கள் எல்லாரும் வண்டியிலேற, வண்டிபுறப்பட்டு, இரவு பத்துமணிக்கு யாங்கள் இறங்கவேண்டிய மலைப்பக்கத்தில் எங்களைக் கொண்டுவந்து இறக்கிப்போயிற்று.

இப்போது வானத்தின்கண் நிலவின்ஒளி விரிந்து நிறைந்துள்ள அம்மலைநாட்டிடங்களையெல்லாம் தெளிவுபெறக் காட்டிற்று. ஆள்வழக்கம் இன்றித் தன்னந்தனியாயுள்ள அப்பக்கங்களில் யான் தனியாய் வந்ததைப்பற்றி அன்னையார் மிகவும்வருந்திக்கூறிப் பிறகு உயிர்பிழைத்து யான் வந்தமைக்காகக் கடவுட்கு நன்றிசெலுத்தினார். மற்ற ஆடவர் எல்லாரும் யான் அம்மலைநாட்டிற் றனித்துவந்ததைப் பேசிப்பேசிவியந்தனர். அம்மலைநாட்டில் எங்கோ ஒருதலையிற் சிறையாய்க்கிடக்கும் நம்மவர் இருவரையுந் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்குப் பகற்பொழுதில் அப்பக்கத்தே செல்லவேண்டுவதாயிருக்க, இராப்பொழுதிற் சென்றதென்னையென்று தாங்கள் நினைக்கக்கூடும். யான் அம்மலைகளினிடையே நடந்துவந்தது இராப்பொழுதேயாகையால் அப்பொழுதில் அங்கே சென்றால்தான் யான் வந்தவழியின் அடையாளத்தை யான் கண்டுகொள்ளக் கூடும். ஒளிமிகுந்த பகற்காலத்திலானால் யான் அவ்வழியின் அடையாளத்தைக்கண்டு செல்லுதல் இயலாதாகுமே. அன்றிரவு யான் வந்தவழியின் அடையாளம் இப்போது எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. அன்றிரவு என்மாமனார் எனக்குமுன்னே வழிகாட்டிச்செல்ல, அவர்க்குப்பின்னே தோன்றிய ஒளிக்கும் இப்போது வீசும் நிலவொளிக்கும் வேற்றுமை மிகுதியாயில்லை. ஆதலால், யான் முன்னே வழிகாட்டிச்செல்லத் துவங்கினேன். அம்மையார் என்னொடு பக்கத்தே வரலானார். நாங்கள் நடப்பதைக்கண்டு எங்கள் உறவினரான ஆடவர் அறுவரும் எங்களை இப்போதே தொட்டிலில் தூக்கிக்கொள்வதாக வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். 'எங்களால் நடக்கக் கூடியவரையில் நடப்போம், நடக்கமுடியாத

இடங்களில்மட்டும் அவ்வாறு உதவிசெய்தாற்போதும்' என்று யான் சொல்லுகையில், அம்மையார் 'குழந்தையாகிய நீ நேற்றிரவுமுழுதும் அலைச்சலுற்றதனால், நீ தொட்டிலிலிருந்தபடியே வழிகாட்டிச் செல்லலாமே' என்றார்கள். ஆயினும், நறுமணங்கமழும் அல்லிமலர் அனைய அவ்வன்னையார் இதற்குமுன் நடந்தறியாத அவ்வல்லிலத்தில் நடந்துவர, யான் மட்டும் தொட்டிலேறிச் செல்வது என்மனத்திற்கு இசையாமையாற் "சிறிதுநேரமேனும் யான் நடந்துவருதற்கு விடைதரல்வேணடும்" என யான் கெஞ்சிக் கேட்டதன்மேல் அவர்கள் சும்மா இருந்தார்கள். இவ்வாறாக இரண்டுமணிநேரம்வரையில் யாங்கள் நடந்துசென்றோம். ஆடவர்கள் எங்களினும் விரைந்துநடக்கக்கூடியவர்களாகையால், எங்களு ன்வந்த வலிமையும் ஆண்மையும்மிக்க ஆட்களெல்லாரும் எங்களுடன் மெல்லெனநடப்பது தமக்குப் பெருவருத்தமாயிருக்கிறதென்று தெரிவித்து எங்களைத் தொட்டிலில் ஏறிக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்திவேண்டினார்கள். எங்கட்கும் இனிநடப்பது வருத்தமாய்த்தோன்றவே யாங்களும் அதற்கு இசைந்தோம். உடனே இரட்டுத்துணியிற்செய்த இரண்டு தொட்டில்களை எடுத்து இரண்டு குந்தக்கோல்களிற் கோத்து எங்கள் ஆட்களில் இருவர் ஒருகுந்தக்கோலின் இருமுனைகளைத் தம் தோள்களின்மேற்றூக்கிக் கொண்டார்; மற்றிருவர் மற்றொன்றனை அங்ஙனமே தூக்கிக்கொண்டார்கள். அம்மையார் ஒருதொட்டிலிலும், யான் மற்றொரு தொட்டிலினுமாக ஏறிக்கொண்டோம். எனது தொட்டிலைச் சுமந்தவர்கள் எல்லார்க்கும்முன்னே செல்ல யான் அதிலிருந்தபடியே வழிகாட்டிக்கொண்டு போனேன். இவ்வாறு வழிநடந்து நிலவொளி மேற்றிசையில் மறையும்முன்னமே, என்னைத் தூக்கிவந்த அருவிநீர் செங்குத்தான மலைப்பாறைமேலிழிந்து கீழே ஒருபெரும்பள்ளத்தாக்கில் விழும் அவ்விடத்தினைக்கண் மேல்உயரத்தில் உள்ள ஆலமரத்தினடியில் வந்துசேர்ந்தோம். எல்லாரும் வழிவந்தவருத்தமும் அயர்வும் நீங்க அதன் கீழுள்ள மட்டமானபாறையில் அமர்ந்தோம். என்னைத் தூக்கிக் கொணர்ந்த அருவியோட்டத்தை எல்லார்க்குங் குறித்துக் காட்டி, யான் அதனைவிட்டுஏறிய பாறைக்கரை இன்னுஞ் சிறிது தொலைவிலுள்ளதெனக் கூறினேன். இப்போது நிலவொளி மறைந்துபோயிற்று. எங்கட்கு எதிர்ப்பக்கத்தேயுள்ள மலைக்காடுகளிலிருந்துவந்த வலிய மறவிலங்குகளின் ஓசையைக் கேட்டு எல்லாரும் "அந்தப் பக்கமாய்ச் செல்லாமல் இந்தக் கரையில் இந்த அம்மா ஏறிவந்தது தெய்வச்செயலே யாகும்!" என்று அவரவர்க்குரிய மொழியில் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் பேசிய மகாராட்டிரம் பாரசிகம் என்னும் இருமொழியும் என் அம்மையார்க்கு நன்றாய்த் தெரியுமாதலால் அவர்கள் அவற்றைத் தமிழில் எனக்குச் சொல்லித் தாமும் கடவுளின் பேரருளை நினைந்து வியந்துவாழ்த்தி

ஞர்கள்: இப்போது எங்கும் பேரிருளாய் இருந்தமையால், யாங்கள் கொண்டுவந்த கைவிளக்குகளை ஏற்றிவைத்தோம். அதற்குமேல், என்னை அடைத்து வைத்திருந்த குகைக்கு நாங்கள் எல்லோரும் செல்ல வேண்டிய வழியைப்பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கலானோம்.

சேவகர்களுக்குத் தலைமையாய் வந்த அதிகாரி "இந்த அம்மாவுக்கு நீரோட்டத்தின் வழியாக நாம்சென்று அந்தக் குகையை அடைதல் முடியாது. மலைச்சரிவில் மிகுவிரைவாய் ஓடிவரும் அந்நீரோட்டத்தின் வழியே மிதந்துவருதல் எளிது; ஆனால், அந்நீரோட்டத்திற்கு எதிர்முகமாய் அதனூடு நீளச் செல்வது எள்ளளவும் முடியாது. முழங்கால் அளவு கழுத்தளவு நீருள்ள யாறுகளில் எதிர்த்துச்செல்வதே பெரிதும் வருத்தமானதென்றால், தலைக்குமேல் நிலைகொள்ளாமல் நீர்மிகுந்து, இரண்டு குறுகலான மலைச்சந்துகளினூடே சரிவில் மிகுவிரைவாய் ஓடிவரும் அதனைக் கண் இக்கனை பெயரும்—அதிலும் பெண்பாலார் இருவரோடு, அதனை எதிர்த்து ஏறிச் செல்வது கனவிலும் முடியாது. ஆகையால், விடியும்மட்டும் நாம் இவ்விடத்திலேயே தங்கியிருந்து, விடியற் காலையில் அக்குகைக்குச் செல்லும்வழி தெரிந்து, அதன்பின் நாம் எல்லாம் அங்கே செல்லல்வேண்டும்." என்று அறிவோடு கூறினார்.

அவர்சொல்லியவைகளை என் அருமைமாமா தமிழில்விளக்கவே யான் "இந்த அருவியோட்டம் நம் கண்களுக்குப் புலப்படும்வரையில் இங்கே செங்குத்தான மலையுச்சியின் ஓரமாய்ச்சென்று, பிறகு அது நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத இடத்திலிருந்து மேன்மேல் உயரத்திற்போய் நாம் அக்குகைக்கு வழிகண்டு கொள்ளல் வேண்டும். அக்குகையில் யான் இருந்த அறையில் நாடோறும் காலைமாலை வெளியேசென்று காலைமாலைக் கடன்களை முடித்துவந்த ஓர் அழகிய இடம் உண்டு. அவ்விடத்தைத் தேர்ந்தால், அதில் என்னைக் கொண்டுபோய்விட்டால், பிறகு அங்கிருந்து யான் அக்குகைக்கு நேரேவழிகாட்டக்கூடும். மேலும், விடியப்போகிறநாள் வெள்ளிக்கிழமையாகையால், நாளை இரவில் இங்குள்ள கள்வரெல்லாரும் அக்குகையில் ஒருங்குசேர்வர். நாளைக்கு அவ்விடஞ்சென்றால் அவர்களனைவரையும் ஒருமிக்கப் பிடித்துக்கொள்ளலாம். நாளைத் தவறினால் திரும்ப அடுத்த வெள்ளிக்கிழமைவரையில் நாம் இங்கே காக்கவேண்டும். அக்கள்வர்கள் இம்மலைநாட்டிற் பலவிடங்களில் இருப்பதால் அவர்களைத் தனித்தனியே கண்டுபிடிப்பது ஒருவகையினும் முடியாது. மேலும், நாம் இப்பக்கங்களில் வந்திருப்பது அவர்கள் தெரிவார்களானால், தாம் சேவகர் கையிற்சிக்காதிருத்தற்குத்தக்க ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்வதோடு, நம்மையெல்லாம் பிடித்துச் சிறையிடவோ அன்றி நம்மையெல்லாம் ஒருங்கு கொன்றுவிடவோ முயல்வார்கள். ஆகையால், விடிந்தவுடன் நாம்மிகவும் கருத்தாய் முயன்று வழிகண்டு கொள்ளல்வேண்டும்." என்றேன்.

அவ்வதிகாரியும் மற்றவர்களும் யான் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இருவர் விழித்திருக்க மற்றையோரெல்லாம் விடியும் மட்டும் உறங்குவது நலமென்று தீர்மானித்தார்கள். அக்குகைக்குச் செல்லும் வழியைத்தெரிந்து நாளைக்கு எம்மவரை எப்படிச் சிறைமீட்பதென்னும் நினைவைச்சூழப் பல எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றி ஓடிக்கொண்டிருந்தமையால் யானும் அம்மையாரும் உறங்க இயலாதென்பது கண்டு, விடியுமட்டும் நாங்கள் இருவருமே விழித்திருப்பதாகக் கூறினோம். ஆகவே, ஆடவர்கள் எல்லாரும் அங்கே ஒன்றாய்ப்படுத்து உறங்கினார்கள். வழிதுறைதெரியாத இம்மலைநாட்டிலுள்ள அவ்விடத்தைக்கண்டு, பொல்லாத கள்வர்கைப்பிற் சிக்கிய எம்மவரை எவ்வாறு மீட்கப்போகிறோம் என்னும் ஏக்கத்தால் யாங்கள் மனவருத்தம் அடைவதும், பிறகு ஒருவரையொருவர் தேற்றுவதுமாக அவ்விரவின் மிச்சமுங் கழிந்தது. ஓர்எள்ளளவும் யாங்கள் கண்படவில்லை. கிழக்குவெளுத்தவுடனே அவ்வதிகாரியெழுந்து தாமும், மலைநாடுகளில் திரிந்து கள்வர்கள் பதுங்கும் மறைவிடங்களைத் தெரிவதில் வல்லவரான ஒருசேவகருமாக வழி கண்டுவரும்பொருட்டுப் புறப்பட்டார்கள். யாங்களும் மற்றஆடவர்களும் கீழேயோடும் அருவி கட்புலனாகுமளவாயில் அவர்களோடு கூடவே சென்று அங்கோரிடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்றும், அவ்விருவரும் வழிதெரிந்து மீண்டபின் எல்லாருமாய் ஒன்றுசேர்ந்து செல்லவேண்டுமென்றும் முடிவுசெய்தார்கள். ஆகவே, அம்மலைமேல் ஓரமாகவே அவ்வருவிநீரைப் பார்த்தபடியாகக் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றோம். சிறிது நேரத்திலெல்லாம் அவ்வருவிநீர் கீழேயுள்ள மலைக்கணவாய் வாயிலிலிருந்து வரும் இடத்திற்கருகில் மேல்மலைமேல் வந்துசேர்ந்தோம். இனி அவ்வருவிநீர் வருமிடம் சிறிது புலப்படவில்லை. அவ்வதிகாரி உடனே தமது சட்டைப்பையிலிருந்து ஒருகடிதமும் எழுதுகோலும் எடுத்து, யான் சொல்லிய அடையாளப்படி அம்மலைநாட்டின்கண் என்னை அடைத்துவைத்த குகை யிருக்கவேண்டும் இடத்தைப் பல கோடுகள் இழுத்து ஒருகோணத்தில் அதனை நிலைப்படுத்திக் குறித்துக்கொண்டார். இம்மலைநாடாகிய ஒரு வட்டத்துக்கு அவ்வருவிநீர் வரும் மலைக்கணவாய் வாயில் ஒரு மையமாக அக்கடிதத்திற் குறித்துவைக்கப்பட்டது. அம்மையத்திலிருந்து யாங்கள் இப்போது நிற்கும் வடபுறம் அவ்வட்டத்தின் ஒருபாதியாகவும், அப்பாதியில் யாங்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கி இப்போது வந்துசேர்ந்த இடம்வரையில் அப்பாதிவட்டத்தில் ஓர் அரைப்பாகமாகவும் குறித்துக்கழித்து, அதன் மற்றை அரைப்பாகமே யான் சொல்லிய குகையிருக்கவேண்டுமிடமாக அவர்உறுதிசெய்து, பிறகு யாமிப்போதிருக்கும் மையத்திலிருந்து பலகோடுகள்இழுத்து, அங்ஙனம் கடிதத்திற் குறித்தபடியே அவ்விடத்தைக் கண்டுவரத் தீர்மானித்

தார். அவர் குறித்த கோட்டுக் கணக்கும், அதற்குத்தக்கபடி அவர் செய்த திசைவரையறையும், அவர் வலாக்குகாட்டிய அம் மலைப்பாங்கின் சில அடையாளங்களும் நுண்ணறிவோடும் செய்யப்பட்டமையால், அவர் அவ்விடத்தைக் கட்டாயம் கண்டுபிடிப்பாரென்பது எனக்கு உறுதியாய்ப் பட்டது. அதன்பின், நாம் அணிந்திருந்த ஆடைகளோடு சிறிது உணவுப்பண்டங்களும் எடுத்துக்கொண்டு அவ்வதிகாரியும் அவர் பதார்க் கெடுத்த சேவகரும் எங்களை விட்டுப் போயினார்கள்.

நாங்கள் இப்போதிருந்த பக்கத்தில் அரசு ஆல் முதிரை தேக்கு பாலைமுதலான பெரிய பெரியமரங்கள் இடைக்கிடையே வளர்ந்தோங்கி நின்றன. கட்டிடவேலைவும்போல் அடியிலிருந்து எழுந்து ஒருபாதிமேற் கவிந்து வளைந்திருந்த ஒருமலைப்பாறையின் கீழே நீண்ட நாலுகடி அகலமுள்ளதாய் வரவர அகலங் குறுகி இருபுறத்தும் புடைத்து நீளச் செல்லும் ஒருசுனை இருந்தது. அதன்கண் உள்ள நீர் ஓயாமற் சுரந்து ஒருமுனையிற் சிறுக வடிந்துகொண்டேயிருந்தது. போனார் இருவரும் வழிகண்டு மீளும்வரையில், நாங்கள் அச்சுனையணையிலே ஓங்கி வளர்ந்த ஒருபாலைமரத்தின் அடியில் இருக்க ஏற்பாடுசெய்தோம். எங்களுக்கு உணவெடுப்பதிற்கூட மனஞ்செல்லாமையால், போனவரிருவரும் வழி தெரிந்து மீளவேண்டுமே என்றெங்கவலையால் இறைவனை நினைந்தபடியாய் இன்றியமையாத காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, கையிற் கொணர்ந்த சிலசிற்றுண்டிகளைமட்டும் அருந்தினோம். மற்ற ஆட்களெல்லாம் எங்கட்குச் சிறிது எட்ட இருந்த ஓர் அரசமரத்தடியில் சமையல் செய்வாராயினர். இரவுமுற்றும் யாங்கள் விழித்திருந்தமையாலும், வழிவந்த அயர்வாலும், இப்போது யாங்கள் செய்யவேண்டுவது வேறொன்று மின்மையாலும் மூன்று நான்கு மணிநேரம் அம்மையாரும் யானும் அங்கே நன்றாய் உறங்கிவிட்டோம். உச்சிப்பொழுதில், அம்மையாருடன்வந்த அடியாரில் ஒருவர்வந்து எங்களை எழுப்பிச் சிறிது உணவுகொள்ளும்படி எங்களை வற்புறுத்தவே, அவர்கள் சொல்லை மறுக்கமாட்டாமற் சிறிது உண்டோம்.

காலையிற் சென்றவர்கள் இன்னும் மீளவில்லை. பகலவன் மேற்றிசைச்சரிவில் மெல்ல மெல்ல இறங்கத்துவங்கிவிட்டான். பிற்பகல் மணி மூன்றுமாயிற்று, நான்குமாயிற்று. போனவர் இன்னும் மீண்டுவந்திலர். சாயங்காலத்து நிழல்போல எங்கள் மனக்கவலையும் மனத்துயரமும் நீளலாயின! 'இவ்வளவு நேரமாகியும் சென்றவர் மீளாமை என்னை!' என்று யாங்களும் ஒருவரையொருவர் அடிக்கடி உசாவலானோம்; எங்களுடன் வந்த ஆட்களெல்லாரும் உசாவலாயினர். மணி ஐந்துமாயிற்று, ஆறுமாயிற்று. மாலைக்காலமும் அணுகியது. பகலவனும் மறைந்துபோயினன். நிலவுவெளிச்சமும் வந்துவிட்டது. போனவர் இருவரே யாதலால்

பொல்லாத கள்வர்கூட்டத்திற்றான் அகப்பட்டுக் கொண்டனரோ! அல்லது இன்னும் வழிதெரியாமற்றான் அலைகின்றனரோ!' என்று பலவாறெண்ணி யெண்ணிக் கவலையடையலானோம். மாலைமணி எட்டிருக்கும். இந்தியாவின் மேற்கரையோரமாயிருக்கும் அப்பக்கங்களில் இப்போது மழைகாலத்துவக்கமாதலால், வானத்தின்கட் கரியமாசிகள் இடைக்கிடையேதோன்றி நிலவொளியை மறைத்தன. இரண்டுமூன்று நாட்களாய் மழைபெய்யாதிருந்தது எங்கள் நல்லகாலந்தான்! மறுபடியும் மாசிவிலகி நிலவொளி இப்போது பளிச்சென்று எறித்தது. தொலைவில் இருவர்வருவதுபோல் காணப்பட்டது. எங்கள் எல்லார்க்கும் பெரியதோர் ஆறுதல்பிறந்தது. கண்களுக்குத் தென்பட்ட அவ்விருவர்வடிவத்தை யாங்கள் எல்லாம் உற்று நோக்கியவாறாய் இருந்தோம். இறைவனருளாற் போனவர்கள் இருவரும் மீண்டுவந்தனர். வந்தவுடனே 'கடவுளருளால் வழிகண்டுபிடித்தோம்!' என்று மகிழ்ச்சியோடுகூறினர். நாள்முழுதும் திரிந்து களைப்புற்றுவந்தமை நோக்கிச், சமையல் செய்து வைத்திருந்த உணவை அவர்கள் அருந்தும்படி பரிமாறினோர்கள். அவர்கள் அதனையுண்டு இளைப்பாறியபின், அவ்வதிகாரி பின்வருமாறு எங்களை நோக்கிச்சொல்வாரானார்.

"நான் குறித்துக் கொண்ட கோட்டுக் கணக்குப்படியே இங்கிருந்து பகுக்கப்பட்ட மலைப்பகுதியில் யானும் என்னுடன்வந்த இவருமாக சென்றோம். பல மலைப்பக்கங்களிலும், மலைக்காடுகளிலும், மலைப்பள்ளங்களிலும், நாள்முழுதும் அலைந்து திரிந்தோம். அக்குகைக்குச்செல்லும் வழியைச் சிறிதுந் தெரிந்துகொள்ளக்கூடவில்லை. மாலைக் காலம்வரையில் திரிந்தும் தேடிச்சென்றும் இன்னதென்று புலப்படாமையால் அலையாளத்தோடு சென்றவழியே மீண்டு வருதற்கு எண்ணமுற்றுத் திரும்பினோம். சடுதியில் யாரோசிலர் பேசுங்குரலொலி எங்கள் செவியில் மெல்லெனப்பட்டது. அவ்வொலி வரும்முகமாய் நாங்கள் உற்றுநோக்க, தொலைவில் எங்களுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தே இடதுபுறத்திலிருந்து வலதுபுறமாய் இருவர் மட்டமான இரண்டு குதிரைகளின்மேல் மெல்லச் செல்லக் கண்டோம். அவ்விருவரும் அக்கள்வர் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவராயிருக்கலாமென்று ஐயுற்று, அவர்களை அணுகிச்சென்று பார்க்கும்பொருட்டு, அவர்கள் கண்ணிற்படாதபடி ஓரம்பக்குறியாய் அவர்கள் சென்றவழியே அவர்களைப்பின்பற்றிப் போயினேம். இடையிடையே மலைப்பாறைகளும், பள்ளங்களும், புதல்களும், அடர்ந்தமரங்களும் இருந்தமையால், யாங்கள் அவர்கள் கண்ணிற்படாதபடி செல்வது எளிதாயிருந்தது. இவ்வாறு அவர்கட்கும் எங்கட்கும் இடையிலே முந்நூறு நானூறு அடி இருக்குமாறு யாங்கள் மறைந்து செல்லாநிற்க, முடிவாக அவர்கள் ஒருசிறு குன்றின்மேலேறி நின்று நாற்புறமும் நோக்கினார்கள். அவர்கள் அ

ஙனம் சுற்றிலும்நோக்கிய பார்வையிலிருந்து அவர்கள் தாம் செல்லும் இடத்தைப் பிறரெவரும் பாராமலிருக்கின்றார்களா என்று தம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களென்று அறிந்தோம். அவ்வாறு நோக்கிய பின் அவர்கள் அச்சிறுகுன்றின் அப்பக்கத்தே இறங்கி மறைந்துபோனார்கள். இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமையாதலால் இக்கள்வர்களெல்லாரும் ஒன்றுசேரும் பொருட்டுப் போகிறார்கள் போலும்! இன்னுஞ்சிலரும் இனிவரக்கூடும். ஆதலால், அக்குன்றின் அருகேசென்று 'பார்ப்பது எங்ஙனம்' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு, அதனிட்டுச் செல்லாமலிருந்தோம். இப்போது யாங்களிருந்த இடத்திலும் பதுங்கித்தான் இருந்தோம். இங்ஙனமிருந்தது நல்லகாலமாயிற்று. பின்னுஞ்சிறிது நேரத்தில் பின்னும் இரண்டுபேர் வேறொருமுகமாயிருந்துவந்து அச்சிறுகுன்றின்மேலேறி, முற்சென்றவர்களைப்போலவே சுற்றிலும நோக்கியபின் அப்பக்கத்தே இறங்கி மறைந்து போனார்கள். இப்போதும், யாங்களிருந்த இடத்தைவிட்டு நாங்கள் பெயரவில்லை. பின்னுஞ்சிறிதுநேரஞ் சென்றபின் பின்னும் இரண்டுபேர் அங்ஙனமே குதிரைமேலேறி அக்குன்றினிடத்தேவந்து மறைந்தார்கள். அதற்குப்பின், வேறிருவர் அங்ஙனமே குதிரைமேல் இவர்ந்துவரச் சிறுவயதினரான ஒருவரும் அவரினும் வயதில்மூத்த மற்றொருவரும் தம்முடைய கைகள் முதுகின்புறத்தே சேர்த்துக் கட்டப்பட்டபடியாய் அவ்விருவர்க்கும் பக்கத்தே கீழே நடந்து சென்றார்கள்!—'' என்று சொல்கையில் யானும் அம்மையாரும் உடலம் பதறிக் கண்ணீர்சிந்தி ''அவர்கள் தாம் எங்களவர்களாக இருக்கவேண்டும்! அக்கொடியகள்வர்கள் அவ்விருவருக்கும் ஏதோபொல்லாங்கு செய்வதற்காகக் காளிகோயிலுக்கு நடத்திச்செல்கின்றார்கள்! ஆகையால், அவர்கள் செல்லும்இடத்திற்கு நாம் உடனே புறப்படவேண்டும்!'' என்று அம்மையார் கூறயானும் அதற்கு இசைந்து சொன்னேன்.

பிறகு அவ்வதிகாரி எங்களைப்பார்த்து ''அம்மைமீர், இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் நாம் அங்கேபோவோம். அந்தக்கள்வர் எட்டுப்பேரும், கடைசியாக அவர்களுடன் மற்றிருவரும் சென்று மறைந்தபின், இந்தஅம்மா சொல்லியது என்நினைவுக்கு வந்தமையால், இந்தப் பத்துப்பேரைத்தவிர வேறெவரும் இனிஅங்கு வாரார்கள் எனத்துணிந்து, யாங்கள் அச்சிறுகுன்றின்மேலேறி அதன் அப்பக்கத்தே இறங்கினோம். கீழே பசும்புல் வளர்ந்த ஒருசிறுபள்ளத்தாக்கும், அதனருகே இப்போதுள்ளதாய் முன்னமே எங்கட்குத் தொலைவிற் காணப்பட்ட ஒருபெரியமலையும், அதனினின்று வழிந்து அப்பள்ளத்தாக்கில் ஓடிவரும் ஒருசிற்றருவியும் காணப்பட்டன. அப்பள்ளத்தாக்கின் கண்ணே எட்டுக்குதிரைகள் புல்மேய்ந்துகொண்டு நின்றன. அக் குதிரைகளைப்பார்த்ததும், அக்கள்வர்கள் அவைகளை அங்கே விடுத்து அக்குன்றினிடத்திற்றான் நுழைந்திருக்கவேண்டு

மென்றும், அந்தக் காளிகாதேவிகோயிலும் அதற்குச்செல்லும் வழியும் அவ்விடத்திற்றான் இருக்கவேண்டு மென்றும் முடிவுகட்டிக்கொண்டு இங்கேதிரும்பினேம். இன்னும் இரண்டு மூன்றுமணி நேரத்தில் அவ்விடத்திற்குச்செல்லும் சுருக்கமான குறுக்குவழியுந்தெரிந்து வந்திருக்கினறேம். ஆகையால், எல்லாரும் உடனே புறப்படக்கடவோம்." என்று எங்கள் உயிர் தளிர்க்கக்கூறினர்.

ஆடவரெல்லாரும் வேண்டியபொழுது உடனே கையாளத்தக்க வகையாய்த் தாந்தாங் கொண்டுவந்த கைத்துப்பாக்கி கத்தி எறிகோல் முதலியவற்றையெல்லாம் செவ்வையாக அணிந்துகொண்டனர். விரைவிற் செல்லும்பொருட்டு எங்கள்ஆட்களில் நால்வர் எங்களிருவரையுந் தொட்டிலிற் றூக்கிக்கொண்டார்கள். அவ்வதிகாரி கூறியபடியே இரண்டு மூன்றுமணி நேரத்தில் அச் சிறுகுன்றின் அண்டையில் வந்துசேர்ந்தோம். நிலவொளி பட்டப்பகற்போல் வீசியது. இப்போதும் நிலவொளி எங்கட்குச்செய்த உதவிக்காக இறைவனை மனமுருகி தொழுதோம். உடனே அக்குன்றினமே லேறி அப்பக்கத்தேயுள்ள பள்ளத்தாக்கை நோக்கினேம். கீழே எட்டுக்குதிரைகளிற் சில நின்றுகொண்டும் சில படுத்துக்கொண்டும் இருந்தன. அங்கே ஆட்கள்நடமாட்டம் உண்டாவென உன்னித்துப் பார்த்தோம். எதோர் அரவமும் இல்லை. அதன்மேல் எல்லாருமாய்க் கீழ்இறங்கி அப்பள்ளத்தாக்கிற்போய்க் கள்வர்சென்ற வழியைத்தேடலானேம். உள்ளே என்மனமும் அம்மையார்மனமுந் துடிதுடித்தன. பேசநாவும் எழவில்லை. மூன்றாள்உயரம் நான்காள் உயரமுள்ள மலைப்பாறைகள் அம்மலையடிவாரத்தில் ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. கீழே எங்கும் மென்புல் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தால், முற்சென்ற கள்வரின் அடிச்சுவடுகள் தென்படவில்லை. நிலவொளியிருந்தாலும், இராப்பொழுது ஆதலால் காலடிபட்டு மென்புற்கள் சாய்ந்திருப்பதுங்காணக்கூடவில்லை. ஆகவே, அங்கிருந்த ஒவ்வொரு மலைப்பாறையினையுஞ் சுற்றிச்சுற்றிப்பார்த்தோம். எங்கும்வழி புலப்படவில்லை. கடைசியாக அவ்வதிகாரியின் கூரியகண்கள், ஒருபாறையின் ஒருபக்கம் நிலத்திற்குமேற் சிறிதுவளைவாய் மேற்கவிந்திருத்தலைக் கண்டுகொண்டன. ஒருவர் அதன்கீழ்க் குனிந்துதான் போகலாம். உடனே அவர் அதன்கீழ்க்குனிந்து போய்ப்பார்த்து மீள வெளியேவந்து "இரண்டுபேர் பக்கத்தேபக்கத்தே உள்ளவராய் நின்றபடியே செல்லத்தக்க வழியொன்று மலையினூடே செல்கின்றது." என்று மகிழ்வோடுகூறினர். உள்ளே சென்றால் குகையினுள்ளிருக்கும் கள்வர்கட்கும் நமக்கும் சண்டைபோர்நடக்குமாதலால், அவ்விடத்திற்குப் பெண்பாலார் இருவரையும் அழைத்துச் செல்லுதல் ஆகாதென்று சேவகர்களும் அதிகாரியும் சொல்லினார்கள். தங்கணவனார் உயிர் இடரானிலையி லிருக்கும்போது தாம் இங்கிருக்க

இயலாதென்றும், தாம் இப்போது ஆண்கோலம் பூண்டிருத்தலால், தம் காதலரையும் என்தமையனாரையும் மீட்கும்பொருட்டுத் தாமும் கத்தியெடுத்துச் சண்டைசெய்ய வேண்டுமென்றும் அப்பாரசிக அன்னையார் மொழியவே, என்பொருட்டுச் சிறைபிடிக்கப்பட்ட அவ்விருவரையும் மீட்கும்பொருட்டு யானும் ஒரு பெருங்கிளர்ச்சியுடையேனாய்க் கத்தியெடுத்துச் சண்டைசெய்ய உறுதிமொழிபுகன்றேன். யாங்கள் இருவேமுங்கூறிய சொற்களைக்கேட்டு ஆடவரெல்லாரும் புன்சிரிப்புக் கொண்டனர். ஆயினும், யாங்கள் சிறிதும் பின்வாங்கவில்லை. அவர்களோடு உடன்செல்லுவதற்கு விடாப்பிடியாய்நின்றோம். அவர்கள் எங்களை எவ்வளவோ தடுத்தும் யாங்கள் கேளாமையால், அவர்கள் எங்களையுங் கூட்டிப்போக இசைந்து, எங்களை யாங்கள் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டாக இரண்டு நீண்ட கூர்ங்கத்திகளையும் எங்கள்கையிற் கொடுத்தார்கள்.

முதலில் அவ்வதிகாரியும் முன்னே அவரோடு கூடச்சென்ற சேவகரும் அப்பாறைக்கீழ்வாயிலின் கீழ்இறங்கிச் சென்றார்கள். அவர்கட்குப் பின்னே இவ்விரண்டு பெயராக எல்லாச்சேவகர்களும் எங்கள் ஆட்களில் நால்வரும் அதனுள்ளிறங்கிச் சென்றார்கள்; அவர்கட்குப் பின்னே அம்மையாரும் யானும் அதனுள் இறங்கினோம்; எங்கட்குப் பின்னே எங்கள் ஆட்களில் எஞ்சிய இருவர்வந்தனர். யான் அக்குகையிலிருந்தபோது காலை மாலை யான் வெளியே சென்றவழியாய் இது காணப்படவில்லை. ஆனாலும், அந்தவழி பகற்காலத்தும் இருளாயிருந்தமையால், இப்போது அங்ஙனமே இருளாய்த்தோன்றும் இந்தவழிக்கும் அதற்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய்த் தென்படவில்லை. அந்தவழி நிரம்ப வளைந்துவளைந்து சென்றது, இந்தவழி சிற்சிலஇடங்களிற்றவிரப் பெரும்பாலும் நேராகவே சென்றது. சிறிது வழிநடந்ததும் முன்னே சென்ற அதிகாரி எல்லார்க்குங் கடைசியில்வந்த எங்கள் ஆட்கள் இருவரைநோக்கிக் கண்ணாடிவிளக்கையேற்றிப் பிடித்து வரும்படிகற்பித்தார். இப்போது எங்கட்குப் பின்னேயிருந்து தோன்றிய விளக்குவெளிச்சம் முன்னேசெல்லும் எங்கட்கு வழியை நன்குகாட்டியது. ஒருகால் எங்கட்கு எதிர்முகமாய்க் கள்வர் எவரேனும்வந்தாலும், பின்னே பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் எங்கள் விளக்குவெளிச்சத்தை அவர்கள் காணல்முடியாது. மலையினூடு செல்லும் இவ்வழியே போகையில் இடையிடையே இரண்டிடங்களில் இரண்டு வேறுவழிகள் காணப்பட்டன. அவ்விடங்களில் வந்தவுடன் ‘நேரேசெல்வதா, பக்கத்தே திரும்பிச்செல்வதா’ என்று மலைத்துநின்றோம். ஆனால், அவ்வதிகாரி ஆழ நினைந்துபார்த்து, “நேராகச்செல்லும் இவ்வழிதான் அக்காளிகோட்டத்திற்குச் செல்லும் வழியாயிருக்கவேண்டும். இடையே காணப்படும் இவ்வழிகள் இவ்விடத்தைக்கடந்து வெளியே செல்வனவா

யிருக்கவேண்டும். எவரேனும் தம்மைப் பிடிக்கவந்தாற் பல முகமாய்ப் பிரிந்தோடுவதற்கு ஏற்ற பலவழிகள் இம்மலைக்குகைக்கு இயற்கையாக அமைந்திருத்தலாற்றான், அக்கள்வர்கள் இவ்விடத்தின்கண்உள்ள குகையில் ஒன்றுகூடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அக்குகையினுள்ளே அவர்களிருக்கும்போது அவர்களைப் பிடித்தாற்றான் பிடித்தபடி. அக்குகைக்கு வெளியேவந்தால் அவர்களைப் பிடிக்கமுடியாது; ஆங்கே காணப்படும் பலவழியாய் ஓடிப்போவார்கள்!'' என்றார். இவர் கடைசியாகச் சொல்லியசொல் முடிந்தவுடனே, எங்கட்கு எதிர்முகமாயிருந்து இருவர் பேசிக்கொண்டுவரும் ஒலி எங்களெல்லார்க்குங் கேட்டது. உடனே, அவ்வதிகாரி மிக மெல்லியகுரலில் ''இரண்டுபேர்மட்டும் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பெரும்பாலும் இவர்கள் இங்கிருந்து பிரியும் இக்கிளைவழியில் திரும்பினாலும் திரும்புவர். ஆதலால், நாம் எல்லாரும் பின்னோக்கிச்சென்று இவ்வழிக்குச் சிறிது எட்டஇருந்து, இவர்கள் அக்கிளைவழியில் திரும்பினால் பின்பற்றிச்சென்று அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்வோம் இவ்வழியே நேரேவருவார்களானாலும் எதிர்த்துப் பிடித்துக்கொள்வோம். இவ்வழியிற்பிடித்தால் இவர்கள் கூச்சலிட்டுக் குகையிலுள்ளிருப்பவர்களையெல்லாம் ஓட்டிவிடுவார்கள். கிளைவழியில் இவர்கள் போம்படி நேருமாயின், இவர்களைப்பிடிப்பது அந்தக் கலவரத்திற்கு இடஞ்செய்யாது.'' என்று கூறி எங்களோடும் பின்தாங்கிச் சென்றார். அக்கிளைவழிக்குச் சிறிது எட்டவந்து எல்லாருமாய் நின்றோம். இப்போது விளக்குவெளிச்சம் சிறிதுந்தெரியாதபடி தடித்த துணியிட்டு மறைத்துக்கொண்டோம். சிறிது நேரத்திலெல்லாம் எதிரே பேசிக்கொண்டு வருவோர் யாங்கள்கண்ட கிளைவழிஒன்றில் திரும்பும் அரவம் கேட்டது.

குரல்ஒலியால் ஆண்டில் முதிர்ந்தவராய்க்காணப்பட்ட ஒருவர் தம்முடன் வரும் மற்றொருவரைநோக்கி ''அப்பா குமாரசாமி, உன்னிடம புதிதாய்வந்திருக்கும அந்தப் பார்ப்பாரப்பெயர் இருவரும் நம்மிடம்உள்ள கள்வர்களைவிடக் கொடியவர்களாயிருக்கிறார்களே! ஐயோ! அந்தப் பாரசிக்காரனும் அவனோடுபிடிபட்ட பார்ப்பாரப் பையனும் எவ்வளவு நல்லவர்கள்! தம்மை விடுதலைசெய்து விடுவதற்காக லட்சரூபாய்க்கு வாக்குறுதிச்சீட்டு அந்தப் பாரசிக்காரன் எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறானே! அவனோடு அவர்களைவிட்டுவிடாமல், அவர்கள் இருவரையும இப்போது கொன்றுவிடும்படி அந்தக் கள்ளப்பயல்களையெல்லாம் தூண்டிவிட்டிருக்கிறார்களே! அதுமாத்திரமா! நமக்கும் அந்தக் கள்ளப்பயல்களுக்கும் பகையையும் விளைத்துவருகிறார்களே! அவர்களோடு பகைத்துக்கொண்டு நாம் இந்த மலைப்பிரதேசத்தில் எப்படி உயிரோடிருப்பது'' என்று வருத்தத்தோடு கூறினார்.

அக்குரலொலியைக் கேட்டவுடன் எனக்கும் என் அம்மையார்க்கும் உயிர் உடம்பைவிட்டுப் போனதுபோலாயிற்று. அந்தப் பாதகப்பெருமானையும் என் தமையனையும் கொல்லுங்கொலைக்கஞ்சா அந்தக் கொடிக் கள்வர் இதற்குள் கொன்றுவிட்டார்களோ! என்று எங்கள் உடலம்பதறியது. யான் அம்மையாரைப் பிடித்துக்கொண்டேன்; இல்லையேல் அவர் களைத்து வீழ்ந்திருப்பார். யாங்கள் பேசக்கேட்ட பெரியவர் இந்தக் குகைக் காளிகோட்டத்தில் எனக்கு ஆறுதல்சொன்ன பூசகரேயல்லாமல் பிறர் அல்லர். இதற்குள் அப்பெரியவர்கூட வந்தவன் அவர்க்கு விடை கூறுவது கேட்டது. அவ்விருவரும் கிளைவழியிற்செல்லாமல் நிற்க லாயினரென்பது தோன்றிற்று.

“அப்பா, அந்தப் பார்ப்பாரப்பயல்கள்செய்கை நமக்கு நன்மையாய் முடியும் என்று நினைத்தேன்! அவர்களுடைய தூண்டுதலால் யான் கொண்டுவந்த தேவமாதுபோன்ற அந்தப் பார்ப்பாரப்பெண்ணை யானே கலியாணம் செய்துகொள்ளலாமென்றும், பெருந்தகுணமுடைய அந்தப் பார்சிக்கனவானிடமிருந்து பத்தாயிரரூபாவரையில் அந்தப் பயல்களுக்கு வாங்கிக்கொடுத்துவிட்டு, நம்மோடுசேர்ந்த கள்ளப்பயல்களுக்கும் நல்ல பொருளுதவிபுரிந்தபின் அவர்களை விடுதலைசெய்து, நாமெல்லாம் இந்தத் தொழிலைவிட்டு நல்வழியிற்செல்லலாமென்றும் நினைத்தேன். இந்தக்கருத்தை அந்தப் பார்ப்பாரப்பயல்களுக்கு நான் சொல்லித்தெரிவிக்க, அதற்குஅவர்கள் உடன்படுவதுபோற் பாசாங்குகாட்டிப், பிறகு எனக்குத் தெரியாமல் இரண்டகமாய் நம் கள்ளப்பயல்களுடன் கூடி வேறு வேறு சூழ்ச்சிகளெல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். நான் காளிகோயிலிற் கொண்டுவந்து வைத்திருந்த அந்தப்பெண் எப்படியோ மாயமாய்ப்போய் விட்டாளே! அவள் காணாமற்போன அன்றைக்கே என் உயிர் இல்லாமற் போய்விட்டது! அப்பா, அவளை அந்தக்குகைக்குள்ளே வைத்துப் பூட்டிக் கொண்டுவந்தபின் அவள் எப்படி வெளியேபோகக்கூடும்? அவள் தப்பிப் போவதற்கு வழி இல்லையே!” என்று கேட்டான்.

இப்போது இங்ஙனம் பேசுகிறவன் அந்தப் பூசகர் மகனேயல்லாமற் பிறர் அல்லர் என்பதனைத் தாங்கள் அறிந்துகொள்வீர்கள்.

உடனே அந்தப்பெரியவர் “குமாரசாமி, உனக்குவஞ்சகமாக நான் ஏதும்செய்யவில்லை. ஊழ்வினைவசத்தால் நீ இந்தக் கள்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்துகொள்ளும்படி நேர்ந்தபோதும் நான் அதற்கு உடன்பட்டிருந்தேன். உன்பொருட்டு அந்தப்பெண்ணை எவ்வளவோ மனத்தைக் கரைக்கப்பார்த்தேன். அவள் கற்பிலுங் கல்வியிலுஞ்சிறந்த உத்தமியாதலால் உன்னை விவாகம்செய்துகொள்ள இணங்கவில்லை. அதன்மேல் அவளையும் அவளைச்சேர்ந்தவர்களையும் விடுதலைசெய்துவிட்டு அவர்களுதவியால் நாமும் நல்வழியில்திரும்பலாம் என்று பலகால் உன்னிடம் சொன்

னேன். நீயோ ஒருகால் என்பேச்சுக்கு இணங்குவதும், மற்றொருகால் அதனை மறுப்பதுமாக இருந்தாய். ஆனாலும், நானோ அந்தப்பெண் குகையைவிட்டுப்போகாமல் எவ்வளவோ குறிப்பாய்த்தான் காத்துவந்தேன். ஆகையால், என்மேற் குற்றமில்லை." என்றார்.

"அப்படியானால், அந்தக் குகைக்கதவின் சாவி அந்தப் பார்ப்பாரப் பயல்கள் கையிலாவது, கள்ளப்பயல்கள் கையிலாவது அகப்பட்டிருக்கக் கூடுமோ?" என்று அவர்மகன் வினவினன்.

"நமது வீட்டில் நான் மிகவும் மறைவாய்வைத்திருந்த அந்தச்சாவி எவர்கையிலும் அகப்பட்டிருக்கமுடியாது. அவள் தப்பிப்போனது ஏதோ தெய்வச்செயலாய் இருக்கின்றது. நம் அறிவுக்குத் தென்படாததைப் பற்றி நாம் வீணேபலவாறாக எண்ணுவதிற் பயனில்லை. அது நிற்கட்டும். சிறந்த இரண்டுஉயிர்களை இந்தஇரவு மடிக்கக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்களே. அதைநிறுத்த முடியாதா?" என்று அப்பெரியவர் உருக்கத்தோடு கேட்டார்.

"என்னை அவர்கள் கலந்துபேசியபோது, அந்தப் பார்ப்பார் இருவர் நம் தமக்கு ஓர் இலட்சம் ரூபா எழுதிவாங்கிக்கொண்டால், நமக்கு ஒரு லட்சரூபா எழுதிவாங்கிக்கொண்டு அவர்களை விடுதலைசெய்துவிடலாம் என்று சொன்னேன். முதலில் அதற்கு இசைந்த அப்பேய்கள் இரண்டும் பிறகு 'அப்படி எழுதிவாங்கிக்கொண்டபின் அவர்களிருவரையும் மடித்துவிட வேண்டுமேயல்லாமல், விடுதலைசெய்தல் பிசகு; அவர்களை விட்டுவிட்டால் நம் எல்லாரையும் அரசாங்கத்தாரிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிடுவார்கள்' என்று சொல்லின. அந்தப் பார்சிக்கனவான் சொல்லுறுதி தவறாதவராகக் காணப்படுகின்றனர்; அவருடனிருப்பவனும் அவர்சொற்படி நடக்கும் சிறந்த குணமுடையவனாயிருக்கிறான். ஆதலால், வீணே அவர்களைக்கொன்று பாவத்தைத்தேடாமல் விடுதலைசெய்வதே நல்லது என்று நான் வற்புறுத்திப்பேசினேன். அவர்கள் என்பேச்சைக்கேளாமல் தாம் விரும்பியபடியேதான் செய்யவேண்டுமென்று முடிவாகக்கூறினார்கள். நம்மைச்சேர்ந்த கள்வர்களும் அவ்விருவர்கருத்துக்கு இணங்கிச் சொல்லவே, எனக்கு மனந்தாளாமல் 'நீங்கள் எப்படியாவது செய்து கொள்ளுங்கள், இனிநான் இங்கிருக்கமுடியாது.' என்று சொல்லிவிட்டு உனைத்துப்பிறகே வந்தேன். அவ்விருவரிடமும் லட்சரூபாய்க்கு எழுதி வாங்கிக்கொண்டு அவர்களைக் கொன்றுவிடுவார்கள்!" என்று அவர் மகன் சொன்னான்.

அந்தப்பெரியவர் "அவ்விருவரையுங்காக்க வேறு வழிஇல்லையா?" என்று வினவினர்.

"இப்போது நான் கையிற்கத்தியோடு அவர்கள்நடுவிலே சடுதியிற் போய்விழுந்து அவர்களைச் சின்னபின்னமாக வெட்டிக்கொன்றால், அவ்

விருவரையும் மீட்கலாம். அப்பா, விடைகொடுக்கிறாயா?" என்று ஆண்மையோடு கேட்டான்.

"ஐயோ, மகனே, நீ ஒருவன்தானே இருக்கின்றாய். தள்ளாத எங்களுக்கு வேறு துணையில்லையே. அதனோடு கள்வர்களும் ஒருங்கு ஒன்று சேர்ந்து உனைக் கொன்றுவிடுவார்களானால், எங்கள் கதி எப்படியாகும்! உனக்குத் துணைகிடைத்தால்—" என்று அப்பெரியவர் சொல்லிப் பின்னும் பேசுவதற்குள், அவ்வதிகாரி மின்னல்வேகம்போல அவ்விருவர் முன்சென்று "இதோ! நான் துணைவருகின்றேன்! வா!" என்று தமக்குரிய மகாராட்டிரமொழியிற் கூறினார்.

அவ்விருவரும் அக்கிழவியினின்று தமிழ் பேசுகையில் என் பாரசிகஅம்மையார் அந்தஅதிகாரியின்கிட்டச் சென்று, அவர்கள் பேசியவைகளையெல்லாம் மகாராட்டிரத்தில் மொழிபெயர்த்து அவருக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அங்ஙனந் தன்னிடம் பாய்ந்துவந்த அவ்வதிகாரியைநோக்கி "நீ எனக்கு நண்பனா? பகைவனா?" என்று அந்தப் பெரியவர் மகன் கேட்டான்.

"நான் உனக்கு நண்பன்!" என்று அவ்வதிகாரி சொல்ல, உடனே அப்பெரியவர் மகனும் அவர்தம்பின்னே அவ்வதிகாரியும் அக்கிளை வழியைவிட்டு நேர்வழியே காற்றினுங் கடுகிச்சென்றார்கள். நானும் என் அம்மையாரும் ஒரு கிளர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு அவ்விருவரையும் பின்பற்றி ஓடினேம். மற்ற ஆட்களெல்லாரும் எங்கட்குப் பின்னே விரைந்துவந்தார்களாயினும், நாங்கள் அவர்களையாவது அவர்கள் எடுத்துவரும் விளக்கினுதவியையாவது திரும்பிப்பாராமல், கால் நிலத்திற்றோயுகிறதோ இல்லையோ என்னும்படி அத்தனை விரைவாய்ச் சென்றேம். அவ்வழிமுற்றும் இருளாயிருந்தாலும் முன்னே செல்பவர் அவ்வழியை நன்குதெரிந்து செல்வதால் நாங்கள் அவர்கட்குப்பின்னே வருத்தமின்றிச் சென்றேம். நாங்கள் இங்ஙனம் பின்னே வருவது முன்னவரைத் தேடும் அப்பெரியவர்மகனுக்குந்தெரியாது. சிறிது நேரத்துள் எல்லாம் குகைவாயிற் கதவண்டை அப்பெரியவர் மகனும் அதிகாரியுஞ் சென்றார்கள். அக்கதவு தாழிடாமல் வறிதே சாத்தப்பட்டிருந்தமையால் அது சடுதியிற் படீரெனத் திறக்கப்பட்டது. அது திறந்தவுடன் உள்ளேயிருந்த விளக்கினொளியால் அங்கேயிருந்து எங்கட்குத்தெரிந்த கொடுங்காட்சியின் தீதினை என்னென்பேன்! அப்பாரசிகப்பெருமான் காலுங்கையுங் கயிறுகளால் இறுகக்கட்டப்பட்டு அம்மையின் திருவுருவத்திற்கு நேரே கோயிலுக்கு வெளியிலுள்ள சிகரத்தின்பக்கத்தே நின்றனர்; என் தமையனும் அங்ஙனமே காலுங்கையுங் கட்டப்பட்டு அவர்க்குப்பின்னே நிறுத்

தப்பட்டிருந்தான். அவர்கட்கு எதிரிலே வலியவுடம்பு உள்ளவனான ஒருவன் கூரிய பளபளப்பான வெட்டரிவாள் ஒன்று பிடித்துநின்றான்; அவனுக்குப் பக்கத்திலும் பின்னேயும் பலர் கொடுந்தோற்றமுடையராய் நின்றனர். அவர்களுள் இருவர் அந்தச்சிங்கவடிவமான கற்சிலையை அப்புறம் நகர்த்தும்பொருட்டுக் குனிந்துநின்றனர். இக்கொடுந்தோற்றம் எங்கள் கண்களிற்பட்டது ஒருநொடிப்பொழுதுதான் இருக்கும். இதற்குள்ளாக அப்பெரியவர் மகன் அங்குநின்ற அக்கள்வர் கூட்டத்தின்மேற் பாய்ந்தான். அவ்வதிகாரி வாயிலில்நின்றபடியே தமது கைத்துப்பாக்கியை எடுத்துப்பிடித்தது தெரிந்தது, அதனையடுத்து இரண்டு வெடி முழக்கங்கேட்டது. இதற்குள் யாங்கள் அக்குகைவாயிலில் வந்தேறினோம். அடுத்தநொடியில் அப்பாரசிகப்பெருமானிடமும் என் தமையனிடமும் யாங்கள் பாய்ந்தடைந்தோம். அம்மையாரும் யானும் அவ்விருவர் கால்கைக்கட்டுகளை யாங்கள் இப்போதுவைத்திருந்த கத்தியினால் அறுத்தெறிந்தோம். இவையெல்லாம் நடந்தேறியது ஒன்று அல்லது இரண்டு இமைப்பொழுதுதான் இருக்கும். அவர்கள் கட்டையறுத்துவிட்டபின் அக்கள்வரிருந்த பக்கமாய்த்திரும்பினேம், அப்பெரியவர் மகனின் பேராண்மையை என்னென்பேன்! இதற்குள் அவன் கள்வர் மூவரைவெட்டி வீழ்த்திவிட்டான். எங்கள் பாரசிகப்பெருமானை வெட்டுவதற்குக் கத்தி ஏந்திநின்றவன் அவ்வதிகாரியாற் சுடப்பட்டு வீழ்ந்துகிடந்தான். இப்போது எங்கள் கண்கட்கெதிரே அவ்வதிகாரி மூன்றுபெயருடனும் அப்பெரியவர் மகன் மூன்றுபெயருடனும் எதிர்த்துக் கத்திகள்சுழற்றிக் கடும்போர் புரிதலைக்கண்டோம். எங்கள் வாழ்நாளிற்பாராத அக்கொடியதோற்றம் எங்களுக்குத் திகிலையும் மயக்கத்தையும் விளைத்தது. கட்டறுபட்டதும் எங்கள் பாரசிகப்பெருமான் எங்கள் கையிலிருந்த கத்தியைப்பிடுங்கிக்கொண்டு எதிர்த்துச்சண்டையிடும் அக்கள்வர்கள்மேற் பாய்ந்தார் பின்னும் இருவர் வெட்டுண்டு கீழ்வீழ்ந்தனர். இந்நேரத்தில் இருவர் அந்தப்பெரியவர் மகனுடன் மல்லாடக்கண்டோம். அவ்வதிகாரி ஒருவனைக் கீழ்வீழ்த்தி அவன் மார்பின்மேல் மண்டியிட்டிருந்து அவனது கையிலிருந்த கத்தியைப்பிடுங்கவும், அந்தப் பாரசிகப்பெருமான் மற்றொருவனோடு கத்திசுழற்றவுங்கண்டு திகிலுற்றோம். இதற்குள் என் தமையன் அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்கு உதவியாய்ச்செல்லக் கத்தியைக்கையிலெடுக்கையில் எங்கட்குப் பின்னேவந்த எங்கள் ஆட்கள் பதினெட்டுப்பேரும் உள்ளேவந்து நுழைந்து, எங்கட்கு எதிரியான கள்வர்கள் நால்வரையும் பிடித்துக்கொள்ளவே, எங்கள் பாரசீகப்பெருமானும், அவ்வதிகாரியும், பெரியவர்மகனும் மீண்டனர். உடனே, எங்கள் சேவகர்கள் தாம்கொண்டுவந்த இருப்புவிலங்குகளை எஞ்சிய அக்கள்வர் நால்வர்கையிலும் பூட்டினார்கள்.

இதற்குள் அந்தப்பெரியவர் மகனின் தோளிலும் முதுகிலும் கத்திகள்கீறி இரத்தம் மிகுதியாய்ஒழுகினமையால், அவர்தமைச் சேவகரிற் சிலர் துணியிட்டுக் கட்டலானார்கள். அவ்வதிகாரி தடித்தகம்பளியுடுப்பு அணிந்திருந்தமையாற் கள்வரின் கத்திவெட்டுக்கு அவர்தப்பிக்கொண்டார். ஆனாலும், அவருடுப்புகள் பெரும்பாலுங் கீறலுற்றுக் கிழிந்தன; அவரது கையிலுஞ் சிறிதுகாயம்பட்டது. அதனையும் அவருடன் வந்தோர் கட்டினர். எங்கள் பாரசீகப்பெருமானுக்கும் மார்பில் ஒருகீறல்; அதனை அம்மையாரும் யானும் என்தமையனும் துணியாற்கட்டிப்பரிகரித்தோம். இவ்வளவு நடந்ததும் எழெட்டுநிமிஷநேரமிருக்கும். இதற்குள் ஆறு பெயர் சின்னபின்னமாய்ச் சிதைக்கப்பட்டு மாய்ந்தார்கள்! நான்கு பெயர் விலங்கிடப்பட்டார்கள்! எம்மவர் இருவரும் விடுதலைபெற்றார்கள்! மழைநாள் இரவில் அடுத்தடுத்துத்தோன்றும் மின்னல்வீசுதல்போல், நினைத்தற்கும்அரிய விரைவோடு இவ்வளவும் அதனினும் விரைவில் நடந்தேறின! சடுதியில்வந்த கடும்புயற்காற்று மரங்களையும் கட்டடங்களையும் பெயர்த்தெறிதல்மட்டில் அமையாமல், கடல்நீரையுங் கலக்கிக் கொந்தளிக்கச் செய்தல்போலச், சடுதியிலெழுந்த இப்பெரும்போர் அறுவரை மடித்ததுமல்லாமற், பெண்பாலாராகிய எங்களிருவருள்ளங்களையுங் கலக்கிப் பலவேறு உணர்வுகளால் அசையச்செய்தது. எதிர்பாராமல்வந்த அப்பெரும்புயல் வந்தவாறே தான் விரைவில் ஓய்ந்துபோக அக்கடல்நீர் அமைதிபெற்றாற்போல எங்கள்உள்ளமும் ஒருவாறு அமைதியுற்றது. என்றாலும், அங்கு வெட்டுண்டு பிணமாய்க்கிடப்பவரையும், அவருடம்பிலிருந்து பெருகிக் கீழ்ப்பரம்பும் இரத்தத்தினையும், அந்தப்பெரியவர் மகனுடம்பிற்பட்ட வெட்டுக்காயங்களையும் பார்க்கப்பார்க்க எங்கள் மனம் திகிலடைந்தது. பாரசீகப்பெருமானையும் என்தமையனையும் யானும் அம்மையாரும்வந்து கட்டறுத்துவிடுகையில், அவர்கள் எங்கட்கு இன்னது என்று தெரியக்கூடவில்லை. ஏனென்றால், யாங்கள் ஆறுதலப்பில இருந்ததொன்று; மின்னொளி பாய்ந்தாற்போல் அந்தப் பெரியவர்மகனும் அவ்வதிகாரியும் அக்கள்வரிடையிற் பாய்ந்து அவர்களோடு பொருது அவர்களிற்பலரை வெட்டிவீழ்த்தினமை ஒன்று; தம்மவர் போராடுறுவாயில் தெய்வச்செயலாய் இருவர் சடுதியில்வந்து அக்கள்வரோடு போரிபற்ற இருவர் தம்மைக்கட்டறுத்துவிட அதனாற் பாரசீகப்பெருமானுக்கும் என்தமையனுக்குந்தோன்றிய நிலைப்பொன்று; இம்மூன்று காரணங்களாலும், கட்டறுத்தவுடனே பாரசீகப்பெருமான் எஞ்சிய கள்வருடன் போர்புரியப்புகுந்தமையாலும், என்தமையன் தன் கருத்தெல்லாம் இக்கொடிய நிகழ்ச்சியில்இழுப்புண்ணக் கடைசியில் தானுங்கத்தியெடுத்துச்சண்டையிட முயன்றமையாலும் அவர்கள் எங்களைத்தெரிந்து கொள்ளுதற்கும், யாங்கள் அவர்கட்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுதற்கும்

இயலவில்லை. ஆனல், இப்போது யாங்கள் அப்பாரசிகப்பெருமானு டைய காயத்தைக்கட்டிப் பரிகாரம்செய்ததும், அம்மையார் அவர் காலடி யில்வீழ்ந்து தேம்பித்தேம்பி அழுதார்; யானும் அதனைக்கண்டு பொறுக்க முடியாமல் அழுதேன். அம்மையின் கோயில்வாயிலில் ஏற்றப்பட்டிருந்த சரவிளக்குகளின் ஒளி எங்கள் முகத்தின்மேற்படவே, எங்களை உற்று நோக்கி மிகவும்வியப்படைந்தவராய் முதலிற் றம் மனைவியாரை ஒரு கையாற்றாக்கி எடுத்து, மற்றொருகையால் என் இடதுகையைப்பிடித் துக்கொண்டு "ஆ! கமலா, குயங்கேத கோகிலா, இதென்ன ஆண்வேஷம்! நீங்களப்படி இந்தப்பொல்லாத இடத்துக்கு வந்தீர்களோ?" என்று எங்கள் பாரசிகப்பெருமான் எங்களிருவரையும்நோக்கி வினவினர்.

அதற்கு யான் ஒன்றுஞ்சொல்லமாட்டாமற் பின்னும் அழ, அம்மை யார் தங் கணவனுரைநோக்கி "என்பெருமானே, குழந்தை கோகிலம் செய்வத்தினுதவியால் இவ்விடத்தினின்றுந் தப்பிவந்து எங்களை இங்கே அழைத்துவந்தாள்!" என்று ஒருவாறு தமது மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு கூறினர். இச்சொற்களைக்கேட்டு என் தமையன் என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டான். யாங்கள் இந்நிலையிலிருக்க, எங் களுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தே சண்டைநடந்த இடத்தில் அந்தப் பெரியவர் மகன் காயப்பட்டுக் கீழேவீழ்ந்து உணர்விழந்துகிடந்ததனின் அவனுக்கு எங்க ளுடன்வந்த ஆடவர் எல்லாரும் பரிகாரஞ்செய்துகொண் டிருந்தனர். இப்போது என் அம்மையார்க்கு உறவினரான ஆட்கள்அறுவரும் தமது நிலை தரக்கவரப்பெற்றவர்களாய், எங்கள் பாரசிகப்பெருமானிடம் வந்து ணைகினர். இந்நேரத்தில் அப்பெரியவர் குகையினுள் மெல்ல நடுக்கத் தோடு வந்து தம் மகன் காயத்தால்இரத்தஞ்சோர உணர்விழந்துகிடப்ப தைக்கண்டு ஆற்றப்பெருத துயரம்மிக்கவராய் "அப்பா, குமாரசாமி தள் ளாத எங்களைக் கைவிட்டாயோ!" என்று அங்கிருந்தவர் எல்லாரும் மனங்கரைய அழுதார். 'குமாரசாமி' என்னும் பெயரையும், அப்பெரி யவர் குரலொலியினையுங்கேட்டதும் என் அம்மையார் திடுக்கிட்டு அவ ரிருந்தமுகமாய்த் திரும்பிநோக்கினர். இதற்குமுன் கீழேவழியில்நின்று அப்பெரியவர் தம்மகனுடன் பேசியதைக்கேட்டபோதும் அம்மையார் இங்ஙனமே திடுக்கிட்டார். சந்நிதியில் அம்மையார் தமது பாரசிகமொழியிற் சிலசொற்றைத் தங் கணவனுர்க்குச் சொல்ல, அவரும அன்னையாரும் அப் பெரியவரிடஞ் சென்றனர்; யானும் என் தமையனும் அவரைபிறகே சென ரும். அப்பெரியவர் கீழேகிடக்குந் தம்மகன்மேற் குனிந்து வருந்த, எங்கள் சேவகரெல்லாரும் அவரிருவரையுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு நின்ற னர்; அவ்வதிகாரி காயங்களிலொழுகும் இரத்தத்தை நிறுத்தல்வேண்டி அவற்றைத் துணிகளாற்கட்டிக் குளிர்ந்தநீரைவிட்டு நனைத்துக்கொண் டேயிருந்தார். யாங்கள் அவர்களிடஞ் சென்றதும், பாரசிகப்பெருமான்

எங்கள் ஆட்களிடமிருந்த ஒரு விளக்கைவாங்கி, அதன்ஒளி அப்பெரியவர் முகத்திலும், அவர்தம் மகனார்முகத்திலும் படும்படிபிடித்தார். அவ்விருவர் முகங்களையும் நோக்கவே, என்அம்மையார் உடம்பதறி அப்பெரியவர் பக்கத்திற்போய்க் கீழேகுந்தி அவரது கையைப்பிடித்து "அப்பா!" என்று நடுங்கிய குரலிற்கூறிப் பின்னர், அவரது மகனாரைச் சுட்டி "இவன் நம்ம அண்ணா குமாரசாமியா" என்று அழுதபடியே வினவினார்.

அச்சொற்களைக் கேட்டதும் அப்பெரியவர் திடுக்கிட்டுப் பார்த்து அம்மையார்முகத்தை உற்றுநோக்கி "அம்மா! கமலாம்பா! என் அருமைக் குழந்தே! இத்தனைவருஷங்களாக காணாமற்போய் இப்போது இங்கே எப்படி இந்த ஆணகோலத்தில் வந்தாய்? இவன் உன் தமையன் குமாரசாமியல்லவா!" என்று சொல்லையில் அவர் கடைக்கண்களை ஆற்றமுடியாதவராய் மேற்கொண்டு பேசமாட்டாமல் உள்ளம் நைந்துருகி அழுதார். இந்நிகழ்ச்சியைப் பார்த்ததும் எனக்கொன்றும் விளங்காமல் வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தேனாயினும், அவ்விருவரது பரிதாபநிலையைக் கண்டு மனம் சிறிதும் தாங்காமல் யானும் கண்ணீர்சிந்தினேன். என்தமையனாரும் அப்பா சிகப்பெருமாளும் ஏதும்பேசாமல் மரமேபோல அசைவற்று நின்றனர். அதிகாரியும் சேவகரும் எங்கள் ஆட்களும் ஒன்றும் விளங்காமையால் தாம் ஒருவரையொருவர் பார்த்து 'ஈதென்ன?' என்று கண்ணைத் தாம்வினவுங் குறிப்புடையவராய் வியப்புற்று நின்றனர். இவருள் நுண்ணறிவும் மனத்திட்பமும் வாய்ந்தவரான அவ்வதிகாரி எங்கள் நிலைமையைப் பார்த்து இரக்கமுடையவராய் அப்பெரியவரை நோக்கி "உங்கள் மகனுக்கு அபாயமில்லை. இரத்தம் நின்றுபோய்விட்டது. தக்கமான சிகிச்சைசெய்தாற் பிழைத்துக்கொள்வார். இப்போது நீங்கள் இங்கே வருந்திக்கொண்டிருப்பதிற் பயனில்லை. மேற்கொண்டு ஆகவேண்டுவதைப் பார்க்கவேண்டும். உங்கள்மகனை நாளைக்காலையில் பட்டணம் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்." என்று சொன்னார். அச்சொற்களைக்கேட்டு அவரும் அம்மையாரும் யாங்களும் மனம்தேறினோம். அந்தப் பெரியவரின்மகனார் இன்னும் உணர்வற்ற நிலைமையிலேயே கிடந்தார். விடிந்தவுடன் மயக்கந்தெளியுமென்றும், அவர் இறக்கமாட்டாரென்றும் ஆடவர் எல்லாரும் கூறினர்.

சிறிதுமுன் நடந்த சண்டையில் உயிரோடு பிடிபட்டவர் நான்கு கள்வரேயாகையால், இறந்துபட்ட மற்ற அறுவரில் நால்வர் கள்வராகவும் மற்றிரண்டுபேர் வேறு ஆட்களாகவும் இருக்கவேண்டுமென உணர்ந்தேன். இத்தனை துன்பங்களுக்குக் காரணராயிருந்து, இப்போது இறந்துபட்ட அவ்விருவர் யாராயிருக்கலாமென்று யான் அப்பெரியவரைக் கேட்டேன். அவர் தாமும் அவர்களை இதற்குமுன் பார்க்க நேரவில்லை

யென்று கூறினர். அதன்மேல், ஒருவிளக்கைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டுபோய் அவ்விருவரையும் உற்றுப்பார்க்கும்படி என்தமையனை வேண்டினேன். வெட்டுண்டு கிடக்கும் அப்பிணங்களிரண்டையும் போய்ப்பார்க்க அச்சமும் அருவருப்பும் உற்று முதலில் அவன் பின்வாங்கினனாயினும், பின்னர் என்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து அவன் அவர்களிடம் செல்லவே, யானும் அவன் பிற்சென்று அவ்விருவர்பக்கத்தும் நின்றேன். என் தமையன் பிடித்த விளக்கின்ஒளி அவ்விருவர்முகங்களிலும் பட்டது. ஐயோ! இப்போது என் கண்ணெதிரே தென்பட்ட அவ்விரண்டு முகங்களையும் பார்த்ததும் என்னைமறந்து "ஐயோ! ஐயோ!" என்று அலறினேன். என் தமையன் "ஓ! அப்பா! இதென்ன பொல்லாதகாலம்!" என்று இரைந்து கூவினன். உடனே அந்தப்பாரசிகப்பெருமானும் பெருமாட்டியாரும் எம்மண்டை வந்து நோக்கினார்கள். அவர்களும் அவ்விரண்டு முகங்களையும் பார்த்ததும் "ஐயோ! இதென்ன கொடுமை!" என்று சொல்லிப் பெருவியப்புற்றுத் திகைத்து நின்றார்கள். யானோ கண்ணீர்விட்டு "அப்பா! அப்பா!" என்று கதறினேன். இப்போது அப்பெரியவரும் என்பக்கத்தே வந்து அவ்விருவரையும் பார்த்தார். ஆனால், அவர்க்கொன்றும் புலப்படவில்லை. அதன்மேல் அவர் என்னை வியப்புடன் நோக்கி "அம்மா, நீ என் இந்தப்பாவிப் பயலுக்காக இவ்வளவு வருத்தப்பட்டு அழுகின்றாய்? உண்மையை ஒளியாமற் சொல்லு!" என்று கேட்டார். யான் என்கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு "பாட்டா, இவர் என்னைப் பெற்ற தப்பனார்! இதோ அவர்பக்கத்திற்கிடப்பவன்றான் இவ்வளவு துயரத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் காரணமான சேதுராமன் என்பவன்; இவனைப்பற்றித்தான் பேதையேன் முதலிலிருந்தே ஐயப்பட்டுவந்தேன். இவனால்தான் என் தந்தைமடிந்தார்!" என்று அழுதுகொண்டே சொன்னேன். என்சொற்களைக் கேட்ட அப்பெரியவர் வியப்புற்றவராய் "என்ன குழந்தாய், இந்தப்பாதகன் உன் தகப்பனா? ஓ! ஓ! நான்நம்பமாட்டேன். இந்தக் கொடியவனுக்கு இவ்வளவு உயர்குணமும் அழகும்வாய்ந்த நீ பிள்ளையாய்ப் பிறந்திருக்கமுடியாது. நீ ஏதோ ஆள்மாறாட்டத்தால் இவனை உன் தந்தையாக நினைத்துவருந்துகிறாய்!" என்றார். இதற்குள் என் தமையன் "இல்லை, இல்லை, இவர் எங்கள் தகப்பனார்தாம்!" என்று உறுதிசொன்னான். அதன்மேல், அவர் என்னையும் என்தமையனையும் உற்றுப் பார்த்துப் பின்னும் வியப்புடையவராய் "ஆம், உனக்கு இவன் தகப்பனாய் இருக்கலாம். உங்கள் இருவர்முகமும் ஒரே அச்சில் வார்க்கப்பட்டனபோல் அவ்வளவு ஒத்திருக்கின்றன! ஆனால், உங்களிருவர்க்கும் இந்தக் கொடியவன் தந்தை என்பதை நான் எப்படி நம்புவேன்!" என்று சொல்லிப், பிறகு அந்தப் பாரசிகஅம்மையாரைநோக்கிக் "கமலா, இவர்கள் இருவரும் உன்மக்களைப்போற் காணப்படுகின்றார்களே!" என்றார். அந்த

அம்மையார் "அப்பா, இவர்களை என் மக்களைப் போலவே கருதி யிருக்கின்றேன். ஆனாலும், இவ்விருவரையும் [illegible] பெற்றோர்களாகப் பெறும் நல்வினை செய்திலேன்! இங்கே இருக்க இடம் பெற்றதால் [illegible] ருவர்க்குந் தந்தையார்" என்று கூறச் சொற்களும் மொழிந்தார். இதற்கு அந்தப் பார்சிப் பெருமான் அம்மையாரை நோக்கி "அம்மா, இவர்கள் இரண்டு பெரும் அவர்க்கு [illegible] தாய்" என்றார். இந்த யாங்கள் கூறிய வரலாற்றைக் கேட்டு [illegible] வியப்புற்று இன்பம் அடைந்து சிறிது நேரம் [illegible] பார் சிக அம்மையாரைப் பார்த்து "அம்மா, இந்தப் பாவிகளால் [illegible] நீ மிகப் பெருந் துன்பம் அடைந்தாய் [illegible] இத்துடன் திருந்து வந்துவிட்டோம். [illegible] கழித்த பின்புதான் உன் [illegible] தான். அப்போது [illegible] மடந்தான் எனக்குத் தெரிந்தது [illegible] என்று சொன் னார். அதற்கு அம்மையார் "இவர் [illegible] கட்டி அப்பெரியோர்களுக்கு [illegible] அனைத்தும் [illegible] னுந் திகைப்படைந்த [illegible] நான் இப்போது [illegible] இங்கே நடந்தவைகளும் [illegible] பகை [illegible] பெருமகனாயிருக்கின்றனர் [illegible] கமல், உன்னாலேதான் [illegible] வெளிப்பட்ட இந்த உறவுமுறை [illegible] கள் எனக்கும் இப்போழுது தெரிந்த [illegible] வேண்டிய முறைப்படி [illegible] கக்கலாந்து பேசவேண்டும் [illegible] முடிவு கட்டுங்கள்" என்று பகர்ந்தார்.

எங்கள் பார்சிப் பெருமான் [illegible] கிடந்த என் தங்கையார் [illegible] ஆண்டு [illegible] எழுந்து படுக்கும்படி [illegible] என் தங்கையார்க் காக மிகவுந் துயரம் அடையவேண்டாம் என்று [illegible] சிக அன்னையாரும் பெருமானும் [illegible] மொழிகள் பலவற்றைச் சொன்னார்கள் [illegible] சேவகர்களும் உயிரோடு பிடிக்கப்பட்ட [illegible] துபோன கள்வர்களையும், எங்களை [illegible] சேர்ந்து இம்மலைகத்தைக்குப் பிடித்துவந்த [illegible] எழுதிக்கொண்டார்கள்; அவற்றோடு தொடர்புபட்ட [illegible] மொழிகளையுங் கேட்டுக் குறித்துக்கொண்டார் [illegible] அங்கள் [illegible]

கள் விருப்பப்படி இறந்துபோன கள்வர்களை அடக்கஞ்செய்யவேண்டிய வகைகளும் தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டன. இப்போது விடியும் நேரமாயிற்று. அப்பெரியவரின் மகன் இப்போது கண்விழித்தார். விழித்ததும், அருந்துதற்குத் தண்ணீர்வேண்டுமென்று கைக்குறிகாட்டினார். உடனே யான் கோயிலின் உட்சென்று அம்மைதிருவுருவத்திற்குப் பின்னேயுள்ள அருவிநீர்க்குட்டத்திலிருந்து தண்ணீர் முகந்துவந்தேன். அம்மையார் இப்போது தமக்குத் தமையனென்று தெரிந்த அவர்க்குத் தாமே அதனைப் பருகக்கொடுத்தார். அங்ஙனங் கொடுக்கையில் அவர் அம்மையாரது முகத்தை உற்றுப்பார்த்து வியப்புற்றார் எனினும் அவரது முகத்திற் றெரிந்தது. ஆனாலும், அவரால் பேசக்கூடவில்லை. தமது மார்பிலுள்ள வெட்டுக்காயத்தைத் தொட்டுக்காட்டி மறுபடியுங் கண்களை மூடிக்கொண்டார். பக்கத்தில் நின்ற அதிகாரி அவரதுநாடியை ஆராய்ந்து பார்த்துச் "சிறிது காலந்தாழாமல் இவரைப் பம்பாய் மருத்துவச்சாலைக்குக் கொண்டு போகவேண்டும். இவரது உயிர்க்கு ஏதும் இடரில்லையென்றாலும், கத்தியின் முனை குத்தி இவரதுநெஞ்சப்பையை சிறிது பழுதுபட்டிருக்கின்றது. அதனை விரைவிற் சீர்திருத்தவேண்டும்" என்று மகாராட்டிரத்திற் சொன்னார். அதனைக்கேட்டதும் தம் மனைவியாரை அழைத்து வருதற்பொருட்டு அப்பெரியவர் அக்குகையைவிட்டுச் சென்றார். சேவகர்களும் எங்கள் ஆட்களும் ஒருங்குசேர்ந்து, இறந்துபோன கள்வர்களையும் சேதுராமனையும் உடம்புமுழுதும் துணிசுற்றி இறுக்கிக் கட்டி, இரத்தங்கறைபடாத ஓரிடத்தில் வரிசையாகக் கிடத்திவைத்து, இரத்தம்பட்ட இடங்களையெல்லாங் கழுவித் துப்புரவுசெய்தார்கள். அவ்வதிகாரி தம் சேவகரில் நால்வரைப் பிடிபட்டகள்வன் ஒருவனோடும் போக்கி இறந்துபோன கள்வரின் மனைவிமக்களையும் பிடிபட்ட கள்வரின் மனைவிமக்களையும் விரைவில்அழைத்துவரும்படி ஏவினார்

போய் ஒருமணிநேரத்திலெல்லாம் அந்தப்பெரியவர் தம் மனைவியாரோடும் குகையினுள்வந்தார். உள்நுழைந்ததும் அப்பாரசிக அம்மையார் ஓடிச்சென்று ஆண்டில் முதிய அந்தப்பாட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு 'அம்மா' என்று அலற, அந்தப்பாட்டியும் அவரைக் கட்டிக்கொண்டு 'கண்மணி கமலா' என்று அலற இவ்விருவரது ஆற்றாமையுங்கண்டு என் நெஞ்சம் நெகநெக்கு உருகியது. பின்னர் அவ்விருவரும் குமாரசாமி என்னும் அப்பெரியவர் மகனண்டையிற் போய் அழ, உடனே அவர்கண் விழித்து 'அழாதே' என்னுங்குறிப்புத்தோன்றக் கையமர்த்தி மறுபடியுங் கண்களைமூடிக் கொண்டார். அப்பெரியவரும் எங்கள் பாரசிகப்பெருமானும் யாங்களும் அவ்விருவரையுந் தூக்கித் தேற்றினோம். அவர்கள் தேறுதலெய்தி அமைதியுற்றபின் அப்பெரியவர் தம் மனைவியாரை

நோக்கிப் "பொல்லாத இக்கள்வரோடு சேர்ந்து சேதுராமனும் இருக்கான்!" என்று துயரத்தோடு கூறினர்.

அதுகேட்டதும் அந்தப்பாட்டி மறுபடியும் வணக்கமாகி "ஐயோ! தன் தாய்தந்தையரை அறியாமல் நம்மிடம் வளர்ந்தவன் இவ்வாறா மாண்டான்" என்று வருந்தி அவனிடம் கூட்டத்தின்பால் அவனைப் பார்த்து கைந்தழுதார். அழுது ஓய்ந்தபின், அவன்பக்கத்தில் நின்ற தன் கம்மையாளைப் பார்த்துத் திகைத்து "ஓ! ஓ! இதென்ன கொடுமை! சேதுராமன் பக்கத்தில் சேதுராமன் தங்கமும் மாணிக்கமுமாகிடக்கின்றனரே! ஐயோ! என்மூத்தமகன் கதி எப்படியாகுமோ" என்று அரற்றினர்.

இச்சொற்களைக் கேட்டதும் யான் அடைந்த வியப்புக்கு நானும் கிறதும் ஓர் அளவில்லை. அப்பெரியவர் சொல்லியபடியே எல்லாம் ஒருபெருஞ்சிக்காய்த்தான் தோன்றின. எனக்கு ஒன்றுமே விளங்காமற் திகைப்புற்றுநின்றேன். இச்சமயம் அந்தப் பாரசிகர் என் மனநிலையைக் கண்டவரா யெனத்தெரிந்த அப்பாட்டியை நோக்கி "அம்மா, உம் சேதுராமன் தகப்பனாரல்லர். இதோ, இந்தக் கோகிலாம்பாளுக்கும் அவர் தம்பி சுப்பிரமணியத்திற்கும் அவர் தகப்பனார். நீ வீணாய் ஏமாந்து போய் மனங்கலங்கிவிட்டாய்!" என்று மொழிந்தார்.

சிறிதுநேரம் அந்தப்பாட்டி தனது துயரமெல்லாம் மறந்து ஆழ்ந்த நினைவிலிருந்தார்; பிறகு எம்மிருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். நாங்கள் "பாட்டி, நாங்கள் தாம் இவர்பிள்ளைகள்" என்று ஒருமையாய்ச் சொற்களை உறுதிப்படுத்திக் கூறினோம்.

அப்பாட்டி தம்மையே தாம் தேற்றிக்கொண்டு ஒரு தெளிவுபெற்றவராய் "இல்லை! இல்லை! சேதுராமன்தான் என்னுடைய மகன்! நீங்கள் இருவரும் இதோ உள்ள என்னுடைய மகள் கமலாம்பாள் பிள்ளைகள்" என்று எங்களை நோக்கிச் சொல்லிப், பின்னர் தம் மகளைப் பார்த்து "என் கண்மணி, கமலா, இவ்விருவரும் உன்னுடைய உண்மையான பிள்ளைகள்!" என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

"அம்மா, இவர்கள் இருவரையும் என் மக்களென்றே நெடுநாளாகத்தான் எண்ணியிருக்கின்றேன். ஆனாலும் இவர்களை யான் ஈன்று வயிற்றிற் பிள்ளைகளாகப் பெறும் நல்வினை செய்தவள் அல்லேன்" என்று தம அன்னையின் நினைவுபிசகிய உணர்ச்சியைத் திருத்துவார்போல் வற்புறுத்தித் திரும்ப முன்போலவே பகன்றார்.

அதற்கு அந்தப்பாட்டி புன்சிரிப்புக்கொண்டு சுற்றிலும் நோக்கினர். சிறிதுவிலகிநின்ற அந்தப்பாரசிகப்பெருமானைப் பார்த்ததும் ஒருபுது நினைவுதோன்றப்பெற்றுத் தம் மகள்பக்கமாய்த் திரும்பி "அம்மா கமலம், உதோநிற்கும் அவர் அந்தப்பாரசிகரைப்போல் தோன்றுகிறதே" என்று பழைய ஒருநினைவைக்குறித்துக் கேட்பார்போல் வினவினர்.

"அம்மா, அதேபார்சிக்காரர்தாம்! அவர்தாம் என் அருமைக்கணவனார்!" என்று உறுத்திச் சொல்லித் தம் அன்னை சொல்லியதற்கு இணங்கிப் பேசினார்.

"அது சரிதான். நீ அப்போது பெற்ற இரண்டு பிள்ளைகளைப் பற்றி மறந்துபோனாயோ?" என்று அந்தப்பாட்டி கேட்டாள்.

"இல்லை, அம்மா; ஆனால், அவ்விரண்டு குழந்தைகளும் அப்போதே சிலநாட்களில் இறந்து போனதாகவன்றோ பேச்சுவந்தது." என்று என் பாரசிக அம்மையார் கூறினார்.

"குழந்தாய், நான்செய்த குற்றத்தை நீ பொறுக்கவேண்டும். இரகசியம் வெளிப்படாதிருக்கும்பொருட்டு அப்போது அப்படி ஒருபேச்சை வரச்செய்தேன். நீ முதலிற் பெற்றது ஓர் ஆண்குழந்தை; அதேநாளில் உன் தமக்கை பெற்றதும் ஓர் ஆண்குழந்தை. உன் குழந்தையை உன் தமக்கை அறியாமல் அவளிடம் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்து, அவள் குழந்தையை ஓர் ஏழைப்பார்ப்பாத்தியிடம் கொடுத்து வளர்த்துவந்தேன். அந்த பார்ப்பாத்தியிடமும் பிறந்த எங்களிடமும் வளராத அந்தச் சேதுராமஸ்சாமி இதோ காணக்கிடக்கும் இந்தச்சேதுராமன்! பின்னும் இரண்டு வருஷங்கழித்து நீ ஒருபெண்குழந்தை பெற்றபோது, உன் தமக்கையும் அந்நாளில் ஒரு பெண்பிள்ளைபெற்றாள். அவளுக்குத் தெரியாமல் உனது பெண்குழந்தையையும் அவளிடம் சேர்ப்பித்து, அவள் பெற்ற பெண்பிள்ளையை முன்சொன்ன ஏழைப்பார்ப்பாத்தியிடமே கொடுத்து வளர்த்துவந்தேன். ஆனால், அப்பெண்குழந்தை மூன்றாம் மாதத்தில் இறந்துபோயிற்று. பெற்ற குழந்தைகள் இரண்டும் உன் தமக்கை குழந்தைகளாகவே அவளாலும், அவள்கணவனாலும் இதோகிடக்கும் என் மருமகனாலும் வளர்க்கப்பட்டுவந்தன. அக்குழந்தைகளுக்குப் பத்துப் பன்னிரண்டு வயதாகிறபோது உன் தமக்கை ஒருபெண்குழந்தை பெற்றாளாம், அக்குழந்தைக்கு இப்போது வயதெட்டு என்றும் கேள்விப்பட்டேன்." என்று அந்தப்பாட்டி கூறினாள்.

"என் தமக்கை குழந்தைகளை அவளுக்குத் தெரியாமல் எப்படி அகற்றினாய்? ஏன் அகற்றினாய்? என் குழந்தைகளை வேறு ஒருவரிடம் கொடுத்து வளர்க்கச்செய்யாமல் என் தமக்கையிடம் சேர்ப்பித்தது ஏன்? அம்மா, அவ்வுண்மைகளை எனக்கு விளக்கிச்சொல்லவேண்டும்." என்று என் அம்மையார் தம் தாயைக் கேட்டார்.

"நான் அப்போது பட்டதுன்பம் உனக்குத் தெரியாது. நன்றாய் வாழ்ந்த நமது குடும்பத்திற்குக் கொடிய வறுமை வந்தது. உனக்கு அப்போது பன்னிரண்டு வயது, உன் தமக்கைக்குக் கிட்டத்தட்டப் பதினான்கு வயது. நீங்கள் இருவரும் மங்கைப்பருவம் அடையுமுன் உங்களை நம் சாதிவழக்கப்படி தக்கமாப்பிள்ளைக்குக் கல்யாணம்செய்து கொடுக்க

எவ்வளவோ முயற்சிசெய்தோம் முடியவில்லை [illegible] என்ன செய்வோம் [illegible] பிரசுத்தக்காரரைப் பார்த்தோம் [illegible] படிக்கவைப்பாயா? என்று கேட்டார் [illegible] கையால் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] பாத்துப் [illegible] [illegible] கப்பல் [illegible] விட்டார்கள் [illegible] [illegible] உங்கள் [illegible] [illegible] கல்யாணம் [illegible] அப்போது [illegible] [illegible]

ஆயிரரூபாதான் நான் செலவழிக்கக்கூடுமென்று தெரிவித்தேன். அவர்கள் இசைந்து உடனே உன் தமக்கையைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். கல்யாணம் முடிந்தபின் உன் தமக்கை மங்கைப்பருவம் அடைந்தபிறகு கல்யாணம் செய்யப்பட்ட உண்மை எல்லார்க்கும் தெரிந்துவிட்டது! உன் உடம்பு உனது தமக்கையுடம்பைவிடக் கொழுமையாயிருந்தது. உன்னை அப்போது பார்த்த நம்மபெண்பாலார்சிலர் உன்னை ஐயுறவோடு கருதிப் பார்த்ததையும் அறிந்தேன். அதனால், உன் தமக்கை கல்யாணம் நடந்தபோது அதற்கு உன்னை அழைத்துப் போகாதபடி திட்டம் பண்ணினேன். கல்யாணம் நடந்தபிறகும் உன்னை அவர்கள் அகத்துக்கு அழைத்துப் போகாமல் அவ்வளவு கருத்தாக வைத்திருந்தேன்!' என்று சொல்லும்போது,

"ஆம், அம்மா, அதனாலேதான், சோதிப்பவா என் தமக்கை கணவன் என்பதை அறியாதே போனேன்! நான் உன்னோடிருந்த பின்னைச் சில ஆண்டுகளிலுங்கூட ஒருமுறையாவது பார்த்ததேயில்லை. அவனையும் என் தமக்கையையும் மற்றெல்லாரையும் நான் விட்டுப் பிரிந்து சற்றேறக்குறையப் பதினேழு பதினெட்டு ஆண்டுகள் ஆய்விட்டமையால், இடைக்காலத்தில் அம்மைவார்த்து முழுதும் பழுதுபட்டு வேறுபட்ட வடிவத்தை அடைந்த என் தமக்கையை இரண்டொருமுறை நானும் காண நேர்ந்தும் அவளை இன்னாளென்று நான் தெரிந்துகொள்ளாதவளாய்ப் போனேன்! ஆனாலும், அவள் என்னைக் கண்டபோது என்னை இன்னாளென்று தெரிந்துகொள்ளாதது நீண்டகாலப் பிரிவினாலும், பார்சிக்காரமடையில் ஒரு பார்சிக்காரனுக்கு மனைவியாய் இருப்பதனாலும் என்று நினைக்கின்றேன். அந்நாட்களில் நான் கேட்டவைகளுக்கு நீ ஒன்றுமே தக்கவிடை சொல்லவில்லையே" என்று என் அன்னையார் மொழிந்தார்.

"கண்மணி கமலம், நான்பட்ட துன்பங்கள் என்நினைவுக்கு வந்தால், அவற்றை அடக்கமுடியாமல் உனக்குச்சொன்னேன். நம்மவீட்டில் ஆண்பாலார் எவருமில்லாமையால், நான் உன்னைக் கருத்தாய்ப் பாதுகாத்துவந்தேன். நம் உறவினரெல்லாருஞ்சேர்ந்து நம்மையும், உன் தமக்கை அவள் கணவன் அவர்கள் வீட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லாரையும் சாதியைவிட்டு விலக்கிவைத்துவிட்டார்கள்! இதுவும் நமக்கொரு நன்மையாகத்தான் முடிந்தது. அதனால், உன் தமக்கைகணவன் அன்றுமேல் வருவதுபோல் நம்மவீட்டிற்கு வருவதில்லை; அவனைச்சேர்ந்தவர்களும் வருவதில்லை; உன் தமக்கையையும் நம்மவீட்டிற்கு அனுப்புவதில்லை. நான்மட்டும் வேண்டியபோது உன் தமக்கையைப் போய்ப் பார்த்துவந்தேன். இப்படி நடந்துவருகையில் திடீரென்று நீ கர்ப்பவதியானாய். அதைக்கண்டதும் நான் இடிவிழுந்தவள்போல் ஆனேன். உன

னைப்பார்த்தே நான் எல்லாத் துன்பங்களையும் பொறுத்துவந்தேன்! கடைசியில் உன்றனும் துன்பம்வந்ததே! என்று நினைத்து நினைந்து ஆறாத் துயரத்திற்கு ஆளாகினேன். அப்போது உனக்கு நான் எவ்வளவோ புத்திமதிகள்சொன்னேன். நீயும் எனக்கு உண்மையைச்சொல்லிவிட்டாய். நீ கர்ப்பவதியாயிருப்பதை நம்மவர் தெரியாமல் மறைத்துவைக்க நான் பட்டபாடு ஈசனே அறிவான்! நல்லவேளையாய், யார் செய்தபுண்ணியமோ உன தமக்கையும் அதேகாலத்திற் சூல்கொண்டாள். அவள் பத்து மாதமுங்கழிந்து ஓர் ஆண்மகவு ஈன்றாள். அப்போது அவள்கணவர் ஊரிலில்லை. அவளைச்சேர்ந்த பெண்பாலாரில் நெருங்கியஉறவினரும் நாலைந்துநாட் கழித்துத்தான் உதவிக்குவந்தனர். அதனால் மருத்துவச்சியும் நானுந்தான் உன் தமக்கையின் பிரசவத்துக்கு அறையில் உதவியாயிருந்தோம். அவள் குழந்தைபெற்ற மறுநாள் நீ நம்மவீட்டில் மகா சௌந்தரியமுடைய ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பெற்றாய். உடனே மருத்துவச்சியும் நானுமாய்க்கலந்து உன்குழந்தையை உன தமக்கையிடம் சேர்ப்பிக்கத் தீர்மானஞ்செய்தோம். அப்போது ஈசன் எங்களுக்குப் பின்னுமோர் உதவிசெய்திருந்தார். உன் தமக்கை பிள்ளைபெற்ற பெருவருத்தத்தால் சன்னிகண்டு நாலைந்துநாள் தன் உணர்வு தனக்கு இல்லாமலேயிருந்தாள். அதனால் உன்பிள்ளையை அவளிடமும், அவள்பிள்ளையை ஓர்ஏழைப் பார்ப்பாத்தியிடமுஞ்சேர்ப்பது எனக்கும் மருத்துவச்சிக்கும் எளிதாயிருந்தது. நீபெற்ற அந்த ஆண்பிள்ளை சொல்லுக்கு அடங்காத அழகுடையதாயிருந்தமையால், அதைப் புறத்தியாள் ஒருத்தியிடம் கொடுக்க என்மனந் துணியவில்லை. உன் தமக்கையின் பிள்ளையோ கறுப்பாய் அழகில்லாமல் இருந்ததனால் அதைப் புறத்தியாளிடங் கொடுக்க மனம் வந்தது; அப்படிக்கொடுத்தாலும், அந்தக்குழந்தையுஞ் செவ்வையாக வளரும் பொருட்டு நான்பட்ட துன்பம் கடவுளே அறிவார். பிறகு உன தமக்கை சன்னிதீர்ந்து குழந்தையைப் பார்த்தும் அவ்வளவு அழகான குழந்தையைத் தான் பெற்றதாகக்கருதி அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைந்து அதனைக் கண்ணுங்கருத்துமாய் வளர்த்துவந்தாள். அவள் கணவனும் தன்குழந்தையென் றெண்ணிய அதனிடத்து அளவில்லாத ஆசை வைத்து வளர்த்துவந்தான். அவ்வளவோடு எல்லாம் இரகசியமாகவே நடந்துபோயிற்று. உன் தகப்பனும் தமையனும் இல்லாமல் யான் ஏழைமையால் துன்பப்பட்டாலும், பிறந்த நேரம் நல்லவேளையில் உன்னைப் பற்றிய மட்டில் கவலைக்கு இடமில்லாமல் இருந்தேன் ஆனால், அவ்வொரு வருஷம் போனதும் மறுபடியும் நீ கர்ப்பவதியானாய்! மறுபடியும் எனக்குண்டான அச்சமுங் கவலையுந் துன்பமும் இப்போது நினைத்தாலும் என் உயிர் போய்விடும்போல்தோன்றுகிறது! உன்னைக் கடிந்துகொள்ளவும் எனக்கு மனம்வரவில்லை. நான் முதலிற் சொல்லிய புத்திமதிகளைக்

நடந்து நடந்ததற்காக நீ உன்னையே மிகவும் நொந்துகொண்டு என்முகத்தைநேரிட்டுப் பார்ப்பதற்கே நீ நாணமுற்றாய் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன். மனவருத்தத்தால் உன்னையே நீ மாய்த்துக் கொண்டால் என்செய்வது! என்று எண்ணிப்பார்த்துக் கடைசியாக நானே உனக்கு ஆறுதல் சொல்லிவரலானேன். என்கண்மணியாகிய உனக்கு ஒன்று நேர்ந்தால் நான் எப்படி உயிரோடிருப்பேன்! என்று எண்ணிக் கலங்கினேன். ஏழைகளாகிய நம்முடையமுகத்தைக் கடவுள் மறுபடியும் இரக்கத்தோடு பார்த்தார். நீ சூல்கொண்ட அந்த மாதத்திலேயே மறுபடியும் உன் தமக்கை சூல்கொண்டாள். அதைக்கண்டு போனவுயிர் மீண்டுவந்தவனைப்போல் ஆனேன். பத்துமாதமுங்கழிந்து நீ முதலில் ஒருபெண்குழந்தை ஈன்றாய்; அது பெருங்கிலியை எனக்கு உண்டாக்கியது. அன்னந்தண்ணீரும் இல்லாமற் கடவுளை வேண்டினேன். நீ மகவுஈன்ற இரண்டாம்நாள் உன் தமக்கையும் ஒருபெண்மகவு ஈன்றாள். ஆனால், இந்தமுறை பின்னும் ஓர்இடைஞ்சல் நேர்ந்தது. உன் தமக்கை கணவனும் வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களும் இச்சமயத்தில் வீட்டிலேயே யிருந்தார்கள். இதற்கென்ன செய்வதென்று நான் வருத்தப்படுகையில் எனக்குப் பேருதவியாய் இருந்த மருத்துவச்சி ஒருமயக்கமருந்தை என்கையிற் கொடுத்தாள். அதை என் மனசாட்சிக்கு மாறாக உன் தமக்கைக்கும் அவள் வீட்டிலுள்ளார் அனைவர்க்குங் கஷாயத்திலும் சாப்பாட்டிலுங்கலந்து கொடுத்துவிட்டேன்! உன் தமக்கை பிள்ளைபெற்ற அதேஇரவில் எல்லாரும் மயக்கம்அடைந்து நன்றாய்த் தூங்கினார்கள். உடனே, நீ பெற்ற அழகே ஒருவடிவெடுத்தாற்போன்ற அந்தப் பெண்குழந்தையை உன் தமக்கையிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பித்து, அவள்பெற்ற அழகற்ற பெண்பிள்ளையை முன்சொன்ன ஏழைப் பார்ப்பாத்தியிடமே கொடுத்து வளர்த்துவந்தேன். ஆனால், அக்குழந்தை மாந்தத்தால் மூன்றாம்மாதம் இறந்துபோயிற்று! இப்படியாக இரண்டாம்முறையும் நமது இரகசியம் வெளிப்படாதபடி அருள்செய்த ஈசனுக்கு அல்லும்பகலும் என்வணக்கத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு, இனிமேல் இப்படிப்பட்ட துன்பத்திற்கு நீ இடஞ் செய்யலாகாதென்று நான் உன்னைக் கெஞ்சிக்கேட்டுவந்தேன். பிறகு மூன்றுமாதம் ஆனதும், ஒருநாள் விடியற்காலையில் நான் கண் விழித்துப்பார்க்க, ஐயோ! மகளே! உன்னை நான் காணவில்லை! இப்படியும் என்னைவிட்டு நீ அகலலாமா!'' என்றுசொல்லி அப்பாட்டி அதிதுயரத்தால் விம்மிவிம்மிஅழுதார்.

அதைக்கண்டு என் அன்னை அப்பாட்டியைத்தேற்றி. ''அம்மா, இப்போது எல்லாவற்றையும் நான் ஒளியாமற்சொல்வதிற் குற்றமில்லை. வியாபாரத்தின் பொருட்டுப் பம்பாயிலிருந்து சென்னைக்குவந்த என்கணவனார் அப்போது நம்மவீட்டுக்குப் பக்கத்துமாளிகையிற் குடியிருந்தார்.

அப்போது அவரும் சிறுவயதினர். ஒருநாள் விடியற்காலையில் தலைமுழுகிவிட்டு மேல்மாடியிற் சென்று என் கூந்தலை ஈரம் புலர்த்திக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவரும் தமது மேன்மாடிமேல் தனியே உலவிக் கொண்டிருந்தார். அவர் என்னையும் யான் அவரையும் பார்த்தோம். அம்முதற் பார்வையிலேயே யான் அவரையின்றியும் அவர் என்னையின்றியும் உயிர்வாழ முடியாதென உணர்ந்தோம். எம்மிருவர்க்குள்ளும் உண்டான அன்பின்பெருக்கை என்றால் எடுத்துக்காட்ட முடியாது; எம்மைப்போல் அன்பாற் கட்டுப்பட்டவர்களுக்கே அதன் றன்மை புலப்படும். பிராமணரல்லாத மற்றச்சாதியில் அன்பான ஒருவரை மணஞ்செய்து கொண்டால் என்ன? என்று உன்னை யான் கேட்டபோதெல்லாம் 'பிராமணராகிய நாம் கல்யாணம் இல்லாமற் சும்மா இருந்தாலும் இருக்கலாமே ஒழிய மற்றச்சாதியாரோடு எள்ளளவும் கலக்கலாகாது' என்று ஒரேகட்டாய் மறுத்துவிட்டாய். நானோ, என் மனமும் அன்பும் பதியப்பெற்ற ஒருவற்கு யான் உரியவளேயல்லாமல், உனக்கும் நம் உறவினர்க்கும் உரியவள் அல்லேன் என்னும் உணர்ச்சி கொள்ளப்பெற்றேன். ஒரு பெண் தன் அன்பிற்கு இசைந்த ஒரு காதலனைத் தானே தெரிந்தெடுக்கும் அறிவினைத் தெய்வத்தின் அருளாற் பெற்றபின், ஈதொன்றில் மட்டும் மாறாய்நிற்கும் தன் பெற்றோர்க்காவது உறவினர்க்காவது கீழ்ப்படிந்து நடக்கக் கடமைப்பட்டவள் அல்லள் என்னும் நினைவும் என் உள்ளத்தில் வேரூன்றித் தோன்றியது. என் அன்பைக் கவர்ந்த காதலனையல்லாமல் வேறொருவனை மணக்கும்படி நீ வற்புறுத்தினால், அஃது என் கற்புக்குப் பழுதாகுமாதலால், உன்னையும் உறவினரையும் விட்டகன்று என் காதலனோடு போய்விடுவதொன்று அல்லது உயிர்துறப்பதொன்று என்று உறுதிசெய்திருந்தேன்." என்று சொல்லுகையில்,

என்பாட்டி "அப்படியானால் நீ அப்போது உடனே என்னைவிட்டுப் போகாமல் இருந்தது ஏன்?" என்று வினவினார்.

"அம்மா, என் கணவர் அப்பொழுது தம் தந்தையார் கட்டளைப்படி வியாபாரமுறைகளைக் கற்றுக்கொள்வதிலும், அதனோடு நாடோறுங் கல்விச்சாலைக்குப்போய் ஆங்கிலமொழி பயில்வதிலும் கருத்துக்கொண்டிருந்தமையாலும், அவர் தம் பெற்றோரின் உடன்பாடுபெற்று என்னை மணஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென விரும்பினமையால் அவர்களின் உடன்பாடு பெறுதற்குமுன்னே என்னை அழைத்துச்செல்லல் ஆகாதென்று எண்ணியிருந்தமையாலும் யான் அவருடன் செல்லாமல் இருந்தேன். மேலும், வயதுமுதிர்ந்த உன்னைத் தனியேவிட்டுப்போகவும் என்மனம் இசையவில்லை. எப்படியாவது உன்னை என்விருப்பத்திற்கு இணக்கி என் காதலரை மணந்துகொண்டு, உன்னையும் என்னோடு அழைத்துச்செல்ல வழிபார்த்திருந்தேன். யான் முதற்பிள்ளை பெற்றபிறகாவது

நீ என்வழிக்கு வருவாயென்று பார்த்தேன். உனக்கோ சாதிப்பற்றுத்தான் பெரிதாய் இருந்ததேயல்லாமல், என் கற்பைப்பற்றியும் யான் என் மனத்திற்கிசைந்த மணவாளனை மணந்து நன்றாய் வாழ்வேண்டுமென்பதைப்பற்றியும் நீ சிறிதுங் கவலைப்படவில்லை. மற்ற எல்லாவகைகளிலும் எனது நன்மையைக்கோரும் உயர்ந்தகுணமும் சிறந்தசெய்கையும் உடைய நீ, அவை எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்த என் காதல்அன்பையுங் கற்பொழுக்கத்தையும் சிதைவுபடாமற் காக்க மனம் வைத்தாயில்லை! அவ்வளவு பொல்லாத சாதிப்பற்று உனக்கும் நம்மவர்க்கும் கெட்டிச்சாயம் போல் ஏறி உங்கள் உள்ளத்தையெல்லாம் தன்மயம் ஆக்கிவிட்டது! இரண்டாவது ஒரு மகவும் ஈன்றேன்! இவ்விரண்டு மகப்பேறும் பிறர்க்குத்தெரியாமல் மறைக்க நீ பட்டபாடு எழுபிறப்பிலும் என் நினைவை விட்டு நீங்காது! இரண்டாம் மகப்பெற்ற பின்னும் யான் என் காதலனை மணக்க இசைந்தாயில்லை! இதற்கிடையில் என் காதலரும் என்னை மணந்துகொள்ளத் தம் பெற்றோர்களின் உடன்பாடு பெற்றுக்கொண்டு என்னைத் தம்முடன்வரும்படி வேண்டினார். மறைவிற்பெற்றமையால் என் அருமைக்குழந்தைகள் இரண்டும் என்னைவிட்டுப் பிரியும்படிசெய்த உனது வினையின்செயலை எண்ணி எண்ணி மனம்நொந்தேன்! இரண்டாம் மகப்பெற்றபின் நீ அதனை மறைக்கப்பட்டபாடும் என்உள்ளத்தை வருத்திற்று. உன் சொல்லைக்கடந்து நடக்கநேர்ந்ததும் என்னை அழலின் மெழுகாய உருக்கிற்று. உன்சொற்படி நடந்தால் என் காதலர்க்குப் பிழை செய்தேன் ஆவேன். என்காதலர்க்கு இசைய நடந்தால் நீ மனம்வருந்துகின்றாய்! இங்ஙனம் இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு போல் தத்தளித்த நான் கடைசியாகப் 'பெண்மக்களுக்குத் தம் மனம்உவந்த மாட்சியுடைய காதலரிலுஞ் சிறந்ததெய்வம் இல்லை. அவர்வழிநின்று தமது கற்பொழுக்கத்தைக் காத்தலே அம்மகளிர்க்குச் சிறந்தகடமை. தெய்வத்தின் திருவடியைப்பிடித்தோர் மற்ற உலகத்துப் பற்றுகளையெல்லாம் முற்றத்துறத்தல்போலத், தம் காதலர் அன்பிற் பிணிப்புண்டமகளிரும் தம் பெற்றோர் உற்றோர் எல்லாரையும் முற்றத்துறத்தலைச்செய்யுங் கடமையுடையார்.' என்று எண்ணிப்பார்த்து மிகுந்த வருத்தத்தோடும் உன்னை விட்டு என் காதலருடன் பம்பாய்க்குப்போய் அங்கே அவர்பெற்றோர் உற்றார் உறவினர் எல்லாராலும் அவர்க்கே மணஞ்செய்யப்பெற்றேன். மணஞ்செய்துகொண்டபிறகாவது நீ மனம் இசைவாய் என்று நினைத்து, உன்னை வந்து வணங்கி உன்னையும், என் தந்தையும் தமையனும் திருமயிலில் வந்து சேர்ந்திருந்தால் அவர்களையும் எங்களோடு அழைத்துப்போகலாமென்று விரும்பி என்கணவரும் நானும் பின்பு சிலமாதங்களில் திரும்பிச் சென்னைக்குவந்தோம். என்கணவரோ நாமிருந்த வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்க்க நீயும் அங்கில்லாமல் எங்கோபோய்விட்டது தெரிந்து,

அன்னை அப்பாவை எவ்வளவோ கேட்டுப்பார்த்தும் நீயும் அப்பாவும் அண்ணாவும் போனவிடம் சிறிதுந் தெரியவில்லையென்று வருந்திச்சொன்னார். அச்செய்தியைக்கேட்டு என்னுள்ளம் பட்டபாடு இறைவனே அறிவான். பின்னரும் ஆறு மாதம் வரையில் சென்னையிலேயே தங்கியிருந்து உங்களைப்பற்றி நாங்கள் பலரைக் கேட்டுப்பார்த்தோம், பலவிடங்களில் தேடியும்பார்த்தோம். நீங்கள் போனவகை ஒன்றுமே தெரியவில்லை. என் தமக்கையிடம் வளரும் எங்கள் பிள்ளைகளைப்பார்த்து அவைகளை நாங்கள் பெற்றுக்கொண்டுபோக வழியுண்டாவென்று பலகாலும் ஆராய்ந்துபார்த்தோம். என் தமக்கையவரிடத்தும் அவர் தம் குடும்பத்தாரிடத்தும் சென்று எங்களை இன்னாரென்று தெரிவித்துக்கொள்வது தக்கதாகத் தோன்றவில்லை. மேலும் என் தமக்கையவரை நான் பார்த்ததில்லை. அல்லாமலும், அவர்களெல்லாரும் சாதிப்பற்று மிகவுமுடையவர்களாதலால், அவர்கள் என்கணவரை இழிவாக நடத்துவர் என்னும் அச்சமும், யான் அவர்சாதியில் ஒருவரை மணந்துகொண்டதைக் குறித்து அவர்களெல்லாரும் என்னைப்பார்ப்பதற்கும் மனம் இசையார் என்னும் நம்பிக்கையும் யாங்கள் அவர்களிடம் செல்லாதபடி எங்களைத் தடைசெய்தன. அதுவல்லாமலும், என் தமக்கையிடம் வளரும் குழந்தைகள் இரண்டும் அவள் பெற்ற பிள்ளைகள் அல்ல, யான் பெற்றவைகளே என்று மெய்ப்பித்துக்காட்டவும் எவ்விதச் சாட்சியும் இல்லை; அவைகளைத் தாய்பெற்ற பிள்ளைகளென்றே என் தமக்கையும் அவர்கணவரும் உறுதியாய் நம்பியிருக்கிறார்கள். ஆதலால், நாங்கள் வாய்பேசாமல் திரும்பிச்செல்வதே நலமென்று போந்தோம். அங்கேபோய்ப் பதினைந்து வருடங்கள் இருந்தோம். இப்பதினைந்து வருடங்களுக்கு இடையில் யான் குழந்தைகள் பல பெற்றபோதிலும், சென்னைக்குத் திரும்பிவரும் ஆசையுள்ள படியாயில்லாதிருந்தமையாலும், நம் குடும்பத்தாரைப்பற்றி ஏதேனுந் தெரிந்துகொள்வதற்கு ஒருவழியும் பிறவாமையாலும், என்னுடைய கணவருடைய பாஷைகளெல்லாம் பாரசிகதேசத்தார் முறைப்படி மாறிவிட்டமையாலும், யான் நம்மவர்களையெல்லாம் ஒருசில சமயங்களிலன்றி மற்றைக்காலங்களிலெல்லாம் பெரும்பாலும் மறந்துபோனேன். மறுபடியும் வியாபாரத்தின்பொருட்டுச், சென்ற பன்னிரண்டாண்டுகளுக்கு முன் சென்னைக்குவந்து திருவல்லிக்கேணியில் அப்புறம் ஆறாண்டுகளுந் தங்கியிருந்தோமாயினும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களைப் போய்ப் பார்க்கக்கூடாமையால் அவர்களுடன் கலந்து பழகவாவது என்மனந் துணியவில்லை. நான் முதலிற் பெற்ற இருபிள்ளைகளும் பெரியவர்களாகிப் பார்ப்பனக் குடும்பத்தோடொன்றுபட்டுக் குடும்பமாய்க் கலந்துபோயிருப்பார்களென்று நினைத்ததும், அவர்களைப் பார்ப்பதனால் யாங்கள் ஆற்றுத்துயரங்கொள்ளவும் அதனாற் பல இடைஞ்சல்கள் வரவும் இடமுண்டாகும் என்பதனை எண்ணிப்பார்த்தும் அதற

கும் துணிந்திருந்தோம். என்றாலும், எங்கள் முதற்பிள்ளைகள் இரண்டையும், எங்கட்குக் கல்யாணமானவுடன் பிறந்து ஓர் ஆண்டிற்குமுன் இறந்துபோன எங்களின் மற்றொருமகளையும் நினைந்து யாங்கள் இடைக்கிடையே பெருந்துயரம் உற்றுவந்தோம். எங்கள் பெருந்துயரத்திற்கு இரங்கியே எல்லாம்வல்ல எம்பெருமான் எங்கள்மக்களாகிய தெய்வநாயகத்தையும் கோகிலத்தையும் தற்செயலாய் எங்களுடன்சேர்த்து நம்மெல்லாரையும் இப்போது இங்கே ஒன்றுகூட்டிவைத்தார்' என்று என் அன்னையார் சொல்லிமுடித்தார்.

அவர்கள் பேசிமுடியுமட்டும் இவைகளையெல்லாம் வியப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த என் உண்மைத்தந்தையாராகிய அப்பாரசிகப் பெருமான் என்னையும் என்தமையனையும் பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டு "என் கண்மணிகளா" என்று தம்மையறியாமல் தேம்பினார்; என் உண்மைத்தாயாராகிய அந்தப் பாரசிகப்பெருமாட்டியும், அவர் தம் பெற்றோராகிய அந்த டாட்டன்பாட்டிகளும் எங்களிருவரையும் வந்து கட்டிக்கொண்டு அங்ஙனமே அழுதார்கள். எனக்கும் என் தமையனுக்கும் அங்ஙனமே பொறுத்தற்கரிய ஆற்றாமை உண்டாயிற்று. எங்களுடனிற்கும் சேவகர்களும் ஆட்களும் எங்கள் உறவின் நெருக்கத்தைக் குறிப்பினாலுணர்ந்து வியப்புற்றவர்களாய் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தார்கள். எங்கள் கலக்கமும் ஆற்றாமையும் ஒருவாறு தணிந்தது. ஆனாலும் என்னால் ஒன்றும்பேசக்கூடவில்லை. என் தமையன் ஒருவாறு மனந்தேறி "அப்பா, அம்மா, எல்லாஇரகசியமும் அருளுருவுடைய சக்தி உங்கள் எளிய பிள்ளைகளாகிய எங்களை உங்களுடன் கொண்டுவந்துசேர்த்த அருட்செயலை எண்ணிப் பார்க்கப்பார்க்க, அதற்கு நாம் எங்ஙனம் கைம்மாறு செலுத்தப்போகிறோம்! என்று என்னெஞ்சம் கரைகின்றது. உலகம் எல்லாம் ஈன்ற அன்னையாகிய இத்தேவி இருந்திருக்கும் நம் அன்னையின் திருமுன்பில் நம் எல்லாரையும் ஒருங்கு சேர்த்தமையால் இவ்வன்னையை நாம இப்போது வணங்கியெழுந்து, யாமா மாமா அபாயமான நிலைமையில் இருப்பதால் அவரை முதலிற் பம்பாய் வைத்தியசாலைக்கு அனுப்புவோமாக" என்று கூறினான். உடனே நாங்கள் எல்லோரும் எழுந்துசென்று அம்மை திருவுருவத்தின்முன்பு விழுந்துவணங்கினோம்.

அதன்பின், எங்களுடன்வந்த அதிகாரியை என் தந்தையார் அழைத்து என்மாமனை திரட்டுத்துணித்தொட்டிலில் வைத்துப் பிடிபட்ட கள்வன் ஒருவனை ஒருவழிகாட்டியாக வரச்செய்து தன் ஆட்களில் ஒருவரும் சேவகரில் இருவருமாய் அவரை முதலிற் பம்பாய் வைத்தியசாலையிற் கொண்டுபோய்ச்சேர்ப்பித்து, வேண்டும் வசதிகளைச்செய்யுமாறு பம்பாயிலுள்ள தம் கணக்கப்பிள்ளையிடம் பணம்பெற்றுக்கொள்ளும்படி ஒருசீட்டும் எழுதிக்கொடுத்தார். அதுமுடிந்ததும், குகைக்குவெளியே

சென்ற சேவகர் நால்வரும் கள்வன் ஒருவனும் அவரவர்க்குரிய மனைவி மக்களை யெல்லாம் உள்ளழைத்துவந்தார்கள். அவர்களில், இறந்துபட்ட கள்வரின் மனைவிமார் தம் கணவர் மாண்டுகிடப்பதைக்கண்டு வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அழுதார்கள்; மற்றையோரின் மனைவிமார் தங் கணவரை விடுதலைசெய்யும்படி எங்கள் எல்லார்முன்னும் விழுந்தழுது வேண்டினார்கள். அப்பெண்பாலார் துயரத்தையும் அவர்களிற் சிலருக்கு நல்ல சிறுபிள்ளைகளின் துயரத்தையுங் கண்டு எங்களெல்லார்க்கும் மிகுந்த இரக்கம் உண்டாயிற்று. எங்கள் அருமைத் தாய்தந்தையரையும் பாட்டன் பாட்டி மாமன் முதலியோரையும் எல்லாம் கூடப்பெற்ற இந்த மகிழ்ச்சியான நேரத்தில், இவர்களைத் துயரப்படவிடுவது கூடாதென்பது எங்கள் எல்லாமனங்களிலும் பட்டது. ஆகவே, என் தந்தையார் அப்பெண்பாலார் எல்லாரையும் அழைத்து அமர்த்தி அவர்கள் எல்லார்க்கும் நன்மைசெய்யத் தாம் எண்ணியிருப்பதைக் கூறினார். அச்சொற்கேட்டு அவர்கள் எல்லாரும் அமைதியுற்றனர்.

பிறகு என் அருமைத்தந்தையார் அவ்வதிகாரியை அழைத்துக் கொண்டு ஓர் ஒதுப்புறமாய்ப்போய் இதுவரையில் நடந்த எங்கள் வரலாறுகளையெல்லாங் கூடியவரையிற் சுருக்கமாகவுந் தெளிவாகவும் எடுத்து உரைத்தார். அவைகளைக்கேட்டு அவர் அடைந்த வியப்புக்கு ஓர் அளவில்லை. அவைகளெல்லாங் கூறிமுடித்தபின் அவ்விருவருங் கலந்துபேசி எங்களுக்குந் தெரிவித்து முடிவுகட்டியது இது: இறந்தவர்போகப் பிடிபட்ட கள்வர் நால்வரையும் சிறையிடும்பொருட்டு அறமன்றத்திற் கொண்டுபோய் நிறுத்தினால், அவர்கள் வாய்மொழியிலிருந்தே அவர்கட்குத் தலைவராயிருந்த என் மாமனுங் குற்றவாளியாகக் கொள்ளப்படுவார். ஆதலால், என் மாமனைக் காக்கும்பொருட்டும், அவரவர் மனைவிமார் துயரத்தை நீக்கும்பொருட்டும் பிடிபட்ட கள்வர் நால்வரையும் விடுதலைசெய்து அவர்களை நல்வழியிற் காலங்கழிக்கும்படி செய்யவேண்டுவது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆனாலும், அவ்வதிகாரியும் சேவகர்களும் எங்களுக்கு உதவியாக வந்து இம்மலைநாட்டிலுள்ள கள்வர்களைக்கொன்று எம்மவர்களை மீட்டதனை, அவர்கட்கு மேற்பட்ட நகர்காவற்றலைவர்க்கு மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு, இறந்துபட்ட அக்கள்வர் நால்வரையும் பம்பாயிலுள்ள நகர் காவற்சாவடிக்குக் கொண்டுபோகவேண்டுவது கட்டாயமாகக் காணப்பட்டது. அதன்மேல் என் தந்தையார், அக்கள்வர் நால்வரும் உண்மைதவறாமல் நல்லொழுக்கமுடையவராய் நடப்பதாக உறுதிமொழி சொன்னால், அவர்களைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பாமல் தங்கீழ் அலுவல்பார்க்க வைத்துக்கொண்டு தக்கசம்பளம் தருவதாகவிளம்பினார். அதற்கு அவர்களும் அவர்களின் மனைவிமாரும் மகிழ்வுடன் இசைந்து அம்மை திருவுருவத்தின் முன் ஆணையிட்டுக்கொடுத்தார்கள். அதன்மேல் அவர்கட்குப் பூட்

டியிருந்த விலங்குகள் விடுவிக்கப்பட்டன. இறந்துபோன கள்வரின் மனைவிமார்க்கும் தக்க பொருளுதவிசெய்து, அவர்களையும் அவர்களின் மக்களையும் தமது பாதுகாப்பிலேயே தம்மிடமுள்ள பலவேலைகளில் வைத்துக்கொள்வதாக என் மேன்மையுள்ள தந்தையார் கூறினர். இக் குகையின்கண்ணுள்ள உலகன்னையின் திருவருளால் யாங்கள் எல்லேமும் ஒருங்குகூடுதற்கு இவ்விடம் காரணமாய் இருந்தமையால், இக்கோயிலையும் இதன்கண்ணுள்ள அம்மையையும் தலைமுறை தலைமுறையாய் நங்குலதெய்வமாக வழிபடல்வேண்டுமென்றும், ஒருதிங்களுக்கு இரண்டுமுறை நாங்கள் எல்லோரும் இங்குவந்து வழிபாடாற்றிச் செல்லவேண்டுமென்றும், இதற்கு அருகாமையில் யாங்கள் தங்கிச்செல்லும்பொருட்டு ஒரு மாளிகை கட்டவேண்டுமென்றும் என் தந்தையார் தீர்மானித்தார்.

இறந்துபோன கள்வர்களின் உடம்புகளைத் தூக்கிக்கொண்டு விடுதலைபெற்ற கள்வர்கள் இருவரும் சேவகரில் ஒருவரும் எங்கள் ஆட்களில் ஒருவரும் உடனேசென்று பம்பாயிலுள்ள நகர்காவற்றலைவரிடம் அவைகளை ஒப்பிக்கும்படி கற்பிக்கப்பட்டார்கள். என்மாமனைத் தூக்கிக்கொண்டு நால்வரும், மற்றவர்களும் உடனே குகைவாயிலைவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போனார்கள். என் வளர்ப்புத்தந்தையையும் அவர்மகன் சேதுராமனையும் நாங்கள் எல்லோருமாய்ச்சேர்ந்து குகைக்கு வெளியே மலையடிவாரத்திற்கொண்டுபோய் அடக்கஞ்செய்வித்தோம். எஞ்சியசேவகர்களும் ஆட்களுங் குளித்துமுழுகிக் கோயிலையுங் குகையையுந் துப்புரவுசெய்ய, யாங்கள் எல்லோரும் என் பாட்டனாரோடிருந்த இருக்கைக்குப்போய்க் குளித்துப் படைக்கவேண்டும் பொருள்களோடு காளிகோட்டத்திற்குத் திரும்பினோம். என்பாட்டனார் வழக்கம்போல அம்மைக்குப் பூசை புரிந்தார் எல்லேமும் அம்மையைத்தொழுது விடைபெற்றுப், பாட்டனார் குடிலில் உணவுகொண்டு பம்பாய்க்குப்புறப்பட்டோம். என்பாட்டன் பாட்டியாரும் என் அன்னையையும் என்னையும் தொட்டிலில் ஏற்றிக்கொண்டார்கள். குகையின் புறத்தேயுள்ள வழியேவந்து, அவ்வழியிற் பிரியும் ஒரு கிளைவழியாய் அம்மலையினுள்ளிடத்தைவிட்டு வெளிவந்தோம். இப்போது எங்கட்கு வழிகாட்டியாய்வந்த விடுதலைபெற்ற கள்வன் ஒரு குறுக்குவழியாய் மூன்றுமணிநேரத்தில் எங்களைப் பம்பாய்க்குச்செல்லுஞ் சாலையிற் கொணர்ந்து, அங்குள்ள ஒருவண்டிச்சாலையிற் சேர்ப்பித்தான். அவ்வண்டிச்சாலையிலுள்ள வண்டிக்காரர் அத்தனைபேரும் அக்கள்வர்க்கு உடந்தையாயிருந்தவர்களாதலால் எங்களைக்கண்டு பெரிதும் வெருண்டார்கள். ஆனால், என் தந்தையாரும் அவ்வதிகாரியும் இனி அவர்கள் நல்வழியில் நடந்தால் அவர்களை ஒறுப்பதில்லையென்று கூற, அவர்கள் உறுதிமொழிகூறி எங்களைப் பம்பாயிலுள்ள எங்கள்மாளிகையிற் நேற்றுப்பிற்பகல் மூன்றுமணிக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டார்கள்.

அவ்வதிகாரிக்கும் சேவகர்கட்கும் என் தந்தையார் ஏராளமாகப் பொருளுதவிசெய்தார். நகர்காவற் சாவடியிற் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட வெட்டுண்ட கள்வர் நால்வரையுங்காட்டிச், சிறையில் அகப்பட்ட என் தந்தையாரையுந் தமையனையும் மீட்ட வரலாறுகளெல்லாந்தெரிவித்து, இறந்த அக்கள்வர் நால்வரே பம்பாயை அடுத்த அம்மலைநாட்டில் நெடுங்காலம் நடந்துவந்த கொள்ளையுங்கொலையும் அடியோடு தொலைந்தனவெனவும் வற்புறுத்தி, அவ்வதிகாரியுஞ் சேவகர்களுந் தமக்குமேற்பட்ட நகர்காவற் றலைவருடைய நல்லெண்ணத்தையும் பாராட்டுரைகளையும் பெற்றார்கள். இங்ஙனம் இவர்கள் மெய்ப்பித்துரைத்தவற்றில் என மாமனையும் விடுதலைபெற்ற ஏனைக்கள்வர் நால்வரையும்பற்றி உரையாமற் கருத்தாய் விட்டனர்.

பம்பாய் வைத்தியசாலையிற் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட என்மாமனார் இன்னும் நாலைந்துநாளில் முழுதும் நலமெய்தி வீட்டுக்குவருவார் என்று அவரைப்பார்க்கும் மருத்துவர் சொல்லுகின்றார். அச்சொற்கேட்டு என்பாட்டன் பாட்டிமார் முதல் யாங்கள் எல்லாரும் பெரியதோர் ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியும் உற்றேம். என் தந்தையார் அவர்க்குப் பரிகாரஞ்செய்யும் மருத்துவர்க்கும் தக்கபடி பொருளுதவி புரிந்திருக்கின்றார்.

என் வளர்ப்புத்தந்தை கள்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்து வெட்டுண்டு இறந்ததைப்பற்றிமட்டும் என்வளர்ப்புத்தாய்க்குத் தெரிவித்து, அவர்களின் பிழைப்புக்கும் என் அருமைத்தங்கையின் மணத்திற்குமாகப் பதினாயிரரூபா கொடுத்துவிடவேண்டுமேயன்றி, இனிச் சென்னைக்குச் செல்லவாவது, அறக்கொடியரான எங்கள் பார்ப்பனச் சாதியாரோடு கலக்கவாவது நாம் எட்டுணையும் விரும்பலாகாதென்றும், நாம் அவர்களினின்றும் விலகியவாறே ஒதுங்கிக் கள்ளங்கபடறியா மேன்மக்களான பாரசிகஇனத்தாரோடு கலந்தவாறே எல்லாவகையிலுங் கலந்துபோக வேண்டுமென்றும் என்பாட்டன் பாட்டியார் வற்புறுத்திச்சொல்ல, நாங்கள் எல்லாரும் அதற்கு மகிழ்வுடன் இணங்கினேம். ஆனால், என் தமையன்மட்டும் சென்னைக்குப்போய்த் தன் மனைவி மங்கைப்பருவம் அடையும்மட்டும் அங்கேயேயிருந்து, பிறகு அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு பம்பாயில் எங்களுடன்வந்து சேர்ந்து கொள்ளல் வேண்டுமென்பது தீர்மானிக்கப்பட்டது. உடனே என்னருமைத்தந்தையார் தம்முதன்மகனும் என் தமையனுமான சுப்பிரமணியனைக்கொண்டு, என் வளர்ப்புத்தந்தை இறந்தவகையையும் அவர்க்குச்செய்யவேண்டுங் கருமங்களையெல்லாஞ் செய்துவிட்டு என் தமையன் இன்னும் பத்துநாளிற் சென்னைக்குவந்து அவர்கட்கு வேண்டும் எல்லாவேற்பாடுகளுஞ் செய்வான் என்பதையுந் தந்திவழியாக என்வளர்ப்புத்தாய்க்குத் தெரிவித்தார். என் தமையன் நமது திருமணம் வரையில் இங்கே தங்கவேண்டியிருப்பதாலுஞ், சென்னையில்

நான் பெற்றுவந்தவிடுமுறைநாட்கள் கழிவதற்கு இன்னும் மூன்றுநான்கு நாட்களேயிருப்பதாலும் மறுபடியும் இரண்டுவாரவிடுமுறைக்குக் கடிதமெழுதியிருக்கின்றேன்.

சேதுராமன் தாம் பெற்றமைந்தனென்பது என்வளர்ப்புத்தாய்தந்தையர்க்கும் அவர் இனத்தார்க்குஞ் சிறிதுந் தெரியாதாகையால் அவன் இறந்ததைப்பற்றி எவர்க்குந் தெரிவியாமல் விட்டுவிடுதலே நலமென்று என் பாட்டன்பாட்டிமார் கூறியது எங்கள் எல்லார்க்கும் ஒப்பாகவேயிருந்தது. சேதுராமன் தன் தாய்தந்தையர் இன்னாரென்று தெரியாமலே இறந்தானெனவும், அவனைப் போலவே அவன்றந்தையும் அவனைத் தன்மகனென்று அறியாமலே இறந்தாரெனவும் என்பாட்டன்பாட்டி கூறினர். கள்வர்களுடன்சேர்ந்து அமயமலைநாட்டிற் போயிருந்த என்பாட்டனும் மாமனும், என் அன்னை தன் கணவரோடுகூடிப் பம்பாய்க்கு வந்துவிட்ட பிறகு, என்பாட்டியையுந் தாமிருக்கும் இடத்திற்குக் கொண்டுபோனபோது அப்பாட்டி சிறுபிள்ளையாயிருந்த சேதுராமனையுந் தன்னோடு உடன்கொண்டு சென்றனர். அவனை ஓர் அநாதைப்பிள்ளையென்று சொன்னதன்றி, அவனைப்பற்றிய வரலாறுகளை என்பாட்டன் மாமனுக்குங்கூட என்பாட்டி சொல்லவில்லை. அவன் வளர்ந்து திருடர்களுக்கு உளவாய்ப் பலநாடுநகரங்களிற் போய்வருமாறு பழக்கப்படுத்தப்பட்டபின் அவன்சென்னைக்குப் போம்படி நேருமபோதெல்லாம் தன்மூத்தமகள் அவள் கணவர் அவர்பிள்ளைகளைப் போய்ப்பார்த்துவரும் வண்ணம் என் பாட்டி ஏவுவாள். ஆனல், சேதுராமனுக்கும் அவர்கட்கும் தமக்குமுள்ள நெருங்கிய உறவைக்குறித்து அவனுக்கு என்பாட்டி ஏதுமே தெரிவித்ததில்லை. ஏனென்றால், தன் இளையமகள் மறைவிற் பெற்ற பிள்ளைகளை மாற்றி, மூத்தமகள்பிள்ளைகளை வேறோரிடத்திற் சேர்ப்பித்த நயவஞ்சகமெல்லாம் தெரிந்தால் எல்லாருந் தன்னை அருவருக்கும்படி நேருமென்று நினைத்தே என்பாட்டி அவைகளை முற்றும்மறைவாய் வைத்தனர். சேதுராமன் சென்னைக்குவந்த காலங்களிலெல்லாம் என் வளர்ப்புத்தந்தையைப் பார்த்தானேனும் தன்னை ஓர் அநாதைப்பிள்ளையாகவே அவருக்குச் சொன்னனென்றும், அவருடைய தீய குணங்களைத் தெரிந்தபிறகு, தானும் தீய கள்வருடன் சேர்ந்திருப்பதைத் தெரிவித்திருக்கவேண்டுமென்றும், அதன்பின் அவரால்ஏவப்பட்டுத் தங்களுடன் சிலகாலமும் பம்பாயில் என்தந்தையாருடன் சிலகாலமும் இருந்து உளவுகள் சொல்லி, அதன்பின் அவருடன்சேர்ந்து கள்வர்களைத்தூண்டி எங்களையெல்லாம் மலைக்குகைக்குச் சிறையாய்ப் பிடிப்பித்துச் சென்றனனென்றும் உய்த்துணர்ந்தோம். என்மாமனும் என்வளர்ப்புத்தந்தையும் மலைநாட்டிற் சந்திப்பதற்குமுன் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததுமில்லை, தமக்குள் உள்ள உறவைப்பற்றி முன்பின்தெரிந்ததுமில்லை. ஆகவே,

சேதுராமனும் என் வளர்ப்புத் தந்தையும் அடைந்த முடிவு எனக்குப் பெரிதும் இரக்கத்தை உண்டாக்கியது!

என் ஆருயிர்ப் பெருமானே, என்னை வருந்திப் பெற்ற என் உண்மைப் பெற்றோர்களுடன் யான் இப்போது வந்து சேர்ந்திருக்கும்படி பலபெருந் துன்ப நிகழ்ச்சிகளை விளைவித்து அவற்றினூடு என்னைச் செலுத்திய இறைவன் திருவடிகளுக்கு ஏழையேன் எங்ஙனம் கைம்மாறு செய்ய வல்லேன்! என் தாய் தந்தையரை வானுலகத் தெய்வங்களாகவே வணங்கி வருகின்றேன். என் தமையனும் யானும் தமக்கு உண்மையான தமையனுந் தங்கையுமாதலைத் தெரிந்தவுடனே உண்மையான என் நேர் அருமைத் தங்கைக்கு உண்டான அளவிலா மகிழ்ச்சியை யான் என்னென்பேன்! என் அருமைத் தம்பிமார் நால்வரும் சிறிது அறிவுகூடப் பெற்ற பிள்ளைகள் எல்லாரும் என்னையுந் தமையனையுங் கட்டிக் கட்டி முத்தமிடுகின்றனர்; கைக்குழந்தையுங்கூட எமது உறவின் பெருக்கத்தை உணர்ந்தாற்போற் பெரும்பாலும் எங்களிடத்திலேயே மகிழ்வுடன் இருக்கின்றது. குளிர்ந்த தெளிநீருடைய ஓர் அழகிய குளத்தின்கண் அலர்ந்த செந்தாமரை வெண்டாமரை மலர்களினிடையிடையே வெள்ளல்லி செவ்வல்லிகளாகிய சிறு சிறு மலர்களும் ஒருங்குகூடித் தோன்றி விளங்குதல்போல, எமது இனிய மாளிகையின்கண் என் பெற்றோர் பாட்டன் பாட்டிமார்களினிடையே ஒருதாய் மக்களாகிய நாங்கள் கூடிக் களிக்கின்றோம். சென்னையில் எம் பெரிய அன்னையிடமிருக்கும் என் அருமைத் தங்கை தனலட்சுமி என்னுடன் கூடப்பிறந்தவள் அல்லளென்று உணர்ந்தேனாயினும், அவளுடைய அறிவும் நல்லியற்கையும் என் நெஞ்சிற் பதிந்திருத்தலால் அவளையும் எங்களுடன் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பினேன்; ஆனாலும், தன் கணவனையிழந்த என் பெரிய அன்னைக்கு அவள் ஒரே மகளாயிருத்தலால் அவளை எம் வழிக்கு இழுப்பது அவர்கட்கு வருத்தமாயிருக்குமென்றெண்ணினேன்.

இனி, இவ்வளவு மகிழ்ச்சிகட்கு இடையிலும் என் காதல் வல்லமையுடன் தோன்றி என் நெஞ்சை ஊடே ஊடே வாட்டுகின்றது. பசிநீக்குதற்குரிய எல்லா இனிய உணவுப்பண்டங்களும் தன்னைச் சூழ இருப்பினும் நீர்வேட்கையால் நாவறண்டவனுக்கு முதலிற் குளிர்நீரே இன்றியமையாது வேண்டியிருத்தல்போல எவையேனும் என் காதற் பெருமானாகிய தங்களைப் பெறுதற்கே ஏக்கமுற்றிருக்கின்றேன். வேனிற்காலத்து வெயிலால் வறளும் செங்கழுநீர் மலரின் இதழ்கள் பனிக்காலத்துப் பனித்துளிகளால் நனைந்து எவ்வளவு செழுமையாயிருக்கின்றன! அதுபோல் என்னையொத்த மங்கையருந் தங்காதலர் அன்பினால் நனைந்தன்றோ உள்ளங்கிளர்ந்து விளங்குவர்! எனது இந்நிலைமையினையுணர்ந்து என் பெற்றோர்கள் நமது திருமணத்திற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் விரைந்து செய்கின்றனர். திருவருள் விரைவில் நம்மை நெருங்குகூட்டும்! நலம்!

பின்னுரை

இது, கோகிலாம்பாளின் காதற்கணவன் தேப்பநாயகத்தால் மறைமலையடிகட்கு எழுதப்பட்டது.

அன்பும் அருளும் ஒருங்குகுடிகொண்ட அடிகளின் திருவடித்தாமரைகளைத்தொழுது அடியேன் செய்வனவாயாம் பணிவுடன் வரைவன:

அடியேங்கள் உய்ய எழுந்தருளிய அம்மே, என்மனைவி கோகிலாம்பாளும் யானும் அவடன் பெற்றோர்களால் ஓராண்டிற்குமுன் பம்பாய் நகரத்தில் மணஞ்செய்விக்கப்பட்டு, அருமைப்பெருமையிற் சிறந்த அவடன் குடும்பத்தாரோடு சேர்ந்தே இனிதுவாழ்ந்துவருகின்றோம். என்மனைவியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கியும், தென்னாட்டின்கண் உள்ள நம் தமிழ்மக்களுக்கு உயர்ந்த நல்லெண்ணங்கள் வளரவேண்டுமென விரும்பியும் அவள் எனக்கெழுதிய கடிதங்களைத் தங்கட்கு அனுப்பியிருக்கின்றேன். யான் என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியமட்டில் சிற்சிலதிருத்தங்களை அவற்றின்கட் செய்திருக்கின்றேன். பேரறிவுநிரம்பிய அடிகள், அவற்றைத் திரும்பவும் பிழைபார்த்துத் திருத்தி அச்சிட்டுப் புத்தகமாக வெளிப்படுத்தும்படி வேண்டுகின்றோம். அடிகட்கு இவ்வளவு வருத்தந் தரும் எளியேங்கள் பிழையினைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்.

கோகிலாம்பாளின் தமையன்மனைவி ஆறுதிங்களுக்குமுன் தான் மங்கைப்பருவம் அடைந்தனள். அவன் அவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றதிங்கள்தான் பம்பாய்க்குவந்து எங்களுடன் கலந்துகொண்டான்.

நல்லோரை அழிக்கமுயல்வோர் தெய்வத்தால் அழிக்கப்படுவரென் பதற்கு மற்றுமொன்று கண்டோம். எனக்கு மணம்நடந்தவுடனே கோகிலாம்பாள் மீண்டுவந்து மலைகுகைக் காளிகோட்டத்து அம்மையை வழிபடச்சென்றோம். வழிபட்டபின், அதனைச்சார்ந்துள்ள குகைகளை யெல்லாம் போய்ப்பார்த்தோம். அவற்றுள் ஒன்றிற் சென்றுபார்க்க எங்களுக்குண்டான வியப்பையும் இரக்கத்தையும் என்னென்பேன்! நல்லவரும் அறிவிற்சிறந்தமுதியருமான கோகிலத்தின்மாமனும் அவர்தம் பெண்மகவுஞ் இறப்பதற்குக் காரணமான அவரின் இரண்டாம் மனைவி அங்கே இறந்து கிடந்தாள்! அவள் என்மனைவியின் வளர்ப்புத்தந்தையுடன் சூதுசெய்யவந்து பிறகு யாருமற்றஅகதியாய் இறந்தாளென அறிந்தோம்.

பெருமானே, யான் தங்கள் நூல்களைக்கற்றும் விரிவுரைகளைக்கேட்டும் அறியப்பெறாத அரும்பொருள்களையெல்லாம் அறிந்தேன்; என் மனைவி தங்கள் நூல்களைக்கற்று நல்லறிவுநிரம்பினாள். யாங்கள் தங்களாற் பெற்ற பெறற்கரியபேற்றை எழுமையும்மறவேம். சிவம் இயற்கையாக விளங்கும் இடம் அன்பேயெனத் தாங்கள் விளக்கியஉண்மையை இந்தப்பாரசிக சமயத்திற்கண்டு அதனை நேரேவணங்கிவாழ்கின்றோம்.